

Phát Y

Contents

Phát Y	2
1. Chương 1: Chuyện Xưa Kể Lại	2
2. Chương 2: Sống Hay Chết Khó Hơn	5
3. Chương 3: Thì Ra Là Đang Chơi Trò Vô Gian Đạo (gián Diệp)	7
4. Chương 4: Kinh Doanh Bất Hợp Pháp	9
5. Chương 5: Tiềm May “đường Làm Quan Rộng Mở”	12
6. Chương 6: Nói Chuyện	14
7. Chương 7: Người Nhìn Phong Cảnh Ai Nhìn Người	16
8. Chương 8: Cuồng Đại Yêu Bị Vô Tình Phụ Bạc	19
9. Chương 9: Thà Bạn Chết Còn Hơn Mình Chết	21
10. Chương 10: Mỗi Người Một Ngã	23
11. Chương 11: Lưu Lạc Chân Trời Góc Bể	25
12. Chương 12: Sóng Sau Dồn Sóng Trước	27
13. Chương 13: Quả Nhiên Ta Không Phải Trong Suốt	29
14. Chương 14: Trong Hai Người Cùng Đi, Ất Có Thầy Ta	31
15. Chương 15: Mai Phục Ở Thái Hành Sơn	33
16. Chương 16: Mãi Nhớ Không Quên	36
17. Chương 17: Heo A, Heo A, Heo A	38
18. Chương 18: Muốn Nhịn Cũng Không Nhịn Được	40
19. Chương 19: Đêm Mẹ Kể Đá Bay	42
20. Chương 20: Rơi Xuống Vũng Lầy	44
21. Chương 21: Ai Là Vật Hi Sinh	46
22. Chương 22: Giết Người Như Thái Rau	48
23. Chương 23: Tiểu Long Bộ Cũng Có Mùa Xuân	51
24. Chương 24: Giang Hồ Hiểm Ác	53
25. Chương 25: Ngựa Bị Đầu Độc	55
26. Chương 26: Khách Không Mời Mà Đến	57
27. Chương 27: Thập Toàn Cửu Mĩ Là Đủ Rồi	59
28. Chương 28: Dù Có Ngân Vàng Cũng Không Đổi	62
29. Chương 29: Rốt Cục Tại Sao Trở Mặt	64
30. Chương 30: Nếu Bạn Yêu Một Con Heo	66
31. Chương 31: Tuyệt Thế Võ Công Luyện Hay Không	68
32. Chương 32: Không Thể Buông Tha Vô Tình Thắng	71
33. Chương 33: Ba Kiếp Mới May Mắn Gặp Người Xưa	73
34. Chương 34: Thượng Cùng Bích Lạc Hạ Hoàng Tuyền	75
35. Chương 35: Chỉ Nguyện Làm Đôi Chim Trên Trời	77
36. Chương 36: Mẹ Thân Yêu	80
37. Chương 37: Tiếp Tục Trúng Mìn	82
38. Chương 38: Một Bức Thư Tình Đặc Biệt	84
39. Chương 39: Có Thể Cho Ta Đi Theo Không	87
40. Chương 40: Không Thể Khóc Thì Cười Đi	89

41. Chương 41: Trong Thành Phượng Hoàng Gặp Cố Nhân	92
42. Chương 42: Đánh Tác Giả Là Không Đúng	94
43. Chương 43: Chỉ Cần Hắc Còn Sống	96
44. Chương 44: Cuộc Đời Là Giấc Mơ Mơ Hồ	99
45. Chương 45: Rốt Cục Vẫn Gặp Mặt	101
46. Chương 46: Muốn Ở Bên Hắc Thật Lâu	104
47. Chương 47: Chưa Bao Giờ Qua	106
48. Chương 48: Mĩ Thiếu Niên So Với Heo	108
49. Chương 49: Chậm Rãi Cùng Người Đi	110
50. Chương 50: Cái Gọi Là Họa Từ Miệng Mà Ra	113
51. Chương 51: Hoa Tươi Nở Rộ	115
52. Chương 52: Thế Nào Là Chính, Thế Nào Là Tà	118
53. Chương 53: Khuynh Tẫn Phồn Hoa	120
54. Chương 54: Muôn Sông Nghìn Núi Cũng Qua	129
55. Chương 55: Phương Đông Hồng, Mặt Trời Lên	136

Phát Y

Giới thiệu

Cả câu chuyện là những hành trình vượt thời gian, ghi lại những dấu ấn vàng son trong quá khứ, đây

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phan-y>

1. Chương 1: Chuyện Xưa Kể Lại

Đọc hết một quyển sách, ngắt thì chỉ cần một lát, dài cũng chỉ mấy ngày. Mà đối với nhân vật trong đó, lại chính là cuộc sống của bọn họ, mười năm, trăm năm, thậm chí ngàn năm.

Bây giờ là giữa hè, vậy mà mặt trời lại như khiêu vũ, lúc sáng lúc tối. Mà tâm tình của Tả An Chi, thay đổi so với ánh sáng còn nhanh hơn, cô túm chặt lấy cánh tay của người bên cạnh, hưng phấn đến nỗi nước miếng cũng chảy ra: “Anh nói thật ư? Đơn của em, thật sự được phê chuẩn rồi?”

Nam sinh ngồi bên cạnh, đeo kính mắt, so với cô còn cao hơn một cái đầu. Anh bị cô ôm xiết, chặt đến nỗi muốn gào lên, mãi sau mới gian nan rít qua kẽ răng một câu: “Không thể giả được, hiện tại có thể hay không, xin đại tiểu thư mở lòng từ bi, tạm thời buông tha cho cánh tay đáng thương của anh đi? Anh cảm thấy nó sắp sửa nói tạm biệt với anh rồi.”

Tả An Chi ngượng ngùng buông tay ra, sau đó cúi người chín mươi độ: “Thực xin lỗi, sư huynh, là vì em quá kích động rồi.”

“Anh hiểu, anh hiểu.” Vị sư huynh kia khoát tay một cái, “Chuyện này, cho dù có là bất kì ai, cũng sẽ kích động như em. Nếu cha mẹ em đã ký tên lên đơn rồi, vậy thì đi theo anh đến phòng thí nghiệm, giáo sư đang đợi chúng ta.”

“Được, không thành vấn đề, nhưng mà...có thể chờ em một ngày nữa được không? Không không, nửa ngày thôi cũng được.” Tả An Chi hiển nhiên cũng chưa đến nỗi mất trí hoàn toàn, cô vội vàng đưa ra yêu cầu.

“Em định làm gì?” Không phải là đột nhiên hối hận, muốn trốn chứ? Nam sinh kia bị ý nghĩ này làm cho sợ hãi, liền mặc kệ cánh tay vẫn còn đang đau đốn tưởng đứt lìa, dũng cảm chắn ngang đường lui của Tả An Chi, ánh mắt không ngừng nhìn chằm chằm từng cử động của cô.

Tả An Chi cười gượng hai tiếng, vỗ vai bả vai không bị đau của anh: “Yên tâm, em chỉ định đi mua một ít đồ. Anh xem, nếu là về cổ đại, em cũng phải mang theo mười bảy mười tám khẩu súng tự động, vài sọt lựu đạn để phòng thân chứ. Còn nữa, đồ tẩy trang, sữa tắm, băng vệ sinh cũng không thể quên, à, còn phải mang theo cả đồ ăn vặt...”

“Em có cần mua nốt một cái xe tải để chở đồ về cổ đại nữa không?” Sư huynh khinh bỉ nhìn cô.

“Hả, có thể được như vậy sao, thế thì tốt quá rồi.” Tả An Chi không để ý đến ngữ điệu châm chọc của anh, lập tức cười tủm tỉm, sau đó chấp hai tay trước ngực, vẻ mặt tha thiết cầu xin.

“Không, em không được mang theo bất cứ thứ gì, thậm chí là cả thân thể của mình.” Không biết từ khi nào, giáo sư đã đến gần cô, sau đó mạnh mẽ giơ tay kéo cô đi về phía phòng thí nghiệm, “Em xem, một chuyến đi ngàn năm có một thể này, làm sao có thể giống như những lần đi tham quan bình thường được. Em phải hiểu cho thầy, không phải thầy không muốn cho em mang theo những thứ đó, mà là thầy muốn em tận hưởng được niềm vui trọn vẹn khi hòa mình vào cuộc sống cổ đại chân thật. Trong đời mỗi người, đều có những tiếc nuối, nhưng hiện tại em lại có cơ hội để bù đắp tiếc nuối này, em không muốn sao? Em thích Dương Quá si tình phải không? Đám con gái đều thích hẳn, nói không chừng em có thể gặp được hắn, sau đó thay đổi chuyện xưa.”

“Không, em không thích Dương Quá...” Tả An Chi mờ mịt lắc đầu.

“Em thích cái gì cũng được.” Giáo sư ấn Tả An Chi nằm xuống một cái ghế dài chi chít dây dợ, sau đó đội lên đầu cô một cái mũ sắt. Sau khi chuẩn bị xong xuôi, giáo sư vẫy tay với cô: “Tạm thời chúng ta phải chia tay rồi, An Chi, khi nào tính mạng gặp nguy hiểm, em sẽ tự trở về. Tuy nhiên, thầy hy vọng trong một khoảng thời gian ngắn sẽ không cần nhìn thấy em.”

Một lớp thủy tinh trong suốt chậm rãi hạ xuống, bao vây lấy Tả An Chi. Cô không cự quấy được, chỉ có thể hung tợn trừng mắt nhìn giáo sư, miệng làm ra khẩu hình: “Thù này em nhất định báo.” Sau đó, cô không ngăn được cơn buồn ngủ, liền nhắm hai mắt lại.

Không biết sẽ đến chỗ nào? Ở trong mộng, cô miên man suy nghĩ, tốt nhất là đến một nơi tương đối hòa bình mà vẫn có chuyện hay để xem, ví dụ như Tây Du Ký chẳng hạn. Chỉ cần biến thành một con tiểu yêu nào đó, như vậy sẽ không cần ăn thịt Đường Tăng, mà lại vẫn được tận hưởng niềm vui đánh hội đồng bốn thầy trò bọn họ. Không không, trực tiếp biến thành Tôn Ngộ Không đi, đội mũ giáp vàng, mặc áo giáp vàng, dẫm lên một đám mây ngũ sắc, sau đó cầm Gậy Như Ý đi đại náo Thiên cung, đánh cho Ngọc Hoàng đại đế chạy trốn chết.

(Bắt đầu từ đây An Chi đã xuyên về cổ đại, nên từ ‘Cô’ sẽ được đổi thành ‘Nàng’)

Người ta thường nói, hy vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều.

Tả An Chi đang ảo tưởng tới tương lai tốt đẹp, hoàn toàn không để ý bản thân đang ngồi ở giữa phòng chứa củi, trên người mặc áo vải trắng. Đến lúc tỉnh táo lại, nhìn bốn phía xung quanh, nàng chỉ thấy bốn bức tường trống trơn, cửa lại bị khóa chặt, liền nhìn không được mà rơi lệ.

Xét thấy nguy cơ bùng nổ dân số vào mức đặc biệt nghiêm trọng, cho nên dưới sự đồng ý của Chính phủ, giáo sư đã nghiên cứu một đề tài, là “kế hoạch di chuyển thời không”. Theo lý luận của giáo sư, thời gian là vô hạn, hơn nữa còn có nhiều khoảng, ngay cả một cuốn tiểu thuyết, một đoạn lịch sử, cũng đều tồn tại độc lập và diễn ra song song với thời đại của chúng ta. Mà Tả An Chi, là một tổ viên trong đội nghiên cứu,

sau khi nghiên cứu đạt được một số thành quả ban đầu, liền xin được đi du hành vượt thời không. Về việc sẽ đến nơi đó như thế nào, biến thành thân phận gì, tất cả đều là tùy duyên.

Nghe nói số người xin được thử nghiệm dự án này nhiều vô kể, cho nên được lựa chọn mà nói, nàng cảm thấy mình thật may mắn lắm. Nhưng thật hiển nhiên, nàng đã dùng hết may mắn của mình rồi. Tình huống hiện tại của nàng, rất giống đám tân thủ trong trò chơi, thậm chí còn thảm hại hơn. Ngoại trừ áo vải mặc trên người, ngay cả một cây côn hoặc là rìu cũng không có.

Nhưng than trời trách đất không phải là cá tính của Tả An Chi.

Nàng chỉ hất xì một cái, sau đó vô cùng thoải mái chọn một góc sáng sửa trong phòng, vút đồng gỗ sang một bên, rồi yên tâm thoải mái nằm xuống định ngủ.

Sau đó nàng bị tiếng đẩy cửa đánh thức.

Cố gắng mở một mắt ra, Tả An Chi liếc nhìn ra cửa, sau đó vội vàng lấy tay đỡ cái cảm sắp rớt xuống đất của mình.

Đang đứng cạnh cửa là một thanh niên chừng hai mươi tuổi, trên người mặc một bộ trường bào màu hồng hoa lệ, mặt đắp một tầng phấn trắng và kim tuyến lấp lánh rất dày. Nhưng khuôn mặt của hắn thì lại rất nam tính, mắt phượng, mũi cao, môi mỏng, cằm lún phún râu. Trên tóc cắm một cây trâm ngọc đính những hạt trân châu xung quanh, trên tay đeo năm sáu cái nhẫn bằng ngọc thạch, thắt lưng buộc quanh hông là một dải lụa xanh đeo sáu bảy khối ngọc bội. Theo mỗi bước đi của hắn, ngọc bội đập vào nhau, đing đing đang đang, mà khi tay áo dài hơi nhấc lên, thì lộ ra một đôi giày màu lục.

Hắn bước lại gần nàng, mang theo một mùi hương nồng nặc. Không biết phải ướp quần áo bao nhiêu lâu mới có thể tạo ra hiệu quả như thế? Tả An Chi nhìn không được hất xì một cái, miệng không nói ra lời, chỉ có thể ngơ ngác nhìn hắn.

Người thanh niên kia thấy nàng giật mình, liền cau mày lại, nói: “Người còn định giả ngốc? Hôm qua sai người đem chiếc đồng củi này xong thì mang tới phòng phía đông, người chuyển đi được bao nhiêu rồi hả? Còn không mau đứng dậy, đi chuyển củi mau, làm không xong thì đêm nay tiếp tục ngủ ở đây đi.”

Tả An Chi nhìn đồng gỗ chất cao như núi ở góc phòng: “Nhiều như vậy mà chỉ mình ta chuyển sao?”

“Bằng không người muốn ta chuyển hả? Hôm nay mà làm không xong thì đừng ăn cơm nữa.” Thanh niên kia lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng.

Người này thật kỳ quái, tính tình so với diện mạo còn quái hơn. Nhưng hắn có khóa thân đứng ngoài đường cũng chẳng liên quan gì đến nàng, việc quan trọng bây giờ là phải kiếm cái gì lót vào bụng. Tả An Chi nhảy dựng lên, nhặt lấy cái sọt đặt cạnh tường, sau đó vội vàng nhào tới đồng củi. Đáng ăn mừng là, dường như sau khi đi hồn tới đây, thân thể nàng cũng khỏe mạnh hơn, cho nên mặc dù hai đầu đòn gánh đều chứa đầy củi, nhưng nàng đi đường không hề thấy mệt. Chỉ là cứ một chuyến đi một chuyến về cảm thấy rất nhàm chán. Đi được mấy lần, Tả An Chi thấy bên ngoài phòng bếp có một cỗ xe ngựa kéo, đại khái là dùng để chở đồ ăn thường ngày, vì thế liền kéo về phòng củi, sau đó chất nốt đồng củi còn lại trong phòng lên, sau đó kéo xe đến dãy phòng phía đông.

Thanh niên kia thông dong đi theo nàng một lúc, thấy nàng không mắc phải sai lầm nào, đành phải từ bỏ, phần nộ xoay người bỏ đi.

Tả An Chi ở sau lưng hắn bĩu môi, sau đó tự mình đi đến phòng bếp. Nàng thấy trong phòng không có người, chỉ thấy bánh bao đang bốc hơi nghi ngút trong lồng hấp, bên cạnh lại có một con gà nướng, vì thế liền lấy vài cái bánh, sau đó trốn vào một góc há mồm ăn gà. Sau khi vất vả lao động chân tay xong, ăn cái gì nàng cũng thấy ngon.

2. Chương 2: Sống Hay Chết Khó Hơn

Thật ra trải qua một ngày như vậy cũng không có gì không ổn, tay làm hàm nhai, chính là một trải nghiệm mới cho nàng. Bất quá...Tả An Chi gơ hai bàn tay dưới ánh mặt trời, nhìn tới nhìn lui. Nếu như nàng chỉ là một kẻ hầu hạ làm việc nặng nhọc để kiếm sống, vậy tại sao bàn tay này không những không thô ráp chai sạn, ngược lại lại trắng nõn mịn màng?

Không nghĩ ra được câu trả lời, vậy thì không nghĩ nữa. Vừa rồi chuyển gỗ, tay bị vụn gỗ đâm bị thương mấy chỗ, chỗ vết thương đang không ngừng nhỏ máu. Nhưng không tìm thấy băng vải để băng bó, cho nên nàng cũng chỉ đành lau tay vào vạt áo. Trong đầu Tả An Chi lại không ngừng suy nghĩ tới chuyện khác, bây giờ ăn no rồi, cũng nên tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Nhưng mà có ai có thể nói cho nàng, nàng bây giờ là đang ở đâu không? Tả An Chi nghĩ, nếu bây giờ tùy tiện tóm một người trên đường lại hỏi thăm, phỏng chừng sẽ bị họ nghĩ là con điên.

Một trận gió lạnh thổi qua, cuốn theo vài chiếc lá rụng bám trên áo nàng. Tả An Chi sợ run người, liền quyết định tạm thời đến cái phòng củi sáng nay nàng ở để nghỉ. Tuy là nơi đó sàn nhà rất lạnh, nhưng ít ra cũng tốt hơn đứng đây cho gió thổi.

Nàng vừa định bước chân, chợt nghe thấy xa xa có tiếng bước chân dồn dập, hơn nữa càng ngày càng lại gần. Sau đó lại vang lên một thanh âm hốt ha hốt hải: “Tiểu Cường, tiểu Cường của ta đâu?”

Đột nhiên trong đầu nàng có một linh cảm không nói rõ được, chỉ tự nhiên khiến cho tóc gáy nàng dựng đứng, sau đó vội vàng chạy về phía trước.

Nhưng hiển nhiên nàng chạy còn chưa đủ nhanh, đã bị đám người kia đuổi kịp, bao vây lấy, sau đó một tên mập từ trong đám bước ra, thở hổn hển, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, lên án nàng: “Tiểu Cường của ta, có phải bị người ăn vụng không?”

Ấn...Nói như vậy hẳn là không phải con gián (trong tiếng Hán, con gián cũng là tiểu cường). Không kịp suy nghĩ rốt cục tiểu Cường là cái gì, Tả An Chi đã theo bản năng mà phủ nhận: “Tuyệt đối không phải.”

“Gạt người, vậy xương gà trong phòng bếp ở đâu ra, huống chi trên người người còn dính máu, nhất định là vết máu của Tiểu Cường. Tiểu Cường đáng thương của ta, mỗi ngày sáng sớm đều cất tiếng gáy, chưa bao giờ nhầm giờ, người tại sao lại chết thảm như vậy?” Tên mập mập dùng ống tay áo lau nước mắt, miệng vẫn không ngừng gào khóc.

“Người còn gì để nói?” Sau đó thanh niên quái dị lúc sáng mở miệng, hai tay hất chắp sau lưng, miệng nở nụ cười ác ý nhìn nàng.

Khó trách trong phòng bếp một người cũng không có, lại còn bày sẵn thức ăn, hóa ra là đào hồ chờ nàng nhảy vào. Tả An Chi bất đắc dĩ cười khổ, nói: “Ta chỉ có một câu muốn nói.”

Thanh niên kia tò mò nhướn mày: “Nói gì?”

Tả An Chi nghiêm túc nói: “Con gà kia ăn hơi dai, có phải là vì để lửa quá lớn không?”

Tên mập mập kia nghe xong liền vội vàng phản bác: “Sao lại thế được, rõ ràng là lửa rất vừa, ta mấy chục năm làm đầu bếp làm sao có thể nhầm được...” Hắn đang thao thao bất tuyệt, liền khựng lại, sau đó xấu hổ nhìn thanh niên kia, không nói nữa.

Thanh niên kia sắc mặt không thay đổi, nói: “Lão Phạm, hôm qua ta bảo lão mua gà mái, lão đã mua chưa?”

Tên mập mập kia ngậy người một lúc, đại khái định hỏi là con gà mái gì cơ, nhưng nhìn ánh mắt lạnh như băng của thanh niên kia, không dám mở miệng hỏi, chỉ run rẩy đáp: “Mua...Mua.”

“Ta bảo người hôm nay làm gà nướng với nhân sâm trăm năm, như vậy bây giờ ăn được rồi chứ? Sai người mang tới phòng ta đi.” Thanh niên kia định xoay người đi.

“Không...Đã không còn.” Tên mập mập kia đột nhiên thông minh ra, chỉ vào Tả An Chi lớn giọng nói: “Ta đã làm xong đặt ở trên bàn, lại bị nàng ăn vụng hết rồi.”

Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lí do. Tả An Chi cũng lười giải thích, cho nên không nói gì, chỉ giương mắt nhìn hai người bọn họ kể tung người hứng diễn trò trước mặt nàng.

“Người có biết một cây nhân sâm trăm năm trị giá bao nhiêu bạc không? Vốn ta thấy ngươi là bán mình chôn cha, là một đứa con có hiếu, mới cho ngươi đến đây làm việc, không ngờ ngươi lại dám làm chuyện như vậy.” Thanh niên kia thu lại bước chân, sau đó tỏ ra vô cùng đau đớn, vung tay áo: “Nếu không phạt ngươi, người khác chẳng phải sẽ nói Đông Phương Bất Bại ta thường phạt không phân minh? Người đâu, đem nàng kéo ra ngoài đánh hai mươi trượng, Lão Phạm không trông chừng được đồ ăn, cũng đánh mười trượng.”

Tin tức này làm cho Tả An Chi ngẩn người, không chút phản kháng gì, để mặc người ta kéo đi.

Bán mình chôn cha...Đứa nhỏ này thân thể cũng quá thê thảm rồi, trách không được tại sao chỉ có mỗi áo vải thô màu trắng mặc trên người, thì ra là đang để tang. Mà càng đáng sợ hơn là, người trước mắt nàng vừa xưng là Đông Phương Bất Bại. Không biết hẳn có phải chính là cái tên mưu mô xảo quyệt, giết người không chớp mắt, ma giáo giáo chủ trong truyền thuyết không? Nếu bỏ qua việc người trước mắt này vẫn còn trẻ, chỉ đơn thuần để ý tới gu thẩm mỹ của hắn, thì quả thực rất giống.

Cây gậy cách cách cách cách cách, không ngừng đập trên người nàng, Tả An Chi bắt đầu gào khóc thảm thiết. Nhưng đã không còn kịp nữa rồi, vị Đông Phương Bất Bại kia như cười như không đứng bên cạnh xem nàng bị đánh, hoàn toàn chính là bộ dạng sung sướng khi người khác gặp tai họa, hơn nữa cũng không có ý tứ tha cho nàng.

Sau khi bị đánh xong hai mươi trượng, nàng bị tống về một cái phòng nhỏ cũ nát âm u. Nhìn mạng nhện trên đỉnh đầu, Tả An Chi cảm thấy cuộc đời thật đáng buồn, rõ ràng nàng có một nguyện vọng rất tốt đẹp, nhưng cuối cùng lại bị vị giáo sư cầu thủ của mình phá hỏng. Nhưng bây giờ phải làm sao để trở về đây?

Giáo sư nói, chỉ khi tính mạng gặp nguy hiểm thì mới có thể trở về. Hiện tại đi tìm dây thừng thắt cổ? Vừa nghĩ đã thấy khiếp, nhờ đâu không chết được mà biến thành người thực vật thì sao? Mà kể cả không biến thành người thực vật, chỉ cầm điếu thoi thì cũng thực bi thảm. Vậy còn cắt cổ tay? Nàng thật sự không đủ dũng khí cầm dao xuống tay với chính mình, hơn nữa, sau đó lại còn phải nhìn máu me chảy lênh láng một lúc mới chết. Mà muốn nhảy sông thì cũng phải biết gần đây có con sông nào không chứ, mà trước mắt cơ thể đang đau đớn thế này mà bảo nàng ra ngoài tìm thì rất khó khăn. Uống thuốc độc thì càng không cần phải nói, độc được duy nhất nàng biết là thạch tín. Mà thứ độc được này không biết có ai chịu bán cho không, mà có bán thì nàng cũng không có bạc mà mua.

Có người nói, sống được còn khó hơn là chết. Nhưng Tả An Chi lần này đã sâu sắc nhận ra thêm một chân lý khác, đó chính là cho dù có chết, cũng không phải là chuyện dễ dàng a.

Nếu tạm thời không chết được, vậy thì phải sống cho tốt. Trong cuộc sống bạn có thể chơi, nhưng không thể biến cuộc sống thành trò chơi. Thực sự phải hòa nhập với nơi này, không thể tiếp tục lấy thái độ coi thường hết thấy như trước được, bằng không...Tả An Chi nhớ tới Đông Phương Bất Bại kia, cảm thấy miệng vết thương càng đau. Nàng cố gắng rướn người trèo lên giường, bắt đầu tự hỏi tại sao Đông Phương Bất Bại lại có địch ý với nàng. Nếu hắn thật sự là ma giáo giáo chủ Đông Phương Bất Bại mà nàng đắc tội hắn, chỉ sợ cuộc sống của nàng dùng từ không tốt lắm để hình dung là không đủ.

Một đao dứt khoát giết nàng còn chưa tính, nhưng với thủ đoạn của hắn, nói không chừng sẽ giữ mạng nàng để chậm rãi tra tấn, làm cho nàng muốn sống không được, muốn chết không xong. Thí dụ như hắn có thể đem nàng giam vào phòng tối, tối đến nỗi không nhìn thấy rõ cả năm đầu ngón tay, mười mười lăm năm. Tả An Chi run rẩy, bắt đầu không ngừng tưởng tượng mình chính là con chuột đáng thương, không ngừng cuống cuống chạy trốn khỏi móng vuốt của con mèo.

3. Chương 3: Thì Ra Là Đang Chơi Trò Vô Gian Đạo (gián điệp)

Đông Phương Bất Bại nói là nàng bán mình chôn cha, như vậy, nghĩa là trước đây bọn họ không quen nhau mới phải. Vậy, hẳn tại sao lại vô duyên vô cớ cố ý hãm hại nàng?

Tả An Chi nghĩ đến đau đầu, cũng không tìm ra nguyên nhân, có chút bất tri bất giác nhắm hai mắt lại, có chút buồn ngủ. Bỗng nhiên ngoài cửa sổ có tiếng cọt kẹt vang lên, khiến nàng giật mình run sợ, lập tức tỉnh táo, hạ giọng nói: “Là ai?”

Một bóng đen đẩy cửa sổ ra rồi nhảy vào phòng, bước chân nhẹ như mèo chạy tới bên giường nàng: “Muội muội, đừng kêu to, là ta.”

Muội muội? Cái người bán mình chôn cha này chẳng lẽ còn có thân thích? Tả An Chi ngồi dậy, chán ghét hất chăn qua một bên. Cái chăn này không biết đã không được phơi nắng bao lâu, vừa hôi vừa lạnh, làm hại nàng đành mặc nguyên quần áo mà ngủ.

Vừa mới cử động, miệng vết thương liền đau đến nổi mặt nàng cũng xanh mét. Vì thế mà Tả An Chi liền trừng mắt nhìn người vừa tới kia.

Ai ngờ người tới so với nàng còn tức giận hơn, không ngừng mở miệng trách móc: “Muội rốt cuộc làm sai chuyện gì, vừa mới trà trộn vào đây không lâu đã đắc tội với Đông Phương Bất Bại là sao? Đã nói muội phải lấy lòng hắn, muội quăng lời dận của ta đi đâu rồi hả?”

Thì ra là chơi trò Vô Gian Đạo (gián điệp), Tả An Chi nháy mắt vài cái, lạnh mặt không trả lời.

Người tới hình như cũng cảm thấy mình nói quá lời, vì thế liền đổi giọng ngọt ngào khuyên nhủ: “An Chi à, trước ra cha ra đi, người mới mãi không quên chúng ta là người của phái Tung Sơn. Mà muội là muội muội của ta, chẳng lẽ Tả Lãnh Thiên ta lại hại muội. Muội nghe ta, bình tĩnh, sau đó dùng kế mượn sức của tên Đông Phương Bất Bại kia. Tương lai lập nên công lớn, chẳng phải phái Tung Sơn chúng ta trong võ lâm cũng có chỗ đứng sao. Sau đó ca ca sẽ tìm một thiếu niên anh hùng uội, để muội dâng hoàng giả cho người ta, chẳng phải là rất tốt sao?” Hắn nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh xung quanh, rồi nói tiếp: “Có người tới, ta phải đi rồi, muội trăm ngàn lần phải nhớ kỹ lời dận của ta.” Nói xong, hắn lại nhảy cửa sổ ra, rồi biến mất trong bóng đêm.

Tả An Chi bình tĩnh bước xuống giường, ở trên cái bàn mục tìm được một ấm trà. Nhưng lại không tìm thấy chén, cho nên nàng trực tiếp ghé miệng vào vôi ấm mà uống hai ngụm nước trà vừa đắng vừa chua. Sau đó, An Chi bò lên giường, nằm sấp, ngậy ngốc nhìn bóng đen nặng nề bên ngoài. Nàng gặp phải kinh hoàng thế này, có giật mình cũng không giải quyết được vấn đề gì, cho nên nhất định phải bình tĩnh.

Không ngờ thân phận mình xuyên vào lại không đơn giản, người đã đọc Tiểu Ngạo Giang Hồ, hẳn là không ai không biết đến Tả Lãnh Thiên. Nàng chẳng những là muội muội của hắn, hơn nữa lại còn phụng mệnh đến mượn sức của Đông Phương Bất Bại. Tuy rằng đến giờ vẫn chưa rõ làm gì, nhưng khẳng định là không phải chuyện tốt. Cái duy nhất có thể gọi là may ở đây, chỉ là tên vẫn như trước là Tả An Chi, cho nên không cần có thời gian thích ứng với tên mới.

Vẫn là nên đi ngủ đi, ngủ là đức vua vạn tuế, có chuyện gì ngày mai nói sau. Nói không chừng sáng mai mọi chuyện lại thay đổi.

Không ngờ quả nhiên trời cao thương tình, thật sự làm ra thay đổi, nhưng nàng không muốn loại thay đổi thế này a. Vừa mới tỉnh dậy mà thế giới liền thành thế giới đại đồng (thế giới hòa bình, mọi người tình thương mến thương đó) là sao? Là sao? Ai có thể nói cho nàng là tại sao cái tên Đông Phương Bất Bại kia, ngày hôm qua còn mặt mũi hung tợn, là tiểu nhân đắc chí, mà hôm nay, hắn, hắn...rất tự nhiên đứng trước cửa phòng nàng, tươi cười hòa ái dễ gần.

Đông Phương Bất Bại thấy nàng tỉnh lại, thân hình nhoáng lên một cái đã ngồi xuống bên giường, sau đó vô cùng thân thiết hỏi: “Vết thương đỡ đau rồi chứ?”

Nếu không phải bản thân còn nhớ rõ rành rành từng chi tiết ngày hôm qua, Tả An Chi thật sự sẽ cho là mình mất trí nhớ rồi. Như vậy, tình huống hiện tại là, hắn trúng tà?

Thấy tâm hồn nàng đang treo ngược cành cây, trong mắt Đông Phương Bất Bại chợt lóe lên ý cười, nhưng ngay sau đó lại khéo léo đổi sang vẻ mặt lo lắng: “Aizz, là vì hôm qua ta muốn lập uy ở trước mặt mọi người, cho nên mới bất đắc dĩ phải ra lệnh đánh cô. Cô lương thiện như vậy, sẽ không trách ta phải không? Nào nào, đứng lên, cô đang bị thương mà ở nơi này thật không ổn tí nào.” Hắn vẫy tay một cái, liền có hai thị nữ từ ngoài cửa bước vào, sau đó gần như là cưỡng ép Tả An Chi xuống giường, kéo nàng đến một gian phòng hoa lệ.

Kế tiếp, chẳng những đưa cho nàng kim sang được tốt nhất, mà Đông Phương Bất Bại còn tự tay cầm chén thuốc, nhìn bộ dạng dường như là muốn dứt cho nàng. Đứng đờ như vậy, nàng cũng không phải ngu. Bây giờ không rõ hắn làm như vậy vì mục đích gì, nhưng nàng nghĩ, nếu nàng nhân cơ hội này mà vênh váo mặt mũi, không chừng sau này sẽ còn tệ hơn hôm qua nữa kia. Vì vậy, Tả An Chi vội vàng đưa tay nhận chén thuốc, cười ha hả nói: “Để ta tự làm, tự làm.”

Đông Phương Bất Bại giật cái tay đang cầm chén thuốc lại, vậy mà thuốc trong chén một chút cũng không sóng sánh. Hắn ôn nhu nói: “Cô cứ nằm đi, đừng nhúc nhích.” Hắn vừa nói xong, thì thìa thuốc đầu tiên đã đưa tới bên môi nàng.

Tả An Chi cứng ngắc hé miệng, vội vàng nuốt thuốc vào. Nhưng Đông Phương Bất Bại vẫn chịu không buông tha cho nàng, hắn còn duỗi ngón tay thon dài của mình lau nhẹ thuốc còn đọng ở khóe môi nàng, sau đó lại nhét một miếng mật hoa quả ngọt ngào vào trong miệng Tả An Chi. Tả An Chi chú ý tới hắn đã thay đổi quần áo, trên người chỉ mặc một bộ quần áo mộc mạc màu đen, ngay cả hoa văn cũng không có. Hơn nữa, đám trang sức leng keng hôm qua toàn bộ cũng đều không thấy.

Thấy nàng đánh giá hắn, khóe môi Đông Phương Bất Bại nhếch lên, sau đó liền liếc mắt đưa tình với nàng. Tả An Chi nhìn thấy ánh mắt này của hắn, da đầu run lên, vội vàng kéo chăn lên che đầu, vẫn không an tâm, còn kéo chăn xuống che nốt cái mông.

Đông Phương Bất Bại thấy vậy, cười to thành tiếng, sau đó rất bình tĩnh ngồi bên giường nàng, nhìn chăm chăm vào cái chăn đang che kín Tả An Chi. Tả An Chi trốn trong chăn, cảm thấy khó thở, mới không cam tâm tình nguyện bỏ chăn ra, há mồm thở dốc. Vì thế, nàng lại không thoát khỏi một phen hỏi han ân cần của Đông Phương Bất Bại.

Trong vườn đều chỉ là hoa cỏ thông thường, có hoa hồng, thược dược, hướng dương. Hoa tuy không quý, nhưng trăm hoa đua nở khoe sắc cũng rất đẹp mắt. Nằm ườn trên ghế đệm, Tả An Chi thở dài, nhìn Đông Phương Bất Bại trong tay cầm một nhành hoa, mỉm cười đi về phía nàng, trong lòng nàng vô cùng sầu não. Nhiều ngày nay, hắn dường như theo sát nàng như hình với bóng, thái độ ân cần, chẳng phải cố tình tạo cơ hội cho nàng tiếp cận hắn sao? Vấn đề là, nàng căn bản không định làm theo lời của Tả Lãnh Thiền. Tả Lãnh Thiền muốn chấn hưng phái Tung Sơn, xưng bá võ lâm gì gì đó đều là chuyện của hắn, có liên quan gì tới nàng. Nàng chỉ là một kẻ qua đường xem diễn mà thôi.

“An Chi, ta cảm thấy cái tên này của cô như tên cho nam nhân vậy. Dù sao cô cũng không còn người thân nào nữa, chi bằng ta sửa tên cho cô, gọi là An An, thế nào?” Đông Phương Bất Bại đưa hoa cho nàng, cúi đầu nhìn nàng, hiền hòa nói.

Tả An Chi hít một hơi lạnh, cảm thấy không thể nhận được nữa. Tự nhiên đòi sửa tên nàng, còn dùng loại ngữ điệu thương tiếc này, cứ như thể hắn làm vậy là vì muốn tốt cho nàng ấy! Nàng vội vàng ngồi bật dậy, nhìn xung quanh thấy không có ai, liền cười nhạt, nói: “Nhật Nguyệt Thần Giáo Đông Phương công tử, không bằng chúng ta cứ nói thẳng ra đi, được không?”

Đông Phương Bất Bại ngáp ngừng rút bàn tay đang định cài hoa lên tóc nàng lại, mỉm cười: “Gi? Cô muốn nói chuyện gì với ta?”

“Nói thật luôn nhé, huynh cảm thấy bộ dạng ta thế nào?” Tuy rằng mở miệng nói câu này thật ngu ngốc, nhưng nàng cũng không còn cách nào khác. Mấy ngày nay lúc nào cũng nằm trên giường tĩnh dưỡng, tóc cũng đều do thị nữ chải, cho nên nàng hoàn toàn không biết bộ dạng của chính mình a!

Đông Phương Bất Bại thành khẩn trả lời: “Nửa đêm ra ngoài hắn là sẽ không hù chết người.”

Đáp án kiểu này thật sự khiến người ta thương tâm đó. Tả An Chi quyết định tạm thời bỏ qua vấn đề này, tiếp tục hỏi: “Ta có phải là loại người thông minh tột đỉnh, cẩn thận chu đáo, có thể mượn đao giết người

không?”

Đông Phương Bất Bại hỏi ngược lại: “Cô cảm thấy thế nào?”

Tả An Chi gật gật đầu: “Ta hiểu rõ. Như vậy, huynh tin rằng, chỉ bằng việc ta mượn sức huynh, sẽ gây bất lợi cho Nhật Nguyệt Thần Giáo sao?” Nàng vẫn dùng Nhật Nguyệt Thần Giáo mà không phải là Ma Giáo, chính là vì muốn thể hiện bản thân không có ác ý.

“Cô là muội muội của Tả Lãnh Thiền.” Đông Phương Bất Bại nhàn nhạt nói.

“Một vị ca ca mà một câu cũng không hỏi thăm vết thương của ta, lại còn đưa ta đến chỗ nguy hiểm trùng trùng thế này, huynh cảm thấy dựa vào cái gì ta phải hy sinh quên mình vì hắn?” Tả An Chi tận công tận lực dùng ánh mắt để biểu đạt chính mình hoàn toàn vô tội.

“Nói như vậy, không bằng cô gia nhập Thần Giáo ta đi, ta cũng sẽ không sai cô làm chuyện nguy hiểm.” Đông Phương Bất Bại hiển nhiên vẫn không tin nàng.

“Ta chỉ là một nữ tử, không thích chuyện tranh đấu trên giang hồ, Đông Phương công tử có thể mở lòng tốt tha cho ta, để ta làm người bình thường được không?” Tả An Chi âm thầm cúi đầu một cái, lập tức ứa nước mắt, vẻ mặt ngây thơ đáng yêu nhìn hắn.

Đông Phương Bất Bại không trả lời, chỉ cởi áo khoác trên người quàng lên vai nàng, cực kỳ ôn nhu cầm tay nàng: “Ta tất nhiên rất tin cô, nhưng mà bây giờ cô đang bị thương, không tiện cử động, cho nên trước cứ dưỡng thương rồi tính sau.”

Nói trắng ra là hắn vẫn không chịu tha cho nàng? Tả An Chi vội vàng cầm chặt tay hắn: “Vậy đành phải phiền Đông Phương công tử rồi.”

Hai người nắm tay nhau, trên mặt đều tỏ ra vô cùng thành thật, trong lòng lại không ngừng mắng, có quỷ mới tin huynh/cô.

4. Chương 4: Kinh Doanh Bất Hợp Pháp

Đông Phương Bất Bại từ trong phòng nghị sự đi ra, sắc mặt vô cùng khó coi. Cứ thử tưởng tượng đem mười bảy mười tám loại thuốc màu trộn chung một chỗ, cũng không thể diễn tả nổi màu sắc trên gương mặt hắn lúc này. Đường nhiên công phu thay đổi sắc mặt của hắn cũng rất mạnh, một lát sau đã khôi phục thái độ bình thường. Đến lúc về tới phòng, ai nhìn thấy hắn thì cũng lẩm cẩm chỉ nghĩ là một người lo lắng công việc mà thử người ngồi trước cửa sổ thôi.

Một thị nữ xinh đẹp bưng trà cho hắn. Nước trà dưới ánh mặt trời, không ngừng khuếch tán ánh sáng thành những dải màu lấp lánh chiếu lên người hắn. Hắn nhũu mày không nói gì, để cho người thị nữ kia lại lấy một cái khăn tay, chậm rãi ở trên người hắn lau đến lau đi, hơn nữa bàn tay của nàng còn dần có xu hướng di chuyển xuống dưới.

Nếu là bình thường, Đông Phương Bất Bại đối với trò này chẳng những không để ý, ngược lại còn vô cùng phối hợp. Nhưng hôm nay tâm tình đang không tốt, cho nên hắn hừ lạnh một tiếng, ném cái chén trong tay xuống đất. Cái chén bằng gốm rơi xuống, vỡ tan thành mảnh nhỏ. Thị nữ kia thấy vậy, liền biết sự tình không ổn, vội vàng quỳ rạp trên mặt đất, rưng rưng nước mắt, liều mạng dập đầu cầu xin tha thứ.

Thấy nàng nước mắt lưng tròng, Đông Phương Bất Bại càng nổi giận, bởi vì cặp mắt này khiến hắn nhớ tới Tả An Chi, lúc giả vờ đáng thương cũng làm y như vậy. Nói cái gì chính mình chỉ là một tiểu nữ tử, nếu tiểu nữ tử có thể gánh vác như gánh đậu phụ thế kia, thì bọn họ đã sớm lao vào chiếm giang hồ rồi.

Không kiên nhẫn phát tay ra dấu cho người kéo thị nữ kia ra ngoài, Đông Phương Bất Bại ấn đầu mi sâu não, nhớ lại tình hình vừa rồi trong phòng nghị sự.

Từ khi hần được Đồng Bách Hùng dẫn vào Nhật Nguyệt Thần Giáo tới giờ, dựa vào võ công cao cường, tâm cơ thâm trầm, liên tiếp lập được công lớn, cho nên chỉ mấy năm ngắn ngủi đã lên đến chức phó hương chủ của Phong Lôi Đường. Phong Lôi Đường Triệu trưởng lão đối với hần, lúc đầu là kính trọng và nể nang, dần dần biến thành kiêng kỵ. Đây cũng là chuyện thường tình, Đông Phương Bất Bại trong lòng hiểu rõ, vì thế ngoài mặt càng thêm cung kính với Triệu trưởng lão, có chuyện gì cũng phải hỏi ý kiến ông ta trước rồi mới dám làm; nhưng sau lưng, hần lại lôi kéo những kẻ ở dưới, bàn bạc mưu kế. Không ngờ, cho dù có làm như vậy thì Triệu trưởng lão vẫn giữ lòng đề phòng với hần.

Ngày ấy ở trên đường gặp Tả An Chi, nàng mặc áo tang, vừa thấy hần liền chạy lại, kéo lấy góc áo của hần không buông, miệng không ngừng cầu xin hần mua nàng. Nàng tự cho là bản thân diễn rất giỏi, lại không biết hần chỉ cần liếc mắt một cái đã biết rõ. Mười một tuổi, cha mẹ hần đều qua đời, cho nên trong mắt hần, cái loại đau đớn đến tận xương tủy khi người thân mất, nàng diễn quá giả rồi.

Được một vị tiểu cô nương xinh đẹp chủ động tiếp cận, hần cần gì phải chối từ. Đông Phương Bất Bại tính toán, sau khi đưa nàng về, sẽ thuận tiện thăm dò xem kẻ đứng sau giật dây nàng là ai. Vì thế, sau khi về phủ, hần cố ý làm bộ bản thân là loại công tử nhà giàu bất tài vô dụng, suốt ngày chỉ muốn ăn chơi hưởng lạc. Ai ngờ, nàng lại thiếu kiên nhẫn như vậy, ngay trong đêm đó đã chạy loạn trong phủ, còn bị Tam Thi thần trùng cắn. Vốn tưởng rằng nàng chết chắc rồi, hần tiếc hận một lát, sau đó liền sai người ném nàng vào phòng củi. Không ngờ, ngày hôm sau nàng lại vui vẻ tỉnh lại. Hơn nữa, bối cảnh sau lưng cũng lộ rõ, chính là muội muội của đương nhiệm chủ môn Tung Sơn.

Biết thân phận của Tả An Chi như vậy, hần chỉ đành phải giả bộ hồ đồ không rõ. Ngờ đâu lão hồ li Triệu trưởng lão kia lại không chịu để yên, ngay trước mặt mọi người, mặc dù không nói rõ, nhưng từng câu từng chữ đều có ý ám chỉ hần cấu kết với Tả Lãnh Thiên.

Bây giờ, Đông Phương Bất Bại hối hận đến đứt ruột, lúc trước không hiểu hần trúng tà gì mà vác cái mầm tai họa này về phủ a. Bây giờ, nếu giết nàng, tất nhiên sẽ rửa sạch được hiềm nghi của mọi người. Chính là, với thực lực hiện nay của hần mà đối đầu với Ngũ Nhạc thì cũng rất không khôn ngoan. Việc đã đến nước này, hần và Tả An Chi như người đứng trên cùng một con thuyền, cũng không thể phải tay giữ sạch quan hệ. Cho nên cũng chỉ đành nén giận, hy vọng có thể dựa vào thân thể của Tả An Chi mà lấy được một ít tin tức hữu dụng.

Nhớ tới xuất thân danh gia vọng tộc của Tả An Chi, nhất định nàng đã quen nhìn người quý phái, vì vậy Đông Phương Bất Bại liền thay một bộ y phục hoa lệ, trang điểm cẩn thận, sau đó mới đi ra ngoài tìm Tả An Chi.

Cả ngày đang lo lắng đề phòng, chỉ sợ không giữ được mạng nhỏ của mình, cho nên vừa nghe thấy tiếng đập cửa, Tả An Chi liền tức giận quát: “Là ai?” Ngữ điệu cự tuyệt phi thường rõ ràng, ý muốn để cho kẻ ngoài cửa biết khó mà lui.

Nhưng người tới hiển nhiên có vẻ không cảm nhận được điều đó, cho nên vẫn tiếp tục đập cửa.

“Vào đi.” Dù sao vẫn đang ở địa bàn của người ta, quá kiêu ngạo cũng không được, cho nên Tả An Chi đành bất đắc dĩ thỏa hiệp.

Người tới đương nhiên không phải ai khác, mà chỉ có thể là vị Đông Phương công tử kia. Không biết vì sao, hần lại mặc bộ đồ phấn hồng sắc sỡ, trên tay còn cầm một cây quạt cán ngọc. Nhìn một nam nhân mặc như vậy...Không biết phải dùng từ gì để hình dung, Tả An Chi khóe mắt co rút. Lại tự nhiên lại nhớ tới sự đánh giá của hần với tướng mạo của mình, khiến nàng cảm thấy an ủi hơn rất nhiều. Quả nhiên, cái này là vấn đề của tiêu chuẩn thưởng thức.

“Tả cô nương mới đến, cũng vừa tắm rửa thay đồ, không bằng ta dẫn cô nương ra ngoài đi dạo có được không?” Đông Phương Bất Bại vung mở cây quạt trong tay.

Tưởng tượng đến cảnh hần múa quạt, Tả An Chi liền rùng mình, sau đó cố nặn ra một nụ cười: “Đông Phương công tử đã có lòng tốt như vậy, ta sao dám cự tuyệt.” Trên thực tế, nàng còn muốn nói thêm một câu, nếu ta cự tuyệt thì huynh sẽ không lôi ta đi sao?

Hai người hòa hòa hợp hợp đi lại trên đường, thỉnh thoảng nói nói cười cười. Nhìn từ đằng sau, nam cao ráo đẹp trai, nữ yêu kiều xinh đẹp, quả thực là một cặp tiên đồng ngọc nữ. Nhưng nếu ai có thể nghe được

cuộc nói chuyện của họ, liền sẽ rất rõ ràng cảm nhận được sự sắc bén ẩn dấu trong mỗi câu nói, không có đến nửa câu thật lòng. Vì thế, chưa nói được vài câu, hai người liền không còn lời nào để nói. Không khí nhất thời có chút xấu hổ.

Đột nhiên trên đường lại huyền ảo, đầu tiên là một vị nam nhân trung niên chạy lại gần bọn họ, đằng sau hắn là một thiếu niên đang cầm một thanh kiếm không ngừng đuổi theo. Dân chúng bình thường thấy chuyện này, không ai không sợ phiền phức, liền vội tránh đường cho hai kẻ đó. Chỉ có Đông Phương Bất Bại vẫn đứng yên tại chỗ. Trong khi Tả An Chi còn đang chửi thầm hắn là kẻ sĩ diện không muốn sống, đã thấy nam nhân kia vội vàng quỳ xuống trước mặt Đông Phương Bất Bại, nói: “Xin công tử cứu mạng.”

Là một trong hai người gây rối loạn kia. Tả An Chi đang muốn tránh ra xa thì Đông Phương Bất Bại đã nhìn nàng nói: “Lúc trước ta nhớ Tả cô nương đã nói không có thành kiến với thần giáo của ta, đúng không?”

“Tất nhiên là đúng.” Tả An Chi cười gượng.

Mà trong lúc bọn họ nói chuyện thì tên thiếu niên cầm kiếm đã đuổi tới đây. Hắn thấy hai người Đông Phương Bất Bại và Tả An Chi, liền thu kiếm lại, ôm quyền rồi nói: “Tại hạ đang đuổi giết kẻ thuộc ma giáo, xin hai vị giúp đỡ.”

Tả An Chi thấy hắn mặc áo lụa màu xanh nhạt, vẻ mặt hiền ngang, chính khí凛冽, khi nói chuyện lại nhã nhặn lễ độ, dường như giống một thư sinh hơn là một nhân vật giang hồ. Vì thế, nàng liền ra vẻ ngây thơ, hỏi: “Huynh làm sao biết hắn là người của ma giáo?” Nàng lúc này đã nghĩ kỹ rồi, hiện giờ bản thân mình đang nằm trong tay của Đông Phương Bất Bại, nếu bây giờ đắc tội hắn, chỉ sợ hắn sẽ lập tức trở mặt. Còn nếu đắc tội thiếu niên này, cùng lắm sau này xui xẻo gặp lại, thì phịa ra lý do bảo rằng khi đó mình bị người bắt giữ, bị ép làm vậy.

Thiếu niên kia thấy nàng đứng cùng phía với người của ma giáo, liền vô cùng khinh thường. Nhưng hắn từ nhỏ đã đọc sách, tự mình là quân tử, mà đạo lý xưa nay nếu người ta đã hỏi thì mình phải trả lời, cho nên vẫn ôn hòa đáp: “Ta là đệ tử phái Hoa Sơn, Nhạc Bất Quần. Hôm nay thấy người này truyền tin a giáo, vì thế mà đuổi giết hắn. Yêu nhân Ma giáo, người trong chính phái đã gặp đều có nghĩa vụ phải giết. Nếu như người không giống hắn, vậy lùi sang một bên, đỡ cho lúc chúng ta đánh nhau bị ngộ thương.”

Tả An Chi nghe xong, cười hì hì nói: “Huynh nói huynh là người trong chính phái, lấy cái gì chứng minh?”

Thiếu niên tên Nhạc Bất Quần nghe câu hỏi của nàng, ngẩn ngơ hồi lâu mới đáp lại: “Hoa Sơn tự nhiên là danh môn chính phái, không cần chứng minh.”

Tả An Chi khinh thường nói: “Cái gì gọi là không cần chứng minh? Chức vị nào cũng phải có con dấu. Triều đình có cấp chiếu chỉ cho phái Hoa Sơn, nói các người là danh môn chính phái không? Không có chiếu chỉ thì bằng hiệu cũng được? Đều không có, phải không? Tốt lắm, vậy thử xem trong sách thánh hiền có người nào nói phái Hoa Sơn là danh môn chính phái không? Vẫn không có, đúng chứ? Hay là trời Phật nói các người là danh môn chính phái? Có không? Hừ, cái gì cũng không có để chứng minh, rõ ràng là người giả danh lừa bịp. Đừng có tưởng cứ cạo trọc đầu thì thành hòa thượng.”

Nhạc Bất Quần bị nàng nói đến cứng họng, không cãi được câu nào, giận đến mức muốn học máu. Tả An Chi lại cười hì hì, làm như không thấy. Nhạc Bất Quần dù sao bây giờ vẫn còn trẻ, tính khí còn nóng nảy, cho nên đột nhiên một kiếm đâm tới: “Yêu nữ, dám làm nhục sư môn của ta, ta giết ngươi.”

Đông Phương Bất Bại ngoài miệng thì kêu lên: “Tả cô nương cẩn thận.” Nhưng bản thân hắn lại không nhúc nhích chút nào, thậm chí phái Hoa Sơn giết chết muội muội của chương môn phái Tung Sơn, tin này mình cậu còn không được, thực sự là trời Phật phù hộ rồi.

Thế nhưng, đáng tiếc tên đệ tử đứng phía sau hắn lại ra tay cản lại. Đông Phương Bất Bại thấy thế, cũng đành phải ra tay tương trợ. Nhạc Bất Quần làm sao có thể là đối thủ của hắn, cho nên không bao lâu sao liền bị ném lên mặt đất. Đông Phương Bất Bại sai người trói Nhạc Bất Quần lại, giải đi, sau đó mới nhìn Tả An Chi, nói: “Tả cô nương sợ hãi sao?” Về mặt hắn vô cùng tha thiết, giống như muốn tất cả mọi người đều nghĩ hai người họ thân thiết với nhau.

Tả An Chi tràn ngập cảm kích, nói: “Có Đông Phương công tử ở đây, ta tất nhiên tin sẽ không xảy ra

chuyện gì.” Mặc dù một kiếm kia của Nhạc Bất Quần khiến nàng sợ tới ngây người, nhưng ánh mắt Tả An Chi cũng không bỏ qua từng cử động của Đông Phương Bất Bại. Nếu nàng đoán không sai, hắc căn bản không định ra tay cứu nàng.

5. Chương 5: Tiệm May “đường Làm Quan Rộng Mở”

Tả An Chi và Đông Phương Bất Bại nói nói cười cười, tựa như vừa rồi chuyện gì cũng không xảy ra, sau đó cùng nhau đi vào một cửa hàng may.

Cửa hàng này không giống các cửa hàng khác. Nhà khác biển hiệu đều treo ngoài cửa, nhưng nó lại treo biển hiệu ở bên trong. Tả An Chi bước vào, sau đó nhìn lên bức tường đối diện cửa, liền thấy một bức tranh, không thêu hoa mà thêu bảy chữ rồng bay phượng múa “Tiệm may đường làm quan rộng mở.” Nền may đen, chữ thêu kim tuyến, trông rất bắt mắt.

Trong cửa hàng trông mấy chậu trúc cảnh, trên tường treo tranh thủy mặc, vải dệt thì được xếp chỉnh tề thành từng quầy. Bố trí quả thực là lịch sự tao nhã. Tả An Chi đang nhìn quanh, đã thấy một nữ tử còn trẻ tiến lại, cười nói: “Ta gọi là Lộ Nhân Tỉ, là chủ tiệm may này, cô nương đến đây là may quần áo sao?”

Tả An Chi thấy nàng nói năng ôn nhu, cử chỉ cũng nhẹ nhàng, thông thả, liền nảy sinh hảo cảm, sau đó nhắc chân đi theo nàng chọn chất liệu vải để may quần áo. Đông Phương Bất Bại thấy vậy, ho khan một tiếng, thành công làm Tả An Chi không dám đi nữa. Sau đó, hắn đến bên cạnh nàng, thân mật nắm tay nàng, nói: “Mang hết những gì đắt nhất trong cửa hàng người ra đây.”

Lộ Nhân Tỉ vội gật đầu, sau đó cùng một tiểu cô nương khác trong nhà ôm mấy chục cuộn vải dệt ra cho bọn họ chọn. Đông Phương Bất Bại nhìn thoáng qua, lại nói: “Mỗi loại vải làm một bộ để Tả cô nương mặc tạm trước. Sau này ta sẽ đưa cô nương đi làm quần áo tốt hơn.”

Tiểu cô nương kia nghe hắn nói, tỏ ý không hài lòng: “Vải của cửa hàng chúng ta tại sao không tốt?”

Lộ Nhân Tỉ vội vàng xoay qua trách móc nàng: “Lộ Dao Dao, đừng ăn nói lung tung.”

Tả An Chi thấy tiểu cô nương tên Lộ Dao Dao kia khuôn mặt bầu bĩnh, đôi mắt to, trông vô cùng đáng yêu, vì thế liền trêu nàng: “Muội còn nhỏ tuổi, làm sao có thể biết thế nào là tốt hay không?”

“Sao lại không biết?” Lộ Dao Dao mở to hai mắt: “Từ nhỏ ta đã theo tỷ tỷ đi canh cửi dệt vải, số vải dệt qua tay ta không phải một ngàn thì cũng chín trăm. Chỉ có đám nhà quê mới không nhìn ra được vải tốt. Vải này là dùng chỉ vàng chỉ bạc thêu thành bảy đám mây, sang trọng không cần phải nói, còn có tấm sa tanh này nữa, quả thực rất khó thêu lên được.”

Nàng gân cổ thao thao bất tuyệt nói, mắt lại liếc nhìn Đông Phương Bất Bại, rõ ràng có ý ám chỉ hắn là tên nhà quê.

Tả An Chi thấy Đông Phương Bất Bại mặt không đổi sắc, mà Lộ Nhân Tỉ lại lộ ra vẻ mặt khó xử, đành đứng ra giải vây: “Lộ cô nương, cô xem có vải nào thích hợp cho vị công tử này may quần áo không?”

Lộ Nhân Tỉ nhẹ nhàng thở ra, cảm kích nhìn Tả An Chi, nói: “Tất nhiên là có. Vị công tử này thân hình cao lớn, tính cách trầm ổn, ta có một kiện gấm Tứ Xuyên tối màu rất hợp, rất hợp với công tử.” Nàng nói tới đây, nhất thời mặt mày rạng rỡ, kéo tấm gấm Tứ Xuyên kia ướm lên người Đông Phương Bất Bại: “Mặc quần áo muốn đẹp phải nhìn người. Thí dụ tiểu cô nương mười bốn mười lăm tuổi phải mặc màu sáng tươi sáng, mà các phu nhân ba mươi thì tự nhiên màu cũng nhạt đi. Nếu làn da trắng nõn rồi thì cũng không cần thiết chọn màu sắc, nhưng phải chọn kiểu dáng phù hợp với dáng người mình. Còn nếu màu da quá xỉn, như vậy phải chọn lựa cẩn thận hơn, nếu không sẽ chẳng khác nào bọn nhà quê vừa lên tỉnh. Quần áo tốt nhất là màu sắc trang nhã, hài hòa. Còn về phụ kiện đi cùng, đeo một hai cái là được, nhiều quá sẽ khiến quần áo trở nên nặng nề...”

Nàng còn định nói tiếp đến màu tóc, lại nhìn thấy ánh mắt Đông Phương Bất Bại mang theo sát ý lạnh như băng, vội vàng im bặt. Đông Phương Bất Bại “hừ” một tiếng, liền vung tay áo bỏ đi. Hắn xuất thân nhà nghèo, cho nên kiêng kị nhất mọi người đề cập tới chuyện này. Trong giáo, huynh đệ đều là người thoải mái không câu nệ, còn nhóm thị nữ cơ thiếp lại càng không dám nói lời trái ý. Cho nên, từ trước tới giờ, hắn đều nghĩ công tử nhà giàu là phải mặc quần áo càng sắc sảo càng tốt, phụ kiện đính càng nhiều thì càng sang trọng, đến nỗi để hôm nay thành trò cười trước mặt mấy tiểu cô nương. Nhớ tới mấy ngày trước Tả An Chi luôn ở sau lưng vụng trộm cười nhạo hắn, trong lòng Đông Phương Bất Bại lại càng thêm tức giận.

Tả An Chi lo lắng hắn sau này sẽ gây phiền phức cho đôi chị em họ Lộ này, cho nên vội vàng đuổi theo, cố gắng bày ra gương mặt chân thành: “Nam nhi chỉ cần dung mạo khí phách, cho nên huynh đừng có coi trọng chuyện áo quần như đàn bà thế.” Nàng đột nhiên nhớ tới Đông Phương Bất Bại trong truyền thuyết vô cùng coi trọng vẻ ngoài của mình, cho nên liền im bặt, ngượng ngùng nhìn hắn.

“Cô giấu cọt ta không biết cách ăn mặc?” Đông Phương Bất Bại đen mặt.

“Không phải không phải, tuyệt đối không có.” Nàng nào dám giấu cọt đại ma đầu Đông Phương giáo chủ, bị hắn nhớ mặt tuyệt đối không phải là chuyện tốt. Tả An Chi vừa mới trước mặt hòa thượng mắng con lừa ngọc, cho nên hối hận không thôi, vội vàng chân chó nói: “Anh hùng không quan trọng xuất thân, Thái Tổ chẳng phải cũng xuất thân ăn mày sao, sau này dẹp yên thiên hạ, ai dám giấu cọt hắn. Đông Phương công tử văn thành võ đức, nhân nghĩa anh minh, ngày sinh nhất định thiên thu vạn tải, nhất thống giang hồ.”

Nàng nói lưu loát một mạch không ngừng nghỉ, khiến Đông Phương Bất Bại dở khóc dở cười: “Cô còn nói nữa, không chừng ta thành thần tiên rồi. Thôi thôi, là do ta quá nhạy cảm, chúng ta quay trở lại tiệm đó đi. Sau đó xin kính nhờ Tả cô nương chọn cho ta chất vải phù hợp để may quần áo, được không?” Hắn tháo ngọc bội trên hông và nhả trên tay xuống, định ném đi, nghĩ một lát lại cảm thấy luyến tiếc, cho nên nhét vào trong tay áo.

Lúc này quay về tiệm may, cả hai chị em họ Lộ đều không dám há mồm nói một lời, bàn tay đưa vải cho Đông Phương Bất Bại cũng run rẩy, sợ hãi ghi chép số đo quần áo của hắn.

Căn bản một phần cũng là tại khuôn mặt của Đông Phương Bất Bại lạnh lùng, cho nên chỉ cần đứng cạnh hắn đã cảm thấy khó thở rồi.

Sau đó, lại có một vị khách bước vào tiệm. Lộ Dao Dao ánh mắt sáng ngời, vội vàng chạy qua tiếp đón. Không ngờ, nàng còn chưa kịp mở miệng, thì vị khách kia đã đi lướt qua nàng, vừa kinh ngạc vừa vui vẻ chạy tới chỗ Tả An Chi: “Tả sư muội, sao muội lại ở đây?”

Rõ ràng là người quen, nhưng nàng lại không biết người ta, cho nên mặc cho ai gặp phải tình huống này, cũng sẽ giống như Tả An Chi, xấu hổ không nói nên lời. Mãi sau nàng mới cười ha ha hai tiếng, nói: “Đúng vậy.”

Người tới nghi hoặc: “Tả sư muội, muội không biết ta sao? Ta là Hành Sơn Mạc sư huynh, Mạc Tùng Bách a.”

“Đương nhiên là biết, chỉ là nhất thời không nhận ra thôi.” Tả An Chi nhìn Đông Phương Bất Bại một cái, sau đó mới nói tiếp: “Mạc sư huynh, sao huynh lại ở đây?”

Vị Mạc sư huynh kia trong nháy mắt vui đến ngất trời, cả người đều toát lên vẻ vui sướng: “Năm trước, cha mẹ đã bảo ta xuống núi để thành thân, nhưng chướng môn lại bảo ta đến Võ Đang tặng quà, cho nên mới đành chậm trễ. Lần này là muốn về nhà thành thân.”

“Chúc mừng chúc mừng, vậy chẳng phải là Mạc sư huynh đến đúng chỗ rồi sao, đường làm quan rộng mở a? Chỉ là không biết nhà Mạc sư huynh ở đâu...” Tả An Chi trong đầu vừa nghĩ, liền liếc mắt nhìn Đông Phương Bất Bại một cái, cười vô cùng thân thiết.

“Nhà của ta ở Tương Dương.” Mạc Tùng Bách trả lời, sau đó đột nhiên lại ngượng ngùng nói: “Ta có một việc khó xử, muốn nhờ sư muội ra tay giúp đỡ.”

“Chuyện gì?” Tả An Chi ỉu xiu nói, bản thân mình ốc còn chưa mang nổi mình ốc, còn đang trông cậy hắn sẽ ra tay cứu giúp, không ngờ hắn lại xin mình trước, đừng nói là bảo mình đi tiêu diệt ma giáo nhé.

“Ta muốn chọn cho Đăng La muối muối mấy bộ quần áo, nàng vóc dáng cũng tương tự muối, cho nên muối có thể hay không...” Trên mặt Mạc Tùng Bách tràn đầy vui mừng, chờ mong nhìn Tả An Chi.

“Đương nhiên là không thành vấn đề.” Tả An Chi nghe xong, liền gật đầu dứt khoát đáp ứng.

6. Chương 6: Nói Chuyện

Tiệm may này có rất nhiều vải vóc, cho nên Tả An Chi một bên vùi đầu chọn chất liệu màu sắc vải, một bên lại hỏi: “Mạc sư huynh, tân nương nhất định là vô cùng xinh đẹp, phải không?”

Mạc Tùng Bách nghe được, lỗ tai lập tức đỏ ửng lên, đầu cũng cúi gằm xuống, lắp bắp nói: “Năm năm ta không về nhà, nhưng từ nhỏ mọi người đều nói, Đăng La muối muối chẳng những xinh đẹp mà tính tình cũng rất dịu dàng thùy mị.” Nói xong, hắn bên lên cười, trên gương mặt rất đổi bình thường cũng trở nên rạng rỡ hơn bởi ánh sáng hạnh phúc.

Tả An Chi chân thành khen chúc phúc: “Huynh thật sự có phúc.”

Từ lúc Mạc Tùng Bách đi vào, Đông Phương Bất Bại vẫn chưa nói một lời nào. Giờ phút này, hắn đột nhiên cười nhạo: “Người không ở nhà lâu như vậy, làm sao biết nàng nhất định còn chờ người. Nữ nhân chính là loại người không chịu được chờ đợi đơn gối chiếc a.”

Quả nhiên miệng chó không phun được ngà voi, thẳng nhãi này không châm chọc người khác một câu thì không chịu được sao. Bởi vì tức giận, cho nên Tả An Chi quyết định xem nhẹ giá trị vũ lực giữa hai bên, hung hăng đá Đông Phương Bất Bại một cước. Tất nhiên không ngoài dự đoán, nàng chỉ đá vào không khí mà thôi.

Mạc Tùng Bách thấy hai người họ quen biết, liền nhìn về phía Tả An Chi, ý bảo nàng giới thiệu.

Tả An Chi thực đau đầu, hắn bảo nàng phải giới thiệu Đông Phương Bất Bại thế nào đây? Cho nên nàng chỉ đành cười khổ: “Vị này là chủ nợ của ta, Đông Phương công tử.”

Mạc Tùng Bách không nói hai lời, liền thò tay vào trong ngực lấy ra một túi tiền cũ màu lam, bên trên thêu mấy cành hoa mai, đường may xiêu xiêu vẹo vẹo, có thể thấy tay nghề người làm ra nó không tốt. Nhưng hắn lại cực kì quý trọng, sau khi đổ hết bạc trong túi ra xong, lại cẩn thận cất cái túi vào trong ngực, sau đó mới đưa bạc nhét vào tay Tả An Chi: “Tả sư muội, số bạc này muội tạm thời nhận đi, nếu không đủ ta sẽ đi mượn.”

Tuy rằng hiện giờ nàng đích thực thiếu bạc, nhưng Tả An Chi tự nhận mình cũng chưa bắt lương đến mức lừa lấy tiền mua quần áo cho vợ sắp cưới của người ta, cho nên vội nói: “Ta không phải nợ tiền mà là nợ tình.” Vừa nói xong, nàng lại nhận ra không ổn, vội vàng sửa lại: “Là nợ nhân tình, vị Đông Phương công tử này là ân nhân của ta.”

Nói như vậy cũng tốt, đề phòng sau này có xảy ra chuyện gì, còn có thể đổ là Đông Phương Bất Bại lừa gạt nàng, còn nàng là vô tội.

Mạc Tùng Bách gật đầu, tỏ ý đã hiểu, sau đó nhiệt tình nắm tay Đông Phương Bất Bại: “Huynh dài không hổ là người trượng nghĩa, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ. Bội phục, bội phục.”

Đông Phương Bất Bại lạnh lùng rút tay lại, ôm quyền nói: “Khách khí, khách khí.”

Nếu lúc này đang uống nước, Tả An Chi thề là nàng sẽ bị sặc mà chết. Nếu Đông Phương Bất Bại cũng coi là người trượng nghĩa, vậy trên đời này còn người xấu sao?

Để ngăn cho đề tài này không tiếp tục, Tả An Chi vội vàng chen vào giữa hai người, tò mò hỏi: “Mạc sư huynh, lần này huynh thành thân, tại sao các sư huynh đệ ở Tung Sơn không đi cùng?”

Mạc Tùng Bách đang vui liền trở nên u buồn, nói: “Hành Sơn cách xa nhà ta, mà sư phó gần đây thân thể không được tốt, cho nên ta khuyên các sư huynh đệ ở lại trên núi chăm sóc sư phó. Sau khi thành thân, ta định sẽ mang theo nương tử cùng lên núi bái kiến người.”

“Vậy thì tốt quá.” Tả An Chi cười khanh khách: “Ta cũng đang muốn quay về Tung Sơn, chỉ sợ một thân một mình đi lại trên đường không tiện. Nếu Ngũ Nhạc kiếm phái chúng ta đã đồng khí liên chi, không bằng ta theo Mạc sư huynh về nhà, chờ sau khi huynh thành thân trở về Hành Sơn, thuận đường mang ta theo, có được không? Dù sao tẩu tử cũng là nữ tử, một nam nhân như huynh nhất định sẽ không thể chiếu cố chu toàn, mang theo ta làm bạn với nàng nha.”

Mạc Tùng Bách muốn về nhà thành thân, nếu bây giờ mang theo một cô nương, chỉ sợ nếu người khác nhìn thấy sẽ đàm tiếu. Nhưng Tả An Chi da mặt dày coi như không biết chuyện này, thầm nghĩ chỉ cần thoát khỏi ma trảo của Đông Phương Bất Bại, sau đó sẽ tìm đại một cơ tách khỏi Mạc Tùng Bách, chẳng phải sẽ là núi cao Nhậm Ngã Hành ở xa sao (lấy từ câu núi cao hoàng đế ở xa).

“Thật khéo, ta vừa vặn cũng không có chuyện gì làm, đi theo góp vui với huynh đài, có được không?” Đông Phương Bất Bại da mặt còn dày hơn nàng, hần nhếch miệng nhìn nàng một cái, sau đó mới quay sang nói với Mạc Tùng Bách.

Mạc Tùng Bách bưng tỉnh ngộ, hóa ra là một đôi tình nhân, có lẽ là đang có chiến tranh lạnh a. Vì thế, hần nảy sinh lòng tốt muốn hòa giải, hơn nữa, nếu cả hai người họ đi cùng sẽ bớt được đàm tiếu, cho nên liền gật đầu đáp ứng luôn: “Đông Phương huynh đài tham dự chuyện vui của ta, quả thật là rất hân hạnh.”

Mặt Tả An Chi lập tức tái mét luôn rồi.

Tình bằng hữu của nam nhân nảy sinh thật quá mức kỳ diệu, nhất là khi một bên ngỏ ý muốn làm bạn.

Sau khi nàng chọn vải và hẹn ba ngày sau đến lấy quần áo xong, đến lúc ra ngoài đã thấy Đông Phương Bất Bại và Mạc Tùng Bách kề vai sát cánh với nhau mà xưng hô huynh đệ rồi. Bọn họ, hai người không hẹn mà cùng tránh đi không đề cập đến chuyện trong môn phái, chỉ bàn luận một ít tin đồn thú vị trên giang hồ mà người người đều biết. Tả An Chi không yên lòng đi bên cạnh, một câu cũng không nghe lọt vào tai. Nàng là đang nơm nớp lo sợ Đông Phương Bất Bại có ý đồ khác, nhưng hiện giờ chính mình coi như đứng chung một con thuyền với hần, cho nên cũng không thể nói thật với Mạc Tùng Bách về thân phận của người này. Thật là tình thế khó xử.

Nhìn hai kẻ kia tán gẫu vui vẻ mà nàng buồn đến nỗi muốn bạc tóc luôn. Nhịn không được, Tả An Chi oán hận trừng mắt một cái, âm thầm nguyện rửa bọn họ đi đường thì gặp hổ, ra ngoài trời mưa thì quên mang ô, trong lúc đi chơi thì gặp móc túi.

Nàng đã từng nghe tới có người miệng quạ đen, nhưng trăm ngàn lần không thể ngờ đó chính là mình. Nếu nói, lúc vừa rồi Tả An Chi chỉ xanh mặt, vậy thì bây giờ là đủ sắc màu rồi.

Đông Phương Bất Bại túm lấy bàn tay đang đặt trên ngọc bội ở hông hần, tươi cười ôn hòa, lại thần nhiên nói ra những lời khiến tên trộm kia sợ run rẩy: “Người chọn đi, chặt hai tay cho chó ăn, hai là đánh gãy hai chân của người?”

Tên trộm kia sợ đến mức nhũn cả người, đầu óc dường như cũng đình công rồi, cho nên mới dám ngang nhiên mà nói: “Cái gì cũng không chọn.” Sau đó, dường như tỉnh ra, liền “Oa” một tiếng, nước mắt nước mũi đồng thời chảy ròng ròng: “Trong nhà tiểu nhân, trên còn có mẹ già tám mươi tuổi, dưới còn có một đàn con nheo nhóc, cho nên không thể không làm chuyện này để nuôi sống gia đình. Lão gia, ngài đại nhân đại lượng tha cho tiểu nhân đi.”

Lời này nghe rất quen tai, dường như là câu cửa miệng của mấy tên trộm bị bắt. Tả An Chi liếc mắt khinh bỉ: “Trực tiếp đưa hần đến quan phủ đi.”

Tên trộm kia vừa nghe, gào khóc càng to hơn: “Mấy vị đại hiệp, ta chết thì không sao, nhưng mẹ già con nhỏ của ta phải làm sao bây giờ a.” Sau đó, hần liền mồm năm miệng mười kể nghèo kể khổ, nhà cũng không có, đêm phải chui vào hang để ngủ. Mà nhìn thấy hần vừa nói vừa khò khè hít nước mũi như vậy, Đông Phương Bất Bại liền chán ghét mà buông tay hần ra. Mà Mạc Tùng Bách lại thò tay lấy cái túi tiền màu lam kia, định đổ bạc ra ngoài.

Cái tên Mạc Tùng Bách này, không chỗ miệng vào chuyện của người khác thì cô chết được hả. Tả An Chi nhìn không được, liền nói: “Tân nương tử còn đang chờ huynh ở nhà, huynh cho hết bạc rồi thì lấy cái gì mà mua quần áo trang sức cho nàng. Chẳng lẽ chỉ có hần mới có mẹ già con nhỏ, còn người bị hần trộm thì không có sao? Huynh cho hần bạc, không phải là từ bi, mà là dung túng kẻ xấu.”

Mạc Tùng Bách nghe vậy, hơi ngừng tay một chút. Mà tên trộm kia thấy bạc đã gần đến tay, lại bị Tả An Chi ngăn trở, liền nheo mắt trừng nàng một cái, sau đó liền lặn lội trên mặt đất than khóc: “Số ta thật khổ a...” Mạc Tùng Bách thấy hần như vậy, vẫn không đành lòng, liền đưa một thỏi bạc cho hần.

Sau khi ba người đi xa rồi, Tả An Chi mới cười nói: “Huynh tin hay không, trong nhà hần không có mẹ già tám mươi tuổi, cũng không có con nhỏ?”

Mạc Tùng Bách cười khổ nói: “Ta biết, nhưng dù sao hần cũng là nam nhân, nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, chắc cũng không muốn làm trộm. Đằng La muội muội tấm lòng lương thiện, nhất định sẽ đồng ý ta làm như vậy.”

Nếu hần đã nói đến nước này, Tả An Chi cũng không biết nói gì nữa. Vì vậy, nàng ra dấu tỏ ý kết thúc vấn đề này ở đây.

Mạc Tùng Bách trong khi chờ quần áo làm xong, liền ở tạm trong khách sạn. Còn Đông Phương Bất Bại lại kéo Tả An Chi ở cùng phòng với hần, khiến cho Mạc Tùng Bách càng tin quan hệ giữa hai người không đơn giản.

Ánh trăng đêm nay rất đẹp, mà phòng của Đông Phương Bất Bại lại ở vị trí tốt nhất, từ cửa sổ có thể nhìn thấy ánh trăng trên cao, bên dưới là dòng sông nhỏ chảy qua, gợn sóng lặn tăn, xô đẩy đám bèo lững lờ trôi. Cảnh vật thật khiến lòng người thư thái.

Tả An Chi ngủ đến nửa đêm, liền bị tiếng đập cửa làm cho tỉnh. Nàng không tình nguyện chui ra khỏi chăn ấm, khoác áo ngoài ra mở cửa hỏi có chuyện gì. Ngờ đâu nghe được lý do là Đông Phương Bất Bại muốn cùng bọn họ uống rượu ngắm trăng.

Người khác thì có thể không rõ, nhưng nàng chẳng lẽ lại không biết Đông Phương Bất Bại là cái dạng gì, người này thì biết cái gì mà uống rượu ngắm trăng chứ, rõ ràng là học đòi nho nhã. Chỉ có tên ngốc Mạc Tùng Bách kia mới mừng rỡ, coi Đông Phương Bất Bại như tri âm, sau đó hưng phấn bưng bưng lấy ra cây hồ cầm trân quý của mình, đàn cho bọn họ nghe một khúc.

Cảnh vật bên hồ tất nhiên là đẹp, nhưng muỗi cũng rất nhiều. Tả An Chi “ba ba” đập muỗi, một tai thì nghe tiếng khách mắng chửi “Nửa đêm còn ca với hát cái quỷ gì”, một bên nghe Mạc Tùng Bách đứt quãng đàn một khúc Phượng Cầu Hoàng. Hần kỹ xảo bình thường, có lẽ vì không thường đàn cho nên gượng tay trúc trắc, nhưng tình ý miên man, rất dễ khiến người ta đồng cảm.

Tả An Chi nghe một lần lại một lần, rốt cuộc không chịu nổi nữa, gục đầu vào vai Đông Phương Bất Bại mà ngủ. Đông Phương Bất Bại giật giật người một lát, nhưng cuối cùng cũng không đẩy nàng ra, chỉ lặng lẽ ngồi nghe Mạc Tùng Bách không ngừng đàn khúc nhạc kia.

7. Chương 7: Người Nhìn Phong Cảnh Ai Nhìn Người

Sáng sớm hôm sau, lúc Tả An Chi tỉnh dậy, phi thường hoảng sợ. Tình hình lúc đó có thể tóm gọn lại trong một câu: nàng thét lên một tiếng chói tai, dư âm của nó ba ngày cũng không dứt.

Tả An Chi nhảy ra xa vài bước, đề phòng nhìn chằm chằm Đông Phương Bất Bại, định lên án hần mưu đồ hại nàng.

Nhưng quần chúng có mắt đều sẽ nói, người bị hại kỳ thật là Đông Phương Bất Bại kia, chứng cứ là hần đang cố gắng xoa bóp cánh tay tê dại không nâng lên nổi. Mặc dù quần chúng lên tiếng ở đây chỉ có mình

Đông Phương Bất Bại, nhưng thông qua việc Mạc Tùng Bách không nói câu gì, chứng minh việc này hẳn cũng đồng quan điểm với Đông Phương Bất Bại a.

Tả An Chi muốn làm kẻ xấu nhưng lại nhất gan, vì thế đành cúi đầu nhận tội. Mà Đông Phương Bất Bại lại là kẻ thù dai, vì thế, hẳn nhân cơ hội này mà bày ra vẻ đại thiếu gia kiêu kì, nhìn từ đầu đến chân của nàng một lượt, sau đó vô cùng vênh váo tự đắc hừ một tiếng: “Ta muốn phi lễ, cũng không chọn người như cô.”

Ta hiểu, ta hiểu, huynh đương nhiên sẽ không thích người như ta, ngay từ giới tính đã không phù hợp rồi. Huynh thích chính là loại nam nhân mình hùm lưng gấu như Dương Liên Đình, chỉ là, giờ không biết Dương đệ đệ đang ở đâu a? Tả An Chi hoàn toàn không ngại hẳn khinh bỉ mình. Ngược lại, trong đầu nàng lúc này đang không ngừng suy đoán đại ma đầu Đông Phương giáo chủ và Dương đệ đệ là như thế nào mà phát triển thành một đoạn tình cảm kinh thiên động địa như thế.

Chẳng lẽ là Đông Phương giáo chủ cứu Dương đệ đệ, sau đó Dương đệ đệ đành phải lấy thân báo đáp? Hay là bởi vì Đông Phương giáo chủ nam phần nữ trang, trước tiên khiến Dương đệ đệ mê mẩn, sau đó mới bại lộ thân phận? Cái này cũng quá cầu huyết đi, Tả An Chi bị ý tưởng của chính mình làm run sợ, cảm thấy mồ hôi lạnh đang ròng ròng chảy xuống.

Mạc Tùng Bách dù sao cũng có phong thái của người làm sư huynh, thấy Tả An Chi sợ Đông Phương Bất Bại đến nỗi đổ mồ hôi lạnh, liền ngưng ngưng cười nói: “Đều do ta không tốt, một khúc này là do ta mới học, nghĩ tới rất ứng với cảnh đêm qua, không ngờ lại chậm trễ giấc ngủ của hai người.”

...Mạc sư huynh quả nhiên là người tốt, người khác còn chưa hãm hại huynh đã chìa lưng ra nhận hết tội về mình rồi. Rõ ràng là thằng nhãi Đông Phương Bất Bại này nửa đêm nhàn rỗi không có việc gì làm mới lôi bọn họ đi uống rượu ngắm trăng mà.

Cũng may, Đông Phương Bất Bại còn tương đối biết rõ sai lầm của mình, cho nên cười tủm tỉm giấu đề tài này lại.

Ba người thương lượng sáng nay đi vào chợ chơi, bởi vì Mạc Tùng Bách đỡ mặt nhờ Tả An Chi hỗ trợ chọn vài món trang sức, mà Tả An Chi tất nhiên không có lí do chối từ. Trong lòng biết Mạc sư huynh không có bao nhiêu bạc, cho nên nàng ngồi xổm xuống trước một cửa hàng nhỏ, chọn tới chọn lui trong một đồng trăm mới lấy được một cây trâm hoa mai vàng, sau đó chọn một cái vòng tay bằng vàng kiểu dáng tương tự. Tả An Chi tìm xong, ngẩng đầu lên cười nói: “Mấy thứ này rất tinh xảo, tẩu tử nhất định sẽ thích...”

Nàng vừa nói được một nửa, đột nhiên dừng lời, ánh mắt rơi xuống cái sạp bán mì vằn thắn bên cạnh. Người kia một bên nheo mắt với Đông Phương Bất Bại, một bên không ngừng xúc mì. Nàng nhớ rõ từ sau khi theo Đông Phương Bất Bại tới đây, đã thấy cử chỉ quái dị này của năm sáu người rồi.

Bọn họ đây là...trao đổi ám hiệu với Đông Phương Bất Bại?

Ngoại trừ Mạc sư huynh thần kinh thô, ngay cả nàng không biết võ công cũng nhìn ra, chẳng lẽ người tâm tư tinh tế quỷ kế đa đoan như Đông Phương Bất Bại lại không rõ? Nhưng hẳn chỉ bình thản ung dung bất động đứng đó, hoàn toàn không có ý tứ tìm cơ đi ra ngoài.

“Chọn xong rồi? Vậy đi thôi.” Đông Phương Bất Bại tỏ ra là chủ nhân tốt, ngày ngày nhiệt tình dẫn đường cho Tả An Chi và Mạc Tùng Bách đi du ngoạn khắp nơi. Mà mỗi ngày vẫn có đủ loại người dùng sức ra ám hiệu muốn nói chuyện với hắn, nhưng Đông Phương Bất Bại lại cố tình kể cả khi đi nhà xí cũng kéo Mạc Tùng Bách vào theo. Tả An Chi cảm thấy chính mình đang chơi với giữa hai loại cảm xúc, nửa sợ hãi nửa chờ mong. Sợ hãi là sợ Đông Phương Bất Bại đang giả trò, mà lại chờ mong kết quả nhanh có, dù sao nếu suốt ngày phải đề phòng lo lắng cũng không có gì tốt.

Ba ngày qua đi, quả nhiên Lộ tử muội đã mang theo người đưa quần áo tới cho họ.

Tả An Chi trước giờ vẫn mặc quần áo của thị nữ bên người Đông Phương Bất Bại, tuy chất vải không tồi, nhưng đều là phong cách xanh xanh đỏ đỏ yêu thích của Đông Phương Bất Bại. Nay có bộ đồ mới, nàng quả thực là vội vàng đi thay đồ. Tay nghề của tiệm may này thật tốt, áo sam thêu mây tím và quần lụa, tất cả chi tiết đều được thêu tinh xảo, áo trong cũng là vải sa tanh trắng loại tốt nhất. Lúc nàng đi ra cửa, lại không ngừng nhắc vấy nhìn đôi giày thêu xinh đẹp dưới chân.

Mà trong lúc đang nhìn giày của mình mà cười, nàng lại thấy dưới chân có thêm một đôi giày màu đen.

Chậm rãi nhìn từ chân lên đầu, Tả An Chi không thể không cảm thán một câu, người đẹp vì lụa, lời này quả nhiên không sai. Bộ đồ này mặc trên người Đông Phương Bất Bại, quả thực cũng có vài phần nhân khuôn cầu dạng (bề ngoài nhìn thì đỉnh đặc, nghiêm túc, nhưng nội tâm dễ tiện, hoặc tính tình yếu đuối). Đông Phương Bất Bại bây giờ khí khái nam tử bồng bồng, nhìn tới nhìn lui trông rất giống bọn công tử nhà giàu, trên người mặc cẩm y màu lam sẫm, nhưng cổ tay áo và vạt áo lại thêu hoa văn màu trắng, giày dưới chân cũng đổi thành màu đen. Nói chung, cả người Đông Phương Bất Bại vừa toát lên khí thế trầm ổn, vừa vẫn tôn lên sự cuồng ngạo của hắn.

Tả An Chi thấy trên tay hắn cũng không còn nhẫn nữa, bên hông ngọc bội cũng chỉ đeo một cái, nhin không được cười trộm một chút. Người này vừa rồi chắc chắn phải tốn không ít thời gian mới thoát khỏi thân phận nhà giàu mới nổi a.

“Cô sớm một chút mặc như vậy đến lấy lòng ta, có lẽ ta sẽ mắc mưu cũng không chừng.” Đông Phương Bất Bại đột nhiên nói ra một câu.

“Ta tự hiểu được bản thân, dựa vào một chút nhan sắc của mình, làm sao dám chống đối Đông Phương đại nhân.” Tả An Chi thuận miệng nói, không chút nào ngoài ý muốn việc Đông Phương Bất Bại biết mục đích nàng tới, chỉ là...việc nàng không định hạ sinh bản thân vì dã tâm của Tả Lãnh Thiên thì hắn còn không biết.

Nàng nhìn trên tay Đông Phương Bất Bại còn nắm một cái túi tiền, chất liệu và màu sắc vải đều đồng bộ với quần áo của hắn, trong lòng lại không ngừng nghĩ, chẳng lẽ Lộ tỷ tỷ kia cũng ái mộ Đông Phương Bất Bại rồi? Phát triển đến mức tự tay làm túi tiền để thổ lộ tâm tình rồi cơ à?

Trong lúc hai người họ đều im lặng suy nghĩ, Mạc Tùng Bách lại vội vã chạy vào: “Tả sư muội, Đông Phương công tử, quần áo đã đưa tới rồi, chúng ta xuất phát được không?”

Nhìn thấy ngày thoát khỏi ma trảo ngày càng gần, Tả An Chi liền nói: “Được, chúng ta lập tức đi.”

“Này, đợi đã.” Đông Phương Bất Bại gọi nàng lại, đem túi tiền kia đặt vào tay nàng, sau đó quay đầu đi vào phòng, bỏ lại một câu: “Cho cô.”

Tả An Chi hơi giật mình, mở túi tiền ra liền thấy bên trong có một đỉnh bạc.

Không thể không nói, Mạc Tùng Bách là một kẻ quái dị, ngày nào mở miệng cũng thúc giục hai người họ đi mau, nhưng cuối cùng hắn lại là người kéo dài hành trình. Bọn họ dọc theo đường đi giúp quan sai bắt cường đạo, giáo huấn tên côn đồ bắt nạt người già, giúp một thiếu niên không cha không mẹ, bảo hắn đến Hành Sơn xin gia nhập môn phái.

Cho nên, đến lúc tới được thành Tương Dương, Tả An Chi liền thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, nghe Mạc Tùng Bách cao hứng giới thiệu phong cảnh nơi đây, còn nói sau khi thành thân sẽ mời bọn họ đi chơi.

Mạc gia ở phía bắc của Tương Dương, nhà cũng không tính là giàu, nhưng nhà cửa khang trang sạch sẽ, nhìn ra được là gia đình nề nếp.

Mạc Tùng Bách vừa vào cửa, liền lớn tiếng kêu to: “Cha, nương, Đẳng La muội muội, ta đã trở về.”

Một bà lão bước ra. Vừa thấy bà, Mạc Tùng Bách đã vui sướng hỏi: “Nương, Đẳng La muội muội đâu? Nàng...Nàng thẹn thùng sao?”

Bà lão kia trên mặt đau buồn, một chút cũng không vui, rưng rưng nước mắt nói: “Nàng làm sao còn có mặt mũi gặp con. Hừ, vốn đã chờ con về thì thành thân, ai ngờ, một tháng trước, nàng đột nhiên thay đổi, nói đối với con chỉ là tình cảm huynh muội, cho nên không thể gả cho con được.”

8. Chương 8: Cuồng Đại Yêu Bị Vô Tình Phụ Bạc

Mạc Tùng Bách đang tươi cười bỗng nhiên cứng ngắc, cả người hết như một khối gỗ đứng giữa trời. Sau đó, hắn đỡ đỡ nói: “Nàng ở đâu? Con muốn gặp nàng.”

Bà lão lắc đầu, vừa kéo hắn vào nhà vừa nói: “Con à, con đừng ra ngoài sinh sự, hôn sự của nàng đã định rồi, ba ngày sau sẽ xuất giá.”

Nhìn thấy gương mặt bi thương của bà lão, đôi môi Mạc Tùng Bách run run, không dám giãy giụa, để mặc bà kéo đi. Mà Tả An Chi đang ở sau lưng hắn cảm thấy không an tâm, cho nên cũng lẳng lặng kéo Đông Phương Bất Bại đi vào.

Trước cửa phòng một ông lão lụ khụ đang chống gậy đứng đón. Ông nhìn thấy Mạc Tùng Bách, chỉ vỗ vỗ vai hắn: “Đi về một hồi rồi, trước tiên vào nhà nghỉ ngơi đã.” Mặt ông lão rơm rớm nước, quay sang bà lão nói: “Bà à, bà đi nấu cơm đi, con đói rồi.”

Hiếu con không ai bằng cha mẹ. Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ. Tả An Chi nhớ tới chính mình trước đây cũng cả ngày bề bộn công việc, thường xuyên phải đi công tác. Nhưng lần nào nàng về đến nhà, cha mẹ cũng chỉ hỏi một câu: “Có ăn được không con? Có nhớ mặc ấm không?” Bây giờ, bởi vì sự ham chơi của nàng, mà nàng quyết định đi đến nơi xa lạ này, lại bởi vì sợ chết mà không thể quay về, cho nên nhìn thấy cảnh kia, không khỏi tức cảnh sinh tình, nhớ đến gia đình mình. Ở nơi đó, không có âm mưu quỷ kế, không có ân oán báo thù, là nơi yên bình nhất trong cuộc đời mỗi con người.

Nàng cười nịnh nọt, sau đó chạy theo bà lão: “Mạc đại nương, để cháu giúp bà nấu cơm.”

Bởi vì quá nhớ thương con trai, cho nên lúc đầu tâm trí của hai ông bà đều chỉ tập trung lên người Mạc Tùng Bách, không có chú ý tới hai người họ. Lúc này, ông lão bà lão đều kinh ngạc nhìn, mà Mạc Tùng Bách cũng nhớ ra chính mình còn mang theo hai người bạn này về. Hắn chưa xốt cười nói: “Cha, nương, hai vị này là sư muội và bằng hữu của ta, vốn định theo ta về nhà uống rượu mừng.”

Những chữ cuối cùng hắn nói rất chậm, dường như rút tim rút phổi mà nói ra.

Mạc đại nương ánh mắt buồn bã, cổ gượng cười đẩy Mạc đại thúc một cái: “Ông à, khách đến nhà ông còn không mau đi châm trà, đừng để người ta nói gia đình ta không biết lễ nghĩa.” Sau đó, bà nhìn Tả An Chi, thấy nàng dung mạo thanh tú xinh đẹp, lại còn là sư muội của con, liền nảy sinh tâm tư khác: “Cô nương, bọn họ nói chuyện đàn ông, cô có nghe cũng không hiểu, đi theo ta xuống bếp làm chút điểm tâm được không?”

Có cái ăn tất nhiên là tốt rồi, so với một tên gốc mắt hờn, một tên quỷ kế đa đoan, và một ông lão thì tốt hơn nhiều. Cho nên Tả An Chi liền thuận theo ý bà lão mà chạy đi luôn.

Phòng bếp đang hấp bánh bao, có lẽ chút nữa sẽ xong. Tả An Chi không biết nhóm lửa, vì thế giúp đỡ bà lão chuẩn bị bát đũa, bày những đồ ăn khác ra. Sau đó, nàng đến gần bà lão, cười tủm tỉm nói: “Mạc đại nương, bà dạy con nhóm củi được không?”

Thấy nàng chịu khó, tính cách lại tốt, Mạc đại nương lại càng thêm yêu thích. Bà nghĩ rằng xuất thân của cô nương này chắc cũng không tệ, bởi Tả An Chi chỉ biết nấu cơm mà không biết nhóm củi, nhưng lại ngại người ta ghét bỏ nhà mình không giàu có. Tâm tư này của bà lão, Tả An Chi không hề hay biết, nàng ngồi trước bếp, chăm chú học cách thêm củi vào lò. Nàng học rất nhanh, lập tức đã biết nhóm lửa, hơn nữa, sau đó còn biết cách để điều chỉnh mức lớn nhỏ của lửa.

Mạc đại nương bê lồng hấp đặt xuống bàn, cười nói: “Cô nương, nghỉ ngơi một chút, tới ăn vài cái bánh bao.”

Tả An Chi đáp ứng ngay, vội vàng chạy đến bên cạnh giếng múc nước rửa tay, sau đó cầm lấy bánh bao cắn một miếng. Bánh bao mới ra lò còn nóng, khiến nàng không ngừng phải đổi tay cầm liên tục, miệng thì thổi vù vù. Nhưng Tả An Chi lại luyện tiếc buông bánh bao xuống, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng cắn. Bánh bao này là loại bánh bao chay thông thường, nhân là cải trắng, đinh hương và nấm, nhưng gia vị rất ngon, cho nên hương vị phi thường tốt. Cắn một miếng, tựa như có mỡ chảy dọc theo khóe miệng xuống vạt.

Nàng đang thỏa mãn ăn thì bất thành linh bên cạnh lại vang lên một thanh âm giễu cợt: “Tả cô nương không hổ là người trên giang hồ, ăn uống thật thoải mái. Chẳng lẽ lúc trước ta bỏ đói cô sao?”

Không cần nghĩ cũng biết người này là ai, Tả An Chi thuận tay lấy một cái bánh bao trong lồng ra ném tới. Đông Phương Bất Bại tiếp được bánh bao, nhưng không ăn, mà lại cắn cái bánh bao nàng đang ăn dở: “Quả nhiên không tồi.” Tả An Chi trong miệng còn đang nhai bánh bao, không nuốt xuống được nữa, trợn trắng mắt nhìn hắn. Đông Phương Bất Bại thấy vậy bèn cười, đưa tay vỗ nhẹ sau lưng nàng, để nàng đỡ nghẹn. Nàng đẩy tay hắn ra, định chửi nhưng nghĩ lại thì mình không thể đắc tội với người này, cho nên cơn tức bị nghẹn đến đỏ mặt.

Mạc đại nương thấy hai người cử chỉ thân mật, tướng mạo tuổi tác đều vô cùng xứng đôi. Đừng nói con mình hiện nay không có tâm tư với con gái nhà người ta, mà chỉ sợ giờ có chen vào cũng không lọt. Bà lặng lẽ thở dài, trong lòng mát mát không sao tả nổi.

Đêm đó khách và chủ vui vẻ trò chuyện, ít nhất là ngoài mặt thực vui vẻ.

Nằm trên cái giường mềm mại do Mạc đại nương cố ý dọn cho, Tả An Chi trần trọc, không ngừng lo lắng không quyết được đêm nay có trốn đi hay không. Nếu không làm vậy thì nàng chỉ còn hai con đường, hoặc là mặt dày mày dạn theo Mạc Tùng Bách về Hành Sơn, hoặc là bị Đông Phương Bất Bại đem về, tiếp tục kiếp sống làm nhân bánh quy giữa hắn và Tả Lãnh Thiên.

Thực sự hai cái lựa chọn kia chả có gì tốt cả, đây chính là thế giới võ hiệp giết người không ghê tay đó a. Tả An Chi tay chân lạnh lẽo, nhanh chóng đứng lên mặc áo ngoài vào, ôm bọc hành lý định lén lút ra khỏi phòng. Mới đi được vài bước, nàng đã đụng vào một cái gì đó ấm áp. Cả kinh đến suýt nữa kêu ra tiếng, nàng lại bị một bàn tay che miệng lại, thanh âm quen thuộc vang lên bên tai: “Đừng kêu, là ta.”

Vị huynh đài này là sợ nàng chạy trốn, cho nên không dám ngủ mà ngồi đây ôm cây đợi thỏ sao?

Tả An Chi khóc không ra nước mắt, cố kéo tay mình ra khỏi tay hắn, giãy dụa nói: “Ta muốn đi nhà xí, nhưng mà không thấy chỗ.”

“Ừ, ta cũng vậy.” Đông Phương Bất Bại túm chặt tay nàng: “Nhưng ta nhìn thấy Mạc huynh, cho nên...Cô hiểu rồi chứ?”

Giọng nói của hắn vô cùng ôn nhu khách khí, mà Tả An Chi thì không dám không khách khí với hắn, cho nên một bên cố gắng giấu gói đồ ra sau lưng, một bên dựa vào ánh trăng mờ nhạt nhìn theo phương hướng hắn chỉ. Chỉ thấy Mạc Tùng Bách đứng bên cạnh giếng, vẻ mặt vô cùng đau thương, tựa hồ như chuẩn bị định nhảy giếng tự tử? Thấy tình cảnh đó, Tả An Chi quyết định nể mặt đám bánh bao chay và bữa chiều phong phú hôm nay, chuẩn bị anh dũng lao ra giáo huấn Mạc Tùng Bách “Đời người chỉ có một lần.” Không ngờ nàng còn chưa kịp làm gì đã thấy Mạc sư huynh điểm mũi chân nhảy lên một cái cây cạnh giếng, sau đó mượn lực nhảy qua tường rào.

Không đợi nàng mở miệng, Đông Phương Bất Bại đã ôm thắt lưng này, vô thanh vô tức kéo nàng đi theo. Hắn võ công so với Mạc Tùng Bách cao hơn không ít, cho nên dù mang theo nàng chạy vẫn hoàn toàn không bị phát hiện. Đuổi tới một căn nhà nhỏ xong, bọn họ trốn trên một cây cao, quan sát Mạc Tùng Bách đi vào. Trong viện, một cô nương đang nức nở khóc, sau đó là một tiếng thét kinh hãi: “Đại ca.”

Tả An Chi vươn cổ ra nhìn, liền thấy một nữ tử cao gầy đứng đối diện Mạc Tùng Bách. Từ lúc đến nơi này, thị lực của Tả An Chi tốt hơn trước nhiều, trong bóng đêm cũng mơ hồ nhìn rõ gương mặt của cô nương kia. Gương mặt này cũng chỉ có thể gọi là đoan trang phúc hậu, cũng không phải quá xinh đẹp gì. Nhưng Mạc Tùng Bách lại chăm chú nhìn nàng ấy, dường như trong mắt hắn, ngoài nàng ta ra thì không thể chứa thêm được một người nào khác nữa.

Tả An Chi nghe thấy Mạc Tùng Bách đau khổ nói: “Đằng La muội muội, vì sao? Muội có nỗi khổ tâm gì ư?”

Nữ tử gọi Đằng La kia lắc đầu, lùi lại hai bước, sau đó đột nhiên quỳ xuống: “Đại ca, lúc năm tuổi ta đã mất cả cha lẫn mẹ, may nhờ có gia đình huynh giúp đỡ, tiểu muội vô cùng cảm kích.” Nàng dập đầu ba cái, sau đó mới mở miệng nói tiếp: “Nhưng huynh là đại đệ tử phái Hành Sơn, mục tiêu là trừ bạo giúp kẻ yếu,

hành hiệp trượng nghĩa, mà muội chỉ là một nữ tử bình thường, không quen sống cuộc sống giang hồ chém chém giết giết suốt ngày. Là muội có lỗi với huynh, muội phải lập gia đình rồi, xin huynh mau đi đi.”

Nàng không rơi nước mắt, chỉ bình tĩnh nhìn hắn. Mạc Tùng Bách tâm hóa tro tàn, gật gật đầu rồi xoay người định rời đi.

Kéo kẹt một tiếng, lại có người từ trong phòng đi ra. Mạc Tùng Bách hơi quay đầu lại, nhìn thấy người kia liền trầm giọng nói: “Người mà Đằng La muội muội muốn gả, thì ra là người.”

Hắn không ngờ người đoạt vợ hắn, lại chính là người hắn đã từng cứu. Năm đó người này lúc qua sông gặp dòng nước xiết, suýt nữa chết đuối, là tự hắn nhảy xuống vớt lên.

Người nọ là một nam tử trông vô cùng hèn kém, lại đang không ngừng xoa xoa tay lấy lòng cười: “Là ta, là ta, Mạc đại hiệp, ta cũng không phải cố ý, là nàng ta nằng nặc đòi gả cho ta. Người xem, nàng ở nhà người làm trâu làm ngựa mười mấy năm, cũng coi như là tận tâm hầu hạ lão gia và lão phu nhân, có thể cho chúng ta chút bạc làm quà cưới không?”

Mạc Tùng Bách nghe người kia vô liêm sỉ nói như vậy, liền hóa thạch luôn, mãi sau mới nói: “Ngày mai ta sẽ tới đón nàng, ba ngày sau ta lấy thân phận huynh trưởng đưa nàng xuất giá.” Hắn ngừng bước chân một chút, không biết nghĩ thế nào, lại đưa vòng tay và cây trâm trong tay nhét vào tay Đằng La. Sau đó, Mạc Tùng Bách quay đầu mà đi, bóng lưng hắn cô độc vô cùng.

9. Chương 9: Thà BẠN Chết Còn Hơn MÌNH Chết

Đại khái là rất nhiều năm sau, mọi người ở đây đều nhớ rõ cảnh đầm máu hôm ấy.

Bình thường là một nữ tử nhu nhược, vậy mà giờ này lại đâm từng kéo từng kéo lên người một nam nhân, khăn che đầu đỏ tươi rơi trên mặt đất. Nàng bỏ lại kéo, cẩn thận ôm cái khăn đỏ vào trong ngực. Cái khăn này, là từng đường kim mũi chỉ của nàng, là niềm hạnh phúc của nàng, là ước mơ từ khi còn nhỏ được gả cho ca ca. Ngay cả khi không cẩn thận bị kim đâm vào tay, cũng cảm thấy ngọt ngào.

Hiện tại, cho dù là không dùng được, nhưng nàng cũng không nỡ để nó rơi dưới đất mặc người đâm lên. Đằng La nhìn lướt qua đám người, từng bước từng bước đi đến trước mặt Mạc Tùng Bách còn đang ngây ngốc. Nàng cười bình thản tự nhiên vô cùng: “Đại ca, về sau ta không cần phải gả ra ngoài nữa, thật tốt quá.” Nàng nói, mà khỏe môi không ngừng chảy ra máu đen. Đằng La, dường như có muôn vàn điều muốn nói ra, nhưng lại không nói được gì, chỉ có thể nói lên một câu: “Phải bảo trọng.”

Mạc Tùng Bách ôm nàng, cảm nhận nhiệt độ cơ thể nàng dần biến mất, một giọt nước mắt cũng không rơi. Hắn vẫn sống, nhưng Tả An Chi lại cảm thấy cái người thanh niên luôn nhiệt tình, thích chõ mũi vào chuyện của người khác, có thể đỏ mặt vì chọn quần áo trang sức cho vị hôn thê thì đã chết đi rồi.

Việc vui biến thành tang sự. Đám tang của Đằng La, chỉ có một mình Mạc Tùng Bách canh giữ trước linh cửu của nàng. Hắn châm một ngọn đèn, một lần lại một lần dùng hồ cầm đàn một khúc thống khổ “Tiêu Tương Dạ Vũ”

“Ngoài dự đoán sao?” Tả An Chi đứng giữa sân, nhìn thân ảnh một người một quan tài trong linh đường (phòng thờ), dường như đang tự hỏi, mà cũng dường như đang hỏi Đông Phương Bất Bại ở bên cạnh.

“Đương nhiên, ai cũng không ngờ được.” Đông Phương Bất Bại mặt không đổi sắc trả lời.

Tả An Chi so với hắn còn bình thản hơn. Nàng nhìn xa xăm, lại nói: “Là không ngờ nàng không nghe lời?”

Lúc ấy mọi người chỉ tập trung nghe ngóng xem xét đoạn đối thoại của ba người kia, mà lại xem nhẹ một chi tiết. Đó là Đằng La cô nương rõ ràng đối diện nói chuyện với Mạc Tùng Bách, nhưng ánh mắt lại không ngừng nhìn lên cây...Nhưng sau đó, vào lúc gần kết thúc đối thoại, Tả An Chi lại chú ý tới ánh mắt này của

nàng. Liên hệ với sự thay đổi bất thường gần đây, lại nhớ tới người trong ma giáo thích nhất là sử dụng mỹ nhân kế, ngay cả Phong Thanh Dương cũng trúng chiêu này, cho nên liền không khó đoán được chân tướng sự việc.

Đông Phương Bất Bại phút chốc xoay người, mặt không đổi sắc nhìn nàng.

“Đông Phương đại nhân năm nay bao nhiêu tuổi?” Tả An Chi tỏ vẻ khiêm tốn hỏi.

“...” Đông Phương Bất Bại mặt lạnh xuống, không nhìn nàng nữa.

Bộ dạng lãnh khốc vô tình này mới là con người thực sự của hắn đi. Chỉ là hiện tại nàng có giờ cổ cho hắn chém, hắn cũng sẽ không nguyện ý. Không phải vì hắn luyến tiếc nàng, mà là luyến tiếc lợi ích giá trị của nàng. Vì thế, Tả An Chi mỉm cười, tươi cười lộ sáu răng tiêu chuẩn.

“Hai mươi hai tuổi.” Quả nhiên, dù nàng có khiêu khích thế nào, Đông Phương Bất Bại cũng không trở mặt.

“Như vậy, năm đó khi mới mười một tuổi huynh làm sao để một tiểu cô nương năm tuổi ngoan ngoãn nghe lời?” Tả An Chi ánh mắt nhìn Đông Phương Bất Bại giống như đang chọn thịt lợn ở chợ, còn thật sự nhìn từ đầu đến chân, từ chân lên đầu hắn một lần.

“Người biết quá nhiều, thông thường sẽ chết rất nhanh.” Câu trả lời của Đông Phương Bất Bại cũng là một câu trả lời kinh điển của nhân vật phản diện.

Người không sợ chết, thì làm sao có thể sợ bị người khác uy hiếp. Huynh có thể không đáp, nhưng cũng không thể cấm ta không hỏi.

“Ngày đó nhìn thấy túi tiền của Mạc Tùng Bách, ta từng nhớ tới, huynh có một khối ngọc bội, mặt trên cũng khắc một bông hoa mai giống y đúc. Lúc ấy ta cũng chỉ nghĩ đó là trùng hợp. Sau đó ngẫm kĩ lại, với thẩm mỹ của huynh, huynh sẽ thích hoa mai sao? Cho nên cái đó nhất định là của người khác. Vì thế, ta mới nghĩ ra, huynh và Đằng La, nhất định là có quen biết. Kế hoạch của huynh, chính là khiến cho Mạc Tùng Bách nhìn thấy Đằng La giả ột tên khốn, như vậy hắn nhất định sẽ không cam lòng, hoặc là dẫn nàng bỏ trốn, hoặc là sau đó sẽ lên lút thông gian với nàng. Dù có là cách nào, thì thanh danh đại đệ tử phái Hành Sơn sẽ đều trở thành rác rưởi. Chỉ không ngờ, Đằng La lại không chịu nghe lời, có chết cũng không chịu giả cho người khác. Cuối cùng huynh thành ra trộm gà không được còn mất nắm gạo.” Tuy tất cả những điều này đều chỉ là suy đoán của nàng, nhưng Tả An Chi nói ra vô cùng chắc chắn, dường như những việc này nàng đều tận mắt chứng kiến.

“Nàng chết thì đã làm sao, cô cũng thấy đấy, Mạc Tùng Bách dù còn sống, cũng thành bộ dạng này, còn có thể gây trở ngại cho ta sao?” Đông Phương Bất Bại nói ra lời này coi như ngầm thừa nhận suy đoán của Tả An Chi, “Cô hiện tại nói lời này với ta, là muốn vì Mạc Tùng Bách đòi lại công đạo?”

Tả An Chi cười gượng hai tiếng: “Huynh cảm thấy ta có thực lực đó sao? Ta hiểu rất rõ bản thân. Nói võ công không có võ công, gia thế còn đang cần dựa vào huynh giúp đỡ, nhưng mà huynh tin ta sẽ thay ca ca cầu xin huynh sao? Muốn làm thay người khác, cũng phải có năng lực mới được, không có năng lực mà cậy mạnh đi làm thì chính là con ngốc. Bản thân ta, có thể tự bảo vệ mình đã khó lắm rồi. Đứng trên lập trường của huynh mà nói, huynh không làm sai điều gì. Các người vốn chính là kẻ thù của nhau, không phải người chết thì ta chết. Nói cái gì mà chính tà phân biệt, còn không phải là hai bên tranh chấp địa bàn cai quản sao.”

Cho dù không hứng thú nhưng nàng cũng không phải cái gì cũng không hiểu. Giống như kẻ bán hàng đa cấp phải dùng lợi ích để dụ dỗ, thì chốn giang hồ chính là dùng thanh danh để làm thôi. Dùng một cái danh nghĩa “Trảm yêu trừ ma” để ngụy trang, khiến cho người người, tre già măng mọc không ngừng chùn bước lao lên hy sinh tính mạng. Tả An Chi cảm thấy, so với ma giáo mà nói, các danh môn chính phái tẩy não đệ tử thế này càng giống với tổ chức tà giáo hơn. Nàng thật sự không hiểu được một chuyện, đó là nàng có lí do gì phải chết vì lợi ích của người khác. Thời gian ở chung với Mạc Tùng Bách so với Đông Phương Bất Bại còn ít hơn, muốn nàng an ủi Mạc sư huynh vài câu thì được, nhưng muốn nàng vì hắn mà hy sinh tính mạng thì không có khả năng.

Đông Phương Bất Bại nhìn nàng như quái vật, hừ lạnh một tiếng, sau đó lại nở nụ cười: “Không hổ là muội muội của Tả Lãnh Thiên.”

Tả An Chi thu hồi tươi cười, bình thần nhìn hần.

“Ta thắng thần với huynh, chính là vì muốn nói với huynh, đừng tính kế ta. Ta sẽ không giống như Đằng La, trở thành vật hy sinh cho chiến tranh của các người.”

“Ngày đó huynh kéo chúng ta thức trắng đêm uống rượu ngắm trăng, chính là vì muốn ra ám hiệu để người của Tung Sơn cứu Nhạc Bất Quần, phải không?”

“Huynh định liên minh với ca ca ta? Giữ ta ở bên coi như tiền đặt cọc? Ngày đó ở dưới bếp, huynh cố ý làm cho Mạc đại nương hiểu lầm, là sợ bởi vì ta, mà kéo gần quan hệ giữa hai phái Tung Sơn và Hành Sơn?”

Nàng một câu lại một câu, làm cho Đông Phương Bất Bại không biết phản bác thế nào. Hần chỉ nói: “Cô dựa vào cái gì mà nghĩ ta sẽ trả lời cô?”

Thảm, công phu mê hoặc bằng oanh tạc vấn đề đã mất đi hiệu quả. Tả An Chi lập tức thay một vẻ mặt tươi cười vô tội: “Ta chỉ hỏi một chút mà thôi, huynh có thể không đáp.”

“Cô cũng nói, cô tự biết bản thân, có cái gì đáng lợi dụng sao?” Đông Phương Bất Bại khinh thường bỏ lại một câu, xoay người muốn đi.

“Vậy huynh có thể thả ta đi không?” Tả An Chi chạy theo.

“Tả cô nương tính tình phóng khoáng, không chịu được lễ giáo quy củ, cô không biết là so với Tung Sơn, cô càng thích hợp ở lại Thần giáo ta sao?” Đông Phương Bất Bại đóng cửa phòng ngay trước mũi nàng.

Tả An Chi sờ sờ cái mũi, đành quay đầu bỏ đi, miệng còn lẩm bẩm nói: “Kỳ thực có đôi khi, thật sự không cần đắc tội nữ nhân.” Con thỏ nóng nảy cũng sẽ cần người, huống chi rằng của Tả An Chi còn sắc hơn thỏ nhiều lắm.

10. Chương 10: Mỗi Người Một Ngả

Ánh mặt trời sáng sớm chiếu vào trong nhà, tạo thành những dải sáng dài trên mặt đất.

Đông Phương Bất Bại mặc áo sẫm màu đứng dưới tán cây, trên mặt lộ ra ý cười. Cả người hần giống như được ánh nắng phủ lên một lớp bụi vàng óng ánh, không dính chút bụi bặm trần tục nào. Nhưng điều này không phải là thật, nó chỉ tồn tại trong thời khắc này thôi. Giống như thành Tương Dương xinh đẹp này vậy, Võ Hồn Gia Cát Lượng từng ở đây giúp Lưu Bị, phát huy khát vọng cả đời ông ấy; mà cũng chính nơi này, đại hiệp Quách Tĩnh và người yêu Hoàng Dung không ngừng tử thủ, cuối cùng tuấn thành mà chết.

Cho nên, có vài thứ, cũng có vài người, cho dù có tốt đẹp đến đâu, nếu như bạn không thể cường đại đến mức có thể cùng hần sống vai, vậy thì hãy đứng xa xa mà thưởng thức. Bởi vì nếu bạn cứ cố tiếp cận, có lẽ sẽ chỉ thành một tảng đá kê chân của hần, hần bước lên bạn, dẫm đạp bạn, rồi sau đó liền quên đi.

Tả An Chi mỉm cười, tiến về phía Đông Phương Bất Bại, hỏi: “Hôm nay đi rồi sao?”

Mạc gia đang có tang lễ, bọn họ chỉ là người ngoài, tất nhiên không tiện quấy rầy.

Lúc đi đến linh đường, vẫn còn nghe thấy tiếng đàn thê lương. Mạc Tùng Bách gầy yếu đi trông thấy, vẫn ôm hồ cầm, liên tục đàn khúc Tiêu Tương Dạ Vũ, vừa đàn vừa khóc nước mắt đau đớn. Mà cha mẹ hần đứng ở bên cạnh, vừa đau lòng cho đứa nhỏ Đằng La nhu nhược mà họ nuôi dưỡng mười năm yểu mạng, lại lo cho đứa con sống vật vờ như cái xác không hồn.

Đứa con đối với cha mẹ mà nói, chính là cứng như cứng trứng, hững như hững hoa. Đứa con trưởng thành rồi, cha mẹ vẫn không nguôi lo lắng, chỉ sợ hần ra đời bị người ta bắt nạt. Mà thế giới bên ngoài rộng lớn đẹp đẽ nhường ấy, cho nên đứa con lại thường ít khi nhớ tới cha mẹ. Đợi đến lúc bọn họ hiểu được rồi, thì cha mẹ đã sớm ra đi.

Kỳ thực, rõ ràng rất yêu thương nhau, nhưng lại không dám nói lời yêu thương. Phải chăng là thời gian, hay là vận mệnh trêu đùa?

Nhớ tới mới mấy hôm trước thôi, căn nhà này còn tràn ngập mùi thơm của bánh bao, Tả An Chi cầm tay của Mạc đại nương mà ngậm ngùi không biết nói gì.

Đông Phương Bất Bại thì đến bên cạnh Mạc Tùng Bách, thở dài một hơi rồi ảm đạm nói: “Nghe được khúc đàn này của huynh, ta cũng muốn rơi nước mắt. Nhưng xin huynh hãy nén bi thương.”

Mạc Tùng Bách đối với sự an ủi của Đông Phương Bất Bại, đầu cũng không ngẩng lên, ngón tay vẫn không ngừng đàn. Mà Tả An Chi lại mắng thầm trong bụng, mèo khóc chuột giả nhân giả nghĩa. Nhưng nàng lại mờ mịt tự hỏi chính mình, chẳng lẽ nàng không giả nhân giả nghĩa sao? Rõ ràng biết rõ Đông Phương Bất Bại là kẻ thù, nhưng lại không dám nói cho Mạc Tùng Bách. Là nàng quá ích kỷ? Nhưng trên đời này ai sống mà không ích kỷ đây? Loại người sẵn sàng hy sinh vì người khác không nhiều. Mà nàng lại vừa vận không nằm trong số đó.

Nàng thấp ba nén nhang, ở trước linh cữu lấy một cái, thành tâm thành ý khấn: “Đằng La cô nương trên trời có linh thiêng, xin phù hộ cho người còn sống bảo trọng thân thể.”

Sau khi thu dọn hành lý rời đi, Đông Phương Bất Bại hình như rất sốt ruột, kéo nàng chạy như bay ra ngoài. Ngoài cửa, mười người cưỡi ngựa đã chờ sẵn, dường như là thủ hạ của Đông Phương Bất Bại. Tả An Chi chỉ kịp quay đầu nhìn căn nhà kia một cái, đã thấy đám người kia quất ngựa đi rồi. Mà sau khi nàng tìm thấy một con ngựa không ai cưỡi, cũng không thể không chạy theo.

“Chậm lại một chút, chậm lại một chút, ta thật sự không chịu nổi nữa, muốn nghỉ ngơi một chút.” Tả An Chi mất tinh thần nhìn thấy một quán trà ven đường, vội vàng gọi mọi người dừng lại, làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt muốn giết người của Đông Phương Bất Bại.

“Lại nghỉ ngơi, mới chạy hai canh giờ người đã đòi nghỉ ba lượt, rốt cuộc là người cưỡi ngựa hay ngựa cưỡi người vậy?” Một tên tiểu đồng theo hầu Đông Phương Bất Bại, cỡ chừng mười một mười hai tuổi, trừng mắt nhìn nàng.

Nghe nói là cả nhà hần bị sơn tặc cướp sạch, sau đó may mắn được Đông Phương Bất Bại cứu. Đông Phương Bất Bại thấy hần thông minh lanh lợi, cho nên giữ lại bên cạnh làm tùy tùng. Đối với loại người như Đông Phương Bất Bại, thu phục dạy dỗ một tiểu hài tử còn không dễ dàng sao. Đông Phương Bất Bại nói một, hần tuyệt đối không dám nói hai. Hần thấy Đông Phương Bất Bại không vừa mắt Tả An Chi, tất nhiên là không ngừng châm chọc khiêu khích nàng.

Tả An Chi không thèm quan tâm đến hần, chỉ cười nhìn Đông Phương Bất Bại. Nàng cưỡi ngựa còn chưa quen, cho nên không chạy lâu được, lúc đầu chỉ cần ngựa chạy nhanh vài bước nàng còn suýt rơi xuống. Việc này Đông Phương Bất Bại cũng biết, cho nên hần rất rõ có giục nàng cũng vô dụng. Mấy ngày nay, hành trình bị nàng kéo dài không phải là ít.

“Tả cô nương, ta để lại vài cô chậm rãi đi cùng với cô, được không? Ta có việc gấp phải về giáo.” Đông Phương Bất Bại bất đắc dĩ lắc đầu nói.

“Như vậy rất tốt.” Tả An Chi không chút nào che giấu khát vọng muốn tránh xa hần.

“Không cần chạy loạn, nhớ ngoan ngoãn trở lại bên cạnh ta.” Đông Phương Bất Bại cười ái muội, vuốt ve thái dương của nàng, sau đó mới giục ngựa chạy đi.

Tả An Chi lạnh cả người. Mấy ngày nay, thái độ của Đông Phương Bất Bại đối với nàng rõ ràng có biến hóa rất lớn, hồi hần ân cần vô cùng. Đại khái là bởi vì sau khi hần xác định được nàng quả thực không có tính thần hiển thân vì sự nghiệp của võ lâm chính đạo, thì thay đổi kế hoạch, muốn biến nàng thành gián điệp hai mang. Tả An Chi cảm thấy với khả năng của bản thân thì không dám đảm nhiệm công việc nguy hiểm thể này. Việc khó nhất trên đời chính là nằm vùng. Không tham gia một chút, thì sợ người khác nghi ngờ. Mà tham gia vào rồi, thì không biết bao nhiêu là đủ. Nếu làm không tốt, sẽ thành kẻ thù của cả hai bên. Đời người ngắn ngủi chục năm, việc gì phải khiến bản thân lúc nào cũng nơm nớp sợ bị phát hiện. Nàng tuyệt đối sẽ không vì người nào khác, chỉ vì chính nàng mà thôi.

“Aizz, xem ra dựa vào người khác vẫn không đáng tin cậy.” Nhìn thấy Đông Phương Bất Bại đánh vào mình ngựa, bóng người càng ngày càng xa khỏi tầm mắt, Tả An Chi chớp mắt mấy cái, sau đó xoay người nhìn hai người bên cạnh tươi cười, “Hai vị nghỉ ngơi một chút, uống chén trà đi.”

Đông Phương Bất Bại là quá yên tâm về nàng hay là quá coi thường nàng đây? Chỉ để lại hai người trông coi nàng. Hay là nói, lần này Triệu trưởng lão làm ra chuyện lớn, cho nên hắn không thể không mang theo nhiều người trở về đối phó, mà so sánh với chuyện đó, thì một con tin nhỏ bé như nàng liền trở nên bé nhỏ không đáng kể? Nàng mỗi ngày cùng hai người kia nói chuyện, biểu hiện vô cùng ngoan ngoãn, cũng vô cùng phối hợp, chính là mong tìm cơ hội trốn thoát. Nhưng chờ tới chờ lui vẫn không đợi được, may mắn mà đám quân mai phục này lại tới.

Căn cứ vào nguyên tắc kẻ thù của kẻ thù là bạn, lúc nàng ở trong nhà của Đông Phương Bất Bại, đã thấy một người bạn sáng giá, đó chính là Triệu trưởng lão của Phong Lô đường.

Đầu năm nay, cái điệp viên vào nhà của nhau đã không phải là chuyện mới mẻ gì. Đông Phương Bất Bại cũng phải người bên cạnh Tả Lãnh Thiên, chính là kẻ lần trước bị Nhạc Bất Quần đuổi giết. Mà trong lúc nàng dưỡng bệnh, thì lại có một kẻ liên hệ với nàng, mở ra cho nàng hy vọng thoát thân.

Tả Lãnh Thiên không phải liên minh với Đông Phương Bất Bại sao? Vậy thì với thân phận là muội muội của Tả Lãnh Thiên, nàng liên minh với Triệu trưởng lão cũng được.

Đông Phương Bất Bại giao đại đệ tử phái Hoa Sơn cho hắn, lại bị hắn lén cho người cứu đi. Nghe đồn là bởi vì mấy năm gần đây, Đông Phương Bất Bại uy hiếp tới địa vị của hắn, cho nên hai người này sớm đã đến mức không dung được nhau, sự việc kia chẳng qua chỉ là đổ thêm chút dầu vào thôi.

Nhớ tới lý do mình dùng để thuyết phục Triệu trưởng lão, Tả An Chi nhin không được muốn cười. Nàng bỏ lại hai người trông coi kia, xoay ngựa quay đầu ngược lại mà chạy.

11. Chương 11: Lưu Lạc Chân Trời Góc Bể

Chỉ cần rời khỏi đây, thì có thể trải qua những ngày thoải mái. Không cần lo lắng bị Đông Phương Bất Bại hãm hại, cũng không phải lo bại lộ thân phận. Điều duy nhất nàng phải lo lắng chỉ là ngày mai có mưa hay không, có kiếm được gì để ăn hay không mà thôi. Tả An Chi ghì cương, để ngựa đi chậm lại. Nàng cũng không biết mình định đi đâu, chỉ cần biết là cách càng xa Đông Phương Bất Bại càng tốt. Dọc đường đi này nàng vô cùng thoải mái, chính là nhờ đỉnh bạc trong túi tiền mà lần trước Đông Phương Bất Bại đưa cho. Nàng nhắm tính, với số tiền này, sẽ đủ cho nàng du sơn ngoạn thủy, đi ngắm phong cảnh mọi miền đất nước. Chỉ mới tưởng tượng ra thôi, mà nàng đã thấy chuyến đi này không tệ rồi.

Tiếp đó, nàng lo lắng có phải hay không nên tìm một chỗ tránh né, chờ một thời gian nữa hẵng xuất phát.

Lần này, Đông Phương Bất Bại nhất định sẽ rất tức giận. Nàng từng gửi một phong thư cho Tả Lãnh Thiên, trong thư nói nàng thám thính được Đông Phương Bất Bại bên ngoài tỏ vẻ liên minh với hắn, nhưng thật ra lại định một lưới bắt hết Tung Sơn. Vì đề phòng Tả Lãnh Thiên phát hiện nét chữ của nàng không giống em gái hắn, cho nên Tả An Chi không dám dùng bút lông, liền cố ý đi vào bếp trộm một con gà, sau đó lấy ngón tay chấm máu gà xiêu xiêu vẹo vẹo viết lên một tấm vải thô, cố ý muốn để hắn nghĩ là do nàng viết vội.

Mà việc gặp Mạc Tùng Bách chính là ngoài ý muốn. Nếu có thể thông qua người này mà tẩu thoát tất nhiên là tốt, nhưng nếu không, cũng có thể đánh lạc hướng Đông Phương Bất Bại, tạo cơ hội cho Triệu trưởng lão tập hợp thủ hạ mà phản công.

Ước định của nàng và Triệu trưởng lão chính là, nàng chia rẽ liên minh của Tả Lãnh Thiên và Đông Phương Bất Bại, chặt đứt một cánh tay đắc lực của hắn. Đổi lại, Triệu trưởng lão sẽ giúp nàng đào tẩu. Đông Phương Bất Bại mặc dù có thể xuất chúng, nhưng dù sao hắn vẫn còn trẻ, chưa biết che dấu thực lực bản thân, cho nên lúc tranh đấu với Triệu trưởng lão thoát nhìn là chiếm thế thượng phong, nhưng trên thực tế

hắn lại để lại không ít tai họa ngầm. Riêng việc Triệu trưởng lão ngay dưới mí mắt của Đông Phương Bất Bại mà liên hệ được với nàng, đã có thể chứng minh thực lực tích lũy vài thập niên của ông ta là không thể coi thường. Đông Phương Bất Bại rốt cuộc có biết hay không, bên người hắn ẩn dấu bao nhiêu cơ sở ngầm của người khác?

Chính là...Tả An Chi chau mày, tại sao vẻ mặt Triệu trưởng lão lúc ấy lại cổ quái như vậy, từ trên xuống dưới nhìn nàng, trong miệng không ngừng nói: “Trách không được, trách không được.” Nhưng khi nàng hỏi lại thì ông ta không đáp. Cẩn thận nghĩ lại, lúc đó rốt cuộc nàng đã nói gì?

Nàng vì muốn tạo niềm tin với Triệu trưởng lão, đã ăn nói bừa bãi, tự xưng chính mình là con gái của tiền nhiệm chủ môn Tung Sơn và nữ nhân Ma giáo. Bởi vì Tả Lãnh Thiên hiềm nghi nàng, cho nên mới phái nàng tới đây để nàng tự sinh tự diệt. Một câu nói vớ vẩn như vậy, muốn lừa gạt lão hồ li kia là không có khả năng.

Vậy tại sao lão lại chấp nhận hợp tác với nàng? Đừng bảo rằng...mấy câu nói lung tung của nàng lại là sự thật chứ?

Nếu thực sự là như vậy, cũng không phải là chuyện gì tốt. Tại thời đại này, thân phận của nàng dù chính hay tà đều sẽ không chấp nhận. Nàng còn muốn bình an mà sống hết đời này à. Tả An Chi rung mình một cái, quyết định không bao giờ nhắc tới chuyện này nữa, coi như bản thân cái gì cũng chưa biết đi.

Thành Hán Dương là một chỗ trốn rất tốt. Vì thế, sau khi Tả An Chi vào một quán nhỏ ven đường ăn một bát cháo, liền gửi ngựa lại đây, sau đó một mình đi về hướng Bắc. Chủ quán lúc này đã cười ha ha nói với nàng, phía Bắc của thành có một ngọn núi vô danh, đi tiếp là đến dòng Hán Thủy, tương truyền năm xưa đó là chỗ Đại Vũ thu phục thủy quái. Nàng dù sao cũng đang nhàn rỗi, đến đó đi dạo cũng tốt.

Gần đây thời tiết ấm lên, cho nên nàng chỉ mặc một bộ quần áo vải lụa mỏng, đứng ở góc đường mua một con vịt nướng lá sen, sau đó từ từ bước theo thềm đá lên núi. Nàng đi một mình, cho nên để phòng người xấu, đã mua một thanh kiếm mang theo. Nhìn xem cây cối rậm rạp, nước sông chảy xuôi êm đềm, lại thỉnh thoảng gió hiu hiu thổi, nàng thỏa mãn cắn lưng con vịt, cảm thấy vô cùng vui vẻ thoải mái.

Nhưng sự yên ắng này rất nhanh liền bị một thanh âm phẫn nộ phá vỡ: “Yêu nữ, không ngờ lại gặp người ở đây.”

Tả An Chi nghe tiếng, liền quay đầu nhìn lại, liền thấy một thiếu niên bộ dạng như thư sinh trong tay cầm trường kiếm, ánh mắt nhìn nàng bưng bưng lửa giận. Người này chính là người lần trước nàng không may gặp qua, Nhạc Bất Quần. Tả An Chi trong lòng thầm kêu một tiếng không tốt, lần này thật sự là oan gia ngõ hẹp, có trốn lên núi cũng trốn không thoát. Mà lúc này bên cạnh không còn ai có thể cứu được nàng, vì thế Tả An Chi đành phải bày ra bộ mặt thân thiện, tươi cười nói: “Nhạc thiếu hiệp, đã lâu không gặp.”

Nhạc Bất Quần cười lạnh một tiếng: “Đúng vậy, không ngờ lại gặp người ở đây.”

Hắn là đệ tử Hoa Sơn, tính cách chính trực, thông hiểu lễ nghĩa, từ nhỏ đã được tiền bối và những kẻ đồng lứa coi trọng, lần này ra ngoài là muốn đi cứu muội muội của Tả Lãnh Thiên, vậy mà lại bị người của Ma Giáo sỉ nhục. Lần này gặp lại nàng ta ở đây, liền khiến hắn nhớ lại nàng từng làm nhục môn phái của mình, cho nên không kiềm chế được cơn giận, trực tiếp rút kiếm đâm tới Tả An Chi.

Tả An Chi hoảng quá, vội ném con vịt nướng bọc lá sen trong tay đi, vừa tránh kiếm vừa la lớn: “Chờ một chút, ta không phải là người của Ma giáo, ta là muội muội của chủ môn Tung Sơn Tả Lãnh Thiên, là đi thám thính tình hình kẻ địch. Ta không có cố ý chửi người a.”

Nhạc Bất Quần thấy vậy liền dừng kiếm lại, ngáp ngừng hỏi: “Người là muội muội của Tả chủ môn? Tả An Chi?”

“Đúng vậy.” Tả An Chi gật đầu như già tối, kinh hoàng nhặt thanh kiếm vừa rồi đánh rơi lên, ôm khư khư trong tay, chỉ sợ hắn thừa dịp đồng môn không quanh mà ra tay chém nàng, đến lúc đó người chết thì còn tố cáo cái gì nữa.

“Tả chủ môn lúc trước sai người truyền tin đến các đại môn phái, nói là đệ tử phái Tung Sơn Tả An Chi cầu kết với Ma giáo, làm chuyện xằng bậy, cho nên trục xuất khỏi sư môn, từ nay về sau không còn quan

hệ với phái Tung Sơn. Như vậy, người còn nói Tả An Chi là người sao?” Nhạc Bất Quần lại đâm tới một kiếm: “Loại người bại hoại vô lâm như ngươi, là người mà mỗi người trong chính phái đều có thể giết.”

Mỗi một câu chữ trong lời nói của hắn giống như sét đánh ngang tai Tả An Chi, nàng còn chưa gia nhập vô lâm, làm sao lại thành bại hoại vô lâm rồi? Không kịp nghĩ kỹ đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, nàng chỉ luống cuống giơ kiếm lên cản Nhạc Bất Quần. Hai thanh kiếm đập vào nhau, “tranh” một tiếng, thế nhưng Nhạc Bất Quần lại bị nàng đẩy lui lại mấy bước.

Nhạc Bất Quần nghĩ nàng võ công thấp kém, cho nên cũng không dùng công phu tuyệt chiêu của bản môn, định tùy ý đâm chết nàng thôi. Không ngờ nàng sức lực lại lớn, còn khiến mình bị đẩy lùi, làm Nhạc Bất Quần thẹn quá hóa giận, liền dùng kiếm pháp phái Hoa Sơn, không ngừng đâm tới những chỗ yếu hại trên người Tả An Chi. Tả An Chi võ công không rõ, làm sao cản được hắn, vì vậy bị kiếm của Nhạc Bất Quần đâm bị thương mấy chỗ, vội vàng liều mạng chạy xuống núi. Nàng thấy Nhạc Bất Quần càng đuổi càng nhanh, trong lòng quýnh lên, vấp té một cái, nhanh như chớp lăn xuống núi.

Nói cũng khéo, một đường lăn xuống này, ngay cả một thân cây nàng cũng không gặp phải, thẳng tắp rơi xuống sông. Mà Nhạc Bất Quần không rành bơi lội, nghĩ rằng nàng bị thương như vậy, rơi xuống dòng nước chảy xiết cũng không sống được, cho nên liền quay đầu đi xuống núi.

Trước kia thân thể này có biết bơi hay không thì nàng không biết, nhưng hiện tại kỹ năng bơi lội của Tả An Chi rất tốt. Nhưng dù sao khả năng bơi lội của nàng cũng là luyện trong bể bơi, cho nên lúc bơi ở sông cũng chịu không ít khổ sở. May mắn bây giờ là mùa hè, nước cũng không quá lạnh, Tả An Chi không dám lên bờ ngay tại chỗ cũ, cố gắng kéo kiếm bơi tới bờ bên kia. Khi lên được đến bờ, nàng cảm thấy kiệt sức rồi, cho nên giang cả tứ chi nằm trên mặt đất.

Nhưng đầu óc của nàng vẫn không ngừng hoạt động, không ngừng suy nghĩ việc Tả Lãnh Thiên trục xuất nàng khỏi Tung Sơn là chuyện gì. Nhớ tới trước khi chia tay, Đông Phương Bất Bại đã nói: “Phải ngoan ngoãn trở lại bên cạnh ta”, Tả An Chi liền cho rằng việc này không thoát khỏi can hệ với hắn. Nàng phần hận vung một quyền vào khoảng không: “Tên chết tiệt Đông Phương Bất Bại kia, nếu ngày nào huynh rơi vào tay ta, ta tuyệt sẽ không tha cho huynh.”

“Vậy sao? Cô định làm gì ta?” Một thanh âm quen thuộc vang lên, chân thật vô cùng.

Tả An Chi cứng ngắc quay đầu lại, liền nhìn thấy Đông Phương Bất Bại quần áo tả tơi đang đứng bên cạnh, thanh kiếm trên tay còn không ngừng rỏ máu xuống, mặt không chút thay đổi nhìn nàng.

12. Chương 12: Sóng Sau Dồn Sóng Trước

Có đôi khi, người xui xẻo, ngay cả uống nước cũng có thể sặc.

Đã trốn rất xa còn gặp “bạn cũ”, lại còn gặp thêm chủ nợ, quả thực rất xui xẻo.

Vừa mới tránh được Nhạc Bất Quần đuổi giết thì Đông Phương Bất Bại lại tới, Tả An Chi không còn sức mà chạy nữa, chỉ đơn giản coi như không có chuyện gì xảy ra, nằm trên mặt đất ngược nhìn Đông Phương Bất Bại: “Đã lâu không gặp.”

Nàng đau khổ nghĩ, tưởng đã không bao giờ còn gặp, không ngờ trốn đến đâu cũng đụng phải.

“Cô không trốn?” Đông Phương Bất Bại nhìn nàng hồi lâu mới mở miệng.

“Chạy cũng không thoát, càng kéo dài thì càng lo sợ thôi. Huynh cứ động thủ đi.” Tả An Chi nhắm mắt lại, đã chuẩn bị sẵn sàng rời khỏi thế giới này.

Đông Phương Bất Bại thấy nàng tuy nói năng hùng hồn, nhưng lông mi trên gương mặt trắng trẻo cũng không khỏi run rẩy. Hắn biết nàng sợ hãi, vì vậy cố ý trầm giọng nói: “Nếu sợ chết, vì cái gì còn muốn cầu kết với Triệu trưởng lão, hắn đối tốt với cô hơn ta sao?”

“Các người đều không phải thứ gì tốt.” Tả An Chi cảm thấy có một thứ gì đó lạnh lẽo không ngừng chạy tới chạy lui trên cổ nàng, dường như đang muốn tìm một chỗ thích hợp để ra tay. Nàng không thích cảm giác này, vì vậy lại gân cổ mắng tiếp một câu: “Các người đều chỉ muốn lợi dụng ta.” Sau đó nàng mở to mắt, liền thấy trên cổ mình không phải là kiếm, mà là ngón tay của Đông Phương Bất Bại, trong lòng tự nhiên buông lỏng, nhưng cũng không rõ là cảm giác gì. Là nên may mắn chính mình không chết, hay là tiếc nuối vì không thể nhân cơ hội này mà về nhà.

“Cô nói rất đúng.” Đông Phương Bất Bại rút tay về, thản nhiên nói, trong thanh âm hoàn toàn không nghe ra cảm xúc gì. “Nếu đều là bị lợi dụng, vậy thì ta hay hẳn có gì khác nhau đâu? Cô giúp hẳn, là bởi vì cảm thấy ta đấu với hẳn không có phần thắng sao?”

Đôi mắt đen của hẳn nhìn nàng chằm chằm, trong mắt có nghi hoặc, có tức giận, mà càng nhiều là không cam lòng. Tả An Chi bị câu hỏi này của hẳn làm cho thất thần, chỉ cần là người đã xem qua Tiểu Ngạo giang hồ, ai mà không biết Đông Phương đại nhân là đại ma đầu Ma giáo, giết người so với thêu hoa còn đơn giản hơn, nàng tất nhiên cũng không ngoại lệ. Từ khi biết hẳn là Đông Phương Bất Bại tới giờ, nàng thủy chung vẫn coi hẳn là kẻ phi thường đáng sợ. Nàng sợ hẳn một ngày tâm tính không vui, nhìn nàng không vừa mắt, liền móc đi hai con mắt, chặt đi mấy ngón tay của nàng. Tương lai, Dương đệ đệ của hẳn xuất hiện, nói không chừng lại cao hứng, muốn nàng làm bia ngắm bắn cung, vậy thì lúc đó không biết bản thân sẽ chết thảm thế nào.

Tả An Chi đối với giá trị hiện tại của mình rất rõ ràng, nàng xem phim truyền hình và tiểu thuyết rất nhiều, nhưng vốn dĩ không cho rằng sau khi đến thế giới này, sẽ có vô số cả trai lẫn gái vây quanh. Nàng vốn không tin là kẻ thù cũng mê mẩn nàng, hoàng đế vương gia mình chủ võ lâm đều hận không thể che chở cho nàng, vì nàng nhảy vào biển lửa hổ sâu quyết không chối từ, chuyện gì khó cũng vượt qua, kẻ thù nào cũng đánh thắng. Tả An Chi biết, thân phận của nàng và Đông Phương Bất Bại khác nhau, sớm muộn gì cũng có ngày hẳn sẽ không tha cho nàng, cho nên tất nhiên chỉ muốn trốn càng xa hẳn càng tốt. Đó chính là lí do vì sao Tả An Chi mặc kệ bất cứ giá nào, sẵn sàng hợp tác với bất cứ kẻ nào để đào tẩu.

Nay xem ra nàng đã phạm phải một sai lầm rất lớn. Người đứng bên cạnh nàng đây, không phải là một Đông Phương Bất Bại võ công cao cường không ai địch nổi. Hẳn cũng chỉ là một kẻ bình thường như bao kẻ khác, cũng có thể bị thương đổ máu, cũng có thể bởi vì quá kiêu ngạo mà bị người khác ghen ghét hãm hại, cũng vì bị người phản bội mà đau khổ không cam lòng.

“Thực xin lỗi.” Tả An Chi thành tâm thành ý nói. Cho dù xuất phát từ lí do gì, nhưng việc Đông Phương Bất Bại chiếu cố nàng vẫn là sự thật, mà nàng cấu kết với kẻ thù của hẳn để hãm hại hẳn cũng là sự thật. Cho nên, chỉ nhìn kết quả, không nói quá trình, nàng nhất định phải nói câu xin lỗi.

Đông Phương Bất Bại ngồi xếp bằng bên cạnh nàng, hẳn thấy vẻ mặt áy náy của Tả An Chi, liền cười phì một tiếng, nói: “Quên đi, cô hại ta bị Triệu trưởng lão đuổi giết, ta cũng làm hại cô bị kẻ tự tình là thay trời hành đạo đuổi giết, xem như hòa nhau vậy.”

Tả An Chi nhớ tới vừa rồi Nhạc Bất Quần nói nàng bị trục xuất khỏi Tung Sơn, lập tức nhảy dựng lên: “Thật ra huynh giở trò gì, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.”

Nàng vừa rồi bơi qua sông, quần áo bị ướt dính sát trên người. Một trận gió thổi qua, không tự chủ mà lạnh run cả người.

Đông Phương Bất Bại cũng chỉ mặc trên người một bộ quần áo. Vì thế, hẳn nhìn xung quanh một chút, bốn bề trơ trọi, liền giang hai tay ra: “Lại đây”. Hẳn thấy Tả An Chi ngồi bất động, liền đi qua ôm lấy nàng, không kiên nhẫn nói: “Sắc trời đã tối, hôm nay hẳn là không kịp vào trong thành, lại không tìm được cái gì để nhóm lửa, cho nên nếu không muốn chết thì đừng cử động.”

Cân nhắc lợi hại trong lòng một chút, Tả An Chi cũng an phận dựa vào trong lòng hẳn không hề giãy giụa, tự an ủi chính mình, dù sao Đông Phương đại nhân cũng luyện Quỷ Hoa Bảo Điển, coi hẳn như tử muội là được rồi.

“Huynh rốt cuộc đã làm cái gì, để ca ca trục xuất ta khỏi Tung Sơn?” Bởi vì tư thế không ổn, cảm nàng vừa vịn tựa trên vai Đông Phương Bất Bại, cho nên lúc nói chuyện tựa như thì thấm vào tai hẳn. Nhưng Tả An Chi da mặt dày, coi như không biết chuyện này, tiếp tục kiên trì hỏi vấn đề kia.

“Ca ca kia của cô cũng không phải là đèn hết dầu. Ta phải rất mất công mới có thể thay hấn trần áp bọn người họ Tôn ở Tung Sơn, lại biến nhị sư huynh của cô thành phế nhân thì hấn mới bằng lòng làm theo lời ta.” Đông Phương Bất Bại ôm Tả An Chi, thấy nàng không có phản ứng, liền hảo tâm giải thích: “Ta đã phá bốn thủ hạ đắc lực nhất tới móc hai mắt hấn ra, lại chặt đứt hai tay hai chân.”

“Tả Lãnh Thiền nhờ huynh biến đệ tử Tung Sơn thành phế nhân? Người nọ là người chống đối hấn?” Tả An Chi ngăn ra một lúc, sau đó cẩn thận suy nghĩ, nói.

“Cô đoán không sai.” Đông Phương Bất Bại tỏ ra khen ngợi, lại ôm nàng chặt hơn một chút, “Tôn sư huynh chón chón đối nghịch với hấn, không phục hấn tiếp nhận ngôi vị chưởng môn. Hấn lại không tiện tự tay động thủ, cho nên đành phải dựa vào Thần giáo của ta giúp sức. Tả Lãnh Thiền này, tâm kế rất sâu, thường xuyên sử dụng âm mưu quỷ kế, cô đừng để hấn lừa.”

Tả An Chi hừ một tiếng, chó còn chê mèo lắm lông, nếu so hấn với huynh, thì huynh còn tâm kế cao hơn hấn nhiều. Đang miên man nghĩ như vậy, lại chợt nghe Đông Phương Bất Bại ở bên tai nói: “Cô nghĩ hấn thật là ca ca cô sao?”

Có ý tứ gì? Tả An Chi vội vàng quay đầu định nhìn Đông Phương Bất Bại, nhưng lại bị hấn ngăn lại. Sau đó, hấn nhẹ giọng nói với nàng: “Cô phải hứa là không được kích động? Chờ ta nói xong đã.”

Đối với chuyện này, hấn tỏ ra vô cùng trịnh trọng, một câu lại một câu, chậm rãi kể ra, “Việc này phải nói từ chuyện mười đại trưởng lão của Thần giáo đến Hoa Sơn. Năm đó, trong mười đại trưởng lão, võ công cao nhất, sức mạnh lớn nhất chính là Phạm trưởng lão. Mười lăm năm trước, hấn dẫn mười đại trưởng lão tấn công Hoa Sơn, mở ra chiến tranh với Ngũ Nhạc kiếm phái. Mặc dù họ đem hầu hết cao thủ của Ngũ Nhạc giết hết, nhưng ngay cả bọn họ một người cũng không thể trở về. Mà con trai con dâu của Phạm trưởng lão sớm mất, cho nên dù có đi đâu, hấn cũng mang theo cháu gái bên cạnh. Lần đó cũng không ngoại lệ, sau khi Phạm trưởng lão không trở về, thì đứa cháu gái hai tuổi của ông ấy cũng mất tích.”

Hấn vừa mới nhắc tới Phạm Tùng Phạm trưởng lão, Tả An Chi liền có một loại dự cảm không rõ. Quả nhiên một lát sau, hấn liền đưa tay nắm cằm nàng nâng lên, hai mắt nhìn chăm chăm nàng, dường như sợ nàng không chịu nổi kích thích này, cẩn thận nói: “An Chi, cô vốn nên là họ Phạm.”

Chú thích của tác giả: Bởi vì đã sớm nghĩ ra cái tên An Chi này, để cho xứng với Bình Chi. Sau khi gọi nàng là Phạm An Chi, mới nhớ ra thân phận của nàng. Vì vậy đành phải sửa thành như vậy chứ vốn dĩ ta không có đạo tác phẩm Khánh Dư Niên. Nữ nhân vật chính sau này vẫn gọi là Tả An Chi, bởi vì đó vốn dĩ là tên của nàng, cái này chỉ là để giải thích thân phận. Mặt khác, tên của nữ chính cùng kết cục không có quan hệ gì.

13. Chương 13: Quả Nhiên Ta Không Phải Trong Suốt

Tả An Chi ngây ra như phỗng.

Phản ứng là nằm trong dự liệu của Đông Phương Bất Bại, lấy thân phận đệ tử danh môn chính phái sống hơn mười năm, nay phát hiện hóa ra mình xuất thân Ma giáo, dả kích này tất nhiên rất lớn. Đông Phương Bất Bại vỗ nhẹ sau lưng Tả An Chi, nhẹ giọng trấn an nàng: “Cô không phải là không có định kết bè phái sao? Bây giờ đã biết lai lịch của bản thân, thì nên sớm ngày trở về trong giáo, đây mới là nhà của cô. Ta nghĩ năm đó gia đình họ Tả giấu cô ở Tung Sơn, lại không nói cho cô thân thế thực sự của mình, nhất định là không có lòng tốt gì.”

Thật ra thì hấn đoán không đúng, Tả An Chi đối với xuất thân chính phái hay Ma giáo cũng không quan trọng, đối với nàng, xuất thân chỉ là xuất thân thôi, không thể quyết định hướng đi trong tương lai của nàng. Nàng không có ý định giúp chính phái tiêu diệt Ma giáo, cũng không có ý định giúp Ma giáo diệt chính phái. Nàng chỉ buồn bực một điều, dòng họ mới và tên kết hợp với nhau xong, khó tránh khỏi làm cho người ta nghĩ đến một người khác. Nàng ngẫm nghĩ một lát, lập tức nói: “Vẫn gọi ta là Tả An Chi đi, tên này gọi suốt mười năm đã quen rồi.”

Đông Phương Bất Bại lại nghĩ nàng như vậy là vẫn còn lưu luyến phái Tung Sơn, liền nói tiếp: “Cô không tin ta sao? Ngày ấy ta đem cô mang về trong phủ, liền thấy có người gửi thư cho phái Tung Sơn, vì vậy mới nhận ra cô là muội muội của Tả Lãnh Thiền. Ta định gây khó dễ cho cô, định thông qua đó mà tìm hiểu ý đồ của cô, nhưng không thu hoạch được gì. Ai ngờ, vào ngày cô bị đánh, trong lúc vô tình ta nghe thấy cuộc nói chuyện giữa lão Phạm và một người khác. Sau đó, đi vào hỏi mới biết, năm xưa hắn là thủ hạ chuyên hầu hạ Phạm trưởng lão. Hắn nhớ rõ Phạm trưởng lão từng dùng thuốc nước vẽ một ấn ký trên cổ tay của Phạm gia tiểu thư. Đó là hình binh khí nổi danh của ông ấy, ông ấy đã nói, nếu chẳng may ông ấy gặp chuyện bất trắc, người trong Thần giáo có thể dựa vào ấn ký đó mà xác định được hậu nhân của Phạm gia. Năm đó, uy danh của mười vị trưởng lão rất lớn, ngay cả giáo chủ cũng phải kiêng dè họ vài phần. Nhưng bởi vì chuyện đau lòng này xảy ra, cho nên Nhậm giáo chủ mới nhân cơ hội nắm toàn quyền trong tay. Cô nghĩ xem, Phạm trưởng lão là người đứng đầu trong mười đại trưởng lão, trong giáo có không ít người từng chịu ân huệ của ông ấy, đều là nhớ mãi không quên. Nếu cô trở về, chẳng phải sẽ tốt hơn so với đứng chung chiến tuyến với kẻ lúc nào cũng có thể đâm lén cô Tả Lãnh Thiền sao?”

Hắn nói đến đây, mềm giọng tha thiết, động tác cũng thân mật vuốt lưng nàng, tựa hồ như toàn bộ đều là suy nghĩ của Tả An Chi.

Nhưng trên đời này sẽ chẳng có ai vô duyên vô cớ đối tốt với bạn cả. Tả An Chi không yên lòng ừ một tiếng, tỏ vẻ đã nghe, sau đó đột nhiên hỏi: “Ta đi không có mục đích, ngay cả chính mình cũng không biết định đi đâu, huynh làm sao tìm được ta?”

“Ta làm sao tìm được cô? Hừ?” Đông Phương Bất Bại đột nhiên xiết chặt hông nàng, hờn giận nói: “Triệu trưởng lão kia to gan lớn mật, cứ nhiên cấu kết với cô, ngay cả Tả Lãnh Thiền cũng phụng kích ta trên đường. Ta mang theo không nhiều người lắm, vì thế ở trên đường thiệt mạng hơn một nửa. Chỉ sợ những người ta để lại trong giáo giờ này cũng bị Triệu trưởng lão kia khống chế rồi. Hắn không có lệnh của giáo chủ mà dám tự tiện hạ độc thủ với huynh đệ trong giáo, cho nên ta nhất định sẽ phải lên Hắc Mộc Nhai tìm Nhậm giáo chủ để ngài ấy thay ta chủ trì công đạo. Còn gặp cô cũng là ngẫu nhiên thôi. Ta bị thương trên đường, vì thế hắn liền thông báo với bên ngoài là ta bị Tả Lãnh Thiền giết chết. Chính là Đông Phương Bất Bại ta làm sao có thể dễ dàng chết như vậy, chẳng phải là uống cho cái tên này sao?”

Nghe đến đây, trong lòng Tả An Chi có chút buồn cười, nhin không được liền cười rộ lên: “Đông Phương đại nhân...”

“Cô vì cái gì cứ gọi ta là Đông Phương đại nhân? Cô cũng không phải thuộc hạ của ta, cứ gọi đầy đủ cả tên đi.” Đông Phương Bất Bại cắt ngang lời của nàng.

Tả An Chi thấy hắn kiên quyết như vậy, đành nói: “Được rồi. Đông Phương Bất Bại, huynh là bởi vì nghi ngờ ta là nội gián, cho nên mới nghi ngờ thân thể của ta? Sau khi nắm chắc xuất thân của ta rồi, mới muốn khống chế ta trong tay huynh, phải không? Ta đoán, địa vị của Phạm gia ở trong Nhật Nguyệt thần giáo không thể khinh thường. Ta còn luôn thấy kỳ quái, bên cạnh huynh có nhiều thám tử như vậy, làm sao có thể không phát hiện ra, nay mới tường tận chuyện này. Huynh nếu dễ dàng bị đánh bại như vậy, làm sao xứng gọi là Đông Phương Bất Bại. Cho dù không có ta, thì huynh cũng lật đổ được Triệu trưởng lão thôi.”

“Ha ha ha, cô quả nhiên là tri kỷ của ta. Ta không trở về Phong Lôi Đường, chính là muốn nhân cơ hội này nhìn xem bên cạnh có bao nhiêu thám tử mai phục, thuận tiện nhìn xem có bao người trung thành. Chẳng phải ta đã cho Triệu trưởng lão một cơ hội để động thủ sao, hắn muốn giết ta thật lâu rồi. Nay ta muốn nhìn một chịu, là hắn tự chịu diệt vong, hay vẫn là ta tự cao tự đại.” Đông Phương Bất Bại bị bóc trần tâm tư, chẳng những không thẹn quá hóa giận, ngược lại lại không kiêng nể gì mà cười ha hả.

Hắn buông Tả An Chi ra, đứng lên đi vài bước, chậm rãi nói: “Tên của ta là chính mình sửa. Sau khi cha mẹ ta mất, ngay cả tiền mai táng bọn họ cũng không có. Lúc đó, ta đã thê, một ngày nào đó, ta nhất định phải đứng trên đầu tất cả mọi người, để bọn hán ngay cả dùng khí ngẩng đầu nhìn ta cũng không có. Ta là Đông Phương Bất Bại, là không thể thất bại, bởi vì chỉ cần ngã xuống sẽ rơi xuống vực sâu muôn trượng. Người đã từng chịu khổ, sẽ khắc rất sâu những ngày khốn khó, cho nên một khi thoát khỏi, sẽ không bao giờ muốn trở về nữa.” Hắn đưa lưng về phía Tả An Chi, tay áo bay trong gió đêm, thanh âm dường như từ xa xăm truyền đến: “Thân phận của cô đặc biệt như vậy, ta làm sao có thể yên tâm để cô không ở bên cạnh ta. Cô nếu như lần này chạy mất thì đành thôi, nhưng bởi vì đã gặp, nên ta sẽ không thể buông tha cho cô nữa rồi.”

“Ta là cháu gái của Phạm trưởng lão, không phải là muội muội của Tả Lãnh Thiền, cho nên bây giờ ta chỉ có thể tính là bằng hữu của huynh, mà không phải là tù binh.” Người kia vô cùng âm hiểm, không những chỉ giúp Tả Lãnh Thiền giết kẻ chống đối, mà còn dùng phương pháp dụ dỗ cưỡng bức hấn trực xuất nàng khỏi Tung Sơn. Hấn biết rõ nàng không có võ công, căn bản không thể tự mình đi lại trong giang hồ, vì thế chỉ còn cách bám chặt lấy hấn. Mà nàng lại không hay ho đi trên con đường lên Hắc Mộc Nhai, cho nên mới bị hấn tóm được. Dù sao cũng chạy không thoát, chỉ bằng tranh thủ cho bản thân một chút đãi ngộ.

“Được, là bạn bè, không phải tù binh.” Đông Phương Bất Bại không có ý kiến gì với lời nói của nàng, một lần nữa lại ngồi xuống, ôm nàng vào trong lòng: “Ngủ đi, ngày mai phải vào trong thành lấy hành lý và ngựa, chú ý dưỡng sức.”

Bị người ôm ngủ thật mất mặt, cũng không hợp lễ nghi, nhưng nếu đẩy hấn ra, phỏng chừng sẽ bị lạnh mà sinh bệnh. Mặc niệm trong lòng mấy lần Quỷ Hoa Bảo Điển xong, Tả An Chi liền không lo lắng nữa, quyết định vút mặt mũi và lễ tiết đi, vùi đầu vào lòng Đông Phương Bất Bại ngủ.

Trong lòng nàng không vui, cho nên ngủ cũng không sâu. Trời vừa tờ mờ sáng liền tỉnh.

Đông Phương Bất Bại thân thể vô cùng rắn chắc, chứng minh cho việc hấn một khắc cũng không ngừng luyện võ. Nhưng người này rắn như vậy, thực sự không thể thay thế chăn ấm đệm êm được, làm cho toàn thân nàng đều đau. May mắn hấn vẫn còn tác dụng chống lạnh, cho nên cả đêm nàng đều cảm thấy ấm áp. Thấy Đông Phương Bất Bại còn chưa tỉnh, Tả An Chi xê dịch thân mình, đi lặng lẽ ra ngoài rửa mặt, không ngờ cánh tay hấn cứng như sắt, căn bản không để nàng nhúc nhích một phân nào.

Nàng bắt đầu dĩ thử dài, định đổi tư thế, để thư giãn gân cốt sau một đêm. Bỗng nhiên, Tả An Chi cảm giác được một cái gì đó vô cùng cứng rắn để trên người, lập tức cứng ngắc bất động.

Đây là cái gì a? Tả An Chi thật muốn thét chói tai.

Cũng may nàng vẫn còn một chút ý chí, không kêu ra tiếng, còn không ngừng tự nói với mình, tuy rằng vị trí có điểm kỳ quái, nhưng không chừng là bởi vì người này thích giấu binh khí ở chỗ kín đáo như vậy. Đông Phương Bất Bại luyện Quỷ Hoa Bảo Điển, hấn là không thể có loại công năng này mới đúng chứ. Nghĩ tới đây, nàng càng thêm trấn tĩnh, dùng sức đẩy Đông Phương Bất Bại, còn ghé vào lỗ tai hấn lớn tiếng kêu lên: “Mau đứng lên, huynh mang theo cái gì vậy, chộc đến ta rồi.”

Nàng là cháu gái của Phạm Tùng, người có khí lực phi thường lớn, cho nên trời sinh sức lực cũng không nhỏ. Đông Phương Bất Bại bị nàng đẩy một cái liền ngã, hấn nâng tay che ánh mặt trời, lười biếng cười nói: “Cô nói cái gì vậy?”

Bây giờ hấn nằm thẳng cẳng, quần áo lại sát người, cho nên Tả An Chi tự nhiên có thể nhìn rất rõ cái bộ phận nào đó, rõ ràng còn rất bình thường.

“Huynh là nam?” Kiểm chế xúc động muốn tụt quần hấn ra kiểm tra, Tả An Chi vội vàng che mặt lại. Bây giờ nàng chỉ ước giá như mình là người trong suốt mà thôi. Khi nào trở về, nàng nhất định phải đốt hết đồng tiểu thuyết trong nhà. Ai bảo là Đông Phương Bất Bại luyện thần công phải tự cung a!

14. Chương 14: Trong Hai Người Cùng Đi, Ất Có Thầy Ta

Đông Phương Bất Bại xanh mặt ngồi dậy, trừng mắt nhìn nàng: “Từ trước đến giờ cô coi ta là nữ?” Hấn không biết lại nghĩ tới cái gì, liền cười rộ lên, tiến lại gần Tả An Chi: “Nếu không tin, cô có thể tự mình kiểm tra xem, ta rốt cuộc là nam hay là nữ?”

“Kiểm tra thế nào?” Tả An Chi vẫn còn đang khiếp sợ, vì vậy lời nói không thông qua đại não đã thốt ra. Sau đó, nàng lập tức hối hận.

Nhìn thấy Đông Phương Bất Bại nhướn mày nhếch miệng cười đều giả, nàng hận không thể tự đào hố chôn mình. Kiểm tra thế nào còn phải nói sao, nhìn bộ dạng hiện tại của hấn, khẳng định không phải là phương

pháp tử tế gì. Liếc mắt xem thường một cái, nàng bực mình ngậm miệng không hé răng nửa chữ.

Đông Phương Bất Bại vẫn không chịu bỏ qua, cười nói: “Nếu không...”

“Huynh có im đi không hả?” Tả An Chi trợn mắt nhìn, xem nhẹ chệnh lệch thực lực giữa hai người, một cước đá ra, thăm nghĩ để cho hắn lần đi càng xa càng tốt. Bởi vì tới tận bây giờ cũng chưa coi hắn là nam nhân, cho nên giữa hai người bọn họ diễn ra không ít cử chỉ thân mật, hiện tại nhớ lại khiến nàng tức giận vô cùng. Có khổ mà không thể nói thành lời, chỉ có thể làm kẻ cầm ăn hoàng liên. Hừ, còn dám nói tiếp chuyện này, nàng liền xé quần hắn luôn, xem hắn còn cười được nữa không?

Đông Phương Bất Bại nhanh nhẹn tránh né, ra vẻ vô tội nói: “Ta chỉ là muốn nói, cô còn chưa đi giày, có muốn ta công cô về thành hay không thôi mà?”

Hôm qua, lúc chạy trốn chết thì giày của nàng đã bị dòng nước cuốn đi. Lại không thể nhảy xuống nước tìm, cho nên nàng không thể không nghiêng răng nghiêng lợi trèo lên lưng hắn.

“Xem ra mấy ngày nay cô sống rất tốt nha. Nặng như vậy, thất lưng của ta cũng sắp gãy rồi.” Đông Phương Bất Bại công nàng, bước chân rõ ràng vô cùng nhẹ nhàng, lại cố ý rên rỉ ái muội, làm như thể nàng nặng như heo vậy.

Cho dù có phải đắc tội quân tử cũng tốt hơn là đắc tội với kẻ tiểu nhân, chẳng phải chỉ là nghi ngờ giới tính của hắn thôi sao? Đồ nhỏ nhen, như vậy mà cũng thù. Tả An Chi bầm bụng nuốt những lời này lại, chỉ sợ bản thân không cẩn thận nói ra sẽ đưa tới càng nhiều sự trả thù hơn. Nhưng tất nhiên nàng là người có thù phải báo, vì thế, Tả An Chi lẳng lặng đem mái tóc sũng nước của mình, dùng sức cọ vào quần áo ướt sũng của hắn.

Cũng may Đông Phương Bất Bại cũng không phải là kẻ dài dòng, nói vài câu không thấy nàng phản bác, liền biết điều mà dừng lại.

Tả An Chi nghĩ Nhạc Bất Quần không biết đã đi hay chưa, cho nên sau khi trừng phạt Đông Phương Bất Bại thì cũng hết giận. Bây giờ thì nàng không lo lắng Đông Phương Bất Bại sẽ khoanh tay đứng nhìn, bởi vì nàng thật sự vẫn còn mang lại lợi ích cho hắn, hắn nhất định sẽ luyện tiếu cái mạng nhỏ của nàng. Đáng tiếc, mãi cho đến khi ra khỏi thành, thay quần áo mới và mua giày xong cũng không thấy bóng người.

Nàng thất vọng một lát rồi cũng quên chuyện này đi, dù sao đi đường với Đông Phương Bất Bại cũng không hề nhàm chán. Người này kinh nghiệm giang hồ phi thường phong phú, chuyện bát quái của các đại môn phái hắn phân tích rất rõ ràng, ngay cả chuyện bang chủ Hà bang Hoàng Bá Lưu có mấy lão bà hắn cũng nắm trong lòng bàn tay. Nàng vừa nghe chuyện vừa thấy buồn cười, nhưng có đôi khi chỉ mấy chuyện bé như con kiến này thôi, lại có thể thay đổi hoàn toàn cục diện giang hồ.

Tựa như lúc trước ngay cả Nhạc Bất Quần của Ngũ Nhạc kiếm phái cũng không biết nàng thì Đông Phương Bất Bại lại nhận ra.

Hắn chuẩn bị đầy đủ như vậy, hao phí nhiều tâm tư như vậy, chính là vì những bước đi kế tiếp của hắn. Chỉ bằng sự cố chấp này của Đông Phương Bất Bại, nàng tin, cho dù hiện tại chưa thể lập tức đạt được mục đích của hắn, nhưng nhất định sẽ có một ngày hắn đạt được.

Giống như con đường trước mặt nàng vậy, chỉ cần không ngừng đi, nhất định sẽ đến nơi...

Tả An Chi vô cùng không có hình tượng túm ống tay áo của Đông Phương Bất Bại, gập mình thở dốc: “Đông Phương đại nhân, còn chưa tới một canh giờ sao?”

Thủy chung vẫn không nhanh không chậm mà sánh vai cùng đi với nàng, Đông Phương Bất Bại một chút cũng không có dấu hiệu mềm lòng. Hắn chính là tên đại ác ma không biết thương hương tiếc ngọc, mạnh mẽ rút tay áo mình ra khỏi tay Tả An Chi, nói: “Vẫn còn sớm, tiếp tục luyện đi.”

Mặc dù hai chân đã mệt đến muốn nhũn ra, Tả An Chi vẫn phải hít sâu một hơi lên tinh thần, tiếp tục chạy theo sau con ngựa luyện tập khinh công. Đối với chuyện nàng không có võ công, Đông Phương Bất Bại đương nhiên quy tội cho Tả Lãnh Thiên cố ý phòng bị nàng, sợ rằng sau này nàng biết thân thể sẽ gây phiền toái cho hắn.

Không biết là quân địch quá yếu, hay là quân ta quá mạnh mà tất cả truy binh do Triệu trưởng lão và Tả Lãnh Thiền phái tới đều bị Đông Phương Bất Bại thoải mái giải quyết sạch. Tả An Chi không hỏi những người còn lại bên cạnh hắn giờ ở đâu, xem ra bọn họ vốn không phải là đi truy giết quân địch, mà chỉ là đệm chân để ngăn cản. Nàng hiểu rất rõ một điều, nếu không đủ mạnh, thì vĩnh viễn cũng không thể sống vai với Đông Phương Bất Bại. Không có ai sẽ bảo vệ ai cả đời, lúc này nàng còn hữu dụng thì Đông Phương Bất Bại sẽ che chở cho nàng, tương lai đến lúc hắn sử dụng nàng xong, liệu có còn tiếp tục đối tốt với nàng nữa không, điểm này rất khó nói.

Cho nên ở bất kì thời điểm nào, người có thể tin cậy nhất chỉ có thể là chính mình, mà không phải ai khác. Đó chính là lí do vì sao nàng yêu cầu Đông Phương Bất Bại dạy mình võ công để bảo vệ bản thân. Hắn như cười như không đáp ứng, sau đó lại không đứng đắn xoa loạn tóc trên đầu nàng: “Yên tâm đi, chỉ cần cô ngoan một chút, ta tuyệt đối sẽ không bỏ mặc cô.”

So sánh với ngôn từ ôn tồn hòa ái kia của hắn, thì màn dạy dỗ này phải nói là phi thường khắc nghiệt.

Mỗi đêm đều phải luyện tâm pháp nội công, khiến nàng ngay cả lúc ngủ cũng phải ngồi khoanh chân.

Được rồi, đều là muốn tốt cho nàng, tuy rằng đôi mắt Tả An Chi bây giờ có thể nói là đen như gấu trúc, nhưng sự thực là nội lực của nàng tiến triển rất nhanh.

Thời điểm truy binh ít, hắn để cho nàng tự chống trả, đến lúc gần không được thì hắn mới ra tay.

Cái này cũng có thể lí giải. Thực hành là phương pháp huấn luyện tốt nhất. Tuy rằng có chút nguy hiểm, nhưng chẳng phải ở thời điểm mấu chốt hắn sẽ ra tay đánh bay kẻ địch sao, hơn nữa chuyện giết người diệt khẩu cũng do một tay hắn làm hết.

Nhưng vì sao sau khi nàng học xong khẩu quyết của khinh công lại bắt nàng chạy theo con ngựa a?

Việc này thật sự là...thật quá dọa người a.

Bạn nói đi, một nam một nữ có ngựa lại không cưỡi, mà cứ chạy theo nó, bạn có nghĩ bọn họ bị điên không?

Tả An Chi lấy khăn tay ra lau mồ hôi trên mặt, tiện thể quạt chút gió. Lúc này, hè còn chưa vào độ nóng nhất, nhưng quần áo màu lục nhạt đã dính ứ sát vào người nàng rồi. May mắn là sáng nay nàng buộc tóc rất chặt, cũng không đeo trâm linh tinh trên tóc, bằng không, búi tóc rơi xuống, trăm phần trăm là bộ dạng một con điên xõa xược.

Bởi vì sau lần bị lỗ, Đông Phương Bất Bại ngay cả một món trang sức cũng không chịu mang. Chẳng lẽ là hắn cố ý trả thù, bắt nàng cũng không thể mang sao? Người nói hắn không có gu thẩm mỹ cũng không phải là nàng a...

Tả An Chi hoài nghi dõi theo hắn, mà Đông Phương Bất Bại lại coi như không thấy. Hắn ngồi dưới một tán cây nghỉ ngơi, sau đó vẫy tay bảo nàng ngồi bên cạnh, cười nói: “Đồ đệ ngoan, con mấy ngày nay tiến triển rất tốt, vì sư rất vừa lòng. Quả không hổ là cháu gái của Phạm trưởng lão, tư chất hơn xa người thường.”

Lời hắn nói còn chưa dứt, mặt Đông Phương Bất Bại bỗng nhiên trầm xuống. Hắn rút thanh kiếm bên hông ra, chậm rãi đứng lên: “Triệu trưởng lão, nếu đã đến rồi thì bước ra đi, che che giấu giấu làm gì.”

15. Chương 15: Mai Phục Ở Thái Hành Sơn

Kéo Tả An Chi còn đang mờ mịt ra sau lưng, Đông Phương Bất Bại cầm kiếm, lạnh lùng nói: “Ngàn dặm xa xôi đến mai phục ở Thái Hành Sơn này, còn không phải vì muốn bắt ta sao? Ra đi.”

Để tránh nghi kỵ của Triệu trưởng lão, hắn bình thường vô cùng ản nhĩ, nhưng lúc này Đông Phương Bất Bại không thêm che dấu sự cuồng ngạo của mình nữa, hắn tựa như một thanh bảo kiếm đã xuất đầu khỏi vỏ, lóe ra ánh sáng.

Cách đó không xa, từ trong một cái lều cỏ rách nát, đột nhiên một đám người xông ra, hoặc bằng đường cửa sổ hoặc qua vách tường, bình khí chỉnh tề, vây quanh hai người bọn họ. Sau đó, một lão già râu tóc bạc phơ mới chậm rãi bước ra, đúng là chủ tọa Triệu trưởng lão. Ông ấy đã già, nét mặt cũng nhiều nếp nhăn, nhìn quét qua Đông Phương Bất Bại một cái, sau đó tập trung nhìn vào người đang đứng cạnh hắn.

Một kẻ đứng cạnh ông ta dường như rất thiếu kiên nhẫn, cho nên hét lên thành tiếng, sau đó bốn phía mọi người hô ứng hắn. Triệu trưởng lão trầm ngâm một lát, rồi giơ tay ý bảo mọi người im lặng, nói: “Tả cô nương, lão phu với cô nương không thù không oán, lão phu cũng biết cô không ưa gì Đông Phương Bất Bại. Nói như vậy, lần này cô đi cùng hắn chẳng qua là vì bị hắn ép buộc. Nếu như bây giờ, cô nương lại đây, ngày sau lão phu nhất định sẽ không bạc đãi cô nương.”

Trong nháy mắt, mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người Tả An Chi.

Đông Phương Bất Bại “phì” một tiếng cười: “Nếu như lời của người mà đáng tin thì heo mẹ cũng có thể treo cây rồi. An An, cô biết nên tin ai chứ?”

Tả An Chi từ sau lưng của Đông Phương Bất Bại bước ra, cười khổ một tiếng, thầm nghĩ, ta đương nhiên biết ta đáng tin, trên đời này chân chính tin được chỉ có thể là mình.

Nàng làm sao lại không biết, Triệu trưởng lão nếu thật sự muốn tha cho nàng, vậy thì tại sao không sớm nói rõ chân tướng. Bị Tung Sơn trục xuất khỏi sư môn, nàng đã không còn chỗ dung thân ở danh môn chính phái. Nay, trước con mắt của rất nhiều người ở đây, nếu nàng ruồng bỏ người che chở nàng là Đông Phương Bất Bại, tất sẽ bị khinh bỉ. Tương lai muốn trụ lại ở Ma giáo, chỉ còn cách dựa hoàn toàn vào sắp xếp của Triệu trưởng lão. Ông ta tính toán như vậy, chẳng qua cũng chỉ là muốn lợi dụng giá trị của nàng mà thôi.

Nếu kiểu gì cũng là bị lợi dụng, tính ra, ít nhất cho tới bây giờ, ngoại trừ hai mươi tượng kia, thì Đông Phương Bất Bại đáng tin hơn nhiều lắm.

Mà quan trọng hơn là, từ lúc nàng ở trong thế giới này đến giờ, lần nào mọi người càng khách sáo với nhau, thì tín nhiệm giữa bọn họ càng thấp. Trung thành hữu nghị, kiên định tin tưởng nó phải được biểu hiện qua thực tế, chứ không phải là hoa trong gương, trăng trong nước. Ở thế giới xa lạ này, giết chóc máu me là chuyện thường nhật, nhưng đôi khi vẫn có thể nhìn thấy hai người bạn kề vai sát cánh cùng chiến đấu. Họ quay lưng vào nhau, sẵn sàng để lộ ra điểm yếu nhất của mình cho đối phương. Đó mới là sự chân thành tin tưởng tuyệt đối.

Đây là thứ nàng muốn thấy.

Đây cũng là thứ nàng hi vọng có được.

Cho nên, mặc kệ trước đây có thù oán gì, nhưng chỉ cần Đông Phương Bất Bại không phản bội nàng, thì nàng sẽ không phản bội hắn. Nàng còn muốn ở bên cạnh người này, để xem nam tử gọi là Đông Phương Bất Bại kia, làm cách nào để từ vũng bùn bò lên bậc thang cao nhất, viết nên thần thoại bất bại.

Huống chi, việc sớm biết người chiến thắng chính là mấu chốt cuối cùng, mạo hiểm như vậy cũng đáng giá. Chính là nàng chỉ có một hoài nghi...sau khi nàng bước vào đây rồi, lịch sử liệu có còn đi theo con đường cũ? Đông Phương Bất Bại liệu có còn là người chiến thắng không?

Không đợi nàng nghĩ nhiều, đám người của Triệu trưởng lão đã không kiên nhẫn xông lên. Tả An Chi hít một hơi, quyết định đánh bạc một phen. Dù sao nếu chết, cũng không cần đến mười tám năm sau mới có thể trở thành hảo hán. Vì thế, nàng không trả lời câu hỏi của Triệu trưởng lão nữa, chỉ lẳng lặng rút kiếm ra, sóng vai đứng bên cạnh Đông Phương Bất Bại. Một động tác rất đơn giản nhưng lại làm sáng tỏ lập trường của nàng.

Người trong giang hồ coi trọng nhất là nghĩa khí, nàng không để ý sống chết của bản thân mà đứng bên Đông Phương Bất Bại, khiến cho ngay cả người bên quân địch cũng phải trầm trồ khen ngợi. Có vài người thậm chí còn nói to: “Tiểu cô nương thật quá nghĩa khí, lão tử bội phục cô.”

Tả An Chi mỉm cười. Kỳ thật ngay cả chính nàng cũng không rõ, rốt cuộc bản thân là vì nghĩa khí mà đứng bên cạnh Đông Phương Bất Bại, hay là vì biết chính mình sẽ không chân chính tử vong.

Hai người chống lại hai mươi người, mà tất cả họ đều là người của Phong Lôì đường, rõ ràng đến tận chân tơ kẽ tóc võ công của đối phương. Chênh lệch võ công của bọn họ không xa, cho nên dù Đông Phương Bất Bại võ công cao tới đâu, hắn cũng tự biết bản thân ngay cả một phần thắng lợi cũng không nắm chắc. Vì thế, hắn thật không ngờ Tả An Chi lại đứng về phía hắn. Nhưng mà dù sao Đông Phương Bất Bại cũng từng trải qua nhiều chuyện, kinh ngạc cũng chỉ trong nháy mắt liền quay lại vẻ bình thản. Hắn nói với Tả An Chi: “Bám sát theo ta, chỉ cần cẩn thận bảo vệ chính cô.”

Triệu trưởng lão thấy mặc dù bản thân mở ra một con đường sống cho nàng, mà Tả An Chi lại không chịu nhận, cho nên tức giận không nhịn được, cũng cầm kiếm xông lên.

Trong lúc nhất thời, đao kiếm chạm nhau không ngừng, đều là đập về phía Đông Phương Bất Bại. Hắn kéo Tả An Chi vừa đánh vừa lùi về phía rừng cây. Bản thân hắn đã khó chống, lại còn phải phân tâm lưu ý đến Tả An Chi bên cạnh, cho nên chống đỡ phi thường chật vật. Không bao lâu sau, trên người Đông Phương Bất Bại đã bị thương mấy chỗ, máu chảy ướt đầm áo. Cũng may không bị đâm vào vị trí yếu hại, hắn chặn một đao, sau đó quát: “Lộ Đông thất hổ các ngươi cũng muốn giết ta sao? Còn nhớ năm đó là ai thu nhận các ngươi vào trong đường không?”

Người bị hắn quát về mặt xấu hổ, nhưng vẫn không ngừng vung đao, trong miệng nói: “Huynh đệ chúng ta xin lỗi ngài, nhưng vì vợ con và mẹ già đều đang ở trong tay người khác, chúng ta không thể không chịu sự điều khiển của họ, xin đừng trách chúng ta. Ngài ở dưới tuổi vàng có biết, tương lai báo thù đừng tìm nhầm người.”

Đông Phương Bất Bại giận quá hóa cười, nếu chỉ nói là vì tính mạng của người thân mà giết hắn thì thôi. Nhưng câu sau lại còn bảo hắn sau này báo thù không cần tìm nhầm người, hừ, loại người dám làm lại không dám nhận, nhân phẩm thật là ti tiện. Trong tay hắn ánh kiếm lóe lên, nhanh như chớp, đâm vào yết hầu người kia. Cùng lúc đó, một thanh kiếm từ bên phải lại xẹt qua cánh tay của Đông Phương Bất Bại, để lại một vết thương dài. Tay hắn run lên, kiếm thiếu chút nữa rơi khỏi tay.

Từ nãy tới giờ vẫn chỉ lo bảo vệ bản thân, không hề động thủ giết người. Nhưng giờ phút này, Tả An Chi thấy tình thế của Đông Phương Bất Bại thật sự không ổn, vì thế hung hăng cầm kiếm, đâm mạnh vào ngực người ở gần nàng nhất, sau đó lại giơ kiếm đâm tới tên còn lại. Sức của nàng rất lớn, hơn nữa chủ yếu là từ nãy đến giờ không thấy nàng đã thương ai, cho nên mọi người không hề đề phòng nàng, mới để cho nàng dễ dàng ra tay như vậy.

Bây giờ thấy như vậy, nhất thời đao kiếm trong tay mọi người đều hướng về phía nàng. Đông Phương Bất Bại vì một vài người cuốn lấy, không thể cứu nàng, chỉ có thể trở mắt nhìn mộ chuôi kiếm đâm tới ngực nàng. Mà vào lúc hắn phân tâm, thì lại bị người đâm vào bụng một kiếm. Lúc này, trên người hắn mặc dù đầy máu, nhưng quyết tử chiến, cho nên dám người nhất gan tiếc mạng bị hắn uy hiếp không dám lại gần. Nay bọn chúng thấy hắn không chuyên tâm như vậy, lập tức đều hòa nhau xông tới. Tình thế lúc này vô cùng nguy ngập.

Bỗng nhiên, từ giữa không trung, một bóng đen rơi xuống, ôm lấy Tả An Chi xoay một vòng, đem chặn hết toàn bộ đao kiếm. Sau đó, lập tức có ba bốn người nhảy xuống, đồng loạt cầm binh khí chạy tới giúp Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại thấy có người cứu viện, tinh thần hưng phấn kêu to: “Đồng đại ca.”

Người này ước chừng khoảng năm mươi, sáu mươi tuổi, trông bộ dạng rất mạnh mẽ, mặc dù bị thương, nhưng nói chuyện vẫn sang sảng. Hắn ném Tả An Chi vào trong tay Đông Phương Bất Bại, miệng kêu lên: “Đông Phương huynh đệ, đệ mang nàng đi trước, để ta và các huynh đệ cản bọn chúng. Chúng ta cũng là trùng gian kế của tên tặc già họ Triệu này, mới không đến cứu đệ được.”

Hắn thấy Đông Phương Bất Bại đứng bất động, tức giận rống to: “Còn không mau đi, nếu chúng ta đều chết ở đây, tương lai, ai thay chúng ta báo thù?”

Thân hình hắn cao lớn, uy phong凛冽 cản đường kẻ địch. Đông Phương Bất Bại tuy không phải kẻ tham sống sợ chết, nhưng vẫn hiểu rõ bên mình đang bất lợi. Vì thế, hắn cắn răng ôm lấy Tả An Chi, thi triển khinh công chạy về rừng cây trong núi.

16. Chương 16: Mãi Nhớ Không Quên

Tả An Chi ngửi thấy mùi máu tươi trên người hắn, vội la lên: “Huynh bị thương, thả ta xuống đi, ta tự mình đi được.”

Đông Phương Bất Bại lắc đầu nói: “Cô võ công quá kém, một lát sẽ bị bọn họ đuổi kịp.”

Tính mạng quan trọng hơn cả, Tả An Chi không dám tùy hứng, đành đưa tay ôm chặt cổ hắn, tận lực giảm bớt gánh nặng cho hắn. Nàng cảm giác được Đông Phương Bất Bại bước chân lảo đảo, vì vậy vội hỏi: “Sao vậy? Huynh còn chịu đựng được không?”

“Cô mấy hôm nay học võ công, cơ thể nhẹ đi không ít, nếu chịu khó bớt ăn đi thì càng tốt, như vậy ôm người trốn sẽ dễ hơn.” Đông Phương Bất Bại không ngừng bước chân một khắc nào, hơn nữa vậy còn thì giờ mở miệng chọc ngoáy nàng.

Truy binh không biết khi nào sẽ đuổi kịp, chính mình đang bị thương, mà Tả An Chi chắc chắn không địch lại bọn chúng. Cho nên, Đông Phương Bất Bại mới cố gắng tỏ ra bình thản trên choker Tả An Chi, để dời đi chú ý của nàng. Nàng tất nhiên trúng kế của hắn, cười nói: “Lần sau ta sẽ luyện khinh công thật tốt, như vậy huynh sẽ không phải vất vả ôm ta chạy nữa.”

Đông Phương Bất Bại cười buồn, không hề lên tiếng, cố gắng bước nhanh lên, chạy tới nơi có nhiều cây rậm rạp để trốn. Thái Hành Sơn địa hình phức tạp, dễ thủ khó công. Đông Phương Bất Bại không biết đã chạy bao lâu, đến khi tìm được một khe núi mới dừng lại, đẩy Tả An Chi vào trong.

Tả An Chi đưa tay muốn kéo quần áo hắn ra để xem xét vết thương. Ai ngờ, tay nàng mới gờ được một nửa, đã thấy hắn thẳng tắp ngã xuống. Tả An Chi vội đỡ lấy hắn, thấy cả người Đông Phương Bất Bại ướt sũng, nàng hoảng loạn nhìn lên, đã thấy sắc mặt hắn trắng bệnh, hai mắt nhắm nghiền, xem ra là ngất đi rồi.

Nàng ôm Đông Phương Bất Bại đặt tới trên một tảng đá nhẵn, cẩn thận cởi quần áo của hắn ra. Trên người hắn vô số vết thương, mà tay áo đã sớm bị máu tươi ướt đẫm, chỉ là vì quần áo tối màu mà nhìn không ra. Còn có mấy chỗ, vết máu đã khô, dính chặt vào áo, có cởi cũng cởi không được. Tả An Chi thầm may mắn vì lần này chạy trốn, nàng buộc hành lý rất chặt vào người. Vì thế, nàng lấy một cái áo mềm ra, dùng kiếm cắt thành mảnh nhỏ, sau đó lấy một ít nước trong khe núi, để rửa sạch vết thương của Đông Phương Bất Bại rồi đổ thuốc lên. Trên người hắn vết thương thực sự quá nhiều, nàng nhìn thấy mà chua xót không thôi. Nhưng Tả An Chi cố cầm nước mắt, nhanh chóng đổ thuốc bột lên miệng vết thương, sau đó dùng vải mềm buộc chặt lại.

Ngồi dưới đất, Tả An Chi ôm Đông Phương Bất Bại đang hôn mê, để hắn dựa đầu lên đùi mình, thỉnh thoảng lại lấy vải lau mồ hôi cho hắn, chờ đợi hắn tỉnh lại. Nàng lúc này chạy theo con ngựa đã rất mệt, sau đó lại bị trận chém giết hôm nay dọa sợ, lúc này bình tĩnh lại, cảm thấy mệt đến không mở nổi mắt. Nhưng là vì Đông Phương Bất Bại còn chưa tỉnh, cho nên nàng cũng không dám nghỉ ngơi. Cầu bản thân một cái để tỉnh táo, nàng cởi áo ngoài của mình đắp lên cơ thể trần trụi của Đông Phương Bất Bại, không biết nên khóc hay nên cười, lần này mình thực sự kiểm tra được hắn là nam rồi.

Đông Phương Bất Bại trong lúc mê man cũng cau mày, không biết có phải vì quá đau không. Nhưng mà Tả An Chi có vất óc cũng không nghĩ ra cách gì giảm đau cho hắn. Nàng cho dù có thể đưa hắn ra ngoài tìm đại phu đi nữa, thì cái lúc vừa rồi ôm tới ôm lui chạy như điên, bây giờ làm sao nàng nhớ đường mà ra. Nàng đành phải bắt đầu đi vuốt phẳng nếp nhăn trên trán hắn. Bỗng nhiên, nghe được hắn mơ mơ hồ hồ kêu vài tiếng, nàng cúi đầu cẩn thận lắng nghe, thì ra là gọi “Nương.”

Nàng nhớ tới hắn từng nói, khi hắn mười một tuổi thì cha mẹ hắn qua đời, mà loại người giống như hắn, nhất định sẽ không chịu để lộ ra điểm yếu trước mặt người khác, cho nên cũng chỉ vào lúc hôn mê tâm trí không tỉnh táo, mới có thể kêu một tiếng “Nương.”

Tả An Chi không nói gì, nàng ôm chặt lấy Đông Phương Bất Bại không có hấn giẫy dụa. Có lẽ là bởi ác mộng, có lẽ là bởi vết thương rất đau, cũng có lẽ là cuộc sống đơn độc rất tịch mịch, cho nên hấn định vờn hai tay ra lại hạ xuống, môi mấp máy nhưng không nói gì nữa.

Nàng cái gì cũng không làm được, chỉ có thể lẳng lặng nhìn hấn. Nhưng nàng không thể không nghi ngờ, nếu bây giờ không có phương thuốc trị thương tốt, liệu Đông Phương Bất Bại có thể tỉnh lại hay không. Nàng tin tưởng, người có thể kiêu ngạo gọi mình là Đông Phương Bất Bại, như vậy, trước khi hấn đạt được mục đích, cho dù có bị đẩy đến Quỷ Môn Quan thì cũng sẽ kiên định chạy về.

Quả nhiên đến nửa đêm, Đông Phương Bất Bại tỉnh. Hấn mở mắt ra, câu đầu tiên nói chính là: “Kỳ thực cô bé vẫn là tốt hơn, nằm lên đùi rất mềm.”

Tả An Chi gật gật đầu: “Có đạo lý, bất quá ta lại nghe nói người đang bị thương, nên ngủ trên gối cứng, miễn cho không may ngay cả cổ cũng gãy luôn.” Nàng mở hành lý ra, lấy một túi nước đặt ở bên môi Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại cúi đầu hớp hai ngụm nước, sau đó mới chú ý đến cả người mình trống trơn, chỉ khoác mỗi cái áo ngoài của Tả An Chi. Hấn tái mét mặt, trông rất xấu hổ.

Tả An Chi nhìn thấu tâm tư của hấn, cảm thấy để cho người bị trọng thương phải lo lắng là rất không phúc hậu, cho nên ho khan một tiếng, giải thích: “Vết thương trên người huynh quá nhiều, nếu không làm vậy thì ta không bôi thuốc được. Mà huynh lại đánh rơi hành lý trên đường, cho nên không tìm được quần áo để thay. Nhưng mà, huynh yên tâm, là người trên giang hồ, ta cũng rất hào phóng. Huynh cũng biết trước đây ta không coi huynh là nam nhân mà, cho nên sau này ta chỉ cần tiếp tục không coi huynh là nam nhân thôi.”

“ ... ”

Cho dù đau đớn toàn thân, Đông Phương Bất Bại vẫn ném cho nàng một ánh mắt xem thường. Hấn cũng không phải đầu bị úng nước như nàng, có thể bởi vì người ta không coi mình là nam nhân mà yên tâm được sao?

Tả An Chi từ trong hành lý còn lấy ra một khối điểm tâm, sau đó tách thành miếng nhỏ đút cho hấn. Một người yên lặng cố gắng nuốt điểm tâm khô không khóc, một người lại yên lặng cố gắng nuốt. Đông Phương Bất Bại ăn được mấy miếng liền không chịu ăn nữa, đòi uống nước. Sau đó, hấn trầm giọng hỏi: “Không ai tìm tới đây sao?”

Thấy Tả An Chi lắc đầu, hấn thở dài, ngẩng đầu nhìn trời không nói.

Tả An Chi không làm phiền hấn nghỉ ngơi, chỉ nâng đầu hấn lên, lấy trong bao quần áo ra một bộ và kim khâu, bắt đầu suy tư làm sao để sửa cho hợp với Đông Phương Bất Bại. Nàng cũng không để ý ngay cả quần áo màu lục nhạt trên người mình cũng bê bết bụi bẩn và vết máu, cho dù mặt và tay đã rửa qua, tóc cũng được chải chuốt chỉnh tề, nhưng vẫn có thể nhìn thấy mí mắt sưng húp.

Đông Phương Bất Bại nhìn nàng hồi lâu, bỗng nhiên nói: “Ta vốn là con nhà nông bình thường, nguyện vọng trước đây chỉ là trưởng thành, sau đó lấy một cô nương tốt làm vợ, sinh vài đứa nhỏ, một nhà an bình hạnh phúc. Ai ngờ, khi ta mới mười một tuổi, cường đạo xông vào thôn, vừa đánh vừa cướp một hồi, sau đó bắt cha mẹ ta chuẩn bị đồ ăn cho bọn hấn. Cha mẹ ta chỉ là người bình thường, làm sao có thể cự tuyệt, vì thế bọn họ tất nhiên ngoan ngoãn đi làm.” Hấn dừng lại một chút, nhắm mắt lại, sau đó lại mở ra, hồ hững nói: “Ai ngờ, nửa đêm lại có một đám đại hiệp lấy danh nghĩa vì dân trừ hại, bọn họ nói cha mẹ ta vẽ đường cho hươu chạy, liền giết chết hai người họ. Sau khi đám đại hiệp đó đi rồi, một mình ta tự tay kéo xác cha mẹ tới một bãi đất hoang, định đào hố mai táng cho bọn họ. Nhưng sức ta rất yếu, đào hết một ngày một đêm vẫn chưa xong. Khi ấy, Đồng đại ca đi ngang qua, đã giúp ta chôn cha mẹ. Hấn tuy lớn hơn ta khoảng ba mươi tuổi, nhưng khen ngợi ta từ nhỏ đã bền chí kiên gan, cho nên quyết định kết làm huynh đệ với ta. Sau đó, chính hấn dẫn ta vào Thần giáo. Hiện giờ, chỉ sợ hấn cũng lãnh ít dữ nhiều...”

Dường như sau một hồi đồng sinh cộng tử, đã khiến Đông Phương Bất Bại buông xuống một ít đề phòng với nàng. Tả An Chi không biết nên nói gì, huống hồ nàng cũng không biết có phải đây chỉ là phút yếu lòng nhất thời của Đông Phương Bất Bại hay không. Ngộ nhớ sau khi hấn dưỡng thương xong lại hối hận, hoặc

là tương lai lên làm giáo chủ cảm thấy nàng biết quá nhiều, thẹn quá hóa giận muốn giết người diệt khẩu thì sao.

Nàng làm bộ như đang tập trung vào sửa quần áo, chỉ thản nhiên “ừ” một tiếng có lệ. Đông Phương Bất Bại cũng không nói thêm nữa, chỉ nghiêng đầu nhìn nàng may vá một hồi, sau đó ác độc nói: “Cô thêu thùa quá kém.”

Đoạn thời gian một mình đơn độc kia, bởi vì lo lắng trên đường không tìm được người may vá xiêm y, cho nên nàng đã cố ý đến cửa hàng thêu học thêu thùa. Tuy rằng không thể so với Đông Phương giáo chủ thêu mẫu đơn, nhưng cũng không đến nỗi quá kém cỏi. Mà quan trọng nhất là...hừ, đã bị thương như vậy mà còn lớn lối kiêu ngạo. Tả An Chi rút kim ra, ôn nhu cười với hắn: “Huynh nói cái gì? Vừa rồi gió quá lớn ta nghe không rõ, nếu như không hài lòng tay nghề của ta, vậy huynh tự làm nha?”

Đông Phương Bất Bại bị nụ cười ngọt ngào của nàng dọa sợ, vội vàng lắc đầu: “Ta cái gì cũng chưa nói.”

Tiếp tục cúi đầu sửa áo, Tả An Chi cảm thấy trong lòng vô cùng thỏa mãn, có thể lấy kim thêu uy hiếp cao thủ dùng kim đứng đầu thiên hạ, hơn nữa còn có thể khiến hắn phải ngậm miệng, thành tựu này không phải là bình thường a.

17. Chương 17: Heo A, Heo A, Heo A

Đông Phương Bất Bại đã tỉnh, cho nên việc đi ra ngoài được hay không cũng không còn là nỗi lo nữa. Tả An Chi không biết tại sao nàng có thể tin hắn như thế, nhưng sự thực chứng tỏ, nàng tin đúng người rồi. Ngay cả thời điểm lẫn trốn, hắn vẫn lưu tâm nhớ rõ đường đi, quả nhiên rất lợi hại.

Giả có thể là thật, mà thật có thể là giả. Triệu trưởng lão nhất định sẽ nghĩ bọn họ trốn trên núi không dám ra, cho nên bây giờ bọn họ đến khách điểm, ngược lại sẽ không bị lộ. Mà quan trọng hơn là, trong núi không phải là nơi có thể sống lâu được, tuy có nguồn nước, nhưng không có thực vật, điểm tâm trong hành lý nàng mang theo thì nhiều lắm cũng đủ ăn trong hai ngày thôi. “Dân lấy ăn làm trời”, cho nên dù Triệu trưởng lão không tìm được họ, bọn họ cũng sẽ chết đói.

Đông Phương Bất Bại đối với cách nói của nàng không có ý kiến khác, vì vậy trời vừa tờ mờ sáng, hai người đã đi ra khỏi núi.

Tuy rằng xung quanh không có ai, nhưng Tả An Chi vẫn là nhịn không được đi hai bước lại thở dài một cái.

Tạo hình hiện nay của bọn họ, đi ra ngoài chỉ sợ dọa mọi người.

Nơi này cho dù không có gương đồng, nhưng Tả An Chi đoán cũng biết, vết máu trên người nàng đã đủ để dọa người rồi. Sau đó lại còn công một vị nam nhân cao lớn trên lưng. Mà vị nam nhân này trên người lại mặc đồ nữ, hơn nữa, bởi vì quá à chân đều loét quết quẹt đất.

“Người nên ăn ít lại là ai a.” Không thể không tạm thay con ngựa vận chuyển người bị thương, Tả An Chi rốt cục cũng tìm được cơ hội báo thù.

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Cho nên Đông Phương Bất Bại đành giả câm giả điếc, coi như không nghe thấy mà tiếp tục dựa vào lưng này.

Mà xả giận xong, Tả An Chi cũng không dám quá mức khiêu khích Đông Phương Bất Bại, cho nên chậm rãi công hắn đi về phía trước.

Gió trên núi thổi thành từng cơn, mang theo cảm giác mát rượi, khiến cho đầu óc của Tả An Chi cũng tỉnh táo hơn không ít. Tuy rằng bởi vì lần cùng chung hoạn nạn này mà quan hệ giữa nàng với Đông Phương Bất Bại gần gũi không ít, nhưng nàng cũng không thể đặc ý vênh váo. Triệu trưởng lão có lẽ đã sai người vào trong núi, khắp nơi tìm kiếm bọn họ. Nàng đã biết bản thân hoàn toàn đắc tội với ông ta, cho nên nếu rơi vào tay tên cáo già họ Triệu ấy, nàng đừng mơ có kết cục tốt. Mà lúc đó, nếu ngay cả Đông Phương đại nhân cũng trở mặt, nàng liền chịu không nổi rồi.

Nghĩ đến đây, nàng vội vàng lấy lòng, ha ha cười hai tiếng: “Nói đùa thôi, nói đùa thôi, Đông Phương đại nhân đã cứu ta, ta công huynh ra ngoài là việc phải làm. Cho dù huynh có nặng như heo cũng không sao, ta cố được.”

Trước kia tuy rằng nàng không coi hấn là nam nhân, nhưng tốt xấu gì đó vẫn là người, tại sao bây giờ đẩy hấn xuống so sánh với lợn a? Đông Phương đại nhân lặng lẽ vòng tay xiết chặt cổ nàng hơn một tí: “Cô yên tâm, ta nhất định ăn ít hơn lợn.”

Xa xa nhìn thấy một căn nhà nhỏ, Tả An Chi vội bước nhanh hơn, vui mừng đến nỗi đem Ngọc Hoàng đại đế, Như Lai Phật Tổ, Quan Thế Âm Bồ Tát, chúa cứu thế Jesus, ma vương Lucifer, đức Ala, thần vương Zeus, hải thần Poseidon, tất cả đều cảm tạ qua một lần. Lúc Đông Phương Bất Bại đưa nàng vào núi, cũng chỉ dùng mấy canh giờ, vậy mà lần này ra ngoài, nàng đi hơn một ngày vẫn chưa xong. Hơn nữa, điểm tâm nàng ăn đã muốn ói ra rồi, dù có ngon đến đâu thì điểm tâm cũng không phải là cơm a.

“Có ai không?” Tả An Chi vô cùng chờ mong gõ vào cánh cửa gỗ.

Mãi lâu sau cũng không nghe thấy có ai trả lời. Đông Phương Bất Bại vươn tay sờ soạng cánh cửa một chút rồi nói: “Hình như là bỏ hoang, trên cửa tro bụi đóng rất dày.”

Tả An Chi thử nhẹ nhàng đẩy, cửa liền mở.

Trong phòng cỏ dại mọc khắp nơi, ngoài một cái sạp gỗ thì giữa nhà có một cái bàn đá, một bức tường còn sụp mất nửa. Tả An Chi đặt Đông Phương Bất Bại lên sạp, chính mình ủ rũ ngồi xuống bàn, xúc động đến muốn khóc.

Lúc trước, nàng còn nghĩ đây là nơi tiêu phu ở. Nghĩ thế nào cũng cảm thấy bọn họ thuần hậu chất phác, chỉ cần đưa chút bạc thì muốn ở mấy ngày cũng không thành vấn đề, vừa lúc nhờ họ tìm đại phu chữa thương cho Đông Phương Bất Bại. Ai ngờ, một bóng người cũng không có. Không hy vọng và thất vọng là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau a.

“Một chút chuyện nhỏ thôi, làm gì phải đau khổ như vậy, không phải chỉ là cô không muốn ăn điểm tâm nữa sao?” Đông Phương Bất Bại không biết từ lúc nào trong tay đã nhặt được một khối đá nhỏ, búng ngón tay một cái, viên đá liền bay qua bức tường sụp ra ngoài.

Tả An Chi nghi hoặc nhìn hấn: “Huynh chẳng lẽ còn giấu thức ăn?”

Nàng rõ ràng lúc bôi thuốc cho hấn, đã lột hấn hoàn toàn trần như nhộng rồi, làm sao hấn giấu thức ăn mà nàng không biết nhỉ?

Đông Phương Bất Bại cười tủm tỉm, vỗ vỗ tay: “Cô đi ra ngoài xem đi.”

Một lát sau, Tả An Chi hùng hục kéo một con lợn rừng to lớn vào phòng. Nhìn thấy động vật hoang dã được bảo vệ cấp quốc gia, nhưng mà nàng đã đói tới hoa mắt rồi, tất nhiên là muốn bắt nó đến ăn, hoàn hảo là có Đông Phương Bất Bại tinh mắt nhanh tay ở đây. Nhưng sao hấn lại bắt con lợn to thế nhỉ?

Nàng đương nhiên không ngờ, Đông Phương Bất Bại chính là vì vẫn nhớ thù nàng nói hấn thành heo, cho nên trên đường chim trĩ thổ hoang đều bỏ qua, chỉ tập trung đánh một con heo.

Hủy đi một hàng tre trúc phía sau phòng để làm củi nướng đùi heo, Tả An Chi một bên quay thanh kiếm đang xuyên qua chân heo, một bên nuốt nước miếng. Người ta một khi đói bụng rồi, ăn cái gì cũng thành mỹ vị. Nàng ôm một cái chân heo không muối cắn ngon lành, sau đó mới nhớ ra, vội vàng nịnh nọt đưa một cái chân khác cho Đông Phương Bất Bại.

“Huynh thực sự tin giáo chủ của các huynh công chính liêm minh sao?” Tả An Chi no bụng rồi, bắt đầu lo lắng tới vấn đề này. Thủ hạ vừa Đông Phương Bất Bại ở Phong Lôi đường phân nửa là gián điệp của Triệu trưởng lão, số còn lại thì hoặc chết hoặc quy hàng. Ngay cả Đồng Bách Hùng có may mắn sống sót, chắc cũng chẳng còn được bao nhiêu quân. Dưới tình hình đó, hy vọng Nhậm Ngã Hành chủ trì công đạo được sao? Nàng nhớ rõ Nhậm Ngã Hành này cũng không phải là dễ đối phó như vậy.

“Tất nhiên không tin, nếu công chính liêm minh làm sao lên làm giáo chủ được.” Đông Phương Bất Bại thẳng thắn nói.

“Người của huynh đều bị giết sạch rồi, còn có thể phản công sao?” Tả An Chi thống khổ nhìn hấn.

“Sao vậy, hối hận vì chọn sai rồi?” Đông Phương Bất Bại bật cười nhìn vẻ mặt “biết vậy chẳng làm” của nàng, “Ta nghĩ, ngoại trừ những người lần trước truy giết chúng ta, thì người của Triệu trưởng lão cũng chết sạch rồi.”

Tả An Chi trợn trắng mắt, nàng giơ một cái chân heo chưa ăn lên làm hung khí: “Đây chẳng lẽ chính là kế lấy thân dụ địch trong truyền thuyết?”

Nàng càng nghĩ càng sợ, Đông Phương Bất Bại lá gan thật lớn, hấn để tất cả thủ hạ lại trong đường, chỉ mang theo một mình nàng. Triệu trưởng lão đường xa truy đuổi hấn, tất nhiên sẽ không thể mang theo nhiều người. Mà đám thủ hạ giả bộ quy hàng Triệu trưởng lão sẽ nhân cơ hội này một lưới bắt hết đám người chống đối hấn trong Phong Lôi đường. Triệu trưởng lão thực lực sẽ giảm mạnh, nói không chừng còn chưa gặp được Nhậm Ngã Hành đã chết thảm rồi. Cho dù ông ta may mắn không chết, thì cũng là người đuối lý trước, vì thế không làm gì được Đông Phương Bất Bại. Tả An Chi cho rằng, nếu lúc ấy nàng không đứng về phía Đông Phương Bất Bại, hấn cũng có thể tự mình đào thoát. Sau này tính toán sổ sách xong xuôi, kết cục của nàng chắc chắn sẽ không tốt hơn Triệu trưởng lão.

Chính mình mới là con heo a...Cư nhiên còn sợ hấn thất thế.

“Nhậm giáo chủ muốn nắm mọi quyền hành, tất nhiên không thích để trưởng lão can thiệp vào quyết định của hấn. Lần này ta đá Triệu trưởng lão ra, hấn có khi còn cầu không được. Chủ trì công đạo có lẽ sẽ không, nhưng đánh rắn giập đầu thì sẽ có.” Đông Phương Bất Bại thò tay lấy cái chân heo trong tay Tả An Chi, cắn một miếng, mỉm cười nhìn bộ mặt buồn bực của nàng.

18. Chương 18: Muốn Nhịn Cũng Không Nhịn Được

Cho dù có đắc tội Diêm Vương, cũng không thể đắc tội với Đông Phương Bất Bại. Từ sự thật thảm khốc mấy ngày hôm nay, Tả An Chi đã rút ra kinh nghiệm xương máu, cũng quyết định coi đây là kim chỉ nam ọi hành động của mình.

Đắc tội Diêm Vương cùng lắm là chết, nhưng đắc tội Đông Phương Bất Bại thì sống không bằng chết a. Người này đầy một bụng âm mưu quỷ kế, làm cho người ta khó lòng phòng bị. Từ việc dùng mỹ nhân kế hại Mạc Tùng Bách, đến việc lấy thân dụ địch hãm hại Triệu trưởng lão, những thủ đoạn của Đông Phương Bất Bại dần bộc lộ trước mặt nàng. Mà đáng sợ nhất là nàng không biết hấn còn giữ lại những kế gì. Tả An Chi hai tay ôm đầu ngồi xổm nơi góc tường, bắt đầu không ngừng kiểm điểm xem bản thân đã từng đắc tội với hấn bao giờ chưa. Mà kết quả là càng nhớ thì mặt càng tái, sau đó quả thực rất giống màu rau xanh a. Số lần nàng đắc tội hấn, hình như không phải chỉ dừng ở con số một, con số hai...

Xem ra bây giờ nàng vẫn còn sống, không thiếu tay cũng không gãy chân, chính là do ông trời thương xót a.

Tả An Chi cúi đầu, lén nhìn lên sắc mặt Đông Phương Bất Bại, thoát nhìn rất bình thường, không có vẻ gì là chán ghét hay oán hận nàng cả. Vì thế, Tả An Chi cũng an tâm hơn, một lần nữa quyết tâm nhắc nhở mình sau này phải thận trọng từ lời nói đến việc làm. Lúc cần thiết, còn có thể học tập theo hồng vệ binh, không ngừng ca tụng công đức của giáo chủ. Nhưng mà, mười sáu chữ “Văn thành vô đức, nhân nghĩa anh minh, thiên thu vạn tải, nhất thống giang hồ” nàng đã dùng qua một lần rồi, không biết lần sau dùng lại còn có hiệu quả không.

“An An, nàng mệt mỏi suốt cả một ngày rồi, chúng ta nghỉ ngơi đêm mai, sáng mai lại đi tiếp.” Đông Phương Bất Bại đối với suy nghĩ lung tung trong đầu nàng hoàn toàn không biết. Hấn trải áo choàng lên sạp, sau đó thuận tay ôm nàng vào lòng.

Tả An Chi chỉ sợ không may chọc giận hấn, cho nên lập tức cười trừ, sau đó nhanh như chớp lăn khỏi sạp: “Huynh đang bị thương, ta sao có thể không biết xấu hổ như vậy. Để ta ngủ trên mặt đất là được rồi.”

Đông Phương Bất Bại duỗi cánh tay ra, lại túm nàng lên, vô cùng thân thiết cọ má vào nàng: “Với quan hệ của hai chúng ta, nàng còn thẹn thùng sao? Sau khi về trong giáo ta sẽ sai người chuẩn bị hôn sự.”

Quan hệ của hai chúng ta? Chuẩn bị hôn sự? Tả An Chi bị những lời này làm sợ tới mức ném luôn quyết tâm không dắc tội với Đông Phương Bất Bại lên chín tầng mây. Nàng lập tức đẩy hắn ra, nhảy xuống khỏi sạp, đến tận khi cảm thấy khoảng cách giữa mình và hắn an toàn rồi mới nói: “Đông Phương đại nhân, có phải ngài hiểu nhầm điều gì không? Chúng ta không phải là quan hệ bạn bè sao?”

Thấy sắc mặt của nàng không giống như giả bộ, Đông Phương Bất Bại cũng thu lại nụ cười, từ từ ngồi dậy, nói: “Chẳng lẽ là ta hiểu sai, nàng đối với ta vốn vô tình?”

Tả An Chi liếc mắt gật đầu: “Ta võ công kém, vừa ham vui lại hay gây chuyện. Huynh trong lòng mang chí lớn, làm sao có thể cưới một kẻ phiền phức như ta.” Nàng sợ Đông Phương Bất Bại không tin, lại nói: “Huống chi nhà họ Tả đã đính hôn cho ta. Làm người phải giữ chữ tín, Tả Lãnh Thiên tuy không phải anh trai ruột của ta, nhưng người đính ước với ta là thật.”

“Là ai?” Đông Phương Bất Bại đột nhiên hỏi.

Tả An Chi ngẩng người một lúc mới hiểu được ý của hắn, thuận miệng nói luôn: “Ta chỉ biết vị công tử đó họ Lâm, gia đình cũng khá, nhưng tên thù không biết.” Mà cho dù có biết nàng cũng không nói. Lấy tính tình của người trước mặt này, nói không chừng sẽ trực tiếp sai người đi giết chết người kia.

“Ta và nàng đã thân mật như vậy, chẳng lẽ nàng còn có thể giả cho người khác?” Đông Phương Bất Bại nhảy xuống giường, đi về phía nàng, thân hình cao lớn của hắn bao trùm lên cái bóng nhỏ bé của nàng, vẻ mặt bí ẩn khó lường nhìn nàng: “Ôm cũng đã ôm, hôn cũng đã hôn, vị hôn phu tương lai của nàng không để ý sao?”

Tả An Chi theo phản xạ có điều kiện liền mở miệng phản bác: “Khi nào đã hôn?”

Nàng còn chưa kịp phản ứng, Đông Phương Bất Bại đã cúi đầu hôn một cái rất nhanh lên môi nàng: “Hiện tại đã hôn.”

Cái này, muốn nhịn cũng không thể nhịn nữa rồi, Tả An Chi lùi lại vài bước, dùng ống tay áo không ngừng chà lau đôi môi, giận đến tái mặt lạnh lùng nhìn hắn, trong mắt lộ rõ vẻ đề phòng.

“Nếu nàng vô tình với ta, vì sao phải trị thương cho ta?” Đông Phương Bất Bại nhìn chằm chằm nàng, “Hay là nàng chê ta xuất thân không tốt, cho nên không muốn gả?”

Biết rõ Đông Phương Bất Bại tương lai sẽ có một đám thị thiếp, lại còn vì một nam tử tên là Dương Liên Đình mà sẵn sàng hy sinh tính mạng mà nàng còn muốn gả cho hắn, chẳng phải là ngu ngốc hết thuốc chữa sao. Tả An Chi cười khổ, nói: “Ồ bờ sông ta ngồi trong lòng huynh là vì sưởi ấm, cởi quần áo của huynh để chữa thương là vì muốn cứu mạng huynh. Bởi vì đối với ta, giữa lễ giáo và tính mạng, thì tính mạng quan trọng hơn.”

Dù sao cũng đã dắc tội với Đông Phương Bất Bại rồi, không bằng nói hết luôn đi. Nàng thấy mảnh vải đã được buộc tốt vào miệng vết thương của Đông Phương Bất Bại bị thấm máu, liền ngồi xuống, dựa vào tường, nói: “Huynh quay về nằm xuống sạp đi, cẩn thận vết thương nứt ra, ta sẽ không chạy.”

“Nếu nàng đã không quan tâm tới ta, miệng vết thương của ta có nứt ra hay không nàng quản làm gì.” Đông Phương Bất Bại cố gắng đi đến chỗ nàng ngồi, xem ra là không tin lời nàng.

“Chuyện này không có quan hệ gì tới xuất thân. Ta...Mẹ từng dạy ta, phu thê hai người vốn là một, phải đồng cam cộng khổ. Nhưng nếu ở giữa bọn họ lại có một người thứ ba, thì ba người họ sẽ không thể thành một được nữa. Ta không muốn làm kẻ thứ ba, chứ đừng nói là kẻ thứ tư, thứ năm.” Tả An Chi suy nghĩ hồi lâu, mới uyển chuyển diễn đạt ý tứ này. Nàng từng ở trong nhà của Đông Phương Bất Bại thấy hắn tán tỉnh nữ tử, cho nên nàng nghĩ, nàng nói như vậy hắn nhất định sẽ hiểu.

“Ta vẫn còn chưa có thê tử.” Đông Phương Bất Bại không rời mắt khỏi nàng.

“Huynh cho rằng thị thiếp không phải là thê tử, cho nên có thể lấy mười bảy mười tám cái sao? Ở trong mắt ta, các nàng cũng coi như là thê tử của huynh, huynh có hiểu không? Ta quyết sẽ không dùng chung một người nam nhân với người khác. Hơn nữa, ta cũng hiểu, huynh muốn kết hôn với ta, chẳng qua vì cảm

thấy thân phận của ta có thể giúp huynh. Nếu bây giờ huynh cảm thấy chúng ta còn có thể làm bạn bè, ta sẽ theo huynh về giáo, giúp huynh thăng chức. Còn nếu huynh cảm thấy không được, hoặc là một đao giết ta, hoặc là thả ta đi thật xa. Giữa hai cái này, huynh chọn một đi.” Tả An Chi thực sự rất tức giận, không kiên nhẫn đứng lên. Nàng tuy rằng đến thế giới này, nhưng từ nhỏ chính là lớn lên trong chế độ một vợ một chồng. Người như nàng, cần gì phải cùng một đám người tranh đoạt nam nhân, hơn nữa trong đám người kia nam nữ đều có. Nàng sợ chết, nhưng còn sợ sống mà bị dày vò hơn.

“Được, nàng theo ta về giáo đi.” Đông Phương Bất Bại không chút nghĩ ngợi, lập tức đưa ra lựa chọn.

Biết rõ Đông Phương Bất Bại không có thành tâm, biết rõ Đông Phương Bất Bại làm chuyện gì cũng có mục đích, biết rõ Đông Phương Bất Bại chẳng qua chỉ đang lợi dụng nàng, nhưng chẳng phải nàng cũng không có lựa chọn khác sao? Chỉ bằng con lợn rừng vừa rồi, nàng cũng biết cho dù bị trọng thương, hấn cũng rất dễ dàng lấy đi tính mạng của nàng. Tả An Chi không nói rõ được cảm xúc trong lòng mình, có một chút lo lắng, lại có một chút phiền muộn. Nàng đỡ Đông Phương Bất Bại nằm lên sạp, sau đó chính mình ngồi xuống dựa tường. Vừa muốn ôm đầu gối ngủ gà ngủ gật, liền thấy một cái áo choàng bay đến, trùm lên đầu nàng. Nàng vội vàng đắp lên người, sau đó nhắm mắt lại tiếp tục giả bộ ngủ.

Một đêm này, nàng không sao ngủ được. Mà Đông Phương Bất Bại hình như ngủ cũng không ngon. Bởi vì ngày hôm sau, trong mắt hai người họ đều đầy tơ máu. Lần này đi, tất nhiên vẫn là nàng công Đông Phương Bất Bại. Nhưng không còn tiếng cười đùa vui vẻ nữa, mà cả hai người đều cứng ngắt.

Tả An Chi thầm nghĩ phải mau chóng phá vỡ không khí xấu hổ này, vì thế càng cố bước mau hơn, bất tri bất giác khinh công càng ngày càng thuần thực, chỉ nửa ngày sau đã ra khỏi Thái Hành Sơn, đến một trấn nhỏ phồn hoa. Nàng mời một vị đại phu đến kiểm tra vết thương cho Đông Phương Bất Bại, chỉ chờ đến khi vết thương lành, sẽ lập tức lên đường chạy tới Hắc Mộc Nhai.

19. Chương 19: Đem Mẹ Kế Đá Bay

Nếu ở khách điểm quá lâu sợ rằng mọi người sẽ chú ý, vì thế để tránh tai mắt, bọn họ ở trong trấn thuê một phòng nhỏ ở tạm.

Đem một chén thuốc nóng bỏng đặt lên bàn, Tả An Chi đến bên giường đỡ Đông Phương Bất Bại dậy, sau đó bưng bát đến miệng hấn: “Uống thuốc.”

Trên người hấn đều là vết thương do đao kiếm tạo thành, nếu để người ngoài nhìn thấy e là không tiện, cho nên việc nấu cơm sắc thuốc đều do một tay Tả An Chi làm. Nàng chỉ trông ngóng hấn có thể sớm ngày khỏi bệnh đứng lên. Mỗi ngày, nàng đều bận tới mất tới mũi trong phòng ăn và phòng giặt, giặt quần áo nấu cơm, mua thức ăn mau thuốc, quả thực không khác gì con hầu nhà hấn.

Mất thấy vết thương cũng khá hơn, mà thủ hạ của hấn sắp đuổi đến, nàng bắt đầu mơ mộng đến chuỗi ngày không cần một mình ở chung với Đông Phương Bất Bại nữa. Ai ngờ, không quá hai ngày, đám thủ hạ đều bị hấn sai ra ngoài làm việc.

Hắc Mộc Nhai ở trên núi Hằng Sơn, cho nên bọn họ mua hai con ngựa, chậm rãi mà đi. Trên đường cũng không gặp truy binh, xem ra là Triệu trưởng lão đã bị người của Đông Phương Bất Bại kéo chân lại.

Thương thế của Đông Phương Bất Bại đã tốt, nhưng hấn lại không vội về giáo, cứ thấy khách điểm liền nghỉ ngơi, ngồi trên băng ghế dài trong phòng mà đốc thúc Tả An Chi luyện công, khiến nàng trong lòng không ngừng kêu khổ, nhưng cũng không oán thán nửa lời. Lúc tới Hà Bắc, bọn họ không ở khách điểm nữa, bởi vì đã có người chuẩn bị đầy đủ ăn, mặc, ở, đi lại cho bọn họ. Đông Phương Bất Bại cũng không ngại nàng, mặc nàng tìm lí do gì để tránh đi, hấn vẫn kéo nàng đi nghe bàn bạc của hấn và thủ hạ.

Nàng làm sao lại không biết, biết được càng nhiều, tương lai muốn thoát thân càng khó. Xem ra đây chính là chủ ý của Đông Phương Bất Bại.

Một nam tử đã từng đồng sinh cộng tử với bạn, hơn nữa hấn tướng mạo rất tốt, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, cho nên phàm là nữ tử, rất khó để không bị dao động. Tả An Chi cũng không phải là ngoại lệ. Nhưng mà một chút động tâm này, cần phải trả một cái giá rất đắt. Người sống trên đời, chỉ thích thôi là chưa đủ. Cũng giống như tự trọng, tự do, chỉ có mất đi mới biết chúng đáng quý cỡ nào. Nàng là người tham lam, đương nhiên muốn chọn thứ có lợi hơn.

Nếu đem hết sức tranh đoạt sủng ái với một đám người, cứ cho là thắng, thì cũng rất khó coi, huống hồ cũng không biết giữ được bao lâu thì mất.

Giữa nàng và Đông Phương Bất Bại còn nhiều cách trở như vậy, nói dễ hơn làm nhiều.

“Khi đang luyện công lại suy nghĩ gì?” Đông Phương Bất Bại lật cổ tay một cái, liền quảng Tả An Chi ra ngoài.

Quỳ rạp trên mặt đất hung tợn trừng hấn, Tả An Chi cảm thấy vừa rồi mình coi hấn là nam nhân vật chính thật là sai bét be, người này rõ ràng chính là mẹ kế của công chúa Bạch Tuyết, lấy việc ngược đãi nàng làm niềm vui a. Mẹ kế loại này, không ngược đãi lại là không được. Vì vậy, trong đầu Tả An Chi không ngừng diễn ra cảnh nàng tát một cái, rằng mẹ kế văng đầy đất, sau đó lại xông lên đá mười bảy mười tám cái nữa. Suy nghĩ như thế xong, Tả An Chi mới bình tĩnh tiến lại gần Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại thân hình chao một cái, liền chặt chẽ khống chế sau lưng nàng, làm cho nàng không thể động đậy: “Nàng có luyện mười năm nữa cũng đánh không lại ta, trừ phi ta đứng bất động cho nàng đánh.”

Tư thế này thực sự rất nguy hiểm a, Đông Phương Bất Bại một tay bẻ ngoặt hai tay nàng, tay kia lại túm thắt lưng nàng, khiến cho nàng cơ hồ là dán cả người lên người Đông Phương Bất Bại. Cho nên nói chân lí nằm trong tay kẻ mạnh cũng không sai. Tả An Chi dùng sức nhào ra, liền thoát khỏi giam cầm, sau khi cách xa hấn mới hỗn hấn nói: “Ta hiểu được, vậy huynh muốn như thế nào mới bắt động cho ta đánh?”

Đông Phương Bất Bại cười như không nói với nàng: “Muốn ta để cho nàng đánh cũng không phải là không thể được...”

Trên đời này không có bữa ăn nào không phải trả tiền, vì thế Tả An Chi vừa nghe hấn nói vậy đã vội la lên: “Tiểu nhân không dám đánh ngài a.”

Sau đó, nàng nhanh như chớp chạy vào phòng thay quần áo khác, để lại một mình Đông Phương Bất Bại tức giận đứng ngoài cửa. Hấn hung hăng đá hai phát vào ghế đá mới bình tâm lại được.

Cho dù đi chậm, nhưng vẫn là đi. Cuối cùng hôm nay cũng tới Hắc Mộc Nhai. Nghĩ tới sắp sửa gặp phải vị cha trong truyền thuyết của Nhậm Doanh Doanh, Nhậm Ngã Hành, Tả An Chi rất kích động. Nhưng nghĩ tới cái người bên cạnh mình, tương lai còn lợi hại hơn Nhậm Ngã Hành, vậy mà ở chung cùng mình lâu như vậy cũng thấy không khác người bình thường lắm, kích động của nàng liền giảm đi không ít.

Bọn họ đi về hướng Bắc, sau đó ngồi thuyền nhỏ qua sông, đi qua một con đường núi sẽ thấy một tòa nhà trúc trên đó. Mọi người thấy ánh mắt của Tả An Chi có vui sướng, có bất an, liền không khỏi hoài nghi thân thể của nàng. Nhưng vì có Đông Phương Bất Bại đi cùng, cho nên không có ai dám tiến lên hỏi nữa câu.

Nhậm Ngã Hành có việc phải xuống núi, cho nên chỉ có hai gã sai vặt mời bọn họ đến một ngôi nhà. Sau đó, một gã lui xuống, một gã khác lại tiến lên vái chào: “Dương Liên Đình xin chào đại nhân và Tả cô nương.”

Dương Liên Đình? Tả An Chi nháy mắt tỉnh cả người, nhìn hấn vài lần, thấy người này cũng chỉ mới mười mấy tuổi đầu, vóc dáng so với Đông Phương Bất Bại lại còn cao hơn, mặt chữ điền, mày rậm mắt to rất điển trai. Ánh mắt của nàng sau đó lại nhìn Đông Phương Bất Bại, cứ qua lại vài lần giữa hai bọn họ, không ngừng đoán xem chuyện tình yêu nam nam này phát triển thế nào.

Bởi vì nàng trong lòng có quỷ, cho nên vẻ mặt cũng trở nên quỷ dị. Dương Liên Đình bị nàng nhìn đến sợ hãi, không được tự nhiên cúi đầu nói: “Thuộc hạ có việc bẩm báo.” Hấn nhìn thoáng qua Tả An Chi một cái, ý tứ chính là muốn hỏi có cần để nàng ra ngoài không.

Tả An Chi lập tức thức thời: “Ta đi ra ngoài hít thở không khí một lát, các người cứ từ từ nói chuyện.”

Đông Phương Bất Bại một tay liền dễ dàng túm nàng lại, nói với Dương Liên Đình: “Người nói đi.”

Dương Liên Đình trên mặt có chút nghi hoặc, nhưng vẫn lên tiếng trả lời: “Vâng. Thuộc hạ nghe giáo chủ và một số trưởng lão thương lượng, định thăng đại nhân lên làm trưởng lão Phong Lô Đường, chỉ chờ đại nhân đến sẽ chính thức ban bố tin tức.”

Đông Phương Bất Bại không tỏ vẻ gì cả, dường như chuyện này trong dự liệu của hắn, chỉ gật đầu nói: “Ta đã biết, người trước lui xuống đi, cẩn thận thăm dò tin tức.”

“Huynh đã dự đoán trước, cho rằng Nhậm giáo chủ nhất định sẽ thăng huynh làm trưởng lão?” Tả An Chi thấy Dương Liên Đình đã ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, không khỏi cảm thấy ngại ngùng, đành cố gắng gợi chuyện.

“Nàng nói xem?” Đông Phương Bất Bại ngồi xuống, rót cho chính mình một ly trà, tiện thể cũng rót cho Tả An Chi một ly đặt trên bàn.

“Hắn thực sự muốn dùng huynh để đối trọng với đám trưởng lão kia?” Tả An Chi nhớ tới Đông Phương Bất Bại từng nói qua, trong giáo hiện đang nội chiến.

Đông Phương Bất Bại gật gù: “Năm đó, sau khi gia gia nàng cầm đầu mười đại trưởng lão mất tích, Nhậm giáo chủ lên ngôi, các trưởng lão khác cũng là từ phó trưởng lão mà lên. Lúc đầu họ coi như là ngoan ngoãn biết điều, nhưng sau đó lại nảy sinh lòng tà, muốn tranh chấp quyền lực. Ta tất nhiên biết Nhậm giáo chủ muốn thế nào. Ngao cò tranh nhau, hắn muốn dùng ta để thu thập các trưởng lão kia, sau đó mới xoay sang thu thập ta. Bất quá chuyện này không nằm trong tay hắn lâu đâu, tương lai cứ chờ mà xem. Nhậm Ngã Hành âm mưu quỷ kế, chỉ sợ đối với nàng cũng không thật lòng đối tốt đâu, đừng có để bị hắn lừa.”

Tả An Chi ngoài miệng đáp ứng, trong bụng lại thầm oán, biết rõ nguy hiểm như thế mà huynh còn bắt ta vào, kiếp trước rốt cuộc ta thiếu nợ gì huynh a...

Bọn họ ở Hắc Mộc Nhai được ba ngày thì nhận được thông báo, Nhậm Ngã Hành đã quay về, muốn triệu kiến Đông Phương Bất Bại và Tả Lãnh Thiền.

20. Chương 20: Rơi Xuống Vũng Lầy

Tên sai vặt dẫn đường đưa bọn họ tới dưới bậc thang liền dừng lại, sau đó gơ tay ý bảo bọn họ đi vào.

Xuyên qua một dãy hành lang, còn chưa vào đến điện, Tả An Chi đã nghe thấy một tiếng cười to, sau đó là một giọng nam sang sảng nói: “Hưởng huynh đệ, người nói thật ư?”

Lại có một người đáp: “Tất nhiên là thật. Khúc Dương cùng Lưu Chính Phong kết bạn bởi cùng mê nhạc, cầm tiêu cùng uống, vui đến quên cả trời đất. Đó là lí do vì sao lần này về giáo lại mất hồn mất vía như vậy, hắn là đang chờ tụi hội kết thúc, sẽ lập tức rời đi.”

Tả An Chi nghe được bên trong nói chuyện, liền dừng bước trước cửa điện, chỉ sợ bản thân nghe được chuyện không nên nghe. Ai ngờ, trong điện người kia lại kêu lên: “Là Đông Phương huynh đệ và Phạm cô nương sao? Mau vào đi.”

Bọn họ rõ ràng cách nhau khá xa, người nọ nói cũng không lớn, nhưng Tả An Chi lại cảm thấy dường như hắn đứng ngay bên cạnh nàng mà nói, âm thanh nghe rất rõ ràng.

Nàng liền theo Đông Phương Bất Bại đi vào trong điện, ôm quyền hành lễ, sau đó ngẩng đầu nhìn người đang ngồi trên cao, Nhậm Ngã Hành. Nhưng sau khi nhìn, nàng không khỏi lắp bắp kinh hãi. Người nọ mặt mày thanh tú, một chút cũng không oai phong dũng mãnh như trong tưởng tượng. Lại thấy hắn cười ha ha, tự mình đi xuống đón: “Đông Phương huynh đệ tuổi trẻ tài cao, bắt được đệ tử phái Hoa Sơn, lại giết sạch kẻ không tuân thủ giáo quy muốn giết hại huynh đệ. Quả thực đã lập công lớn.” Sau đó lại quay sang nói với Tả An Chi: “Vị này là Phạm cô nương phải không? Ta năm đó nhận được chiếu cố của Phạm

trưởng lão, sau đó nghe tin ông ấy mất tích, khiến ta nhớ mãi không quên. Nếu có cô đối với người bất kính, đừng ngại tìm ta nhé.”

Thái độ của hần thân thiết hòa đồng, hoàn toàn không có phong thái của người đứng đầu. Nếu là người bình thường, nhất định sẽ có hảo cảm với hần, thậm chí có thể sẵn sàng vì hần mà đầu rơi máu chảy.

Đáng tiếc, trước mặt hần lại là Đông Phương Bất Bại và Tả An Chi. Hai người này, một người là đã quen với giáo dục con người bình đẳng, cho nên không hề kính trọng Ma giáo giáo chủ, một người khác lại là đã tâm bình bực, chỉ hận không thể lật đổ hần. Hần lần này là lãng phí diễn trò rồi.

Thủ hạ của người nọ cũng tiến lại gần, cười nói: “Nhất định là Đông Phương huynh đệ đã nói qua với Phạm cô nương về Nhậm giáo chủ, nhưng chưa chắc cô nương đã biết ta. Ta là Hưởng Vấn Thiên, cũng là trưởng lão trong giáo, giữ chức Quang Minh Tả sứ, ngày xưa có cũng quen biết với Phạm trưởng lão.”

Bốn người chia nhau ngồi ở hai bên. Tả An Chi thấy bọn họ cứ gọi mình là Phạm cô nương, cảm thấy không được tự nhiên, vì vậy chỉ bưng trà chuyên tâm nghe ba người bọn họ nói chuyện.

Hần huyền vài câu, Nhậm Ngã Hành vỗ vai Đông Phương Bất Bại, nói: “Đông Phương huynh đệ, có người làm việc cho ta quả thực ta rất yên tâm. Người cứ trung thành với ta, ta nhất định sẽ không bạc đãi người. Tương lai ta sẽ truyền cho người một bộ võ công cao cường, cộng thêm mưu trí của người, vị trí của ta, e rằng sớm cũng thuộc về người.”

Đông Phương Bất Bại nghe vậy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vàng đứng lên nói: “Giáo chủ nói quá lời rồi, ta nào dám tranh công, ta là toàn tâm toàn ý phụng mệnh giáo chủ.”

Nhậm Ngã Hành cười nói: “Người cũng quá cẩn thận rồi. Chỉ là một câu nói đùa thôi, chẳng lẽ ta lại không tin người.”

Hần mặc dù nói như vậy, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ thực vừa lòng với biểu hiện vừa rồi của Đông Phương Bất Bại.

Sau đó, Nhậm Ngã Hành lại chuyển đề tài tới Tả An Chi: “Phạm trưởng lão ở trong giáo ta đức cao vọng trọng, dùng hai thanh búa mà lập bao công lao hiển hách. Nhậm mỗ quyết không thể bạc đãi hậu nhân của hần, như vậy đi, ta sẽ để Phạm cô nương kế vị chức trưởng lão, từ nay về sau cùng giúp Đông Phương huynh đệ.”

Tả An Chi phun ngụm nước trong miệng ra, cảm suýt rơi xuống đất, lắp bắp nói: “Ta? Làm trưởng lão?”

Nàng bất quá chỉ là trời sinh khỏe mạnh hơn người khác, võ công còn chưa học được bao nhiêu, bảo nàng làm trưởng lão ư? Tạm thời chưa nói đến việc nàng có thể chém giết người không, mà chính là đám người dưới sẽ không phục nàng a.

Đông Phương Bất Bại chống cằm suy nghĩ một lát, bỗng nhiên đưa tay kéo Tả An Chi hành lễ với Nhậm Ngã Hành: “Giáo chủ, nếu như nàng đã chuẩn bị kế vị chức trưởng lão, vậy thì ta trước xin đưa nàng về dạy dỗ quy củ trong Nhật Nguyệt thần giáo chúng ta.”

Nhậm Ngã Hành mỉm cười gật đầu nói: “Đi đi.”

Ở trước mặt Nhậm Ngã Hành, Tả An Chi không dám làm càn, chỉ đành phải mặc cho Đông Phương Bất Bại kéo đi. Vào đến trong phòng, nàng mới giật tay hần ra, hung hăng trừng mắt nhìn hần: “Huynh kéo ta làm gì? Bảo ta làm trưởng lão chẳng phải là muốn ta chết sao?”

Đông Phương Bất Bại cười khổ nói: “Nàng nghĩ nàng có thể cự tuyệt sao?”

Hần ở trong phòng đi thong thả vài vòng, sau đó chậm rãi nói: “Trong các đường ở giáo ta, Thanh Long đường là cao quý nhất. Nhưng từ sau khi Phạm trưởng lão mất tích, không ai dám ngồi vào vị trí này. Nàng có biết là vì sao không?”

Tả An Chi mở miệng lắc đầu.

Đông Phương Bất Bại đứng trước mặt nàng, nói: “Bởi vì vị trí này quá mức trọng yếu, ai cũng luyến tiếc miếng thịt béo này. Nếu Nhậm giáo chủ phái người làm trưởng lão của Thanh Long đường, các vị trưởng lão khác nhất định không đồng ý. Mà để trưởng lão tiến cử người thì Nhậm giáo chủ lại lo lắng. Phạm

trưởng lão trước đây là người cai quản Thanh Long đường, hiện nay nàng lại là cháu gái duy nhất của hắn, nếu làm trưởng lão thì các trưởng lão khác tự nhiên không còn gì để nói. Mà ta lại là người đứng bên phía Nhậm giáo chủ, cho nên hắn mới cho nàng làm trưởng lão.”

Tả An Chi nổi giận, hóa ra chuyện này chính là do thằng nhãi Đông Phương Bất Bại kéo nàng xuống nước. Vốn nàng nghĩ chỉ cần đi tới đi lui trong giáo, để cho tất cả mọi người đều biết là Đông Phương Bất Bại cứu được cháu gái của Phạm trưởng lão thì sẽ hết giá trị, sau đó hắn sẽ để mặc nàng muốn đi đâu thì đi. Chẳng phải Thánh cô Nhậm Doanh Doanh cũng đi lưu lạc đến tận Lạc Dương sao?

Mà tình hình hiện tại của nàng chính là rơi xuống vũng lầy, càng giẫy càng lún sâu, càng ngày càng khó rút chân ra.

Nàng quên sạch sẽ quyết tâm không được đắc tội Đông Phương Bất Bại đi, không ngừng xông lên, chân đâm tay đá hắn: “Thì ra đều là họa do tên khốn huynh gây ra. Ai nói ta nhất định sẽ đứng cùng phía với huynh? Nói, có phải là huynh cố ý, muốn nhốt ta cả đời ở Hắc Mộc Nhai chết tiệt này không?”

Nàng dưới cơn thịnh nộ, xuống tay không biết nặng nhẹ. Đông Phương Bất Bại bị nàng đánh đau, bắt đắc dĩ phải đưa tay túm cổ tay nàng, nói: “Không sai, ta nhất định phải buộc chặt nàng bên cạnh ta, nàng đừng nghĩ rồi đi.”

Tả An Chi làm thế nào cũng không giật tay ra được, liền thở phì phò cắn cánh tay của Đông Phương Bất Bại. Sau khi cắn xuống, nàng cảm giác cánh tay của Đông Phương Bất Bại hơi run, nhưng hắn cũng không giẫy dụa mà mặc nàng cắn. Nhưng nhảy cắn thế này, nàng đột nhiên cảm thấy chán nản, loại hành vi này căn bản không có ý nghĩa gì. Chuyện xảy ra thì cũng xảy ra rồi.

Đông Phương Bất Bại, quả nhiên nhất định sẽ đi tới bậc thang cao nhất. Bởi vì trước đó, hắn sẽ dẫn lên máu của rất nhiều người, từng bước từng bước đi lên. Cho dù nàng từng cùng hắn đồng sinh cộng tử, cho dù hắn đã từng dạy nàng kinh công, cho dù hắn tự mình dạy nàng võ công, vậy thì sao? Con tốt có quý đến đâu, thì nó vẫn chỉ là con tốt, đến thời điểm cần thiết, vẫn phải ném nó lên bàn cờ để người khác chém giết.

Nàng ngẩng đầu, nhỏ giọng nói: “Huynh buông tay đi, rồi nói cho ta biết ta phải làm gì. Nhưng có thể hay không hứa với ta, sau khi hoàn thành được mục đích của huynh, nếu ta còn sống, huynh liền thả ta đi?”

Đông Phương Bất Bại trầm mặc buông nàng ra, lại ôm lấy nàng, nhẹ giọng nói: “Ta thề, chỉ cần ta còn sống, sẽ không để cho nàng chịu bất kì thương tổn gì.”

Tả An Chi nở nụ cười, vỗ vỗ bàn tay đang đặt lên người nàng của hắn: “Ta tin huynh, buông tay đi, ta đói bụng rồi, muốn ăn cơm.”

Nếu như thề thốt là đáng tin, vậy thì trên đời đã không có nhiều phản bội và tổn thương như vậy. Nhưng có một số việc, nếu hồ đồ được thì cứ hồ đồ đi, chẳng phải đối với ai cũng tốt sao?

Chính là có đôi khi, nàng vẫn không nhận được suy nghĩ, nếu như bọn họ không phải gặp nhau như thế, nếu như hắn không phải là Đông Phương Bất Bại... vậy mọi thứ có thể khác đi không?

21. Chương 21: Ai Là Vật Hi Sinh

Các trưởng lão, Đường chủ, hương chủ trong Nhật Nguyệt thần giáo bình thường phân tán khắp nơi, nhưng cứ mỗi ba năm nhất định sẽ quay về Hắc Mộc Nhai tụ họp.

Dù chưa đến ngày đó, nhưng lúc này đã không ít người đến. Một số đã nghe phong thanh tin tức Tả An Chi chuẩn bị tiếp nhận chức vụ trưởng lão của Thanh Long đường, vì vậy lập tức đến bái kiến nàng. Nàng không chịu nổi bọn họ quấy nhiễu, lại không thể cự tuyệt, cũng may là Đông Phương Bất Bại còn giúp nàng phân tán một nửa chú ý. Mọi người đều biết, sau này người chân chính sẽ xử lý công việc chính là hắn. Cho

nên họ nói với nàng một câu thì lại nói với hấn mười câu. Tất nhiên, với cục diện này, nàng vô cùng vui mừng.

Gần giờ cơm trưa, người đến cũng ít đi. Tả An Chi đi ra chỗ ở cây đại thụ trồng ở giữa sân, hoan hỉ xem hoa mọc trên cây. Nàng bày một bộ bàn ghế dưới tán cây, lại đặt một ít điểm tâm, một ấm trà và một khay hạt dưa, vừa ăn vừa nhìn phong cảnh, sướng đến nỗi không muốn đi đâu một bước. Cái phong cảnh nàng thường thức kia, cũng không phải phong cảnh bình thường. Nàng nhìn là nhìn hai người trong sảnh lớn. Đông Phương Bất Bại ngồi trước án xem hồ sơ, chốc chốc lại ngẩng đầu nói vài câu. Sau đó Dương Liên Đình liền đi qua, ôm chồng hồ sơ cũ đi. Thật là một hình ảnh hòa hợp, quả thực có thể dùng câu thuận vợ thuận chồng để hình dung. Cho nên, nữ phụ như nàng tất nhiên phải trốn xa, để đỡ phải làm vật hi sinh. Về phần trong đường còn bốn năm người khác, bưng trà rót nước, mài mực chép hồ sơ, sửa sang kiểm kê vật phẩm, nàng trực tiếp coi như không thấy.

Đông Phương Bất Bại là đang xem xét danh sách người tới và quà tặng hôm nay. Đó cũng không phải là chuyện đơn giản, từ cái danh sách đó cẩn thận suy nghĩ, liền có thể phán đoán được người nào ngả theo mình, người nào trung lập mà người nào là có địch ý. Đang nghiên cứu, Đông Phương Bất Bại bỗng nhiên cảm thấy có người chăm chú nhìn hấn, liếc mắt liền thấy Tả An Chi. Hấn cười với nàng một cái, đang muốn xem tiếp hồ sơ, lại thấy một nam tử mặc đồ đen đi tới chỗ Tả An Chi. Hai người họ nói nói cười cười vô cùng vui vẻ. Nam tử kia hấn cũng biết, chính là Khúc Dương. Khúc Dương tuổi không còn nhỏ, con hấn tuổi cũng xấp xỉ Tả An Chi. Nhưng mặc dù hấn để tang vợ nhiều năm, nhưng khí chất u buồn vẫn không che lấp được vẻ anh tuấn tiêu sái, chỉ sợ trong mắt một tiểu cô nương lại càng có sức hút hơn.

“Phạm gia tiểu cô nương, tại hạ là Khúc Dương.” Khúc Dương không giống như hấn nghĩa, hoàn toàn dùng ánh mắt trưởng bối để nhìn Tả An Chi, “Lúc cháu còn nhỏ ta từng ôm cháu, năm đó sau khi cháu mất tích cùng Phạm trưởng lão, ta đã nghĩ hai người lành ít dữ nhiều. Không ngờ cháu không những còn sống, lại còn xinh đẹp như vậy.”

Xem ra Khúc Dương chính là bạn cũ của ông nội mình, hơn nữa quan hệ giữa hai người có lẽ cũng rất tốt. Hấn cũng là trưởng lão, trong giáo địa vị nhất định không thấp, vì thế cố bám lấy cái ô dù này cũng tốt a. Nghĩ vậy, Tả An Chi lập tức liền lặn xả vào, cố gắng kéo gần quan hệ giữa hai người, đưa một chén trà cho Khúc Dương, ngọt ngào kêu lên: “Khúc thúc thúc, ta mới vào trong giáo, rất nhiều chuyện còn chưa hiểu rõ, sau này phải nhờ thúc thúc chỉ giáo nhiều.”

Khúc Dương thấy nàng thông minh lanh lợi, liền nhận chén trà, cười nói: “Cháu yên tâm, trong giáo kẻ nào dám động vào cháu. Nếu có chuyện gì, ta nhất định sẽ hỗ trợ.” Hấn do dự một chút, lại thấp giọng nói: “Cháu là do Đông Phương Bất Bại cứu về, nói vậy quan hệ với hấn cũng không tồi, nhưng nhớ, không thể vì thế mà không đề phòng người này.”

Hấn nói lời này vô cùng thân thiết, biểu lộ ý quan tâm sâu sắc, khiến Tả An Chi cảm kích nói: “Ta đã biết, cảm ơn Khúc thúc thúc.”

“Vậy là tốt rồi.” Khúc Dương cũng không dài dòng, liền hỏi nàng đã quen cuộc sống trong giáo chưa, ăn, mặc, ở, đi lại thế nào.

Tả An Chi trả lời hết câu hỏi của Khúc Dương xong, đột nhiên nhớ tới một chuyện, liền tò mò hỏi: “Khúc thúc thúc, ta nghe nói thúc thúc tinh thông âm luật, thúc đã từng nghe đến khúc Quảng Lăng Tán thất truyền đã lâu chưa?”

Khúc Dương cười to nói: “Cháu hỏi đúng người rồi. Ta không tin Quảng Lăng Tán kia thất truyền, vì thế đã đi quật hai mươi chín ngôi mộ cổ, rốt cục ở dưới mộ của Thái Ung, đã tìm thấy bản ghi khúc Quảng Lăng Tán. Ta còn cùng... Một vị bằng hữu cải biên nó thành khúc Tiểu Ngạo Giang Hồ cầm tiêu hợp tấu.” Nhật Nguyệt thần giáo và danh môn chính phái Hành Sơn xem như kẻ thù sống chết, cho nên đối với chuyện hấn và Lưu Chính Phong thân thiết, mặc dù bọn họ tự nhận không thẹn với sư môn, nhưng người khác khó tránh khỏi gièm pha. Vì thế, Khúc Dương không đề cập tới tên của Lưu Chính Phong.

“Không biết ta có vinh hạnh được nghe Khúc thúc thúc tấu một khúc không?” Ánh mắt Tả An Chi tỏa sáng nhìn hấn. Có thể được chân chính nghe một khúc Tiểu Ngạo Giang Hồ như vậy, thực sự quá khó khăn.

“Cháu cũng thích âm luật? Chính là khúc này cần cầm tiêu hợp tấu, thôi được, ta dùng thất huyền cầm

tấu vậy.” Khúc Dương thấy nàng mong chờ như vậy, không nỡ để nàng thất vọng, liền xoay người trở về lấy đàn. Hắn ngồi trên chiếu, cảnh vật trước mắt dường như hắn không thấy gì, chỉ hai tay đánh đàn. Tiếng đàn khi thì từ từ bình thản, khi lại dồn dập hào hùng. Tả An Chi ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, phải đợi đến hết khúc nhạc mới dám thở ra, khen: “Khúc nhạc này quả chỉ có chốn tiên giới mới có.”

Lời này của nàng chính là xuất phát từ nội tâm. Âm nhạc hay, phải có ma lực lay động lòng người, có thể mang cảm xúc của người đàn đến với người nghe. Trước kia nghe qua “Thương Hải nhất thanh tiêu”, nàng cảm thấy không phải nói không hay, nhưng so với khúc nhạc Khúc Dương tấu vừa rồi thì kém nhiều lắm. Hắn không chỉ có tài đàn, mà còn đưa vào đó tình cảm, dường như vẽ ra trước mắt nàng cảnh trời xanh trắng sáng, nương dâu bãi bể.

“Nghe danh Khúc trưởng lão cầm kỳ thi họa, không gì không biết, hôm nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền.” Không biết Đông Phương Bất Bại từ lúc nào đã tới đây, sắc mặt hắn có chút âm trầm. Hắn từ nhỏ cha mẹ đã mất, chỉ có thể dựa vào chính mình, ngày thường vui đầu khổ học, đều là học những thứ thực dụng, không quan hệ gì tới những thứ phong hoa tuyết nguyệt này. Mà Khúc Dương tinh thông nhạc lý, mọi người đều biết, hơn nữa còn biết hắn sẽ không dễ dàng đánh đàn thối tiêu cho người khác nghe. Vì thế, mà tình cảnh trước mắt Đông Phương Bất Bại, khó trách hắn suy nghĩ lung tung.

Khúc Dương phẩy đi lá cây rơi trên đàn, cẩn thận cất đàn sang một bên, sau đó mới cười đứng dậy, thông dong nói: “Đông Phương huynh đệ quá lời rồi.” Hắn lại nhìn Tả An Chi một cái, nói: “Phạm tiểu cô nương là con cố nhân của ta, nếu như có thiếu sót gì, còn mong Đông Phương huynh đệ giúp đỡ.”

Đông Phương Bất Bại ngẩng ra một lúc. Hắn không biết Phạm Tùng và Khúc Dương là bạn cũ. Nhưng sau đó rất nhanh phản ứng lại, cười nói: “An An quen biết ta lâu như vậy, đã giúp ta rất nhiều. Ta sao có thể không chiếu cố nàng, xin ngài đừng lo.”

Khúc Dương cảm thấy không cần nói nhiều nữa, chỉ gật đầu với Tả An Chi rồi cáo từ.

“Đi theo ta, những người này nàng cần phải biết.” Đông Phương Bất Bại kéo nàng vào trong phòng.

Tả An Chi bất đắc dĩ theo hắn đi xem hồ sơ, phát hiện những người trong phòng đều đi ra hết, chỉ còn hai người bọn họ. Hắn cầm bút lên, nàng đành phải bất đắc dĩ đi mài mực.

Hai ngày trôi qua rất nhanh, hôm nay Tả An Chi thay đồ xong, liền theo Đông Phương Bất Bại đến đại điện. Trong điện đã có rất nhiều người, lúc nàng bước vào, mọi ánh mắt liền tập trung lên người Tả An Chi. Nàng trong lòng tuy vì thế mà lo sợ bất an, nhưng không thể hiện ra trên mặt, chỉ lạnh nhạt ngồi xuống vị trí của mình.

“Thanh Long đường quan trọng như vậy, làm sao có thể để ột tiểu cô nương đến cai quản chúng ta.” Quả thực như dự liệu của Đông Phương Bất Bại, sau khi Nhậm Ngã Hành cho nàng tiếp nhận chức vụ trưởng lão của Thanh Long đường, các vị trưởng lão khác đều không có ý kiến gì, chỉ có một tên râu quai nón bước ra làm khó dễ nàng.

Tả An Chi nhìn hắn, sau đó nhìn những vị trưởng lão khác, nắm chặt bàn tay phi thường khấn trương. Nàng biết có người không dám ngang nhiên làm khó dễ nàng, cho nên mới sai kẻ này ra.

22. Chương 22: Giết Người Như Thái Rau

Nàng nghĩ đến lời Đông Phương Bất Bại đã nói, Nhậm Ngã Hành tuyệt đối sẽ không để cho ai khác lên ngôi ở vị trí này, vì vậy liền mỉm cười nói: “Vậy người cảm thấy phải là nhân tài cỡ nào mới có thể quản người?”

Tên kia cười lạnh: “Lúc chúng ta và Ngũ Nhạc kiếm phái đánh nhau, ai biết người có lén hạ độc thủ sau lưng chúng ta, lại ngấm ngầm trợ giúp bọn hắn hay không. Dù sao người như vậy không thể quản chúng ta.”

Chuyện Tả An Chi ở phái Tung Sơn mười lăm năm, người biết không nhiều, mà người dám ngang nhiên nói ra trước mặt mọi người lại càng ít. Vì thế, tên kia vừa nói ra lời này, mọi người đều ồ lên, mãi đến khi Nhậm Ngã Hành ho khan một tiếng mới an tĩnh lại.

Nhậm Ngã Hành ngồi trên ghế cao, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua đám người dưới, trầm giọng nói: “Các người đều nghĩ như vậy?”

Cứ cho là có người nghĩ như vậy, lúc này cũng không muốn đứng ra làm con chim đầu đàn. Trong điện nhất thời yên lặng không một tiếng động.

Đông Phương Bất Bại đứng phắt dậy, nặng nề vỗ một chưởng đập nát cái án trước mặt mình. Sau đó, hắn tức giận nói: “Phạm trưởng lão cả đời cống hiến cho thần giáo chúng ta, đánh nhau vài thập niên với bọn tay sau chính phái, các người đã bao giờ thấy ông ấy lùi bước chưa? Đến nay sống chết của Phạm trưởng lão còn không rõ, chúng ta ngay cả hậu nhân của ông ấy cũng không bảo vệ được, khiến cho nàng rơi vào tay giặc. Nay, ta phải rất khó khăn mới cứu được nàng, các người chẳng những không khoan dung, với nàng, lại còn có ý nghi ngờ, đó là đạo lý gì? Nhà ai không có con cháu, không sợ sau này sẽ gặp phải chuyện tương tự như vậy sao? Nếu chuyện này truyền ra ngoài, Thần giáo chúng ta làm gì còn mặt mũi đi lại trên giang hồ.”

Nhậm Ngã Hành gật đầu khen: “Đông Phương huynh đệ nói có lý, tuy rằng đám chính phái đi khắp nơi chửi bới, rêu rao chúng ta là Ma giáo. Cho nên chúng ta phải thể hiện cho bên ngoài thấy, chúng ta có tình có nghĩa, quyết không giống đám người lá mặt lá trái đó.”

Hắn càng nói, người râu quai nón kia càng run rẩy, vội vàng quỳ trên mặt đất, liên tục dập đầu cầu xin: “Giáo chủ tha mạng, tiểu nhân là bị người hãm hại, không phải là chủ ý của ta.” Hắn nhìn về hướng vài vị trưởng lão, thấy bọn họ không một ai chịu đứng ra cầu xin ỉn, bỗng nhiên duỗi ngón tay ra, nói: “Là bọn hắn, là bọn hắn sai khiến thuộc hạ.”

Lúc này hắn đứng ra, kiêu ngạo vô cùng, rất có khí thế chèn ép người khác. Bây giờ thất thế, dám làm lại không dám nhận, chuyển sang lật lọng tố cáo. Một ít người khinh miệt nhìn hắn, hắn lại hồn nhiên không biết, không ngừng cầu xin Nhậm Ngã Hành tha mạng.

Nhậm Ngã Hành dựa lưng vào ghế, nhìn hắn một cái, bỗng nhiên đưa tay rút thanh kiếm bên hông tên hầu đứng cạnh, đẩy nhẹ một cái. Kiếm kia bay nhanh như sao, đâm vào chính giữa ngực của tên kia. Tên kia không kịp kêu tiếng nào đã té nhào xuống đất. Sau đó Nhậm Ngã Hành nhìn Hướng Vấn Thiên vuốt cằm, Hướng Vấn Thiên liền phát tay, sau đó bên ngoài liền có một người bước vào, trong tay cầm theo một cái túi vải đen. Nhậm Ngã Hành cầm túi vải đó giữ mạnh một cái, một cái đầu người rơi xuống, lăn lông lốc trên mặt đất.

Ở đây đều là những người tay nhuốm máu, số đầu người trong tay bọn họ không ít, nhưng vẫn không nhận được mà hô lên kinh ngạc. Bởi vì cái đầu này không phải là của ai khác, mà chính là đầu của trưởng lão Phong Lô đường, Triệu trưởng lão.

Mà Đông Phương Bất Bại cũng vui mừng quá đỗi, kêu to thành tiếng: “Đồng đại ca.”

Người mang túi vào chính là Đồng Bách Hùng. Hắn đi đến bên cạnh Đông Phương Bất Bại, cười ha ha nói: “Đông Phương huynh đệ, ta không chết, may nhờ có giáo chủ đã cứu ta.”

Đối với thâm tình giữa Đông Phương Bất Bại và Đồng Bách Hùng mà nói, cử chỉ này của Nhậm Ngã Hành tương đương với việc bán một cái nhân tình cho hắn. Vì thế, hắn vội vàng ôm quyền hướng Nhậm Ngã Hành, nước mắt lăn tròn trong hốc mắt, cảm kích không nói nên lời.

Nhậm Ngã Hành liếc mắt nhìn hắn một cái, khẽ gật đầu, sau đó điềm nhiên nói: “Triệu trưởng lão không tuân thủ giáo quy, giết hại đồng môn, là ta tự mình xuống núi lấy tính mạng của hắn. Nếu sau này ai còn dám tái phạm, trước cứ nhìn gương hắn đi.”

Mọi người đều im lặng không nói. Nhậm Ngã Hành đá cái đầu xuống dưới bậc, cười nói: “Phạm cô nương tuổi còn quá nhỏ, các người không tin nhiệm nàng ta cũng có thể hiểu. Nhưng chuyện này ta tất có sắp xếp, sau này nàng lập công lớn, các người sẽ tin tưởng nàng. Từ hôm nay trở đi, nàng trở thành trưởng lão của

Thanh Long đường. Còn trưởng lão Phong Lôì đường sẽ do Đông Phương huynh đệ tiếp nhận. Các người có ý kiến gì khác không?”

Một trưởng lão quyền cao chức trọng mà nói giết liền giết, thì lúc này ai dám có ý kiến gì, chỉ sợ cũng sẽ mất mạng ngay tại đây. Ngay cả các trưởng lão cũng tạm thời án binh bất động, trong lòng âm thầm tính toán, sau này tìm ra sai lầm của Tả An Chi, thì Nhậm Ngã Hành sẽ không thể che chở cho nàng nữa. Vì vậy, trước mắt cũng không cần chống đối giáo chủ.

Tả An Chi vẫn lẳng lặng ngồi trên ghế, thờ ơ lạnh nhạt, mặc ọi người nghi ngờ, mặc cho Nhậm Ngã Hành giết người, nàng từ đầu đến cuối đều thản nhiên, không hề tỏ ra kinh hoàng chút nào. Lúc này, nghe Nhậm Ngã Hành gọi, nàng cũng không nhanh không chậm đứng lên, đi đến trước mặt giáo chủ nhận lệnh bài, cúi người hành lễ, một câu cũng không nói. Cái này gọi là kẻ tài cao gan cũng lớn, trước mặt nhiều người mà nàng trấn tĩnh như vậy, cũng khiến ột vài người bội phục, không dám xem thường nàng.

Sau khi trở về phòng, đuổi hết mọi người ra, Tả An Chi thở dài một hơi, cảm thấy tay chân đều nhũn ra. Hoàn hảo là công phu “Chết vẫn còn sĩ diện” của nàng phát huy công dụng, bằng không liền hỏng hết rồi. Đây chính là tuyệt kỹ nàng luyện ra lúc ở trong phòng thí nghiệm bị giáo sư kia mắg. Vị giáo sư kia chỉ cần thấy học trò sai lầm liền bắt đầu mắg, nếu tên học trò kia lộ ra vẻ không vui hoặc oán giận thì còn bị mắg lợi hại hơn. Cho nên, sau một thời gian ở phòng thí nghiệm, nàng để luyện thành công phu vui buồn không lộ ra mặt.

Chính là...Tuy rằng nguy cơ trước mắt đã được giải quyết, nhưng phiền toái sau này thì chưa biết thế nào.

Cầm bút và sổ sách ra sau quày, Tả An Chi liếc mắt một cái liền vội vàng gạch hết tên những người già yếu, cảm thấy đầu đau kinh khủng. Tại sao đợi hơn một tháng rồi mà vị chương môn Thái Sơn còn chưa thấy bóng dáng. Chẳng lẽ bây giờ đạo sĩ rất nghèo, cho nên không có tiền để đi uống rượu ăn cơm sao? Rõ ràng trong hồ sơ ghi tên chương môn này yêu rượu như mạng mà.

Nàng làm trưởng lão Thanh Long đường, còn chưa có phóng hỏa, thì người khác trước tiên đã ở sau lưng nàng thả một mối lửa rồi. Nàng không ngờ an bài của Nhậm Ngã Hành là bảo nàng dẫn người đi giết chương môn phái Thái Sơn. Hẳn không phải không biết, nàng ngồi ở vị trí trưởng lão này, rất nhiều người không phục. Chính là ở thế giới này, không chấp nhận kẻ yếu. Kẻ mạnh mới có thể sống, nàng không thể chờ mong người khác sẽ che chở cho nàng, vì nàng mà dọn sạch bụi gai trên con đường. Ngay cả khi nàng có giá trị lợi dụng đi nữa, nếu không biến cách sinh tồn thì sớm hay muộn cũng chỉ là một con tốt tầm thường. Nhiệm vụ lần này, xem như một bài kiểm tra đi...

Theo dự kiến, cao thủ trong đường đều đang ở bên ngoài, cách xa nơi đây, cho dù nhận được tin tức, nhất thời cũng không về kịp. Những người mà Tả An Chi có khả năng điều động, cũng chỉ có mấy người già yếu này, mà ngay cả bọn họ cũng chưa chắc đã nghe lệnh nàng. May mắn là Đông Phương Bất Bại cùng đi, con người hấn nổi tiếng là ngoan tuyệt, cho nên mọi người trước mặt hấn đều khúm núm, cũng giúp nàng bớt không ít phiền phức. Cho dù hấn có lấy cớ là chiếu cổ vợ sắp cưới thì nàng cũng hiểu là kế hoãn binh tạm thời, cho nên chỉ cần tiếp tục dùng tuyệt chiêu “Chết vẫn còn sĩ diện” thì có thể bình chân như vại.

Tả An Chi càng nghĩ, càng cảm thấy mình không làm nổi chuyện này. Võ công của nàng tuy rằng nếu đánh nhau với kẻ bình thường trên giang hồ thì không thất thế, nhưng đấu với cao thủ cỡ chương môn phái Thái Sơn thế này, phỏng chừng ngay cả cơ hội bỏ chạy cũng không có. Nếu như dùng cách đánh hội đồng, một đám người già yếu chống với đạo sĩ Thái Sơn, cũng chỉ là con đường chết. Cho nên, tốt nhất vẫn là ám sát thôi.

Bọn họ ở dưới chân núi Thái Sơn, tìm một trấn nhỏ, dựng một quán rượu duy nhất ở đây. Chính là không hiểu sao, ngoại trừ đám du côn du kẻ thì người nên đến lại không đến, khiến nàng có chút nóng lòng.

“Bà chủ, khách đến.” Đông Phương Bất Bại dịch dung thành một tên tiểu nhị trong quán chạy đến báo cho nàng.

“Đến đây?” tay Tả An Chi run lên, bút lông đang viết sổ sách liền rơi xuống, kéo một đường mực dài trên giấy. Nàng cố bình tĩnh, nhìn ra ngoài cửa, nơi có hai vị đạo sĩ một già một trẻ đang đứng.

23. Chương 23: Tiểu Long Bộ Cũng Có Mùa Xuân

“Tiểu nhị, trước mang ra đây mấy cân rượu ngon, sau đó lại làm một ít thức ăn chay nhé.” Lão đạo sĩ nói với tiểu nhị.

“Vâng vâng, khách quan, người tới vừa đúng lúc, trong quán chúng ta vừa mua mấy chục vò rượu ngon thượng đẳng, ta sẽ mang đến cho ngài.” Tên tiểu nhị vội nói to, sau đó chạy xuống bếp gọi món.

Đông Phương Bất Bại cầm trong tay một cái bát đưa tới trước mặt của Tả An Chi, nàng vươn tay ra, chạm vào cái bát, nhưng lại trù trù không nhận. Nàng không thể không do dự, nếu nhận rồi, liền thật sự sẽ hoàn toàn bước vào cuộc sống giang hồ tanh tưởi mùi máu, muốn quay đầu lại cũng không kịp. Thấy nàng như vậy, Đông Phương Bất Bại thở dài, định cầm cái bát về. Nhưng Tả An Chi nhắm mắt lại, nhanh chóng đoạt lấy cái bát, sau đó ném xuống đất.

Một tiếng vang thanh thúy, chính là tín hiệu để ra tay, cũng là dấu hiệu thông báo chính thức nàng dùng tư cách trưởng lão của Nhật Nguyệt thần giáo để đối đầu với chính phái. Quy tắc sinh tồn của thế giới này là thế, nếu người khác không chết, vậy người chết là mình, không có con đường nào khác. Mà nàng không thể yêu cầu thế giới này thích ứng với mình, chỉ có thể tự mình thích ứng với nó. Nàng sớm đã không còn đường lui, việc gì phải tự lừa mình dối người, nếu còn muốn sinh tồn, vậy làm người phải tàn khốc một chút.

Việc hạ độc trong rượu này là chủ ý của Khúc Dương. Nàng mặc dù cũng từng cân nhắc kế này, nhưng hạ độc cũng phải cao thủ mới làm được. Chẳng những phải chọn tốt thời gian, địa điểm, mà ngay cả người hạ độc cũng phải giỏi. Người dùng độc giỏi nhất Ngũ Độc giáo lại không phải do nàng cai quản, hết đại hội ba năm đã đi xuống núi rồi. Thứ duy nhất nàng biết sử dụng là Mông Hãn Dược, nhưng không thể hy vọng xa vời là mua nó hạ vào trong rượu, kẻ lão luyện giang hồ như lão đạo sĩ Thái Sơn này vừa uống thì sẽ nhận ra.

Tương lai thật tương sáng a, chỉ hy vọng kế sách lần này dùng được. Tả An Chi bĩu môi, cảm thấy con đường này thật gian nan. Mà Đông Phương Bất Bại, lúc trước từ hai bàn tay trắng đi tới vị trí hôm nay, hẳn đã phải trải qua bao nhiêu suy sụp đau khổ? Nàng nhìn thoáng qua Đông Phương Bất Bại đang cầm khăn lau bàn, không dám tiếp tục miên man suy nghĩ nữa, chỉ nâng cằm làm bộ lơ đãng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Nhưng khóe mắt của Tả An Chi lại một chút cũng không rời cái bàn kia.

Lão đạo sĩ mở hai vò rượu, nhịn không được hít một hơi, cảm thấy rượu thơm nức mũi. Độ tử của Lưu Linh gặp được loại rượu này, quả thực như đất hạn gặp được mưa rào. Hắn chờ đổ rượu vào chén không nổi, liền nhắc cả bình mà rót vào miệng, liền thanh khen: “Rượu ngon.”

Hắn không đợi đồ ăn lên, đã một ly lại một ly rót tiếp. Mà tiểu đạo sĩ kia dường như đã quen bộ dạng này của hắn, cho nên hắn vừa uống hết một chén, lại rót thêm chén nữa. Rượu tuy rằng mới uống thì ôn hòa ngọt mát, nhưng lại có tác dụng chậm. Hắn uống hơn mười chén, liền bắt đầu lơ đãng say, lớn tiếng quát: “Đồ ăn sao còn chưa lên?”

“Đến đây đến đây.” Đông Phương Bất Bại giả làm tiểu nhị bưng một mâm đồ ăn lên, cuống quýt định bày trước bàn hắn. Ai ngờ, vừa vận sắp tới thì hắn lại chạy quá mau, cho nên vấp vào chân bàn, liền ngã xuống. Mâm đồ ăn trong tay theo đà liền bay đi, vừa vận đều đổ hết vào trong vò rượu, một ít đồ ăn văng lên người lão đạo sĩ.

“Khách quan, tiểu nhân...xin lỗi.” Đông Phương Bất Bại khúm núm đứng lên, ngay cả bụi đất bám trên quần áo cũng không dám phủi, run run rầy rầy nói.

Người trong võ lâm đều biết, chưởng môn phái Thái Sơn vô cùng nóng tính. Lão đạo sĩ nhìn quần áo bẩn hết, lại nhìn đồ ăn đổ hết vào bình rượu, đau lòng còn nhiều hơn tức giận. Hắn vốn đã vài phần say, lúc này nổi nóng lên, liền một cước đá ngã cái bàn, túm cổ áo của Đông Phương Bất Bại, giận dữ nói: “Đồ có mắt như ngu này, hấp tấp cái gì, không những làm bẩn quần áo của ta, còn làm hỏng rượu ngon của ta.”

Vài tiểu nhị trong tiệm thấy hắn nổi nóng thì vội đi qua khuyên giải, nhưng làm thế nào cũng không kéo tiểu nhị kia ra được. Mà tiểu đạo sĩ ở bên cạnh thì bị choáng váng, không biết làm thế nào cho phải. Lão đạo sĩ quát: “Thiên Môn, đưa kiếm cho ta, ta muốn giết thẳng nhãi này.” Vì thế, tên tiểu đạo sĩ như si như

túy đi lấy kiếm, còn chưa lấy được ra, đã thấy bà chủ từ sau quầy như một cơn gió quét qua đây, sau đó ngồi phịch dưới đất khóc to.

Tả An Chi dùng sức đâm chân dậm tay lên mặt đất, khóc to đến nỗi ba dãy phố cũng phải nghe được tiếng nàng. Nàng lấy ống tay áo chấm nước mắt, phần son trát dày trên nàng cũng bị nước mắt dính tèm lem. Nàng vừa khóc vừa kêu to: “Trời ạ, làm thế này là có định để cho người sống không. Lão nương ba mươi tuổi rồi, khó khăn lắm mới gả đi được. Ai ngờ vừa qua cửa đã bị chồng bỏ. Vừa mở quán rượu muốn kiếm miếng cơm thì lại có người tới gây chuyện, các người lấy mạng già của ta luôn đi. Ông trời ơi, ông thật sự là không có mắt hay sao, định để cho lão nương chết hay sao.”

Nàng than trời trách đất hồi lâu, bỗng nhiên đi đến trước mặt lão đạo sĩ, túm lấy vạt áo của hắn, nói: “Đạo gia, người đừng phá quán của ta a. Đây là sinh mệnh của ta, người muốn cái gì ta cũng đưa cho người.” Nàng ngẩng đầu lên, cố gắng liếc mắt đưa tình với hắn.

Đạo sĩ kia vừa nhìn liền giật mình, bàn tay đang túm cổ Đông Phương Bất Bại buông ra. Sau đó hắn rút vạt áo trong tay Tả An Chi, liên tục xua tay nói: “Quên đi, quên đi.” Sau đó định nhắc chân đi ra ngoài.

Tả An Chi không định bỏ qua, lại kéo lấy đạo bào của hắn: “Đạo gia, người cứ như vậy đi khỏi quán của ta, chẳng phải sẽ phá hỏng thanh danh của quán sao. Người ta nhất định sẽ nói là do ta đãi khách không tốt, về sau ai còn dám đến nơi này ăn cơm nữa.” Nàng càng nói càng thương tâm, gào đến khàn giọng.

“Người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không nói chuyện này ra ngoài.” Lão đạo sĩ vội vàng cam đoan với nàng.

“Người phải dùng hành động để chứng minh thì ta mới tin. Không bằng như vậy đi, để ta bắt tên khốn làm bẩn áo ngoài đi mua bộ quần áo khác cho ngài mặc tạm, sau đó lại sai người mang một vò rượu ngon mời ngài thưởng thức trong khi ta tự tay đi giặt cái áo bẩn kia, có được không?” Tả An Chi thấy lão đạo sĩ còn chần chừ, lại liếc mắt một cái: “Chẳng lẽ là đạo gia muốn người ta thay quần áo cho ngài nữa sao? Ta tất nhiên là không cự...”

Hoàng đế còn ngại con điên, cho nên lão đạo sĩ sợ tới mức gật đầu lia lịa: “Ta tự thay, để ta tự thay.”

Sau khi hắn thay xong quần áo đi ra, thì tiểu nhị trong quán đã dựng cái bàn vừa bị hắn đá đổ lên, bày một mâm rượu và thức ăn mới. Mà bà chủ mặt còn chưa rửa, muốn tự mình rót rượu cho hắn. Lão đạo sĩ vội vàng ho khan một tiếng, nghiêm mặt nói: “Bần đạo là người xuất gia, việc này cứ để đồ đệ của ta làm là được rồi, không dám phiền bà chủ.”

Tả An Chi lưu luyến không rời, mãi sau mới chịu lùi ra.

Lão đạo sĩ lúc này mới thoải mái mà thở phào một hơi, gọi đồ đệ đến ngồi cùng, lại sai nó rót rượu. Ăn uống được một lúc, liền nghe thấy tiếng ồn ào. Thì ra là một đám xiếc đến quán rượu ăn cơm. Bọn họ ngồi gần bàn hắn, vừa cười nói vừa làm trò. Trong đó, một lão già nói: “Chúng ta hôm nay chơi trò phun lửa, kiếm được không ít tiền nha.”

Một vị nam tử béo tròn, tướng mạo vô cùng đáng khinh đắc ý cười nói: “Cũng phải, không uống công ta học công phu này.” Miệng hắn vừa hé ra, quả nhiên phun ra đầy lửa. Khách trong quán thấy vậy đều tập trung ánh mắt nhìn về phía hắn, có người còn vỗ tay khen ngợi. Người này thấy vậy, càng đắc ý, ôm quyền xoay bốn phía, lại phun ra một ngọn lửa. Mà bất hạnh làm sao, ngọn lửa lại vừa vặn phun tới bàn lão đạo sĩ. Chỉ thấy ngọn lửa kia liếm một cái lên áo hắn, sau đó bùng bùng cháy to. Lão đạo sĩ thâm nghĩ, hôm nay xuất hành hình như không phải là ngày tốt hay sao mà liên tục gặp tai họa thế này. Hắn cũng không vội gây phiền toái với tên nam tử phun lửa kia, mà trước hết luống cuống tay chân cố gắng dập lửa trên người, lại không hiểu sao dập thế nào cũng không tắt.

Tiểu đạo sĩ sợ đến phát khóc: “ Sư phụ.”

Lão đạo sĩ bị lửa cháy vào da, khẩn cấp mắng: “Ngu xuẩn, còn không mau mang nước đến.”

Tiểu đạo sĩ kia còn chưa kịp động đây, đã thấy bà chủ quán uốn uốn éo éo chạy tới, cả kinh kêu lên: “Ai nha, đạo gia, ngài sao vậy, còn không mau dập lửa.” Nàng thuận tay cầm vò rượu trên bàn hất lên người đạo sĩ, trong nháy mắt, lửa càng cháy to hơn. Lão đạo sĩ lửa giận ngút trời, thâm nghĩ sau khi dập được lửa nhất định sẽ tính toán với con đàn bà điên khùng này. Sau đó hắn không quản đồ đệ, khẩn cấp nhảy ra ngoài cửa sổ, vội vàng chạy tới bờ sông để dập lửa.

Chỉ trong nháy mắt, liền nghe thấy ngoài cửa sổ vang lên tiếng kêu thảm thiết của hân. Tiểu đạo sĩ vội nhìn ra ngoài, đã thấy ngoài cửa không biết từ bao giờ đặt một cái chum to, bên trong đều là dầu. Lão đạo sĩ nhảy vào chum dầu, phút chốc lửa bùng lên, không còn thấy rõ bóng người nữa. Đến lúc này, cho dù có là óc heo thì hân cũng hiểu là hai thầy trò bị trúng kế của kẻ địch.

Chú thích của tác giả: Sau khi xem xong chương này, mọi người có hiểu tiêu đề không? Được rồi, không đoán được kỳ thật rất bình thường, đoán được mới là không bình thường. Mỗi người trong chuyện xưa đều có khả năng chính là long bộ, mà An An chính là tiểu long bộ cũng có mùa xuân a. Hy vọng mọi người đều có một câu chuyện xưa của chính mình, có được mùa xuân của chính mình. (long bộ: con rồng, ở đây có nghĩa là nhân vật chính, nhân vật trung tâm, làm được một điều gì đó phi thường)

24. Chương 24: Giang Hồ Hiểm Ác

Tiểu đạo sĩ hô to một tiếng, sau đó vội chạy xuống bếp tìm nước. Mọi người trong quán cũng không ngăn hân, lặng lẽ đứng một bên nhìn hân xắn tay áo, cầm theo xô nước đi dập lửa. Chính là cả bể dầu kia, làm sao dễ dập như vậy. Đợi cho đến khi lửa tắt, thì đã qua nửa canh giờ, cả người lão đạo sĩ đã cháy rụi, không còn một chút hơi thở nào.

“Người là ai? Vì sao phải hại sư phụ của ta?” Tiểu đạo sĩ thấy sư phụ đã chết, vừa vội vừa tức xoay người lại, run rẩy hỏi Tả An Chi.

Khách trong quán từ lúc lửa cháy đã bỏ chạy hơn một nửa, những người muốn ở lại xem náo nhiệt cũng bị tiểu nhị trong quán đuổi đi. Tả An Chi đi ra đằng sau, gọi người mang một chậu nước đến cho nàng rửa mặt, thay đổi quần áo mới rồi đi ra. Tên đạo sĩ cười thấy nàng mỉm cười, mắt ngọc mảy mai, da thịt trơn bóng trắng như tuyết, liền đánh mất luôn bộ dạng hùng hổ vừa rồi.

Nàng còn đang định mở miệng nói chuyện, đã nghe thấy một tiếng kêu kinh ngạc: “Tả sư muội, là muội.”

Mọi người trong quán đều nhìn về phía âm thanh kia. Tả An Chi thở dài, cố nặn ra một nụ cười, xoay người lại chào: “Mạc sư huynh.”

Thanh niên đang há hốc miệng đứng ngoài cửa kia, không phải ai xa lạ mà chính là Mạc Tùng Bách. Hân vội vàng bước tới gần nàng, lại nhìn đám người đang vây quanh tiểu đạo sĩ kia, nghi hoặc nói: “Đây không phải là Thiên Môn sư đệ phái Thái Sơn sao? Ngũ Nhạc chúng ta đồng khí liên chi, Tả sư muội vì sao lại sai người bao vây hân? Có phải là có người định đả thương hân, cho nên muội đây là đang che chở cho hân không?”

Tiểu đạo sĩ tên Thiên Môn nghe được lời ấy thì tức đến hộc máu, nói: “Thì ra yêu nữ kia họ Tả. Người còn gọi nàng là sư muội sao? Tung Sơn Tả chương môn từ sớm đã truyền thư cho các đại môn phái, nói Tả An Chi cấu kết với Ma giáo, cho nên trục xuất nàng khỏi sư môn rồi. Đồ vong ân bội nghĩa, vô lễ chính đạo mỗi người đều có quyền chém chết. Hơn nữa, mấy ngày trước, việc Tả An Chi nhậm chức trưởng lão của Ma giáo, còn ai không biết. Nàng vừa rồi còn thiết kế cạm bẫy giết sư phụ của ta...”

Tuy rằng không tự mình ra tay, nhưng quả thực nàng là người dựng nên kế lấy mạng chương môn Thái Sơn. Nàng vốn trong lòng không vui, nhưng nghe thấy câu “mỗi người đều có quyền chém giết”, thì áy náy tan thành mây khói. Tả An Chi không cười nữa, lạnh lùng nói: “Mỗi người đều có quyền chém giết? Ai đưa ra quy định này? Trước không nói đến chuyện ta tới Nhật Nguyệt Thần giáo là do bị Tả Lãnh Thiên sai khiến. Mà cho dù ta thật sự không muốn ở Tung Sơn nữa thì cũng là chuyện riêng của ta. Ta thích môn phái nào thì gia nhập môn phái đó, người quản được sao? Hay là Ngũ Nhạc kiếm phái là một đám thổ phỉ bất người?”

“Câm miệng.” Mạc Tùng Bách quát to, vẻ mặt khỗ sở nhìn nàng: “Tả sư muội, là bởi vì ta đã không kịp nhìn thấy cái khăn cầu cứu muội để lại, cho nên mới khiến muội phải đi vào con đường này. Nhưng muội cũng không nên làm nhục môn phái, khi sư diệt tổ. Ta biết, muội là bị Đông Phương Bất Bại của Ma giáo

ép buộc, nếu bây giờ muội chịu quay đầu hối cải vẫn còn kịp. Ta sẽ đưa muội về Tung Sơn thỉnh tội với Tả chương môn, nói rõ nguyên do, hẳn chắc chắn sẽ tha thứ uội, thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

“An An, thì ra nàng là bị ta ép buộc sao?” Đông Phương Bất Bại rửa sạch mặt xong liền đi ra, đứng bên cạnh Tả An Chi, ra vẻ kinh ngạc nhìn nàng.

“Chàng nói xem?” Tả An Chi tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái, người khởi xướng việc này còn không phải hắn sao? Sau đó, nàng mới quay đầu lại nhìn Mạc Tùng Bách, nghiêm túc nói: “Không còn kịp nữa rồi, muốn ta quay đầu lúc này là không thể. Mạc sư huynh, huynh là người tốt, có một số chuyện huynh cần phải biết. Ta vốn là người do Tả Lãnh Thiền phái đến bên cạnh Đông Phương Bất Bại để thám thính tình hình. Cho nên, nếu ta có cấu kết với Ma giáo, cũng là do hắn sai khiến. Sau đó, hắn thấy sự tình bại lộ, nên quyết định từ bỏ con tốt thí là ta, để ọi người trên giang hồ đuổi giết ta. Nếu ta không may mắn thoát chết, oan khuất này ta biết phải giải bày cùng ai? Thầy của ta, nhà của ta đều không phải ở Tung Sơn, ta không nợ phái Tung Sơn cái gì, là phái Tung Sơn có lỗi với ta. Ta vốn vô tội, tại sao lại phải đi thỉnh tội? Huynh mặc dù tâm tình lương thiện, nhưng huynh phải nhớ điều Đằng La cô nương khi còn sống đã nói, đối với người ngoài không cần quá tốt. Tả Lãnh Thiền là người có dã tâm, huynh phải đề phòng.”

Nàng do dự một chút, lại liếc mắt nhìn Đông Phương Bất Bại một cái, nói tiếp: “Đằng La cô nương, vốn cũng là người được Đông Phương Bất Bại phái tới bên cạnh huynh. Nàng tuy là người trong Ma giáo, nhưng không hề có chút ác ý nào. Trong Ma giáo, người người không phải ai cũng xấu, mà trong chính phái, người người không phải ai cũng tốt. Huynh từng chiếu cố ta rất nhiều, cho nên hôm nay ta sẽ thả cho huynh đi. Nhưng nếu sau này huynh rút kiếm với người trong Ma giáo, thì chúng ta sẽ thành kẻ địch, không cần thủ hạ lưu tình. Bảo trọng, đây là lời trăng trối của Đằng La cô nương.”

Nàng phát tay, tất cả đám người trong quán rượu, từ tiểu nhị đến diễn xiếc, tất cả đều nghênh ngang đi theo nàng.

Trận chiến này, Tả An Chi không tổn thất một người một ngựa nào đã giết chết được chương môn một phái. Vì thế, người trong Thanh Long đường không dám coi thường nàng nữa, nàng ra lệnh gì đều nhất nhất tuân theo. Nàng không mở miệng, thì bọn họ cũng không dám há mồm.

“Đây mới là bộ dạng chân chính của nàng sao?” Đông Phương Bất Bại giục ngựa chạy lên, cùng nàng sóng vai mà đi.

“Người nóng nảy cũng muốn cắn con thỏ.” Tả An Chi thản nhiên nói. Nàng đã từng đọc trong tiểu thuyết, thấy có những người bị oan khuất, rơi vào cảnh thập tử nhất sinh, nhận hết đau khổ, cuối cùng đến lúc chứng minh được bản thân trong sạch rồi, lại bị thương rơi lệ: trên đời này vẫn có công đạo a. Nhưng rốt cục thì sao, những gì hắn đã mất đi cũng không bao giờ trở lại. Không, nàng không cần như vậy. Nàng trong sạch hay không không cần người khác phải chứng minh, công đạo chính là nằm trong lòng nàng, không cần người khác phải đồng tình. Bận chết ỉnh sống, đó là con đường nàng lựa chọn để sinh tồn. Hai bàn tay của nàng, bây giờ rõ ràng vô cùng sạch sẽ trắng trẻo, nhưng chính nàng lại vẫn nhìn thấy vết máu dính trên đó. Nếu Mạc Tùng Bách có thể tìm thấy nàng trước Đông Phương Bất Bại, có lẽ mọi thứ sẽ khác? Đáng tiếc, trên đời vốn không có “nếu như...”

“Không phải là ‘Con thỏ nóng nảy cũng muốn cắn người’ sao?” Đông Phương Bất Bại cười nói.

“Ta là con thỏ ư?” Tả An Chi trừng mắt nhìn hắn.

“Nàng đương nhiên không phải con thỏ, nàng so với con thỏ còn lợi hại hơn, ít nhất cũng biết bỏ lại khăn tay cứu.” Đông Phương Bất Bại đột nhiên nhảy khỏi mình ngựa, lập tức ngồi lên ngựa của nàng, hai tay của hắn vô cùng thân mật ôm thắt lưng Tả An Chi, hơi thở nóng rực như có như không thổi vào gáy nàng: “An An, đừng suy nghĩ nhiều, giống như nàng nói vậy, chúng ta cũng chỉ là muốn sống sót mà thôi. Nhưng mà cái khăn tay kia rõ ràng là khăn tay dính ước, tại sao nàng lại đưa cho Mạc Tùng Bách a, hôm nay lại còn không giết hắn, cả tiểu đạo sĩ phái Thái Sơn nàng cũng tha, có phải là coi trọng hắn không?”

Tả An Chi thiếu chút nữa lão đảo rơi xuống, lại quên mất mình có thể đá Đông Phương Bất Bại xuống ngựa. Nàng cố ổn định thân mình, sau đó nghiêng đầu nhìn hắn: “Cái này chàng cũng đoán được?”

“Ta lập tức quay lại giết hắn và tên tiểu đạo sĩ kia.” Đông Phương Bất Bại thấy nàng không phủ nhận, liền hừ một tiếng, làm bộ định nhảy xuống.

“Đi nhanh về nhanh.” Tả An Chi một chút cũng không ngăn cản hẳn.

Đông Phương Bất Bại thấy vậy, lại ôm chầm thắt lưng nàng, chặt đến nỗi nàng không cự quấy được. Sau đó hắn tò mò hỏi: “Nàng làm sao biết ta không định giết bọn hắn?”

“Chưởng môn phái Hành Sơn bệnh tật, hầu hết mọi chuyện đều do Mạc Tùng Bách đảm đương. Mà chưởng môn Thái Sơn đã chết, nếu giết Thiên Môn, như vậy Thiên Tùng sẽ bớt một mối họa ngầm. Hành Sơn thì chỉ có một đám ni cô mặc kệ sự đời, Nhạc Bất Quần phái Hoa Sơn đã được Tả Lãnh Thiên cứu. Chẳng lẽ định giết Mạc Tùng Bách và Thiên Môn tiểu đạo sĩ để làm mạnh thêm vây cánh của Tả Lãnh Thiên sao?” Tả An Chi thừa lúc hắn lơ là, bỗng nhiên giật mạnh khuỷu tay đánh vào bụng hắn một cái, lại mượn lực nhảy lên con ngựa của Đông Phương Bất Bại. Sau đó, nàng đắc ý cười, giục ngựa chạy như bay.

Đông Phương Bất Bại bắt đắc dĩ sờ sờ cằm, bắt đắc dĩ cười khổ nói: “Càng ngày càng lợi hại, không biết là ta nên cao hứng hay thất vọng đây?” Hắn đang định đuổi theo, bỗng nghe con ngựa đằng trước hí dài một tiếng, sau đó điên cuồng mà chạy, sau đó khuỷu xuống, mà Tả An Chi thì giống như một hòn đá nhỏ, bị hất văng đi.

25. Chương 25: Ngựa Bị Đầu Độc

Mặt trời lúc này vẫn đang đang ở trên đỉnh đầu, đi ở trên đường thậm chí còn nóng bức, nhưng Đông Phương Bất Bại lại cảm thấy cả người lạnh run.

Hắn vội vàng nhảy xuống ngựa, nhìn thấy Tả An Chi vẫn đang nằm bất động trên mặt đất, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng như đang đeo một tảng đá nặng ngàn cân, ngay cả chân hắn cũng không nhấc lên nổi. Nhưng hắn vẫn còn có thể khinh công, vì vậy, Đông Phương Bất Bại liền bay như một mũi tên, lướt qua đám người Thanh Long đường còn đang ngây dại, lướt qua con ngựa điên kia, đi tới bên cạnh Tả An Chi.

Trên người nàng không có vết thương rõ ràng, cũng không có vết máu, nhưng lại vẫn hôn mê bất tỉnh. Loại tình hình này so với vết thương bên ngoài còn đáng sợ hơn, bởi vì có thể là bị nội thương nghiêm trọng rồi. Nhẹ nhàng nâng đầu nàng lên, Đông Phương Bất Bại cố gắng kiểm soát bất an trong lòng, đưa tay sờ vào trong vạt áo của nàng, muốn kiểm tra xem lục phủ ngũ tạng của nàng có bị thương không.

“Aizz, đừng quá đáng.” Tay của Đông Phương Bất Bại thành linh bị bắt được. Tả An Chi mở to mắt, bắt màn trường hắn.

Ánh mắt của nàng thực sự rất đẹp, trắng đen rõ ràng, sáng trong động lòng người. Mà trọng yếu hơn là, nàng mở mắt nghĩa là nàng tỉnh, mà xem ra cũng không có tổn thương gì. Hất tay ý bảo đám người Thanh Long đường không có chuyện gì, không cần lại đây, sau đó Đông Phương Bất Bại liền đỡ Tả An Chi ngồi dậy, sắc mặt không vui cúi đầu nhìn nàng: “Nàng gạt ta?”

“Không có, là ta vừa tỉnh mà.” Tả An Chi vội giải thích. Vừa rồi lúc rơi xuống, nàng tuy rằng đứng lúc vận nội lực bảo vệ bản thân, nhưng cú văng quá mạnh, cho nên vẫn hôn mê bất tỉnh. Khó khăn lắm mới mở được mắt ra, đã thấy Đông Phương Bất Bại chuẩn bị sờ tay vào ngực nàng, hơn nữa, ánh mắt hắn còn vô cùng đau đớn. So với điều trước mà nói, điều sau càng khiến nàng sợ hãi hơn, dường như nàng không áp chế được một loại cảm xúc nào đó nữa.

Huống chi, trước mặt bao nhiêu người mà tả tơi thế này quả thực khó coi. Vì vậy nàng định đứng lên vỗ vỗ bụi đất trên người, giả bộ như không có chuyện gì. Nhưng Đông Phương Bất Bại lại bỗng nhiên nở nụ cười, dùng thân thể che khuất tầm mắt của mọi người, sau đó chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, mà bàn tay đang đặt ở ngực nàng vẫn không ngừng cách một lớp vải mà sờ soạng. Hành động của hắn khiến nàng không thở nổi. Cả người của hắn vô cùng rắn chắc, nhưng môi lại ấm áp mềm mại, từng chút, từng chút, đang không ngừng liếm cắn đôi môi của nàng. Môi của hắn và môi của nàng dán với nhau, ngay cả hô hấp của hai người cũng loạn nhịp đầy ái muội, phân không rõ là hơi thở của ai. Mà bàn tay kia, có lẽ bởi vì quần áo quá mỏng manh, cho nên độ ấm lòng bàn tay của Đông Phương Bất Bại truyền hẳn vào cơ thể nàng. Tả An Chi sợ hãi, nghi hoặc nhìn ánh mắt tối đen của hắn. Bên trong ánh mắt ấy, không hề có chút

mê loạn nào, chỉ có sự tỉnh táo và bình tĩnh, còn có cả ý chí kiên định. Mà thành lũy trái tim nàng hằng cố thủ, lại bị chính sự cố chấp kiên định ấy làm nứt ra một khe hở.

“Đứng lên đi.” Cẩn thận sờ soạng toàn thân nàng một lần nữa, đến khi xác định nàng không bị gãy xương hay nội thương thì Đông Phương Bất Bại mới buông nàng ra. Về mặt của hắc đường như vừa rồi vốn dĩ không có chuyện gì xảy ra, đưa tay kéo nàng đứng lên: “Con ngựa tại sao lại phát cuồng?”

Đề tài chuyển quá nhanh, khiến Tả An Chi phải hồi lâu mới phản ứng lại, đáp: “Ta cũng không rõ lắm, nó đột nhiên như vậy.”

Đông Phương Bất Bại không nói, nắm tay nàng đi đến bên cạnh con ngựa đang hí dài nằm trên đất. Hắn ngồi xổm xuống, chăm chú nhìn chân con ngựa, sau đó thì thầm nói: “Chân trước của nó bị người ta dùng kim đâm vào, lúc trước đâm không sâu, cho nên không có việc gì, sau khi chạy thì kim mới cào đâm sâu vào. Đến khi đâm vào thịt, con ngựa mới đau đến nỗi mất khống chế.”

“A? Là ai làm?” Tả An Chi cả kinh, “Con ngựa này là của chàng, như vậy, người đâm kim chính là muốn hại chàng sao?”

“Không biết.” Đông Phương Bất Bại lắc đầu, tầm mắt chuyển tới đám người Thanh Long đường còn đang đứng phía xa xa, ám chỉ với nàng đây không phải là chỗ thích hợp để nói chuyện này.

Con ngựa này là hắc cùng mấy người khác mua. Nhưng con ngựa này đặc biệt ở chỗ, nó là con chạy nhanh nhất, ở trong đám ngựa cũng khỏe mạnh nhất, vì thế nên hắn mới chọn nó, không ngờ lại bị người khác đặt bẫy. Người nọ hẳn là muốn hại hắn, nhưng không ngờ Tả An Chi lại bị tai bay vạ gió. Chỉ là, một kỹ xảo nhỏ như vậy mà muốn hại chết hắn, không khỏi quá buồn cười đi.

Từ trong vó ngựa rút ra mấy cây châm, Đông Phương Bất Bại sờ chân ngựa, nói: “Xương cốt không gãy, nhưng không thể cưỡi nữa.”

Con ngựa kia “Xích xích” kêu hai tiếng, thử đứng lên đi vài bước, quả nhiên là khắp khiêng.

Từ lúc này đến giờ, Đông Phương Bất Bại không hề buông tay Tả An Chi ta, ngay cả lúc ngồi xổm xuống cũng túm nàng cùng ngồi. Mà Tả An Chi cũng không giãy dụa, để mặc theo ý hắn. Đông Phương Bất Bại đưa nàng lên một con ngựa khác, sau đó chính mình cũng nhảy lên ngồi sau lưng nàng, giơ roi giục ngựa, chậm rãi mà đi. Hắn trên mặt tuy không thay lòng, nhưng trong lòng không ngừng nổi sóng.

Người xuống tay, chính là người phải hiểu rõ hắn, có lẽ chính là một trong những kẻ thủ hạ. Cho dù không phải là kẻ đó trực tiếp ra tay, nhưng ít nhất cũng hỗ trợ truyền tin tức. Nói không chừng, ngay cả con ngựa kia cũng đã được an bài ngay từ đầu. Như vậy, là người nào muốn ra tay với mình? Mà hắn vì cái gì lại ra tay với mình?

Có lẽ không ngoài đám người muốn hắn chết quách từ lâu rồi.

Trong chốn giang hồ, đám người chính phái tự đề ra nhiệm vụ “trảm yêu trừ ma”, rất có khả năng xuống tay với người của Ma giáo. Nhưng bọn hắn cũng tự mình là quang minh chính đại, cho nên sẽ rất ít người dùng thủ đoạn ám hại kiểu này. Nhưng nếu đã dùng, nhất định so với Ma giáo còn độc ác hơn, làm sao lại để Tả An Chi có thể không thương tích gì mà thoát được.

Còn những người trong giáo không thích hắn thăng chức, hoặc là việc hắn thăng chức gây trở ngại cho họ, cũng có khả năng xuống tay. Thí dụ như đám người trong Thanh Long đường, cũng có thể là mấy vị trưởng lão kia, nhưng nếu bọn hắn xuống tay, cũng không thể nhẹ như vậy. Đối với võ công của Đông Phương Bất Bại, muốn để hắn ngã ngựa chết, quả thực còn đáng cười hơn trò cười.

Còn một khả năng cuối cùng, mà ngay cả hắn cũng không dám nghĩ. Hành động lần này của Tả An Chi thực khiến cho người ta phải nhìn nàng bằng con mắt khác, có thể làm an tâm rất nhiều người, nhưng sẽ làm ột người bất an.

Nàng nhu nhược yếu đuối vô dụng như vậy, không thể không phụ thuộc vào ai, như vậy, người kia có thể là Đông Phương Bất Bại, cũng có thể là Nhậm Ngã Hành. Mà sau khi nàng thi triển thủ đoạn này, Nhậm Ngã Hành chẳng lẽ không nổi lên nghi ngờ với nàng. Nàng là cháu gái của Phạm Tùng trưởng lão, liệu có thể hay không sau này cũng sẽ giống như ông ta, lãnh đạo mười đại trưởng lão, quyền lực ngang với giáo

chủ? Thanh Long Phong Lôi, thực lực của hai đường này đều không thể khinh thường, hẳn nhất định sẽ nghi ngờ nàng có lòng phản trắc, hợp lực với Đông Phương Bất Bại để xưng bá một phương.

Không muốn đẩy hẳn vào chỗ chết, lại có năng lực sai khiến người của Thanh Long đường xuống tay với hẳn, khả năng chỉ có một người, đó chính là giáo chủ Nhật Nguyệt Thần giáo, Nhậm Ngã Hành. Hẳn làm vậy là muốn giả họa cho các trưởng lão, để cho bọn họ sẽ đấu đá nhau, không có cách nào liên minh với nhau chống lại hẳn? Hay là còn có ý đồ khác? Việc này Đông Phương Bất Bại không lí giải được, Nhậm Ngã Hành là anh hùng cao ngạo, tại sao lại dùng một thủ đoạn ngu xuẩn như vậy.

Đông Phương Bất Bại tâm tư khó lường, nhưng chuyện này hẳn không đoán được, có lẽ tuy Nhậm Ngã Hành sai người xuống tay, nhưng xuống tay thế nào thì người đó tự quyết. Nhậm Ngã Hành tính tình táo bạo, bảo thủ, đầy tớ ở bên cạnh hẳn không cầu có công, chỉ cầu có thể sống. Vì vậy, hẳn có lẽ chỉ đơn giản sai người nọ làm Đông Phương Bất Bại bị thương, lại không gây nguy hiểm cho tính mạng. Mà xuống tay thế nào cho có chừng mực là điều rất khó. Có lẽ người nọ nghĩ như vậy, cho nên mới chọn cách vụng về này, tốt xấu cũng coi như hoàn thành mệnh lệnh của Nhậm Ngã Hành. Nhưng người nọ lại không dự đoán được, người ngã xuống không phải là Đông Phương Bất Bại, mà là Tả An Chi.

Trong khi Đông Phương Bất Bại đang vất óc suy nghĩ dụng ý của Nhậm Ngã Hành, thì lúc này, Tả An Chi lại mang một tâm tư khác.

26. Chương 26: Khách Không Mời Mà Đến

Chuyện hôm nay, không phải là nàng tự kỷ, nhưng có lẽ, Đông Phương Bất Bại, ngoài việc lợi dụng, cũng dành một chút tình cảm cho nàng?

Vẫn không ngừng cố gắng thuyết phục bản thân, hẳn đối tốt với nàng là có mục đích, không cần để trong lòng. Việc hôm nay cũng chỉ giống như lần hẳn đánh nàng hai mươi trượng thôi, đều là muốn nàng bán mạng cho hẳn. Nhưng nếu một người đối tốt với bạn, cho dù biết rõ người đó là có mục đích, nhưng vẫn rất khó cự tuyệt, chỉ có thể tận lực bình ổn tâm tình của mình.

Nàng cho tới bây giờ cũng không nghĩ Đông Phương Bất Bại thật lòng.

Có lẽ là lúc đó quá hoảng loạn và lo âu...Nàng cho tới bây giờ còn chưa thấy bộ dạng thất hồn lạc phách của Đông Phương Bất Bại như vậy. Hẳn bình thường chính là bình thần ung dung, dường như mọi chuyện đều nằm trong dự liệu, chứ không phải là bộ dạng kia.

Thiên thần và ác quỷ trong lòng Tả An Chi không ngừng tranh cãi lẫn nhau, khiến chính nàng không rõ bây giờ chính mình cần làm gì.

Đông Phương Bất Bại sẽ trở thành giáo chủ Ma giáo, hẳn sẽ luyện Quỷ Hoa Bảo Điển, hẳn sẽ ở cùng với Dương Liên Đình, đây là sự thật nàng biết rõ. Nói cách khác, trong tương lai của hẳn, không có chỗ nào cho nàng. Nghĩ tới chuyện đó, nàng tinh tế nhận thấy trong lòng mình có chút khó chịu, nàng không muốn chỉ là một vị khách qua đường trong cuộc đời của hẳn.

Aizz, nếu hẳn chỉ là một người bình thường thì tốt rồi. Nhưng mà, người có thể khiến nàng động tâm, nhất định không thể là người thường, mà chính là người như Đông Phương Bất Bại, đầy bụng mưu mô quỷ kế, giết người phóng hỏa bình thường như hít vào thở ra. Là người sẽ dạy nàng võ công, là người sẽ vào lúc nguy hiểm mang theo nàng chạy trốn chết, là người có tính trẻ con tranh chân heo với nàng, là người đầu tiên chạy tới khi nàng gặp nguy hiểm.

Động tâm? Nhận ra mình đang nghĩ cái gì, trong nháy mắt, sắc mặt của Tả An Chi biến chuyển muôn màu. Nàng hận không thể lấy cái đầu mình xuống mà lắc, để cho ảo giác này rơi ra khỏi đầu nàng.

“Không phải là bị đập hỏng đầu chứ?” Đông Phương Bất Bại hoài nghi sờ trán nàng.

Huynh mới bị đập hỏng đầu, cả nhà huynh đều bị đập hỏng đầu. Tả An Chi trong lòng rống lên một câu, sau đó không nói tiếng nào xoay người đi vào phòng trong khách điểm, mặc hần đứng ngoài cửa.

Bị người ta đóng cửa ngay trước mũi, sắc mặt Đông Phương Bất Bại có chút khó coi, đứng ngoài cửa một lúc, sau đó mới tiến vào phòng cách vách. Trong phòng sớm đã có vài người ngồi chờ. Người cao lớn nhất là Đồng Bách Hùng, hơn nữa, còn có bốn người khác là thủ hạ của hần. Bọn họ thấy Đông Phương Bất Bại đi vào thì đều đứng lên chào, sau đó Đồng Bách Hùng kêu lên: “Đông Phương huynh đệ...”

Âm thanh của hần vang như chuông đồng, vô cùng vang dội. Đông Phương Bất Bại vội ra dấu bảo hần nhỏ giọng xuống, chính bản thân mình cũng hạ giọng: “Chuyện đã làm tốt?”

“Đệ yên tâm, lão Đồng ta đã khi nào làm việc không chu toàn đâu. Chỉ là mấy con đàn bà trời gà không chặt, còn muốn lão Đồng ta tự ra tay, thật sự là đại tài tiểu dụng. Vì một nữ tử, đáng để người làm thế sao?” Oán khí của Đồng Bách Hùng không ngừng trào ra.

Đông Phương Bất Bại lắc đầu nói: “Đồng đại ca. Phu thê vốn là chim liền cánh, lúc gặp họa thì chia nhau mà bay. Nếu như người con gái của huynh mà ngay cả sức bảo vệ mình cũng không có, vậy cũng xứng đứng cùng huynh sao? Ai cũng cần có một người đi cùng mình. An An tốt lắm, chỉ cần có thể buộc nàng bên người ta, thì dùng chút thủ đoạn cũng đáng giá.”

Nghĩ tới Tả An Chi, khuôn mặt hần không tự chủ được mà lộ ra tươi cười, chỉ cần nghĩ đến có thể ôm cơ thể nhỏ bé mềm mại của nàng vào lòng mà hôn, thì hần đã vui mừng khôn tả.

Chỉ là bây giờ chưa phải lúc. Hần nói với bốn người kia: “Nữ tử đều thích cầm kỳ thi họa, các người phải nhớ rõ, điều gì nên nói thì mới nói, không nên hé răng thì đừng có bép xép.”

Bốn người kia đồng loạt cúi đầu tỏ ý đã hiểu.

Đông Phương Bất Bại gật gật đầu, sau đó đi gõ cửa phòng Tả An Chi: “An An, vài vị huynh đệ trong giáo tới, nàng ra gặp đi.”

Đối với việc trong giáo, Tả An Chi không bao giờ dùng tâm trạng của mình để quyết định. Bởi vì nàng biết rõ, nơi này không phải là nhà của nàng, sẽ không ai dễ dàng tha thứ cho sự tùy hứng của nàng, một bước sai lầm thì sẽ không bao giờ còn cơ hội sửa chữa. Cho dù bây giờ không muốn nhìn thấy Đông Phương Bất Bại, nàng vẫn rất nhanh mở cửa ra, tươi cười hỏi: “Là ai?”

“Đây là Đồng đại ca nàng đã biết, còn những vị này là Giang Nam tứ hữu, Hoàng Chung Công, Hắc Bạch Tử, Ngốc Bút Ông, Đan Thanh Sinh, bọn họ đều thuộc Thanh Long đường. Nhiều năm trước họ đã đến Giang Nam kinh doanh. Lần này nghe tin nàng đến đây, vì thế lặn lội đường xa tới bái kiến. Bốn vị này chẳng những võ công cao cường, mà còn giỏi cầm kỳ thi họa, nhất định nàng sẽ thích.” Đông Phương Bất Bại xem ra tâm tình rất tốt, tươi cười đẩy mấy người sau lưng ra trước mắt nàng.

Đồng Bách Hùng xem như đã cứu nàng một mạng. Cho nên tuy rằng địa vị thấp hơn nàng, Tả An Chi vẫn chấp tay vái chào, cung kính nói: “Đồng đại ca.”

Theo lý mà nói, Đồng Bách Hùng cũng không phải là kẻ không biết chừng mực. Hần quen biết với Đông Phương Bất Bại, cho nên tôn ti trật tự giữa hai người có thể bỏ qua, đuổi tới gọi lại là chuyện bình thường. Nhưng ở trước mặt những trưởng lão khác, hần vẫn rất biết lễ nghi. Từ khi Tả An Chi nhậm chức trưởng lão Thanh Long đường tới nay, chưa bao giờ hần lại dùng ánh mắt cổ quái, mang theo ba phần nhiệt tình, sáu phần đánh giá, lại có một phần bất bình mà nhìn nàng. Ánh mắt này...Thật sự rất giống mẹ chồng đang soi xét nàng dâu, dường như muốn nói, con ta tốt như vậy, sao lại thích loại người không ra gì như cô chứ?

Không tự giác mà phát ra, trong đầu không ngừng tát trái tát phải đem ý tưởng đáng sợ này ném ra, Tả An Chi vội vàng dời mắt nhìn bốn người là thuộc hạ của nàng kia. Bốn người này đều là bộ dạng người đọc sách, nhưng không có mùi cổ hủ, mà ngược lại, vô cùng phóng khoáng. Nàng nghĩ đến Đông Phương Bất Bại vừa giới thiệu bọn họ là Giang Nam tứ hữu, liền kinh ngạc một chút. Họ không phải là thân tín của Đông Phương Bất Bại sao? Bằng không sau này sao lại được hần phái đi chăm sóc địch nhân lớn nhất đời mình? Nhưng bây giờ sao đám người này lại thành thuộc hạ của nàng? Hơn nữa nếu nói là muốn đến bái kiến nàng, vì sao trước tiên không vào phòng nàng, mà lại phải thông qua Đông Phương Bất Bại?

“Phạm trưởng lão.” Người thoát nhìn lớn tuổi nhất trong đám chấp tay hành lễ với nàng, “Tại hạ là Hoàng Chung Công, đem ba vị đệ đệ đến bái kiến.”

Tả An Chi thấy hần mặc dù gầy đen, nhưng hai mắt lại sáng ngời, tướng mạo đứng đắn, vì vậy vội vàng đáp lễ. Lại nghe hần nói: “Phạm trưởng lão đã đến đây, thuộc hạ muốn tỏ lòng thành kính, nên đã sai người chuẩn bị tiệc cho trưởng lão tẩy trần. Hy vọng trưởng lão đừng từ chối.”

“Nếu vậy, xin làm phiền các người.” Mặc kệ bọn họ có ý đồ gì, Tả An Chi tạm thời không suy đoán vội, mỉm cười vuốt cằm nói.

Nàng uống nước, mà bọn họ thì uống rượu như uống nước, cũng coi như giống nhau.

Rượu qua ba tuần, mọi người đều hơi chút lảng lảng. Sau đó Hắc Bạch Tử kia đứng lên, bưng chén rượu đi đến bên cạnh Đông Phương Bất Bại nói: “Đông Phương trưởng lão, mọi việc ta đều bội phục ngài, nhưng có một việc ta không phục.” Hần ngày thường cực cao cực gầy, tóc rất đen mà làn da rất trắng, cho nên lúc này giống như một khối cương thi đứng bên cạnh Đông Phương Bất Bại, khiến người ta nhìn mà lạnh người.

Hoàng Chung Công lập tức quát: “Nhị đệ, không thể vô lễ.”

Đông Phương Bất Bại thì lại cười: “Chuyện gì?”

Hắc Bạch Tử kia rung đùi đắc ý: “Người tuổi cũng không nhỏ, ngay cả một thê thiếp cũng không có. Chẳng phải chính là chơi cờ không có đối thủ, là tiếc nuôi lớn nhất đời sao?”

Tả An Chi ngẩn người, lại nghe Đan Thanh Sinh vuốt bộ râu dài, thản nhiên nói: “Không sai, giống như đại ca, đàn hay mà không tìm được tri âm, tam ca viết chữ đẹp mà không ai thưởng thức, là ta về tốt không ai hiểu để khen, quả thực là tiếc nuôi lớn nhất đời.”

“Phượng hề, phượng hề quy cố hương, ngao du tứ hải cầu kỳ hoàng. (Chim phượng, chim phượng về cố hương, ngao du bốn bể tìm chim hoàng)” Ngốc Bút Ông hỏi đầu ục ịch gõ chén mà hát, ánh mắt không ngừng nhìn về phía Tả An Chi.

Tả An Chi lại tỏ ra không biết, chờ bọn hần nói hết, mới lơ đãng hỏi: “Không biết tiểu thiếp của Đông Phương trưởng lão đi đâu hết rồi?”

“Tất nhiên là giết, còn có thể đưa đi đâu.” Đồng Bách Hùng to mồm nói. Sau đó, hần mới tỉnh táo lại, hỏi hần không thôi nhìn Đông Phương Bất Bại.

Chú thích của tác giả: luôn lo lắng mãi, nhưng vẫn phải viết ra tình tiết này. Bởi vì đúng như có người đã nói, vì hạnh phúc của một nữ nhân mà phải dùng đau khổ của rất nhiều nữ nhân khác đến đổi, thì chuyện xưa có hay cũng thành vô nghĩa. Cho nên ta đã do dự thật lâu. Nhưng ta nghĩ tới nghĩ lui, cũng không còn biện pháp nào khác, Đông Phương Bất Bại đã hai mươi hai tuổi, không thể chờ mong trước khi hần gặp Tả An Chi lại không có nữ nhân nào. Mà hần lại không phải người tốt, loại người như hần, vì mục đích của mình không từ thủ đoạn là chuyện bình thường, đây là cách sống của hần, ta không có cách nào thay đổi. Cho nên vẫn phải viết như vậy, thật có lỗi.

27. Chương 27: Thập Toàn Cửu Mĩ Là Đủ Rồi

Đông Phương Bất Bại bưng chén rượu lên, trấn định thản nhiên cười: “Đồng đại ca, huynh mà say là lại thổi phồng sự việc, cái gì cũng đùa được...”

Hần mới nói một nửa, lại nhìn thấy ánh mắt hiểu rõ của Tả An Chi, tay đang cầm rượu giơ liền cứng ngắt giữa không trung, không nói gì nữa.

Trong nháy mắt ấy, trong lòng Đông Phương Bất Bại nổi lên rất nhiều ý nghĩ.

Ở chung với Tả An Chi lâu như vậy, nàng làm việc gì cũng vô cùng minh bạch, nàng không thích giết người, nhưng khi không thể không động thủ thì cũng sẽ không do dự mà cầm dao mổ. Có lẽ, nếu giải thích cho nàng nỗi khổ trong lòng hấn, nàng sẽ thông cảm chăng? Không, lần này không giống, chính mình có quá nhiều tiểu tiết, còn muốn lừa gạt nàng. Nàng có thể chấp nhận hấn dùng thủ đoạn với người khác, nhưng không nhất định sẽ đồng ý để hấn dùng thủ đoạn với nàng.

Bằng không giết hết mọi người có mặt ở đây hôm nay, trừ mình và Tả An Chi, sau đó đổ hết tội lên đầu Đồng Bách Hùng? Hoặc là...

Hấn suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, nhưng chung quy cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm. Hấn chỉ ngồi im một chỗ, tay chân lạnh ngắt, thậm chí cũng không dám nhìn Tả An Chi thêm lần nào nữa.

Có thể lừa gạt được nhất thời, nhưng sẽ không lừa được một đời. Hấn là dạng người gì, vậy thì cứ để nàng biết đi, miễn cho sau này sống với nhau, ngày ngày nàng lại oán hận hấn. Nếu như nàng oán hận hấn...Nghĩ đến đây, không biết tại sao, nhưng hấn không dám nghĩ tiếp nữa, nếu đúng như vậy thì hấn phải làm sao.

Đồng Phương Bất Bại trong lòng khổ sở, mà Tả An Chi cũng không khá hơn. Nàng thậm chí còn hối hận vì đã đem vấn đề mà nàng rất rõ đáp án hỏi ra miệng.

Còn nhớ khi đó, Đồng Phương Bất Bại đưa tay kéo nàng người đầy bụi đất đứng lên. Tay hấn nắm lấy tay nàng, tay nàng ở trong lòng bàn tay hấn, nắm lấy nhau khăng khít không rời, dường như không gì có thể chia cắt bọn họ. Một trận gió thổi qua, khiến tóc của nàng bay tán loạn, hấn dùng tay kia nắm lấy một lọn, đưa tới bên môi nhẹ nhàng hôn lên. Nàng liền mở mắt nghĩ, con đường này nếu không có điểm cuối thì tốt biết bao nhiêu, bọn họ vẫn có thể mãi nắm tay như vậy.

Nàng biết chuyện xưa không có sự tồn tại của Tả An Chi, nhưng bây giờ đã có, vì sao kết cục vẫn không thay đổi. Nhưng cho dù kết cục không thay đổi, cho dù Đồng Phương Bất Bại vẫn là yêu Dương Liên Đình, cho dù Tả An Chi cuối cùng cũng sẽ dứt áo ra đi, ngay cả tên của nàng sẽ không còn ai nhớ nữa, thì đoạn thời gian vui vẻ mà hai người bọn họ cùng trải qua cũng không thể là giả. Trong thế gian này, có bao nhiêu đôi vợ chồng thật sự có thể bên nhau đến bách niên giai lão. Ngay cả là thuận vợ thuận chồng, cũng còn có nhiều khi trái tính trái nết. Mặc kệ kết cục thế nào, người ta vẫn muốn thử một lần. Ít nhất nàng đã từng cố gắng qua, mà không phải yếu đuối nhất gan, cái gì cũng không làm.

Trong lòng nàng đã từng tràn đầy vui sướng nghĩ, chờ đến khi về giáo, chờ đến khi chỉ có hai người bọn họ, có lẽ nàng sẽ dừng cảm lên, hỏi hấn có thể hay không thử một lần, cho hai người họ một cơ hội bắt đầu.

Đáng tiếc, giữa bọn họ, chung quy vẫn không thể có cái gọi là bắt đầu này.

Không, không phải vì hấn giết người.

Nàng đã sớm biết con người thật của Đồng Phương Bất Bại, ở thế giới tàn khốc này, đây là lẽ sống của hấn, giết người hoặc là bị người giết. Nếu bảo Đồng Phương Bất Bại không giết người, cũng sẽ giống như không cho con hổ ăn thịt, chỉ sợ ngay sau đó nó sẽ chết. Mà so với việc hấn bị người khác giết, nàng thà rằng nhìn hấn giết người khác.

Chỉ là, nàng nghe tin Đồng Phương Bất Bại sai người giết hết tiểu tiết của mình, liền cảm thấy có lẽ bánh xe vận mệnh đã bắt đầu vòng quay của nó. Có lẽ, một ngày kia, Đồng Phương Bất Bại cũng sẽ đối với nàng như thế, vì một người khác mà sẵn sàng hy sinh nàng. Nghĩ đến tương lai đó, tất cả dũng khí nàng cố gom góp lâu nay đều tiêu tan.

Cho nên, quả thực không biết gì hết chính là hạnh phúc nhất. Có một số việc không biết sẽ tốt hơn, mà cho dù đã biết, vậy thì tốt nhất hãy giả bộ hồ đồ đi, việc gì phải nói ra trước mặt mọi người, để rồi cuối cùng ai cũng không được vui. Nhưng, nàng đã trót hỏi rồi, vậy thì phải làm thế nào đây?

Những nữ tử vô tội kia là do Đồng Phương Bất Bại sai người giết, mặc kệ hấn thừa nhận hay phủ nhận, nhưng ít nhất, mục đích hiện nay là vì nàng. Bằng không, tại sao tất cả những người ở đây đều xấu hổ nhìn nàng? Mà nàng, với tư cách là người được hấn bảo vệ, chẳng lẽ bây giờ lại tỏ ra thuần khiết, nhảy ra nói những lời lẽ chính nghĩa chỉ trích hấn sao? Cho dù Đồng Phương Bất Bại phải xin lỗi rất nhiều người, nhưng cho tới nay, hấn đều đối rất tốt với nàng. Quân pháp không nể tình thân, rất đáng kính trọng, nhưng

cũng thật đáng sợ. Mà Tả An Chi chỉ là một người bình thường, cho nên chuyện này, bảo nàng thuận theo hay không thuận theo hẳn thì nàng đều không làm được.

Bất luận như thế nào, hẳn sử dụng nhiều người như vậy, hao tổn tâm tư để tạo ra cục diện hôm nay, nếu bây giờ nàng phải tay bỏ đi, hẳn phải làm sao để đối mặt với những tên thủ hạ đã tận tâm tận lực vì hẳn? Tài cán của nàng không nhiều, nhưng nàng sẽ cùng hẳn chống đỡ, ít nhất là sẽ không để cho hẳn bị mất mặt trong buổi tiệc này. Tả An Chi nhìn bốn phía xung quanh, thấy Giang Nam tứ hữu và Đồng Bách Hùng đều cứng ngắc như đá, vì thế nàng thở dài một hơi, ha ha cười gượng hai tiếng: “Hôm nay thời tiết thật tốt a...”

Đồng Phương Bất Bại không dám tin nhìn nàng, dường như một câu nói này của nàng đã tái sinh hẳn, ngón tay lạnh lẽo của hẳn vội vàng vươn ra túm lấy tay nàng. Trong mắt hẳn, vừa kinh ngạc vừa vui sướng, đôi môi mỉm cười nhìn nàng, dường như chỉ cần nắm tay nàng như thế này hẳn đã thỏa mãn rồi. Tả An Chi định giật tay lại, liền cảm thấy tay hẳn run lên, rốt cục không dám giẫy nữa, mà lật tay cầm lấy tay hẳn.

“Rất tốt, rất tốt.” Đồng Bách Hùng vội vã bù lại khuyết điểm lúc nãy của mình, sau đó tự nhiên nhìn ra ngoài trời, nhất thời im bật.

Tả An Chi “phì” một tiếng cười: “Đồng đại ca, huynh nói xem trời hôm nay vì sao tốt.”

Đồng Bách Hùng gấp đến đầu đầy mồ hôi, mãi sau mới lúng túng nói: “Hôm nay trời tối đen như mực, rất giống cái khăn lau bàn.”

“Không phải không phải.” Hắc Bạch Tử thâm thúy liếc mắt nhìn Tả An Chi một cái, lắc đầu nói: “Đồng huynh nói câu này không văn nhã, phải nói là ‘Tọa khán hắc vân hàm mãnh vũ. Phún tử tiền sơn thử độc tình’ (Ngồi ngắm mây đen tỏa ngút ngàn,

Sườn xa trút nước, chốn này quang – Hai câu đầu trong bài Khê Thượng Ngộ Vũ nhị thủ kỳ nhị của Thôi Đạo Dung). Huynh nói sai, phải phạt một ly.”

Hắn nói rất nho nhã, khiến cho Đồng Bách Hùng nghe mà không hiểu gì. Nhưng hẳn nhìn trộm gương mặt của Tả An Chi, thấy nàng không có biểu lộ gì đặc biệt, vì thế liền yên lòng, vỗ bàn nói: “Lão tử không đúng. Được rồi, không phải là phạt rượu sao? Đến, uống.” Hẳn lấy bầu rượu ra rót rượu, ngửa đầu uống liền ba chén.

Mọi người đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Tăng đá nặng trong lòng Đồng Phương Bất Bại cuối cùng cũng rơi xuống, hẳn tự mình cầm lấy bầu rượu, rót đầy một chén, cười nói: “Chén này ta kính Đồng đại ca, một ly rượu nhạt tổ lòng biết ơn, đa tạ Đồng đại ca nhiều năm qua đã chiếu cố tiểu đệ.”

Đồng Bách Hùng cũng không chối từ, đưa tay nhận chén rượu, một hơi cạn sạch. Sau đó, hẳn vỗ vai Đồng Phương Bất Bại, ha ha cười to: “Về sau sẽ có người khác chiếu cố đệ, không cần Đồng đại ca nữa rồi.”

Mọi người đồng loạt cười to, lại tiếp tục ăn uống linh đình. Bầu không khí vì thế mà trở nên thân thiện như lúc đầu, dường như vừa rồi chuyện gì cũng không xảy ra.

Bữa cơm này chủ khách cùng vui, nhưng tiệc vui cũng sẽ có lúc tàn.

Giang Nam tứ hữu và Đồng Bách Hùng uống say mềm, sau đó được người hầu dìu xuống nghỉ ngơi. Chỉ còn lại Đồng Phương Bất Bại và Tả An Chi sống vai đi về phòng. Hành lang rất dài, bước chân của hai người chậm chậm đi, bàn tay vẫn nắm lấy nhau. Nhưng mộng đẹp sẽ có lúc tỉnh, con đường này cũng sắp phải dừng lại rồi.

Đứng trước cửa phòng, thu lại nét tươi cười, Tả An Chi chậm rãi rút tay mình ra. Nàng rất muốn nói, ta đã nghĩ ta có thể rất dũng cảm, nhưng thực ra ta lại nhát gan. Nàng muốn nói, ta thật sợ hãi, bởi vì ta là người hại chúng ta, để chúng ta chưa có bắt đầu đã phải kết thúc. Nàng muốn nói, nếu chúng ta không gặp nhau như thế này, nếu chàng không phải là Đồng Phương Bất Bại thì thật tốt biết bao. Nàng muốn nói, mọi chuyện hãy cứ như trước kia đi.

Nhưng nàng rốt cục cái gì cũng không nói, chỉ đưa tay cầm lấy nắm tay đã xiết chặt đến nổi nổi lên khớp xương của Đồng Phương Bất Bại, kiên trì đuổi từng ngón, từng ngón tay của hẳn ra, cười rộ lên: “Ta sẽ

không phản đối chàng giết người, nhưng nếu có thể không giết thì tha đi, được chứ? Tương lai, nếu chàng thích người khác, nhất định phải nói cho ta biết.”

Ta không sợ chàng vứt bỏ ta. Nếu ngay cả một chút tin tưởng cũng không có, vậy thì ta sao xứng đáng đứng bên cạnh chàng?

Ta sẽ cố gắng, cho dù chàng có ở bên cạnh ai, ta cũng không thay đổi.

Chàng đối với ta tốt như vậy, cho dù tương lai thế nào...Thôi, đối với ta, thập toàn cửu mỹ cũng đủ rồi.

Chú thích của tác giả: Những người đã xem qua bản gốc của chương này, xin hãy quên đi. Chương này thật sự đã sửa đi sửa lại rất nhiều lần, bởi vì ta cứ nghĩ đến câu “Chàng như thế này tốt lắm tốt lắm, nhưng ta lại không thích”. Bỗng nhiên cảm thấy, nếu đã yêu, không thể để một bên đơn phương cố gắng, như vậy rất vất vả. Ta nghĩ An An của ta không nên yếu đuối ích kỷ như vậy, cho dù có thế nào, ta cũng không hy vọng nàng còn chưa đánh đã nhận thua, còn chưa ném thử đã dễ dàng lùi bước. Chỉ có dũng cảm kiên định mới không làm thất vọng tình yêu của Đông Phương đại nhân.

28. Chương 28: Dù Có Ngân Vàng Cũng Không Đổi

Đưa tay che ánh mặt trời buổi sáng, Tả An Chi khép hờ mắt, nhin không được khóe môi hơi nhếch lên, biểu lộ tâm tình của nàng so với ánh mặt trời còn muốn sáng ngời hơn.

Nàng xốc chăn ra, bước xuống giường chải tóc búi tóc, sau đó lấy chậu đồng đã chuẩn bị sẵn, dùng muối để súc miệng, hai tay lại vốc nước mát rửa mặt. Sau đó, liền nghe thấy có tiếng gõ cửa. Bước nhanh ra mở cửa, dù sớm biết bên ngoài nhất định là Đông Phương Bất Bại, Tả An Chi vẫn bị hoảng sợ. Hắn đứng ngoài cửa, trên tay cầm một cái chén lớn, tươi cười ngượng ngùng.

Đông Phương Bất Bại có thể cười âm hiểm giả dối, cũng có thể cười bí hiểm, nhưng làm sao có thể cười ngượng ngùng.

Hôm qua đã thâm tình kể hết tâm sự, cho nên hôm nay Tả An Chi cũng có chút ngại ngùng. Nàng lùi lại phía sau mấy bước, để hắn vào phòng, sau đó lại buồn cười nhìn hắn.

“Làm sao vậy? Chẳng lẽ mặt ta dính nhọ?” Đông Phương Bất Bại bị nàng nhìn như thế, cảm thấy không được tự nhiên, cẩn thận đặt cái chén lên bàn, sau đó định gơ tay áo lên chùi mặt.

“Không có.” Tả An Chi vội vàng níu tay hắn, “Ta chỉ là...”

Nàng chỉ là còn không quen sống chung với một Đông Phương Bất Bại dịu dàng thấm thiết thôi. Nhưng mà lời này, sao có thể nói ra chứ.

Đông Phương Bất Bại thấy nàng khó nói, cũng không hỏi nữa mà dời đi đề tài: “An An, nàng ném thử bánh bao này xem hương vị thế nào?”

Hắn cầm lấy một cái bánh bao, đưa lên miệng của Tả An Chi, ánh mắt chờ mong nhìn nàng. Tả An Chi cắn một miếng, cảm thấy trong miệng đầy hương vị, vội vàng cắn một miếng nữa, khen: “Bánh bao này ngon thật đấy, chàng mua sao?”

“Không phải, là ta làm.” Đông Phương Bất Bại một bên tiếp tục lấy bánh bao đút cho nàng, một bên hồ hững nói.

Hắn không để ý, không có nghĩa là Tả An Chi không để ý. Nàng mở to hai mắt nhìn, cuối cùng bị nghẹn bánh bao, nước mắt cũng ứa ra. Thấy vậy, Đông Phương Bất Bại liền bỏ bánh bao xuống, ôm nàng giúp nàng vỗ ngực, lại rót một chén nước để nàng uống. Tả An Chi phải nuốt liên mấy ngụm nước mới trôi được miếng bánh bao, sau đó ánh mắt ngập nước nhìn bàn tay đang để trên ngực của nàng kia. Cái này, là sở sàng sao?

Quên đi, muốn ăn đậu hũ thì ăn đi, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên.

Tả An Chi cảm thấy, so với việc bị sờ sảng, thì việc Đông Phương Bất Bại làm ra bánh bao ngon như vậy còn kinh khủng hơn. Nàng đang muốn mở miệng hỏi lại lần nữa, bỗng nhiên nhận thấy tình hình không ổn.

Ngón tay Đông Phương Bất Bại đang vỗ ngực nàng dần dừng lại. Nhưng hắn không thu tay về, mà ngón tay thon dài lại dán chặt vào ngực của Tả An Chi. Hô hấp của Đông Phương Bất Bại cũng trở nên nặng nề hơn. Hắn cúi đầu, trong con ngươi đen như mực tựa như đang cháy bùng bùng, không chỉ cháy trong mắt hắn mà còn cháy cả lên nàng, giống như giờ phút này, hắn chỉ muốn nuốt nàng vào bụng, không bao giờ để cho người khác nhìn thấy, từ nay về sau hai người sẽ mãi chẳng thể xa rời. Nụ hôn của hắn ôn nhu triền miên, làn môi mỏng chạm tới khóe mắt nàng, hôn lên hàng lông mi còn ướt nước, sau đó mới rời xuống đôi môi mềm mại. Hắn liếm một chút, sau đó mới bình tĩnh cùng nàng dây dưa truy đuổi. Hắn ôm chặt nàng, để nàng dán sát vào người hắn. Nhưng mà, Đông Phương Bất Bại vẫn cảm thấy chưa đủ, hắn thò tay vào trong vạt áo của Tả An Chi, chạm lên da thịt trần trụi của nàng. Làn da nàng non mềm trắng mịn, dẫn đường cho bàn tay tà ác của hắn. Đông Phương Bất Bại cầm lấy một trái tuyết lê của nàng, nhin không được mà cúi đầu tinh tế hôn lên.

Gió sớm thổi qua, lại thổi không được hơi nóng trong phòng. Thân thể hai người dính sát vào nhau, ngay cả ánh mắt cũng nhìn cùng một chỗ, tựa như có dùng dao cắt cũng không rời.

Vạt áo của Tả An Chi đã sớm bị cởi ra. Cho nên khi gió thổi qua, nàng miễn cưỡng hơi tỉnh táo lại, sau đó mơ mơ hồ hồ nghĩ, sáng sớm đã làm chuyện này, có phải hơi quá đáng rồi không? Nàng vừa rồi còn thấy Đông Phương Bất Bại ngượng ngùng, thật là mắt đã bị ma quỷ che mắt rồi. Tả An Chi muốn đẩy hắn ra, lại cảm thấy toàn thân mềm nhũn không có chút sức lực nào, phải dựa vào Đông Phương Bất Bại mới có thể hơi đứng lên. Nhưng một cái bộ phận nào đó của hắn càng ngày càng cứng rắn, mắt thấy đã muốn ôm nàng lên giường. Tả An Chi vội vàng kéo áo hắn, kêu lên: “Đừng mà, Đồng đại ca đã nói hôm nay phải về Hắc Mộc Nhai a.”

Một tiếng kêu này của nàng vừa mềm vừa nhẹ, giống như là đang làm nũng, không hề có một tí thuyết phục nào. Đông Phương Bất Bại bước đi chỉ hơi ngập ngừng một chút, nhưng vẫn tiếp tục ôm nàng đi về phía cái giường.

“Chàng có nghe hay không?” Tả An Chi nghĩ đến, Đồng Bách Hùng nếu không tìm thấy Đông Phương Bất Bại trong phòng hắn, nhất định sẽ qua phòng nàng tìm. Đến lúc đó, hai người bọn họ, cô nam quả nữ ở chung một phòng làm chuyện gì thì ai cũng đoán được. Như vậy nàng còn mặt mũi nào đi gặp đám người Thanh Long đường chứ? Nàng nhất thời sốt ruột, há mồm liền cắn lên ngực Đông Phương Bất Bại một cái.

“Đừng cắn, còn cắn nữa ta sẽ đem nàng ăn luôn đó.” Đông Phương Bất Bại đặt nàng lên giường, nghiêng rằng nghiêng lợi uy hiếp bên tai nàng.

Tả An Chi lập tức không dám cử động, mặc cho hắn vùi đầu vào người mình, không ngừng thống khổ thổ dốc.

“Nàng không phải hoài nghi ta có phải là nam không sao?” Đông Phương Bất Bại bỗng nhiên cắn vành tai nàng, thì thầm nói.

“A?” Tả An Chi còn chưa kịp phản ứng, thất thần nhìn ánh mắt dụ dỗ của hắn.

Đông Phương Bất Bại một tay vẫn nắm ngực nàng, tay kia nắm tay nàng hướng đến cái chỗ nóng bỏng cứng rắn của mình: “Nàng kiểm tra sẽ biết.”

Sờ sao? Tả An Chi còn chưa kịp hỏi, tay đã bị kéo vào trong quần của Đông Phương Bất Bại. Sờ làm sao tất nhiên là không cần hỏi, nàng nhìn con ngươi mê loạn của Đông Phương Bất Bại, thấy trong con ngươi ấy chỉ có hình bóng nàng, nó đang cầu khẩn nàng. Trong lòng Tả An Chi bỗng nhiên mềm nhũn, cảm thấy ngọt ngào như mật, liền trực trực an ủi hắn.

“Này, chàng đừng cắn a, mau đứng lên.” Thân mình Tả An Chi run lên, Đông Phương Bất Bại vẫn bám riết không chịu buông ngực nàng ra. Nàng đành đẩy vai hắn một cái, thúc giục hắn mau về phòng thay quần áo.

Đông Phương Bất Bại cảm thấy vẫn thiếu, liền ngẩng đầu lên nói: “Bánh bao còn nhỏ hơn so với ta làm, nhưng mà nàng trót ăn bánh bao của ta rồi, nên ta đành ăn nàng thôi.”

Bánh bao? Ngực của nàng tuy không quá to, nhưng cũng tương đối bự, cho nên, nghe hắn nói như vậy, Tả An Chi liền giận. Nàng làm bộ muốn đẩy hắn ra: “Con mắt nào của chàng thấy như vậy? Nhỏ hơn bánh bao của chàng ư?”

“Được rồi, được rồi, là ta sai, ta thừa nhận là lớn hơn bánh bao, cũng đẹp hơn nó nhiều lắm.” Đông Phương Bất Bại thấy tình thế không ổn, lập tức cầu xin tha thứ, sau đó lại cúi đầu hôn một cái.

Tả An Chi thấy hắn đầu mày cuối mắt đều không giấu nổi sự sung sướng, nhẹn không được nàng cũng cười ra tiếng, vòng tay ôm gáy hắn, rướn người hôn lên yết hầu của hắn, thấp giọng hỏi: “Bánh bao kia thật sự do chàng làm?”

Đông Phương Bất Bại “ừ” một tiếng, ôm xiết nàng không chịu buông: “Lần trước, ta thấy nàng thích ăn bánh bao do mẹ của Mạc Tùng Bách làm, mấy hôm trước vừa vịn nhớ đến, liền đi theo đầu bếp học.”

Hắn ngày thường ngay cả cầm con dao cũng không biết, vậy mà lại vì nàng mà học làm bánh bao. Bỗng nhiên cảm thấy trong mắt có chút cay, Tả An Chi liền nhắm mắt lại, cảm thấy nổi bất an và chần chừ trong lòng ngày hôm qua cũng tan thành mây khói. Trong biển người mờ mịt, hai người có thể gặp nhau đã là không dễ, huống chi hai bên đều yêu nhau, như vậy làm sao có thể bảo nàng dễ dàng buông tay, dù có đưa nàng nghìn vàng nàng cũng sẽ không thay đổi. Chỉ vì khoảnh khắc này, nàng sẽ nguyện ý dùng cảm đối mặt với con đường gian nan khốn khó phía trước.

29. Chương 29: Rốt Cục Tại Sao Trở Mặt

Lần này, bọn họ quay về Hắc Mộc Nhai báo công. Tả An Chi lúc đi mang theo một đám người trong Thanh Long đường, lúc trở về tất nhiên là cả đám người này cùng chậm rãi về.

Bấy giờ đã là đầu thu, nhưng thời tiết vẫn còn nắng nóng, oi bức khó chịu. Vì thế mà người đi đường khổ không nói nổi, đầy mặt và cổ mồ hôi không nói, ngay cả quần áo cũng có thể vắt ra nước. Một ngày này khó có được một cơn mưa nhỏ, cho dù khiến con đường lầy lội, nhưng cũng khiến mọi người cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều. Nhưng mưa về càng lúc càng lớn, trên tóc Tả An Chi dính đầy nước mưa, quần áo ướt đầm dính sát vào người, trông vô cùng chật vật. Đông Phương Bất Bại thấy thế thì ôn nhu nói: “An An, chúng ta trước tìm chỗ trú đi.” Sau đó, hắn định vươn tay vén sợi tóc ướt dính trên má nàng xuống, lại bị nàng né tránh. Bàn tay Đông Phương Bất Bại chạm vào không khí, hắn giật mình ngỡ ngàng quên cả rút tay lại.

“Đông Phương trưởng lão nói phải.” Tả An Chi lạnh như băng nói một câu, sau đó xoay mặt đi, không thèm nhìn hắn.

Nàng ở trước mặt mọi người không cho hắn một chút mặt mũi nào như vậy, khiến Đông Phương Bất Bại xấu hổ vô cùng. Cũng may quyền uy của hắn lớn, da mặt cũng đủ dày, cho nên mặt không đổi sắc nhìn lướt qua đám người sau lưng. Cả một đám đều cúi đầu thật thấp, coi như mình lúc này không nhìn thấy gì.

Cách con đường không xa, loáng thoáng có thể thấy một dãy nhà. Khi đến gần, thì ra là mấy gian phòng, được trồng một hàng tre trúc vây quanh, trông có vẻ là một nhà nông bình thường. Nhưng mà cửa vào đóng chặt, không biết có người ở trong không.

“Có người trong nhà không?” Đồng Bách Hùng phóng ngựa tiến lên, gọi to một tiếng, liền thấy một người phụ nữ đi ra mở cửa.

Đồng Bách Hùng thấy có người ở nhà, liền mừng rỡ nói: “Đại tẩu, chúng ta là người đi đường, không may mắc mưa. Người có thể mở lòng từ bi, cho chúng ta trú tạm chút không?”

Hắn là người thiếu kiên nhẫn, cảm thấy mình nói như vậy mà phụ nữ kia không trả lời, liền cả giận nói: “Người cảm sao?”

Hắn ngày thường cao lớn, giọng lại to, người phụ nữ bị hắn rống sợ đến sắc mặt trắng bệnh, run run rẩy rẩy, một câu cũng không nói được.

Tả An Chi nghĩ, có lẽ người phụ nữ này thấy bọn họ cưỡi ngựa, người nào cũng cầm đao cầm kiếm, cho nên hoài nghi bọn họ là cường đạo, mới bị dọa sợ. Nàng xoay người xuống ngựa, đi đến trước mặt người phụ nữ kia, mỉm cười nói: “Đại tẩu, chúng ta không phải người xấu, chỉ là muốn tìm một chỗ tránh mưa thôi.”

Thấy nàng thanh tú xinh đẹp, nói chuyện là ôn nhu thân mật, quả thực không giống người xấu. Vì thế, người phụ nữ kia mới lớn gan nói: “Nếu đã là vậy thì xin mời vào, nhưng mà ngựa thì chắc phải để ngoài rồi.”

“Tốt quá rồi, vậy quấy rầy đại tẩu.” Tả An Chi cao giọng nói. Sau đó những người khác đều nhảy xuống ngựa, đem dây cương buộc vào một cái cây to ngoài cửa, đi theo nàng vào nhà trú mưa. Trong phòng chỉ có một bộ bàn ghế cũ, xem ra không đủ cho bọn họ ngồi. Người phụ nữ kia thấy một đồng người cùng nhìn nàng, cũng cảm thấy ngượng ngùng.

“Đại tẩu không cần khó xử, chúng ta ngồi đất cũng được.” Đông Phương Bất Bại lập tức ngồi xuống đất. Mà có hắn đi đầu, những người khác đương nhiên không dám không theo, ai nấy đều lẳng lặng ngồi xuống. Hắn ngẩng đầu thấy Tả An Chi chọn chỗ cách xa hắn, sắc mặt liền trầm xuống, nhưng cố không nổi giận. Hắn hỏi người phụ nữ kia: “Nơi nào còn cách thành Lạc Dương bao xa?”

Người phụ nữ kia nơm nớp lo sợ nói: “Không xa, các ngài đều cưỡi ngựa, có lẽ nửa canh giờ sẽ vào thành.”

“Đa tạ.” Đông Phương Bất Bại nói xong, sau đó quay sang nhìn Tả An Chi, vẻ mặt thần nhiên vui buồn khó đoán, nhưng mở miệng thì vẫn thân thiết hòa nhã: “An An, đã chạy nhiều ngày như vậy rồi, chúng ta lúc đến thành Lạc Dương thì nghỉ trong khách điểm một ngày có được không? Mùa hoa mẫu đơn mặc dù đã qua, nhưng trong thành tất nhiên sẽ còn những cảnh khác, giống như chùa Bạch Mã, núi Thái Bình cảnh đều rất đẹp, đến lúc đó ta đi dạo với nàng.”

“Xin theo an bài của Đông Phương trưởng lão.” Tả An Chi không ngẩng đầu lên, nhàn nhạt bỏ lại một câu.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh kinh người, chỉ sợ nếu trong phòng ai thả một cây châm xuống thì mọi người cũng nghe thấy tiếng. Trong nhóm người này, cao quý nhất chính là Đông Phương Bất Bại và Tả An Chi. Mà hai người bọn họ đã diễn cái tình huống quỷ dị này suốt mấy ngày hôm nay rồi. Bất luận Đông Phương Bất Bại nói cái gì, Tả An Chi cũng tỏ ra xa cách. Nàng đối với những người khác vẫn bình thường, chỉ riêng với Đông Phương Bất Bại là vô cùng lạnh nhạt, hoàn toàn không có sự thân mật như lúc trước. Hơn mười ngày sau, Đông Phương Bất Bại sắc mặt càng lúc càng khó coi, nếu có ai dám bắt chuyện với mình thì hắn mắng xối xả, nếu có ai dám bắt chuyện với Tả An Chi thì hắn sẽ trừng chết người đó. Đám người đi cùng bây giờ sợ tới mức tránh rất xa hai người bọn họ, ngay cả đồ thần kinh thô như Đồng Bách Hùng cũng không dám lại gần. Quả thực mấy hôm nay, đám người kia nửa chữ cũng không dám nói, họ cũng không dám ho, chỉ sợ nếu không cẩn thận sẽ vuốt râu hùm.

Mọi người đều biết Tả An Chi là người được Đông Phương Bất Bại mang về giáo, quan hệ giữa hai người vô cùng thân thiết, lúc ở trên Hắc Mộc Nhai còn ở chung sân. Nhưng bây giờ, nàng cố ý bất hòa với Đông Phương Bất Bại, khiến tất cả mọi người khó hiểu, lại không dám hỏi.

“Có thể nào cứ để mình ta an bài? Nàng là trưởng lão Thanh Long đường, nơi này hơn một nửa là người của Thanh Long đường, tại sao nàng không làm chủ cho họ?” Đông Phương Bất Bại nhíu mày, giọng nói đã có chút hờn giận.

“Ta làm chủ? Đông Phương trưởng lão chỉ cần nói một câu, thì ta còn dám làm chủ gì nữa?” Tả An Chi cười lạnh nói.

Đông Phương Bất Bại tính tình vốn là cuồng ngạo, hắn miễn cưỡng nén giận mấy ngày nay, lúc này không nhịn nổi nữa. Hắn đứng lên, nặng nề mà đá tất cả những người cản đường, bước ra ngoài cửa. Không biết nghĩ thế nào, hắn lại dừng lại, lấy một thỏi bạc từ trong tay áo tùy tiện ném đi. Thỏi bạc kia văng văng rơi xuống bàn gỗ đặt trong góc. Bên ngoài dù mưa rất to, nhưng hắn không hề quan tâm, chỉ một lát bên trong đã nghe thấy tiếng vỗ ngựa vang lên, xem ra Đông Phương Bất Bại cưỡi ngựa đi rồi.

Đồng Bách Hùng thấy thế giận dữ: “Phạm trưởng lão, hắn lúc nào cũng bảo vệ cô, cô lại làm hắn khó xử.

Cô tuy là trưởng lão Thanh Long đường, nhưng cũng không thể đối với hắn như thế.” Đồng Bách Hùng trừng mắt nhìn Tả An Chi một cái, nắm chặt tay, nhưng cuối cùng cũng không dám động thủ, bỏ ra ngoài đuổi theo Đông Phương huynh đệ của mình.

Những người còn lại trong phòng không ai dám ho he gì, chỉ nghe Tả An Chi lạnh lùng nói: “Đi đi, Đông Phương trưởng lão đã đi rồi, đám tiểu nhân vật chúng ta dám không nghe theo sắp đặt của hắn sao? Đi theo đi.” Sắc mặt nàng so với bầu trời u ám ngoài kia còn tăm tối hơn vài phần. Sau đó, nàng quay đầu nói với người phụ nữ kia: “Đa tạ.” Liền đó cũng ra khỏi cửa leo lên ngựa, mạo hiểm mưa to gió lớn giục ngựa chạy vào trong thành.

Thành Lạc Dương xây dựng từ ngàn năm nay, từng có rất nhiều triều đại đóng đô ở đây. Tường thành cao dựng thẳng đứng đã loang lổ rêu xanh, nhỏ đi lại mọc, tựa như nó không ngừng muốn chứng minh sự cổ kính của mình, mặc cho người ta có muốn làm mới nó. Tả An Chi đem người vào thành, nhìn trái nhìn phải không thấy Đông Phương Bất Bại, liền “Hừ” một tiếng, gọi hai người lại, nói: “Các ngươi đi hỏi thăm xem Đông Phương trưởng lão và Đồng Bách Hùng ở đâu, nếu tìm thấy, thì hỏi bọn hắn còn muốn đồng hành với chúng ta không. Nếu không muốn thì không cần miễn cưỡng.”

Hai người kia khom lưng vâng lời. Còn nàng thì đi hỏi đường, sau đó đi đến khách điểm lớn nhất thành.

Thành Lạc Dương quả nhiên khác biệt với nơi khác, vô cùng phồn hoa náo nhiệt. Trên đường biểu diễn tạp kỹ khắp nơi, trang sức mũ nón, quán ăn nhỏ cái gì cũng bán, người tới người lui đi lại tấp nập đông như mắc củi. Những người buôn bán đang cò kè mặc cả, hình như đã thỏa thuận xong, liền ngoác miệng cười to. Lại có cô nương thẹn thùng lấy khăn che mặt đi ngang qua một vị thư sinh, liếc mắt đưa tình. Đâu đó có bóng tiểu hài tử cầm xôi mút quả, còn có một người lớn đang không ngừng đuổi theo kêu đứa nhỏ không được chạy lung tung.

Mọi người trong đoàn dường như bị cảnh vật ồn ào xung quanh thu hút, chỉ mình Tả An Chi lại hồ hững đi qua phố xá sầm uất, dường như nơi này chẳng qua một chút quan hệ nào với nàng. Đến khách điểm, nàng cũng chỉ sai tiểu nhị làm chút đồ ăn mang lên, sau đó tự nhốt mình trong phòng.

30. Chương 30: Nếu Bạn Yêu Một Con Heo

Đem cửa phòng đóng lại, Tả An Chi kéo ghế dựa ngồi xuống, trong nháy mắt dường như trở thành một người khác. Không còn một chút thâm trầm hồ hững nào của vừa rồi, chỉ còn một người đang ôm bụng cười nghiêng cười ngả.

Đông Phương Bất Bại bất đắc dĩ đi ra: “Cười đủ chưa?”

“Ha, còn...còn một lát nữa.” Tả An Chi dựa cả người lên ghế, cười đến chảy nước mắt, “Ta thiếu chút nữa bị lời nói ghê tởm của chính mình hại chết, đã nhịn rất lâu a.”

“Lời nàng nói? Đúng rồi, nói như vậy, ta dường như nhớ rất rõ, vừa rồi có người nói mặc ta an bài.” Đông Phương Bất Bại cố ý vuốt cằm tỏ vẻ trầm tư.

Lời này nếu là người khác nói thì chẳng có ý nghĩa gì. Nhưng mà bởi vì do Đông Phương Bất Bại nói ra, cho nên, Tả An Chi vội vàng ngồi thẳng dậy, nghiêm mặt nói: “Người kia khẳng định không phải là ta.”

“Vậy sao?” Đông Phương Bất Bại nhướn mày nhìn nàng, thấy khuôn mặt nàng tuy tỏ ra nghiêm túc, nhưng trong mắt lại tràn đầy ý cười, đáng yêu cực kì. Hắn nhìn không được véo mũi nàng một cái, cũng nở nụ cười.

Bọn họ từ trong nhà kia chạy đi không bao lâu thì mưa ngớt, nhưng lúc trước mưa thật sự quá lớn, cho nên quần áo Tả An Chi đều ướt đẫm, dán sát vào trên người rất khó chịu. Nàng định mở hành lí ra lấy bộ khác thay, thì phát hiện quần áo mang theo cũng ướt đẫm, chỉ đành ảo não ném sang một bên.

“Trước thay bộ này đã, sau đó lại ăn chút gì đó, đừng để bị cảm lạnh.” Đông Phương Bất Bại mỉm cười, đưa qua một cái bọc, “Vừa rồi đi mua, nàng xem có vừa người không?”

Tả An Chi mở cái bọc ra, thấy bên trong có một bộ quần áo tinh xảo màu hồng, một cái thắt lưng và giày đồng bộ. Người này thật là tốt, ngay cả chuyện nhỏ như nàng mặc mưa không có quần áo thay hần cũng lo lắng chu toàn. Nàng trong lòng cảm động, liền hôn lên yết hầu Đông Phương Bất Bại một cái, định thay quần áo. Lại thấy Đông Phương Bất Bại không nhúc nhích, hoàn toàn không có ý định tránh ra ngoài. Nàng chỉ đành thở dài: “Vị huynh đài này, huynh có phải nên quân tử một chút không, ít nhất che mắt cũng được?”

“Quân tử? Bộ dạng như tên Nhạc Bất Quần phái Hoa Sơn kia? Chẳng lẽ nàng chính là thích hần...” Đông Phương Bất Bại vẽ mặt khiếp sợ, khổ sở lắc đầu không thôi.

“Ta cũng không phải ăn no rừng mỡ, hần lấy kiếm đâm ta, ta có họa diên mới thích hần.” Nhắc tới Nhạc Bất Quần, Tả An Chi liền nghiêng răng nghiêng lợi nói, cái tên kia không những chỉ chém nàng một kiếm, lại còn hại nàng lăn xuống núi, bị buộc phải bơi qua sông, khiến nàng bị Đông Phương Bất Bại túm được. Đương nhiên, nhờ thế mới có kết quả ngày hôm nay, nhưng nàng nhất định sẽ không cảm ơn hần. Tả An Chi thâm nghĩ, sau này nếu gặp lại, nàng phải cầm kiếm rượt hần chạy trốn chết hai vòng.

“Nàng sợ cái gì? An An, quần áo ẩm ướt mặc lâu trên người sẽ bị cảm đó. Hay là nàng không tin ta? Ta che mắt đi là được.” Đông Phương Bất Bại ra vẻ ầm ỹ, nâng tay áo lên che trước mắt.

Đây thực sự là Đông Phương Bất Bại tâm cơ thâm trầm, tính tình thay đổi như chong chóng sao? Tả An Chi đưa tay đỡ trán, thật muốn nói một câu, hiện tại trong phòng chỉ có hai người bọn họ, không cần phải đóng kịch. Nhưng mà không thể giảng đạo lý với đám người Ma giáo được, hần không tránh thì nàng tránh. Tả An Chi bất đắc dĩ ngồi lên giường, quay lưng về phía Đông Phương Bất Bại cởi quần áo. Đang muốn cầm quần áo sạch sẽ để thay, đã bị Đông Phương Bất Bại từ phía sau ôm lấy. Nàng còn muốn giãy dụa, chợt nghe hần cúi đầu bên tai cầu xin: “An An, mấy ngày nay nàng cách ta rất xa, khiến lòng ta rất khó chịu. Ta chỉ là muốn ôm nàng một cái thôi, cái gì cũng không làm. Được không?”

Ngày ấy, hai người họ đã thương lượng với nhau, Đông Phương Bất Bại còn là chim non chưa đủ lông đủ cánh, nếu để Nhậm Ngã Hành quá mức nghi ngờ hần, không chừng sẽ có một ngày liền linh giết hần. Cho nên, trước tiên, Đông Phương Bất Bại chỉ có thể vờ yếu thế. Nhậm Ngã Hành là lo sợ Đông Phương Bất Bại thế lực quá lớn, cho nên đã lên ý định châm ngòi quan hệ giữa hần và các vị trưởng lão khác. Nếu đã biết ý giáo chủ như vậy, việc gì bọn họ không đẩy thuyền theo nước, dựng một tuồng kịch để Nhậm Ngã Hành yên tâm, sau đó từ từ tính kế. Một đường này của bọn họ, gặp không biết bao nhiêu cơ sở ngầm của Nhậm Ngã Hành. Khổ thân bọn họ, vừa mới nếm thử tình yêu ngọt ngào, chỉ hận không thể ngày ngày đêm đêm quấn quýt bên nhau đã phải giả vờ oán hận, không dám nói một câu thân tình. Đông Phương Bất Bại hôm nay có thể vào phòng nàng, cũng không biết là phải mất bao nhiêu tâm tư để dời đi chú ý của người khác, hơn nữa cũng không biết hần còn có thể ở lại đây bao lâu.

Trong lòng Tả An Chi mềm nhũn, đưa tay cầm lấy tay hần, ôn nhu nói: “Trước tiên để ta mặc quần áo vào đã, sao đó sẽ mặc chàng ôm, được không? Lạnh...”

Đông Phương Bất Bại ôm nàng, cũng thấy da thịt nàng mát rượi lạnh lẽo. Hần sợ nàng bị cảm lạnh, liền ôm nàng, thay nàng mặc quần áo vào. Bộ quần áo này thể nhưng vô cùng vừa vặn, tựa như được may đo, nhưng nút áo lại được làm tương đối phức tạp. Đông Phương Bất Bại cũng có chút không kiên nhẫn, mãi mới mặc xong áo cho nàng, sau đó đeo lên hoa tai, mới lưu luyến không rời buông tay ra: “Ăn cơm đi.”

Hai người khó có được thời gian ở chung thế này. Qua hôm nay không biết khi nào mới có thể tiếp tục thân mật gần bó như thế. Tả An Chi cũng luyến tiếc rời xa hần, cho nên cứ ngồi trên giường ôm cổ hần. Nàng nhìn đồ ăn trên bàn, thấy ngoại trừ đồ do tiểu nhị mang lên, còn có một hòm gỗ sơn dầu, trông tương đối cổ, liền thuận miệng hỏi: “Trong hòm kia là thứ quý báu gì vậy?”

Đông Phương Bất Bại thấy nàng ôm hần không chịu buông, liền đơn giản ôm nàng đi đến cạnh bàn, bật cười nói: “Không phải là cái gì quý báu, chỉ là canh đậu hũ thôi. Nàng không phải là rất thích ăn món này sao?”

Lần trước thấy bán ở ven đường, nàng từng nói tới một lần, không ngờ hần lại nhớ kỹ như vậy. Tả An Chi

mở hòm ra, thấy bên trong nước dùng ấm nóng sóng sánh trong chén nhỏ, đậu hũ trắng noãn, bên trên rắc hành hoa màu lục. Nàng bỗng nhiên muốn khóc, hần tốt như vậy, nàng không dám tưởng tượng sau này hần tốt với người khác thì nàng sẽ ghen tị thế nào. Giờ khắc này, nàng hận không thể dâng cả trái tim mình cho hần, bởi vì nàng không biết phải báo đáp hần thế nào. Tả An Chi cố gắng nuốt nước mắt, dùng sức ôm chặt Đông Phương Bất Bại, miễn cưỡng mỉm cười nói: “Đông Phương Bất Bại, chàng tốt như vậy, tương lai cho dù chàng có thay lòng đổi dạ, yêu một con heo, mà ta cuối cùng lại thành gia thất với một tuyệt thế mỹ thiếu niên, chỉ mong làm duyên ương không thành tiên, thì ta cũng sẽ thề, nhìn thấy heo không giết, cùng lắm chỉ chặt hai chân của nó đi thôi.”

Đôi mắt ướt sũng của nàng quả thực vô cùng động lòng người, nhưng Đông Phương Bất Bại không nói gì. Nàng cũng thật quá phá hỏng không khí, tại sao cứ nhất định nói sau này hần sẽ thay lòng đổi dạ. Hơn nữa, vì sao hần sẽ yêu heo, mà đến phiên nàng thì lại là một mỹ thiếu niên. Hần đặt Tả An Chi lên ghế, múc một thìa đậu hũ non nhét vào miệng nàng, tức giận nói: “Ngu ngốc, ta mà lại đi yêu thích một con heo sao, nàng nói đi, cả ngày chỉ muốn đem ta bán cho người khác, có phải là đã muốn vội vàng đi tìm mỹ thiếu niên rồi không? Nàng nghĩ cũng đừng nghĩ, ngoại trừ ta ra, ai dám cùng nàng chỉ làm duyên ương không làm tiên, ta liền giết hần, để cho hần và Diêm Vương thành gia thất đi.”

Hai người vui vẻ đùa giỡn một hồi, người dứt ta ta mớm người ăn xong cơm. Sau đó, Tả An Chi đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy một ông lão đang nặn tò he. Dưới bàn tay tài hoa của ông lão, một con tò he khác lại ra lò. Bên cạnh con chó nhỏ là một con lợn con, trông vô cùng sống động, vô cùng đáng yêu. Có tiểu hài tử đứng nhìn hồi lâu, thế là ông ta liền cười tủm tỉm đưa cho hần một cái. Đối diện là hai người diễn xiếc, một ông lão đánh chiêng, sau đó một cô nương mặc áo màu đỏ thắm tay chân linh hoạt bắt đầu lắc vòng. Một đám người vây quanh nàng trầm trồ khen ngợi, không ngừng ném bạc vào trong vòng.

Tả An Chi thật ra rất muốn nhìn ngắm khung cảnh nơi này, chỉ là không thể không làm ra bộ dạng không hứng thú. Dù sao, có thể nhìn thấy hai cảnh này, nàng cũng vô cùng thỏa mãn rồi. Đông Phương Bất Bại từ sau lưng ôm nàng, nói: “An An, chờ sau này không còn phải lo nghĩ ai nữa, không còn ai dám quản chúng ta nữa, ta cùng nàng sẽ đi chơi thành Lạc Dương, đi cả những nơi khác mà nàng muốn.”

Không ai dám quản... Ý hần là đến khi hần đoạt được chức giáo chủ? Tả An Chi biết tương lai hần sẽ đem Nhậm Ngã Hành nhốt lại, trở thành giáo chủ Nhật Nguyệt Thần giáo. Nhưng bây giờ hần mới chỉ từ một phó hương chủ thăng lên làm trưởng lão mà dám nói như vậy, quả thực là to gan lớn mật. Bất quá nàng đã hạ quyết tâm rồi, cho dù có thế nào, nàng cũng sẽ đứng bên cạnh hần. Nhớ tới hần vừa rồi hỏi nàng có phải muốn bán hần đi không, nàng không khỏi tự để tay lên ngực hỏi mình câu đó. Nàng thương hần, nhưng lại không đủ tín nhiệm với tình yêu của hai người. Có lẽ, nàng nên học cách tín nhiệm hần hơn một chút chăng? Cho dù có nhiều gian nan hiểm trở, mưa gió bão bùng, thì hãy cứ để hai người họ cùng đối mặt.

Nàng còn đang nhíu mày suy nghĩ, Đông Phương Bất Bại lại đột nhiên ôm nàng ra khỏi cửa sổ, hạ giọng nói: “Bên ngoài có người đến.”

31. Chương 31: Tuyệt Thế Võ Công Luyện Hay Không

Hần còn chưa dứt lời, bên ngoài đã vang lên tiếng đập cửa, sau đó có tiếng người vang lên: “Phạm trưởng lão, thuộc hạ đến bái kiến.”

Đông Phương Bất Bại che miệng Tả An Chi, thì thầm vào tai nàng: “Là cháu của Nhậm Ngã Hành, Lục Trúc Ông.”

Cháu của Nhậm Ngã Hành làm sao nhanh như vậy đã biết nàng đến thành Lạc Dương, hơn nữa còn định đến bái kiến? Trong giáo người biết nàng cũng không nhiều, cho nên khả năng bị đệ tử các phân đà của Nhật Nguyệt Thần giáo nhận ra rất nhỏ. Những người khác thì đều đi theo nàng đến khách điểm, chỉ trừ có hai người được nàng phái đi tìm Đông Phương Bất Bại. Xem ra là bọn họ đi báo tin. Nàng nghĩ mà thấy tức, nhưng cũng biết lúc này không thể nổi giận. Nàng đưa tay đẩy Đông Phương Bất Bại một cái, ý

bảo hần trốn lên giường đi. Sau đó kéo chăn che kín từ đầu đến chân hần, lại cẩn thận buông màn rồi mới thông dong ra mở cửa.

Ngoài cửa là một ông lão, chừng năm mươi sáu mươi tuổi, đang khoanh tay cung kính đứng. Mà bên cạnh lại là một tiểu cô nương sáu bảy tuổi, làn da trắng như tuyết, một đôi mắt to đen lúng liếng nhìn nàng. Tiểu cô nương này chắc hẳn là Nhậm Doanh Doanh. Tả An Chi nghĩ một lát, ra vẻ lãnh đạm gật đầu, quay về phòng ngồi xuống bàn: “Có chuyện gì? Nói nhanh ta còn ăn cơm.”

Ông lão kia không ngờ nàng lại làm như vậy, không hỏi ông ta là ai, ngay cả cửa cũng không cho bước vào. Nhất thời cũng không biết phải nói gì, cứ đứng chôn chân tại chỗ. Mãi đến khi tiểu cô nương kia kéo hần một cái, hần mới khôi phục tinh thần, cố nặn ra một nụ cười: “Thuộc hạ Lục Trúc Ông, là đệ tử của Thanh Long đường.” Hần nhìn tiểu cô nương kia một cái, lúng túng nói: “Đây...Đây là cháu gái của ta, nghe nói Phạm trưởng lão đến thành Lạc Dương nên nó cũng muốn đi bái kiến.”

Hần vẻ mặt vô cùng mất tự nhiên, vừa nhìn đã biết là nói dối, người ta rõ ràng là cô cô chứ không phải cháu gái của lão.

“Đến bái kiến ta? Là tới gặp Đông Phương Bất Bại đi. Chỉ sợ lão tới nhầm chỗ rồi. Ta chẳng qua chỉ là một con rối trong tay hần, hần đặt đâu thì ngồi đó thôi.” Tả An Chi cười nhạt, ném chiếc đĩa trong cả lên bàn, cả vú lấp miệng em nói: “Nhìn thấy rồi thì đi ra ngoài. Đông Phương Bất Bại không ở đây, muốn đi tìm hần thì tự đi mà tìm.”

Nhậm Doanh Doanh lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, phồng chùng cho tới bây giờ chưa có ai dám đối với nàng như thế. Nàng tức giận đến xiết tay thành nắm đấm, cả người run rẩy, oán hận trừng mắt nhìn Tả An Chi hồi lâu, sau đó dậm chân quay đầu bỏ chạy. Lục Trúc Ông cũng không nói thêm gì, chỉ cuống quýt đuổi theo.

Tả An Chi “phanh” một tiếng sập mạnh cửa, đợi một lát sau mới xốc màn lên, nhìn Đông Phương Bất Bại đang lười biếng gối đầu lên tay nói: “Đại khái là Nhậm đại tiểu thư tò mò muốn nhìn ta một cái, kết quả lại bị ta làm tức giận bỏ chạy. Vô tình tưới liễu liễu xanh um. Xem ra không bao lâu nữa, trong giáo mọi người đều biết ta yêu quá hóa hận rồi.”

Đông Phương Bất Bại rướn người, hôn hai gò má của nàng: “Nghe lời này, ta quả rất khó xử, rõ ràng yêu nàng yêu muốn chết, lại cứ phải nói không yêu.” Hần nghĩ nghĩ một lát, lại cẩn thận dặn dò: “An An, để phòng tai vách mạch rừng, sau hôm nay sợ sẽ không thể gặp nàng nữa, cho nên ta trước muốn dặn nàng mấy câu. Nàng trăm ngàn lần phải tự chăm sóc chính mình, không được để Nhậm Ngã Hành nhìn ra sơ hở. Hần mới hơn ba mươi tuổi, chỉ lớn hơn ta một chút, lại nói sẽ truyền ngôi cho ta. Giường của mình người khác ngủ không yên, hần nói lời này, xem ra sớm muộn sẽ không dung tha cho ta, mà ta cũng sẽ không ngồi chờ chết. Ta tranh chấp với hần, cũng không nắm được bao nhiêu phần thắng, cho nên từ nay về sau nàng nhất định phải cẩn thận, có việc gì thì tìm Khúc Dương giúp đỡ. Nếu ta thắng, từ nay về sau chúng ta vĩnh viễn không chia lìa. Nhược bằng ta thua, nàng cứ đem quyền bính trả lại cho Nhậm Ngã Hành, cũng không lo mất mạng.” Hần vươn hai tay ra, ôm Tả An Chi kéo vào trong ngực, lưu luyến tham lam cảm nhận mái tóc mềm mại của nàng. Hồi lâu, hần mới nhẹ nhàng đẩy vách tường sau lưng một cái, vách tường kia liền mở ra. Hần đi vào bên trong, sau đó quay đầu nhìn lại, cánh tay vung lên, vách tường liền trở về nguyên dạng.

Sờ sờ hai gò má vừa bị hần hôn, Tả An Chi cười, vừa ôn nhu vừa bất đắc dĩ. Chuyện hần lo lắng, hần là không có cơ hội xuất hiện, nhưng nghe vẫn cứ như rót mật vào tai. Nhưng trong ngọt ngào vẫn có chút cay đắng mà chính nàng cũng không hiểu vì sao.

Đông Phương Bất Bại rơi vào thế khó xử này, nàng không rõ bản thân mình có hay không hy vọng tương lai không thay đổi.

Nếu như vận mệnh vẫn theo quỹ đạo lúc trước, thì cho dù Đông Phương Bất Bại thắng lần này, sau đó hần vẫn bị Nhậm Ngã Hành đánh bại. Nàng biết Đông Phương Bất Bại cũng không phải chưa bao giờ thất bại, mà là sau mỗi lần thất bại, hần đều không buông tha, đều cố gắng gom góp lực lượng để đứng dậy bắt đầu lại một lần nữa.

Nhưng, đến khi Đông Phương Bất Bại ngồi lên vị trí kia, mọi thứ liệu có thay đổi không, liệu có thể sẽ giống như lời hứa hẹn của hắn, vĩnh viễn không chia lìa?

Không đúng, Tả An Chi đột nhiên cả kinh, đem những lời nói vừa rồi của Đông Phương Bất Bại tua lại trong đầu một lần. Lời của hắn, tựa như di ngôn, chẳng lẽ nhanh như vậy sẽ đánh giáp lá cà với Nhậm Ngã Hành? Tình thế trước mắt cũng không nguy cấp đến thế a. Nhưng Đông Phương Bất Bại đã rời đi rồi, nàng có nghi ngờ cũng không thể đến hỏi hắn. Nếu làm như vậy chỉ sợ sẽ mang đến càng nhiều nguy hiểm cho cả hai người.

Ở trong phòng đi đi lại lại, Tả An Chi vẫn quyết định kiềm chế sự nôn nóng lại, nhìn xem tình hình biến chuyển.

Đông Phương Bất Bại cũng không rời khỏi đoàn người Tả An Chi mà tự về Hắc Mộc Nhai trước. Nhưng hắn cũng không giống như mấy ngày trước, cố ý lấy lòng Tả An Chi, mà Tả An Chi cũng giống như đã nghĩ thông, không hề châm chọc khiêu khích hắn. Hai người bọn họ bây giờ chuyển sang trạng thái khách khí lẫn nhau, không ngừng duy trì khoảng cách hai bên. Chỉ khổ cho đám người đồng hành, người nào người nấy cảm như hén, chỉ sợ khiến hai bọn họ giận, lại giống như mấy ngày trước thì thiệt không hay ho gì cho bọn họ. Cũng may cho đến lúc trở lại Hắc Mộc Nhai, hai người này cũng không cãi cọ lẫn nhau nữa.

Lần này về Thanh Long đường, Tả An Chi chuyển tới phòng mới. Bây giờ, nàng đang trầm tư suy nghĩ phải diễn trò ra sao. Ba ngày trước khi về Hắc Mộc Nhai, nàng đã phái hai kẻ mà mình hoài nghi là thủ hạ của Nhậm Ngã Hành sang cho Đông Phương Bất Bại. Chỉ không biết Nhậm Ngã Hành đã biết tin này hay chưa?

“Phạm trưởng lão, Nhậm giáo chủ mời ngài qua.” Tả An Chi vừa ngồi một lát, liền có một tên hầu đến mời. Nàng bình tĩnh đi theo hắn, không ngờ vào đến điện đã thấy các vị trưởng lão. Thấy Đông Phương Bất Bại cũng có ở đây, nàng không hề do dự chọn chỗ cách xa hắn nhất.

Ánh mắt Nhậm Ngã Hành chợt lóe, cười nói: “Phạm trưởng lão, cô và Đông Phương huynh đệ luôn thân thiết, có phải bây giờ có hiểu lầm gì không? Người một nhà nếu có hiềm khích thì đừng ngại nói ra, để ta chủ trì công đạo cho hai người.”

Tả An Chi đứng dậy, ôm quyền nói: “Đa tạ giáo chủ, ta và Đông Phương trưởng lão có chút ân oán cá nhân thôi, không phải là chuyện trong giáo cho nên không dám phiền giáo chủ.”

“Nếu cô đã nói là ân oán cá nhân, vậy thì ta không hỏi nữa. Nhưng mà Đông Phương huynh đệ này, người là một đại nam nhân, sao lại cứ so đo thiệt hơn với một tiểu cô nương. Nếu người đắc tội người ta thì nên mau xin lỗi mới phải.” Tuy rằng trong đám trưởng lão chỉ có duy nhất Tả An Chi là nữ, nhưng mọi người đều biết Đông Phương Bất Bại tâm cao khí ngạo, muốn để cho hắn trước mặt mọi người mà mở miệng xin lỗi một nữ tử, thật là làm khó hắn. Cho nên, Nhậm Ngã Hành vừa mở miệng nói như vậy, lập tức ánh mắt của các trưởng lão đều đổ dồn vào Đông Phương Bất Bại, chờ xem hắn định ứng đối thế nào.

“Không dám nhận.” Không đợi Đông Phương Bất Bại mở miệng, Tả An Chi đã lạnh lùng từ chối.

Nhậm Ngã Hành ha ha cười hai tiếng, cũng không nhắc lại việc này, mà liền nói tào lao hai ba câu. Sau đó, hắn lại đột nhiên nói: “Lần này Đông Phương huynh đệ lập được công lớn, các vị thấy sau này ta truyền ngôi cho hắn có được không?”

Hắn bỗng nhiên nhắc tới việc truyền ngôi, ngoại trừ Đông Phương Bất Bại lập tức đứng dậy nói không dám, thì đám người còn lại tất cả đều ồ lên. Hắc trưởng lão sau đó đứng lên, lớn tiếng nói: “Ta không phục, hắn chỉ là một tiểu tử lông tóc chưa mọc đủ, mới hơn hai mươi tuổi, vì cái gì truyền ngôi cho hắn?”

Vừa nghe Hắc trưởng lão nói vậy, Nhậm Ngã Hành liền vỗ bàn, cả giận nói: “Lúc ta kế vị cũng mới hơn hai mươi tuổi, chẳng lẽ ông cũng nói ta là một tiểu tử lông tóc chưa mọc đủ sao?” Thấy Hắc trưởng lão lúng túng không dám nói tiếp, hắn liền trợn mắt, chỉ vào Đông Phương Bất Bại nói: “Đông Phương huynh đệ là kỳ tài, so với các người lập công còn nhiều hơn, võ công cũng tốt hơn, chẳng lẽ ta không thể thoái vị nhường ngôi cho người hiền. Ta sẽ đem vật trấn giáo Quỷ Hoa Bảo Điển truyền cho hắn. Đợi sau này Đông Phương huynh đệ luyện thành, ngay cả ta cũng không phải đối thủ của hắn.”

32. Chương 32: Không Thể Buông Tha Vô Tình Thắng

Trong lòng Tả An Chi lạnh run, Nhậm Ngã Hành này quả thực thâm độc. Bề ngoài thì dường như tán dương xem trọng Đông Phương Bất Bại, nhưng thực chất lại biến hắn thành cái đích để mọi người chỉ trích. Trước làm trưởng lão cũng còn đơn giản, nhưng nay nếu muốn làm giáo chủ, chỉ sợ tất cả mọi người đều coi Đông Phương Bất Bại là vật cản.

Không nói đến chuyện này, cái làm cho nàng lo lắng đề phòng hơn cả, chính là tại sao Đông Phương Bất Bại không nói cho nàng chuyện Nhậm Ngã Hành giao Quỷ Hoa Bảo Điển cho hắn. Hắn sẽ luyện hay không luyện đây?

Hồi tưởng lại lời nói ngày hôm đó của Đông Phương Bất Bại một lần nữa, Tả An Chi cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên lưng mình, ngay cả nhìn nàng cũng không dám nhìn hắn lấy một cái. Nàng làm sao không biết, Đông Phương Bất Bại nay đã cười lên lưng hổ. Chỉ có luyện Quỷ Hoa Bảo Điển, Nhậm Ngã Hành mới có thể tin hắn và Tả An Chi không cấu kết với nhau. Chỉ có luyện Quỷ Hoa Bảo Điển, hắn mới có bản lĩnh ứng phó với đám lang sói đang nhìn chằm chằm hắn. Chỉ có luyện Quỷ Hoa Bảo Điển, hắn mới có thể mở ra cánh cửa đi tới bậc thang cao nhất của mình. Nhưng nếu luyện Quỷ Hoa Bảo Điển, vậy thì hắn với nàng...sẽ thế nào đây?

Trên đời không ai cho không ai thứ gì, mọi thứ muốn đạt được đều phải trả một cái giá. Đông Phương Bất Bại trí tại bốn phương, nếu đây là lựa chọn của hắn, thì nàng không nên ngăn cản. Nhưng nghĩ đến sau này tính tình hắn sẽ thay đổi, từ nay về sau trở thành một loại người khác, trong lòng Tả An Chi như bị một lưỡi dao sắc bén không ngừng rạch vào, máu tươi ồ ồ chảy ra, đau đớn không nói nên lời.

Miệng vết thương có sâu đến mấy, ắt cũng có ngày lành; đau đớn nhiều, cũng sẽ đến một ngày chết lặng. Quá trình đó có thể dài, nhưng không sao cả. Nàng không phải là một nữ tử yếu đuối, cho dù tình cảnh ngang trái hơn nàng cũng có thể đối mặt. Tả An Chi hai tay bưng chén trà lên, đổ nước trà vào miệng. Trên mặt nàng không hề thay đổi, ngay cả chén trà trong tay nàng cũng vững vàng không gợn sóng. Dường như nàng thờ ơ với lời nói của Nhậm Ngã Hành, cho dù có ngồi ở đây, cũng coi như không đếm xỉa đến. Chỉ có mình Tả An Chi biết, trong lòng nàng bây giờ như địa ngục, lửa trào cuộn cuộn mà không thể kêu đau, chỉ có thể yên lặng đem đau đớn chua xót theo nước trà cùng nhau nuốt xuống.

“Được giáo chủ ưu ái, thuộc hạ vô cùng cảm kích. Nhưng thuộc hạ tự biết bản thân tư chất bình thường, thật sự không chịu nổi trọng trách quá lớn như vậy. Thuộc hạ chỉ mong được vào sinh ra tử với giáo chủ là đã thỏa mãn, sao dám ham mê vật báu trấn giáo?” Đông Phương Bất Bại quý xuống, từ trong lòng lấy ra một quyển sách mỏng manh, hai tay dâng nó cao hơn đầu, dường như định trả lại Quỷ Hoa Bảo Điển cho Nhậm Ngã Hành.

Trong điện phản ứng của mọi người không giống nhau. Một nửa là kinh ngạc, không hiểu vì sao Đông Phương Bất Bại lại từ chối tuyệt thế võ công, chẳng lẽ giáo chủ không muốn làm, lại muốn làm một tên vô danh tiểu tốt sao? Mà Hắc trưởng lão thì nhìn chằm chằm quyển sách trên tay Đông Phương Bất Bại, trong miệng “ô ô” thành tiếng, dường như chỉ hận không thể mọc thêm một cánh tay ra để chụp lấy Quỷ Hoa Bảo Điển kia. Nhậm Ngã Hành sắc mặt cũng thay đổi không ngừng, dường như không ngờ tới Đông Phương Bất Bại lại cự tuyệt miếng mồi ngon này, trực tiếp đem bí kíp trả lại cho hắn. Mãi lâu sau, Nhậm Ngã Hành mới nói: “Nếu ta đã ban cho ngươi, sao có thể nhận lại. Ngươi cứ giữ đi, luyện hay không thì tùy ngươi.”

Trong giọng nói của Nhậm Ngã Hành đã ẩn ẩn có chút tức giận, cho nên Đông Phương Bất Bại không dám tiếp tục đòi trả lại, chỉ đành đem bí kíp cất vào trong lòng, sau đó ôm quyền nói: “Đại ân đại đức của giáo chủ, thuộc hạ suốt đời khó quên, cho dù có phải vì giáo chủ mà liều cái mạng này thì thuộc hạ cũng cam lòng.” Nam nhi rất ít rơi lệ, vậy mà Đông Phương Bất Bại hai mắt lại rưng rưng, giọng nói cũng nghẹn ngào, xem ra là vô cùng cảm kích.

Phần cảm kích này thật giả bao nhiêu, ngay cả chính hắn cũng không rõ. Ở trong thành Lạc Dương, tự tay Hướng Vấn Thiên tìm đến, đưa cho hắn một cái hộp nhỏ. Mà bên trong cái hộp đó, ngay cả nằm mơ hắn

cũng chưa từng dám mơ đến, lại là vật báu trấn giáo mà năm đó mười đại trưởng lão liều mạng đoạt về, Quỷ Hoa Bảo Điển. Trong bảo điển võ công vô cùng tinh diệu, đã là người học võ, nhìn thấy nó không thể không động lòng, chỉ là cái giá phải trả cũng quá lớn, “Muốn luyện thần công, trước phải tự cung.” Nếu như không có An An, nhất định hắn sẽ không do dự. Nhưng An An, nàng đối với hắn tựa như không khí, An An thông minh như vậy, ngoan ngoãn dễ bảo như vậy, chỉ cần nghĩ đến cái tên này, trong lòng hắn liền đau đớn chua xót. Nàng rất kiên cường, cho dù có rời xa hắn cũng sẽ sống tốt. Nhưng mà hắn lại là người không nỡ buông tay. Hắn đã hao tâm tổn trí, kiên quyết chặt đứt đường lùi của nàng, buộc nàng vào với mình như thế, làm sao có thể bỏ mặc nàng một thân một mình đối mặt với chốn chém giết, mà đôi khi lòng người lại còn đáng sợ hơn cả đao kiếm này.

Đông Phương Bất Bại quyết không cam lòng cả đời phải quỳ gối dưới chân người khác, nhưng nếu ngay cả người mình yêu cũng không giữ được, thì ngại vàng kia còn có ý nghĩa gì? Hắn tình nguyện lựa chọn một con đường gian nan hơn. Bởi vì con đường ấy, đâu có nhiều chông gai trắc trở, thì vẫn sẽ có một người đi cùng hắn.

Các trưởng lão thấy hắn đã cự tuyệt như vậy mà Nhậm Ngã Hành vẫn đem Quỷ Hoa Bảo Điển cho hắn, âm thầm cảm thấy hâm mộ vô cùng. Tiểu tử thói tha này thật may mắn, có thể được giáo chủ coi trọng như vậy. Ngoại trừ Khúc Dương vẫn ngồi bất động, ánh mắt những người khác đều tập trung vào Đông Phương Bất Bại, trong đầu không ngừng tính kế làm sao để lừa lấy bí kíp từ trong tay hắn mà xem. Ngay cả thủ hạ tâm phúc nhất của Nhậm Ngã Hành là Hường Vãn Thiên cũng hít một hơi lạnh. Nhậm giáo chủ của hắn không biết tại sao mà đãi ngộ hậu hĩnh cho Đông Phương Bất Bại như thế.

Vì chuyện này mà mọi người ở đây đều nảy sinh tâm tư riêng. Bọn họ ôn hòa nói mấy câu, sau đó đều cáo từ mà đi. Tả An Chi đang chuẩn bị lui, lại bị Nhậm Ngã Hành gọi lại: “Phạm trưởng lão, cô lưu lại một lát, ta có việc muốn hỏi.”

Hắn muốn hỏi chuyện gì, Tả An Chi cũng đoán được. Nàng và Đông Phương Bất Bại diễn lâu như vậy mà hắn vẫn còn chưa tin hoàn toàn. Nay Đông Phương Bất Bại lại không chịu luyện Quỷ Hoa Bảo Điển, hắn không nảy sinh nghi ngờ mới là lạ. Dem nàng lưu lại một mình, hoặc sẽ thử nàng, hoặc sẽ châm ngòi li gián. Chính là chuyện đã đến nước này, đã không còn có gì có thể dao động được nàng. Cho dù Đông Phương Bất Bại có muốn giết người phóng hỏa, chiếm núi xưng vương, thì nàng cũng sẽ đi theo hắn làm cướp.

Mọi người nối đuôi nhau mà ra, chỉ còn Tả An Chi và Hường Vãn Thiên vẫn ngồi yên tại chỗ.

“Phạm trưởng lão, nghe nói cô và Đông Phương huynh đệ có chút ân oán cá nhân, không biết là vì chuyện gì? Các người đều là trưởng lão trong giáo, phải cố gắng tốt với nhau, nếu bất hòa thì không hay.” Nhậm Ngã Hành vẫn như lần đầu nàng gặp, hòa ái dễ gần. Hắn tuy chỉ hơn Tả An Chi mười tuổi, nhưng nói chuyện lại như bậc tiền bối đi trước lâu năm.

Hường Vãn Thiên thấy Tả An Chi cúi đầu không nói, liền cười: “Chuyện này là giáo chủ không biết, Đông Phương huynh đệ với Phạm cô nương cũng chỉ là chuyện nữ nhi thường tình thôi, mấy ngày nữa là tốt rồi. Bọn họ làm sao dám để giáo chủ lo lắng.”

Hắn mở to mắt ngây thơ, bộ dạng rất buồn cười. Nhậm Ngã Hành lại ngẫm hiểu, tiếp lời: “Việc này ta thật không biết. Đông Phương huynh đệ tướng mạo anh tuấn, tương lai đây hứa hẹn, trong nhà lại chưa có thê tử, coi như là xứng đôi với cô. Hai người đã có ý với nhau, lại không còn trưởng bối. Thế này đi, ta tự mình làm chủ cho hai người, để hai người kết làm phu thê. Như thế nào? Coi như là tạo niềm vui trong giáo.”

“Giáo chủ thứ tội, thuộc hạ không dám phục mệnh.” Tả An Chi lập tức đứng lên, nhìn thẳng Nhậm Ngã Hành, “Nếu giáo chủ đã hỏi, thuộc hạ cũng không dám giấu. Đông Phương Bất Bại đã sớm cưới một đồng tiểu thiếp về nhà, lại đối gạt thuộc hạ là chưa lấy ai. Thuộc hạ nghĩ, nếu ông nội thuộc hạ còn sống, cũng sẽ không để cho thuộc hạ lấy người như vậy.”

Nữ nhân trên giang hồ không giống với các gia đình giàu có nhiều quỹ củ, loại phụ nữ muốn chồng chỉ có mình mình cũng không phải ít. Cho nên Nhậm Ngã Hành chỉ nhún mày nói: “Hường huynh đệ, người nói việc này phải làm sao mới được?”

Hường Vãn Thiên cười nói: “Phạm trưởng lão, Đông Phương huynh đệ đã đem tiểu thiếp của hắn giết hết rồi, có thể thấy được hắn đối với cô là thật lòng.”

“Ta tuy là nữ tử giang hồ, nhưng từ nhỏ cũng đọc sách thánh hiền, đạo lý cái mình không muốn thì đừng làm cho người ta, ta hiểu rất rõ ràng. Hắn hôm nay đối với tiểu thiếp của hắn như thế, chắc gì ngày sau không làm vậy với ta. Đông Phương Bất Bại chẳng qua chỉ muốn lợi dụng ta, hắn vốn tưởng làm như vậy là bịt miệng thế gian, ai ngờ chỉ khiến mọi người cười chê. Giáo chủ, ngài có giết ta, ta cũng không gả cho hắn.” Tả An Chi cúi mặt, vẻ mặt vô cùng đau buồn, nước mắt không ngừng chảy xuống.

“Không thành thân thì không thành thân, ta làm sao chỉ vì chuyện đó mà giết cô. Cô tương lai nhìn trúng ai trong giáo, ta sẽ thay cô làm chủ.” Nhậm Ngã Hành trấn an nàng vài câu, sau đó cho lui. Hắn nhìn theo bóng nàng đi khuất, mới nói với Hường Vãn Thiên: “Hường huynh đệ, người nghĩ nàng nói thật sao?”

“Nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương mười mấy tuổi, không đáng lo. Cái chính là Đông Phương Bất Bại kia, đã được giáo chủ ưu ái mà lại không vui, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt.” Hường Vãn Thiên nhớ tới sự coi trọng của Nhậm Ngã Hành với Đông Phương Bất Bại, liền khó chịu nói.

Nhậm Ngã Hành lắc đầu nói: “Đông Phương huynh đệ vô cùng trung thành, không ham hư danh, ngay cả ta ban cho hắn Quý Hoa Bảo Điển hắn cũng không dám nhận. Hường huynh đệ đừng nghi ngờ.”

Hường Vãn Thiên vội la lên: “Hắn đương nhiên không ham hư danh, hắn chẳng qua là không muốn...”

Hắn còn chưa dứt lời, đã bị Nhậm Ngã Hành cắt ngang: “Hường huynh đệ, không cần gây thêm thị phi, ta tự có tính toán.” Thấy giáo chủ trầm mặt xuống, Hường Vãn Thiên không dám nói nữa, đành lui ra. Chỉ còn một mình Nhậm Ngã Hành ngồi trong đại điện, lại không biết nghĩ tới cái gì mà lộ ra một nụ cười xảo trá.

33. Chương 33: Ba Kiếp Mới May Mắn Gặp Người Xưa

Lá cây từ trên không rơi xuống, vừa lúc rơi vào chóp mũi của Tả An Chi. Nàng cau mày lại, thò tay gạt cái lá xuống, sau đó lại nhắm mắt nghỉ ngơi. Nàng đã nằm ở đây một lúc lâu, cũng không muốn cử động.

Từ sau hôm mười trưởng lão tề tựu, ngoại trừ nàng ở lại Hắc Mộc Nhai thì những người khác đều rời khỏi. Tả An Chi làm sao không biết, Nhậm Ngã Hành lưu nàng lại là muốn nắm nàng trong lòng bàn tay, để nếu có chuyện gì thì tùy thời sử dụng. Nàng hiện nay quá yếu, giống như một miếng mồi ngon mà mỗi người muốn cắn một miếng. Nhưng nàng cứ tỏ ra không biết, mỗi ngày cần luyện công thì luyện công, còn không thì đi mượn sức hoặc áp chế người trong Thanh Long đường. Người nào mà cứng mềm đều không ăn, thì đừng trách nàng dùng Tam Thi nào thần đan Đông Phương Bất Bại đưa cho.

Vì sao người ta thì chỉ cần tùy tiện đọc mấy chương binh pháp Tôn Tử, sau đó nói “Minh nguyệt bao giờ có? Nàng cóc hỏi trời xanh”, thêm vào “Ta hiểu chàng, ta đồng tình chàng, ta quan tâm chàng” thì lập tức sẽ có một hàng mỹ nam tử văn võ toàn tài đứng xếp hàng xin vì nàng sống vì nàng chết. Mà đều là hoàng đế Vương gia, vô lâm minh chủ a.

Trong khi Tả An Chi nàng cũng là người xuyên không thì sáng dậy sớm hơn gà, tối ngủ muộn hơn chó, muốn thu phục thủ hạ của mình, đừng nói là than thở, ngay cả khóc có khi nước mắt cũng đầy mấy thùng rồi. Muốn triệu hồi thuộc hạ thì nàng cũng phải nhờ lão già cầm đầu, mà bọn chúng đến, rõ ràng là bằng mặt mà không bằng lòng. Hừ, tại sao với những trưởng lão khác thì các người nghe lời răm rắp, mà đến phiên ta thì không ai để vào mắt. Nàng cuối cùng chính là bị bọn họ làm cho tức giận, đem nhét hết Tam Thi nào thần đan vào miệng bọn họ để bọn họ nghe lời. Nhưng mà rõ ràng trong mắt nàng, cái nhìn của bọn họ như chuột thấy mèo a, chẳng lẽ hình tượng nữ ma đầu của nàng đã ăn sâu vào lòng bọn họ rồi. Hay đây chính là vận mệnh của nữ phụ đóng vai vật hy sinh, trở thành hòn đá kê chân để nhân vật chính diễn đoạn trừ gian diệt ác? Đừng đùa, cho dù là nhân vật phụ, nhưng nếu có tên nhân vật chính nào định lấy nàng làm đá kê chân, nàng nhất định sẽ đánh vỡ đầu hắn.

Giờ phút nàng xem như đã hiểu rất rõ tám chữ “Người trong giang hồ, không thể tự quyết”. Đi vào thời đại này, thời gian cũng không phải quá dài, nhưng nàng học được không ít. Cho nên quả thực tiềm lực của con người là vô hạn, dưới áp lực sinh tồn, có rất nhiều chuyện không cần học cũng biết.

Bất quá chuyện này cũng thuyết minh một điều, đó là con người Đông Phương Bất Bại rất phức tạp, nàng là người thân mật nhất với hắn, cũng không rõ hắn còn bao nhiêu bản lĩnh chưa thi triển. Khó trách Nhậm Ngã Hành còn kiêng kỵ hắn hơn mấy trưởng lão kì cựu kia. Nói ngay chuyện Tam Thi nảo thần đan này, theo Đông Phương Bất Bại nói là hắn ra lệnh cho Ngũ Độc giáo bí mật điều chế, năm xưa hắn đã dùng nó để khống chế Đằng La cô nương. Mà Nhậm Ngã Hành lại hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của loại thuốc này, xem ra Ngũ Độc giáo chính là thế lực chống lưng cho Đông Phương Bất Bại.

Ai, hắn hôm nay đang ở đâu a? Bọn họ tuy ở dưới cùng một bầu trời, vậy mà không thể gặp nhau không thể gần gũi, chỉ có thể không ngừng nhớ nhau. Chỉ cần nghĩ tới Đông Phương Bất Bại cũng đang cố gắng cùng nàng, Tả An Chi liền nhịn không được cười đến ngọt ngào. Nàng cảm thấy mình phải tu ba kiếp mới may mắn có thể gặp được một người như vậy, còn cùng hắn tương thân tương ái, cho nên, cho dù có chuyện rắc rối gì nàng cũng có thể vượt qua. Nàng đứng lên, vỗ vỗ bùn đất cùng lá cây trên quần áo, sau đó chậm rãi đi ra giữa sân.

Phía trước rừng cây đột nhiên truyền đến tiếng nói chuyện. Tả An Chi ngẩn người, ngừng bước chân lại. Bởi vì thanh âm này nàng vô cùng quen thuộc, không phải ai xa lạ, chính là giáo chủ Nhật Nguyệt Thần giáo Nhậm Ngã Hành. Hắn tại sao lại chạy tới đây? Việc nàng ở sau rừng cây này luyện công là điều mọi người đều biết, bình thường không dám tới quấy rầy. Trong vô lâm, kì nhất là nhìn lén người khác luyện công, cho dù là Nhậm Ngã Hành, cũng không nên đặt chân tới đây.

“Ngũ Nhạc kiếm phái tề tựu tại Hằng Sơn?” Thanh âm của Nhậm Ngã Hành mặc dù không cao, nhưng đủ để người ta nghe rõ.

“Vâng, Đông Phương huynh đệ lần này đi tiêu diệt Hằng Sơn, mang theo không nhiều người, chỉ sợ không ứng phó được.” Hường Vãn Thiên tỏ ý nghi ngờ. Hắn xưa nay luôn bất hòa với Đông Phương Bất Bại. Đông Phương Bất Bại bị vây rất hợp ý hắn, nhưng đề cập đến chuyện trong giáo, hắn không rõ thái độ của Nhậm Ngã Hành với Đông Phương Bất Bại, cho nên không dám không bẩm báo chuyện này.

“Đông Phương huynh đệ võ công cao cường, lại có mưu lược. Mà Ngũ Nhạc kiếm phái từ mười năm trước nguyên khí đại thương, cho nên ta nghĩ không phải đối thủ của hắn, Hường huynh đệ cứ yên tâm đi. Ta có mấy bình rượu ngon, để ta bảo đầu bếp nấu vài món ăn rồi chúng ta cùng nhấm nháp.” Nhậm Ngã Hành cười ha ha, sau đó lôi kéo Hường Vãn Thiên chạy đi.

Yên tâm? Yên tâm mới là lạ. Hường Vãn Thiên kia thì lo lắng gì, người cần lo lắng là nàng đây này. Nhậm Ngã Hành cố ý chạy tới đây nói lời này, chẳng phải là muốn nói cho nàng nghe sao. Nếu nàng không để ý, sau này Nhậm Ngã Hành sẽ mượn sức nàng. Còn nếu như nàng thiếu kiên nhẫn, phóng đi cùng Đông Phương Bất Bại đồng sinh cộng tử thì vị giáo chủ ngày thường hiền hòa này sẽ nhân cơ hội loại bỏ nàng luôn. Một con rối không biết nghe lời thì dùng làm gì? Hắn đưa được nàng ngồi vào chức trưởng lão thì tương lai cũng có thể nâng đỡ người khác lên.

Biết rõ đây là kế thử, là cái hố đào sẵn dụ nàng nhảy xuống. Nhưng nàng lại không thể không nhảy xuống, bởi vì quan tâm quá hóa loạn, nàng không thể đã biết Đông Phương Bất Bại rơi vào nguy hiểm mà cái gì cũng không làm.

Tả An Chi cảm thấy lửa giận bùng bùng trong lòng, tuy rằng biết Nhậm Ngã Hành làm không sai, bởi vì song phương lập trường bất đồng. Nhưng là một đương sự trong đó, rất khó để nàng dùng con mắt của người ngoài cuộc để xem xét việc này. Ngũ Nhạc kiếm phái vì cái gì lại tụ tập ở Hằng Sơn? Trừ phi là có người báo tin. Cũng không biết Thiếu Lâm, Võ Đang có động tĩnh gì không. Đông Phương Bất Bại mang theo không nhiều người, cho dù hắn mưu cao đến đâu, võ công giỏi thế nào, thì cũng không thể san bằng chênh lệch lực lượng, chỉ cần đánh trường kì cũng có thể giết hắn. Lúc trước là nàng khẳng định Đông Phương Bất Bại sẽ trở thành giáo chủ của Nhật Nguyệt Thần giáo, cho nên nhất định sẽ không chết. Nhưng Đông Phương Bất Bại của hôm nay, không luyện Quỷ Hoa Bảo Điển, liệu rằng tương lai có vì thế mà thay đổi không? Hằng Sơn rất gần Hắc Mộc Nhai, nhưng đôi khi, chỉ một chút thế thôi cũng có thể đánh mất tính mạng của một người. Chỉ cần nghĩ tới Đông Phương Bất Bại có khả năng bị trọng thương, thậm chí tính mạng khó giữ được, đều là do tên giáo chủ kia an bài, Tả An Chi chỉ hận không thể ngăn cản việc này xảy ra.

Nếu như Đông Phương Bất Bại còn sống mà nàng lại trở mặt với Nhậm Ngã Hành thì nàng sẽ không cần

tiếp tục giả bộ nữa, có thể đường đường chính chính mà ở bên hắn. Còn nếu hắn chết, nàng sẽ không tự tử theo hắn, làm như vậy thật sự quá vô nghĩa. Nàng sẽ phải sống để báo thù cho hắn, dùng máu của những người hại hắn để tế hắn. Tả An Chi một quyền đánh vào thân cây, sắc mặt khôi phục lại bình tĩnh, không hề để ý mu bàn tay rướm máu. Nàng thi triển khinh công bay nhanh ra bên ngoài khu rừng.

“Các người mang theo một nửa số người ngày đêm chạy tới Lạc Dương, trên đường không được chậm trễ, một nửa còn lại đi báo tin cho Nhậm giáo chủ, nói Nhậm đại tiểu thư đã bị người của Ngũ Nhạc bắt đi, sau đó lập tức đưa Nhậm đại tiểu thư mang đến Hằng Sơn.” Tả An Chi tập trung năm người phụ nữ võ công cao đến, trầm giọng nói: “Nhớ rõ lúc báo tin phải chọn thời cơ tốt, canh ba xông vào báo tin, nếu có người nào dám cản các người lại, thì cứ giết chết hắn mà xông vào.”

Nàng ở Hắc Mộc Nhai mấy ngày nay, biết Nhậm Ngã Hành vào canh ba sẽ luyện công. Người bên ngoài không biết, nhưng nàng lại rất rõ, Nhậm Ngã Hành luyện chính là Hấp tinh đại pháp. Nếu có thể vào lúc hắn luyện công làm rối loạn tâm thần hắn, thì cho dù không chết, hắn nhất định cũng bị thương nặng.

Nhậm Ngã Hành mưu kế thâm độc, không ngại hại người, nhưng đối với con gái thì không. Nhậm Ngã Hành sau khi để tang vợ, đối với con gái coi như châu báu mà bảo vệ, thậm chí vì nàng mà không lấy vợ nữa. Nhậm đại tiểu thư không thích ở Hắc Mộc Nhai, Nhậm Ngã Hành liền phái Lục Trúc Ông cùng nàng đến thành Lạc Dương. Hắn đau lòng con gái mình như vậy, chẳng lẽ những người khác không do cha mẹ sinh ra sao? Hắn ngồi ngôi cao, một câu liền quyết định sống chết của người khác, cho nên bây giờ cũng phải cho hắn ném chút mùi vị đau đớn. Nhậm Ngã Hành phái không ít người bảo vệ Nhậm đại tiểu thư, nhưng hắn lại không ngờ số người bị nàng thu phục cũng không ít. Hơn nữa, nàng không bị lửa giận làm mất đi lý trí, định trực tiếp đến cứu Đông Phương Bất Bại.

Thanh Long đường tuy rằng nhân tài đông đúc, là đường mạnh nhất trong Nhật Nguyệt Thần giáo, nhưng mọi người lại phân tán khắp nơi. Hơn nữa cho dù là lệnh của nàng, cũng sẽ có một bộ phận tự cao tự đại mà không nghe. Huống hồ, cho dù Thanh Long đường và Phong Lôi đường hợp lực, cũng chưa chắc đã đối phó được Ngũ Nhạc kiếm phái. Chỉ có Nhậm Ngã Hành mới có thể triệu tập hầu hết binh lực trong giáo, mở đường sống cho Đông Phương Bất Bại.

Mất nhìn thấy năm người kia nhận lệnh mà đi, Tả An Chi dẫn theo đám người còn lại, cũng không cáo từ Nhậm Ngã Hành mà lập tức xuống núi, giục ngựa chạy tới Hằng Sơn.

34. Chương 34: Thượng Cùng Bích Lạc Hạ Hoàng Tuyền

Đến Hằng Sơn đã năm ngày, vẫn không tìm được Đông Phương Bất Bại. Tả An Chi vẫn như cũ mang theo mọi người tránh đi Ngũ Nhạc, nhưng càng ngày càng trầm mặc. Không cần người nhắc nhở, nàng hiểu mình không thể đi tiếp. Người trong Ngũ Nhạc gặp qua nàng không ít, ngoại trừ Mạc Tùng Bách, Nhạc Bất Quần thì người của Tung Sơn đều biết nàng. Hằng Sơn tuy lớn, nàng cũng đã cải trang thành dân chúng tầm thường, nhưng lại không dám cam đoan chắc chắn sẽ không bị phát hiện. Huống hồ cả một nhóm người ngựa cùng đi, sớm hay muộn cũng sẽ khiến mọi người hoài nghi, chống đỡ được năm ngày qua đã là rất may mắn. Đông Phương Bất Bại có lẽ đã bị bắt giam hoặc bị giết, cho nên điều nàng cần làm bây giờ là bảo vệ bản thân và những người đi cùng, sau này sẽ lại đến cứu hắn hoặc vì hắn báo thù. Còn nếu như Đông Phương Bất Bại đã thoát hiểm thì hai người họ sớm muộn cũng đoàn tụ.

Đi xuống dòng sông dưới núi, vốc một ít nước lên mặt, Tả An Chi mệt mỏi ngồi trên bờ, vùi đầu vào trong đầu gối.

Nàng có phải ngay từ đầu đã không nên đến đây rồi không? Bởi vì như lời Đông Phương Bất Bại lúc trước đã nói, nếu nàng không rời Hắc Mộc Nhai đi tìm Đông Phương Bất Bại, có lẽ Nhậm Ngã Hành sẽ không động đến nàng. Sau này căn cơ của nàng vững chắc rồi, thì có làm gì hay nói gì cũng không cần phải lo lắng nữa. Mà không phải giống như bây giờ, biết rõ là cạm bẫy còn ngốc nghếch nhảy vào. Kết quả là không thu hoạch được gì, thậm chí có khả năng sẽ hại đến tính mạng của mình và nhiều người khác.

Nhưng làm người không thể lúc nào cũng bình tĩnh, cho dù có lí trí đến đâu cũng sẽ có lúc vì tình cảm mà liều lĩnh. Mà người có thể làm cho Tả An Chi liều lĩnh, chính là Đông Phương Bất Bại. Nàng thương tâm khổ sở nhớ hấn như vậy, há có thể bình tĩnh nhìn hấn rơi vào nguy hiểm.

Nàng đến đây, lại không tìm được hấn, mới hoảng hốt nhớ tới, bọn họ cũng rất ít khi nói với nhau những lời âu yếm của người yêu, càng đừng nói đến lời thề đời kiếp kiếp bên nhau. Thời gian bọn họ ở chung với nhau quá ít, mà hầu hết những lúc đó đều bày mưu tính kế. Bọn họ đều là những người thuộc phái hành động, nghĩ là một số việc không cần phải nói, chỉ cần làm là thể hiện được. Nhưng hôm nay nàng hối hận rồi, bọn họ không phải là người thuộc cùng một thế giới, có lẽ xuống âm phủ cũng không thể gặp nhau.

Thượng cùng Bích Lạc hạ Hoàng Tuyền, lưỡng xử mang mang giai bất kiến (Hai câu thơ trong bài Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị, nghĩa là: Trên trời dưới đất, hai nơi đều mù mịt không gặp được). Nàng vì cái gì mà trước đây không nói với hấn nhiều một chút, hôn hấn nhiều một chút, ôm hấn nhiều một chút? Ít nhất nếu làm như vậy, thì lúc này nhớ tới, sẽ nhiều thêm niềm vui mà ít đi vài phần hối hận.

Tả An Chi không khóc. Tuy rằng giả trang làm phụ nữ nông dân, nhưng tóc nàng vẫn chải chuốt chỉnh tề, quần áo cũ cũng vô cùng sạch sẽ. Từ bên ngoài nhìn vào, một chút cũng không biết nội tâm nàng đang vô cùng dằn vặt. Nàng lúc này, giống như một tinh linh cô quạnh giữa trời đất, cứ ôm lấy chính mình. Đường như chỉ có thể làm như vậy thì trái tim mới không mất đi một nửa, toàn thân cũng không còn lạnh lẽo nữa.

Phía sau có tiếng bước chân truyền đến. Tả An Chi không quay đầu, chỉ quát: “Lui ra, ta không muốn ăn.”

Người đến sẽ không phải là kẻ địch. Bọn họ sợ dĩ dảm ẩn nấp ở khe núi này, chính là vì đã dùng số tiền rất lớn thuê người canh gác. Nếu bọn họ không đi ra thì rất khó bị người ta phát hiện. Huống chi thủ hạ tuy cách xa nàng, nhưng cũng không đến mức kẻ địch tới mà một chút động tĩnh cũng không có. Có lẽ chỉ là một người muốn đưa đồ ăn cho nàng.

Lại nói tiếp, nếu bọn họ không phải xuống trần nhỏ dưới núi mua đồ ăn hay đi tìm Đông Phương Bất Bại thì cho dù có ở đây nửa năm cũng không cần lo lắng có người tìm đến. Chưa sót cười, Tả An Chi lập tức đem ý tưởng này xua ra khỏi đầu. Cái này không phải rất vô lý sao, nàng tới Hằng Sơn, nếu không phải tìm người thì để làm gì, huống chi nếu nửa năm không mua bán gì, thì nhiều người như vậy nhất định sẽ chết đói. Nàng chẳng qua là đang muốn tìm một lí do để ở lại, muốn kéo dài thời gian được ở nơi có thể đã thấm máu hấn này mà thôi.

Quên đi, hôm nay nàng tùy hứng ở lại, ngày mai sẽ đi, việc sau này cần nàng làm còn rất nhiều. Tả An Chi ngẩng mặt, cố gắng nuốt nước mắt vào trong. Vừa định đứng lên, liền bị người đằng sau ôm lấy. Ôm áp của người kia có một chút cứng rắn, còn có mùi máu tươi, nhưng lại vô cùng quen thuộc, quen thuộc đến mức khiến người ta không tin được.

Cứng ngắc một chút mới quay đầu lại, Tả An Chi đưa tay lên sờ khuôn mặt mỉm cười của nam tử kia: “Này, Đông Phương Bất Bại, ta có từng nói cho chàng chưa, chàng để râu nhìn rất xấu.”

“...” Đông Phương Bất Bại nhiều ngày qua không để ý đến bản thân, giờ phút này trên mặt hấn râu mọc lia chia, quần áo cũng dính máu. So với ngày thường sạch sẽ chỉnh tề, quả thực bây giờ vô cùng chật vật. Hấn sờ sờ cằm, cười khổ nói: “Ta lập tức cạo.”

“Mặc kệ chàng bộ dạng gì, ta cũng đều vui mừng.” Tả An Chi ôm cổ hấn, nước mắt rốt cục nhịn không được mà chảy ra. Nàng nức nở nói: “Đa tạ chàng đã không bỏ lại ta một mình.”

Câu đa tạ này của nàng xuất phát từ tận tâm can. Chỉ trong nháy mắt, nàng từ tuyệt vọng đến hy vọng, từ tâm như tro tàn đến tái sinh trong biển lửa. Nàng muốn ôm hấn, không bao giờ buông ra nữa, nàng muốn hôn hấn, hôn thật nhiều. Nhưng rốt cục nàng không làm gì cả, chỉ buông hấn ra, vội vàng sờ soạn khắp người Đông Phương Bất Bại: “Chàng làm sao bị thương? Để ta xem.”

Đông Phương Bất Bại mặc kệ nàng muốn làm gì thì làm, ngón tay chai sạn do nhiều năm cầm kiếm nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt nàng, nói: “Không có việc gì, chỉ là một ít vết thương nhỏ thôi.” Hấn thấy Tả An Chi không tin, trong lòng lại ấm áp, mở miệng trêu đùa: “Muốn ta thoát quần áo cho nàng xem không?”

“Được.” Tả An Chi không chút do dự đáp ứng. Nàng đi qua nói mấy câu với người trong Thanh Long đường và người của Phong Lô đường do Đông Phương Bất Bại mang đến, bảo bọn hấn tránh ra xa, sau đó mới

quay lại, “Ta đã cho bọn hần đi nghỉ ngơi rồi, chỉ để lại vài người bảo vệ vòng ngoài. Ngày mai lấy lại tinh thần chúng ta sẽ rời khỏi đây. Lúc này không còn người khác ở đây, chàng cởi đi.”

Không nghĩ tới Tả An Chi bỗng nhiên trở nên lớn mật như vậy, Đông Phương Bất Bại ngậy ra một lúc. Mà Tả An Chi đã muốn bắt đầu cởi quần áo của hần.

“Ta tự mình làm.” Đông Phương Bất Bại cởi bỏ đai lưng, sau đó chậm rãi cởi quần áo ra. Thân hình hần cao lớn thon dài, nhưng trên lưng lại có một vết thương dài do đao lưu lại, kéo tới tận thắt lưng, mặc dù đã dùng vải bao lấy, nhưng vẫn có thể nhìn thấy vết máu loang lổ. Trên cánh tay cũng có một vết thương do ám khí tạo thành, trên bụng là vết thương lúc trước ở Thái Hành Sơn bị vây giết lưu lại. Hần thấy Tả An Chi nhìn hần không chớp mắt, một mặt nhúng quần áo xuống nước để lau người, một mặt cười nói: “Rất khó nhìn sao?”

“Rất khó nhìn.” Tả An Chi từ trong hành lý lấy kim sang được ra, cẩn thận đổ thuốc lên từng vết thương, “Nhưng mà, như lúc trước ta đã nói, chàng có thể nào ta cũng vui mừng, ta chỉ đau lòng tại sao chàng bị thương nhiều như vậy...”

Nàng nói lời này rất thản nhiên, ngay cả đầu cũng không nâng lên. Nhưng Đông Phương Bất Bại lại nghe ra trong đó tình ý miên man. Hần không cần nghỉ ngơi gì nữa, vòng tay ôm thắt lưng của Tả An Chi, tay kia cầm lên một sợi tóc mềm mại của nàng mà hôn. Lúc hần mặc quần áo thì không sao, nhưng cởi ra cả người đều bị thương, cho nên Tả An Chi mặc dù muốn ôm hần, lại không biết làm sao để không chạm vào miệng vết thương. Cũng may mà không bao lâu sau, Đông Phương Bất Bại liền buông nàng ra, tự mặc lại quần áo. Sau đó, hần đi đến một vách núi khuất gió ngồi xuống, giang hai tay ra nói với nàng: “An An, lại đây ngủ, nghỉ ngơi tốt lấy lại tinh thần ngày mai còn chạy.”

Tả An Chi không biết nghĩ tới cái gì, cười phì một tiếng, sau đó đi qua ngồi cạnh hần: “Chàng là nam?”

“Nàng có thể tự mình kiểm tra xem, ta rốt cuộc là nam hay là nữ.” Đông Phương Bất Bại nhéo mũi nàng không cái, nhớ tới tình hình lúc trước, không khỏi nở nụ cười.

“Được.” Tả An Chi không chút nghĩ ngợi đáp.

“A? Nàng nói cái gì?” Đông Phương Bất Bại tưởng mình nghe nhầm.

“Chàng không phải muốn ta thử xem sao?” Tả An Chi chạm tay lên ngực Đông Phương Bất Bại, thấy hần sợ tới choáng váng, liền mím môi nhin cười.

“Trên người ta có thương tích, như vậy được không?” Đông Phương Bất Bại là dạng người gì, cơ hội đến trước mặt hần sao có thể bỏ qua. Hần ôm thắt lưng Tả An Chi, để nàng tách hai chân ngồi lên người mình, bàn tay đã muốn thò vào trong áo nàng.

Tả An Chi không ngờ hần lại mạnh mẽ hành động như vậy, nói động thủ liền động thủ, cho nên vội cuống quýt đề nghị bàn tay không an phận của hần: “Đừng đừng, ta nói đùa thôi, chàng chẳng lẽ thật sự muốn ở đây...Nơi này còn có người khác, trở về rồi làm được không? Đến khách điểm cũng được.”

“An An, ta đã lâu như vậy không được ôm nàng. Bọn họ thực sự đã cách rất xa rồi, cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nghe được, ta chỉ hôn nhẹ nàng thôi, được không?” Đông Phương Bất Bại mềm giọng cầu xin, ánh mắt thâm thúy tối đen khẩn thiết nhìn nàng.

35. Chương 35: Chỉ Nguyện Làm Đôi Chim Trên Trời

Thiếu chút nữa là đã sinh ly tử biệt, Tả An Chi làm sao có thể cự tuyệt yêu cầu của hần. Nàng lại sợ nếu giấy dứa sẽ chạm phải vết thương, vì thế chỉ dám nhẹ nhàng đặt tay lên vai hần, mặc hần không ngừng cắn mút cổ mình.

Con người Đông Phương Bất Bại giống như bùng cháy, đôi môi nóng bỏng cũng hấp tấp tuần tra khắp người nàng. Từ đôi lông mày thanh tú đến ánh mắt sáng người, lại hôn lên da thịt mềm mại ngát hương, tiếp theo

chậm rãi di chuyển xuống, không ngừng tạo ra hôn ngân trên làn da trắng như gôm sứ của nàng. Tay hắn cũng không nhàn rồi, không ngừng xoa bóp vuốt ve trước ngực nàng, mang đến một chút đau đớn, nhưng nhiều hơn là khoái cảm tê dại xa lạ. Tay hắn di chuyển đến đâu, quần áo của nàng rơi tới đó. Hắn kẻ sát vào da thịt trần trụi của nàng, ánh mắt nhìn nàng chăm chú si mê.

Nơi này không có ai khác, chỉ có nàng. Tả An Chi mặc dù biết chuyện này, cũng muốn nồng nhiệt đáp lại hắn, nhưng nàng lại không biết nên làm cái gì bây giờ, chỉ có thể ngơ ngác nhìn Đông Phương Bất Bại, trong miệng không ngừng kêu lên: “Chàng...Chàng.” Lại sợ bị người khác nghe được, cho nên nàng vội cắn môi nhịn xuống. Thì ra, thừa lúc nàng không chú ý, ngón tay lạnh lẽo thon dài của hắn đã lén lút chạm tới nơi mềm mại bí ẩn kia, nhẹ nhàng vỗ về trên chọc.

“An An, để ta đi vào được không? Ta thật sự rất khó chịu.” Dục vọng nóng rực của hắn chạm vào người nàng, nhưng Đông Phương Bất Bại không dám tiếp tục, chỉ ồ ồ thở dốc bên tai nàng.

“Chàng là tên khốn.” Tả An Chi tuy nói như vậy, nhưng cũng rất luyến tiếc hắn, vì vậy bất đắc dĩ để mặc hắn ôm lấy thắt lưng nàng không ngừng nâng lên hạ xuống. Thứ đó của hắn đi vào trong nàng, mặc dù rất đau, nhưng cũng có một loại thỏa mãn không nói nên lời. Nàng cúi đầu rên rỉ thành tiếng, không chịu nổi đau đớn liền cắn lên vai hắn, mặc cho hắn ra vào trong cơ thể mình. Sau khi đau đớn ban đầu qua đi, thân thể của Tả An Chi dường như thích ứng với chuyện này, dần gọi lên một cảm giác sung sướng tốt độ. Không chỉ thân thể được hưởng thụ khoái cảm, mà còn là bởi vì người tạo ra khoái cảm cho nàng chính là Đông Phương Bất Bại, người mà nàng yêu.

Tiếng thở dốc diễm tình của bọn họ, hòa cùng tiếng suối róc rách không xa, như một bản nhạc mê lòng người. Đông Phương Bất Bại nắm chặt thắt lưng mềm mại của nàng, giống như một tên địa chủ đối với đất đai, một lần lại một lần tuyên bố quyền sở hữu. Giờ khắc này, bọn họ quên đi thế gian hỗn loạn xung quanh, trong mắt họ chỉ có lẫn nhau.

Ở chỗ sâu nhất trong cơ thể phun ra chất lỏng nóng bỏng màu trắng xng, Đông Phương Bất Bại chỉ qua loa khoác lên người một cái áo choàng. Hắn không rút dục vọng vừa được phát tiết ra, mà vẫn để nguyên trong người nàng, đôi môi không ngừng hôn lên từng tấc da thịt của Tả An Chi.

“Chàng đủ chưa?” Tả An Chi lúc này mới tỉnh táo lại, vì thế đỏ mặt đẩy nhẹ hắn, nhỏ giọng nói: “Sáng mai còn muốn chạy, chàng mau rút ra đi, sau khi về tùy chàng thế nào cũng được, đừng ở đây nữa mà.”

“Ta ôm nàng, bao nhiêu cũng không đủ.” Đông Phương Bất Bại cười đến bi ai, cũng không định buông tay, “An An, sáng mai sau khi ra ngoài, nàng không cần lo cho ta, tập trung giục ngựa đi về phía trước là được.”

“Chàng có ý gì?” Chẳng lẽ hắn ăn xong không tính chịu trách nhiệm? Tả An Chi giận dữ, định đứng lên thì lại bị hắn mạnh mẽ kéo xuống.

“An An, hãy nghe ta nói, mấy hôm nay nàng có ra ngoài không?” Đông Phương Bất Bại ôm nàng, “Nàng cũng biết, lần này ta nhận lệnh đến tiêu diệt Hằng Sơn, nhưng không biết tại sao tin này lộ ra ngoài. Đến lúc ta phát hiện ra, thì Ngũ Nhạc kiếm phái đã tập trung đông đủ ở đây. Chương môn Thiếu Lâm, Võ Đang mặc dù không tới, nhưng họ cũng phái đệ tử đến. Đi đầu trong đám này chính là Mạc Tùng Bách vừa nhận chức chương môn phái Hành Sơn và Tả Lãnh Thiền chương môn Tung Sơn. Nghe nói các môn phái khác chính là bị bọn họ mời đến. Ngày đó, phân nửa số huynh đệ của ta mất mạng, chính ta cũng bị trọng thương, là Đồng đại ca liều chết cứu ta ra, sau đó chúng ta lại phát hiện ra đường xuống núi Hằng Sơn đã bị canh gác chặt chẽ. Cho nên chúng ta liền tạm thời ở trong núi dưỡng thương, thỉnh thoảng sai người cải trang xuống núi mua chút đồ dùng. Ai ngờ, huynh đệ chúng ta phải đi mua đồ nhiều ngày nay chưa về, ta nghĩ có lẽ đám chính phái kia đã có đề phòng, ở trong trấn mai phục rồi. Chúng ta ở trong núi, đồ ăn sớm muộn gì cũng hết, huống hồ đám người kia còn không ngừng phái người lùng sục khắp nơi. Cho nên không bằng sớm mở đường máu ra ngoài, không chừng sẽ còn sống sót. Nhưng nàng thì khác. Nàng là vì ta mà đến, ta làm sao có thể nhẫn tâm để nàng chết cùng ta, cho nên ta có liều mạng cũng muốn đưa nàng ra ngoài.”

Người kia không những sống chết không chịu buông nàng ra, lại còn ở đây trắng trối, khiến Tả An Chi giận lên, nhào đến cắn hắn một cái: “Đông Phương Bất Bại, tên khốn nhà chàng nói lại một lần nữa coi? Ta thật vất vả đi tìm chàng, chàng lại muốn ta tận mắt nhìn thấy chàng chết sao?”

“Chỉ cần nàng còn sống là tốt rồi. An An, không chừng bây giờ trong bụng nàng đã có con của chúng ta, tương lai nó sẽ ở cùng nàng, như vậy nàng sẽ không cô đơn nữa...” Đông Phương Bất Bại mệt mỏi nhắm mắt, vô cùng không cam lòng nói: “Sau này nàng nhất định phải gả ột người tốt, người kia nhất định tương mạo phải hơn ta, thông minh tài trí hơn ta, đối đãi với nàng cũng tốt hơn ta trăm lần, nếu không ta có chết cũng không nhắm mắt.”

Tả An Chi tức giận, nàng hỏn hển trốn tránh cái hôn của hắn, hạ giọng hét: “Đông Phương Bất Bại, chàng không được chết, có nghe không? Bằng không...Bằng không...” Nàng suy nghĩ rất lâu cũng không nghĩ ra sẽ thế nào, cho nên cắn giận giật bung buộc tóc của hắn: “Tóm lại, chỉ cần ta còn sống, ta cho dù có đến địa ngục cũng sẽ tìm ra chàng.”

Nàng chần chờ một chút, chậm rãi áp cả cơ thể ấm áp của mình lên người Đông Phương Bất Bại, ôn nhu ngọt ngào hôn lên môi hắn, kéo bàn tay hắn chạm lên bộ ngực trắng mịn mê người của nàng, trượt dần xuống cái bụng bằng phẳng: “Nhất nguyện lang quân thiên tuế, Nhị nguyện thiếp thân trường kiện, Tam nguyện như đồng lương thượng yển, Tuế tuế trường tương kiến. (Bài thơ Trường mệnh nữ của Phùng Duyên Kỷ. Phong dịch: Một nguyện lang quân trăm tuổi, hai nguyện thiếp thân thể khỏe mạnh, ba nguyện được như đôi chim yển, theo năm tháng mãi mãi thấy nhau). Chàng chẳng lẽ chấp nhận để người khác chạm vào gương mặt ta? Chàng chấp nhận được người khác sờ vào nơi này của ta? Chàng chấp nhận được người khác cũng giống như chàng đi vào cơ thể của ta? Chàng chấp nhận được nơi này của ta mang giọt máu của người khác?”

Nàng vừa nói, nước mắt vừa đảo quanh trong hốc mắt. Đông Phương Bất Bại chỉ cần nghĩ đến nàng nằm trong lòng người khác thì đã giận sôi lên, lập tức quên sạch mưu tính hy sinh thân mình để bảo vệ cho nàng vừa rồi. Hắn cũng không quản thân thể còn đang bị thương, xoay người áp nàng xuống đất, mạnh mẽ ra vào, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Được, ta không chết. Ta quyết không để người khác làm như vậy với nàng.”

Một đêm qua đi...Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, trong đầu Tả An Chi không ngừng tâm niệm câu này.

Tuy rằng vì ngày hôm sau phải chạy, nên Đông Phương Bất Bại cũng không dám làm quá mức, nhưng nàng vẫn cảm thấy xương sống thắt lưng đều đau. Tả An Chi xoa eo, âm thầm thề sau này sẽ trả thù lại. Mà Đông Phương Bất Bại da mặt dày muốn nắm tay lại bị nàng giật ra cũng không giận, lại một lần nữa dính lấy nàng, hoàn toàn không nhìn đến ánh mắt muốn giết người của Tả An Chi.

“Khụ, Đông Phương huynh đệ, các đệ muốn nóng bỏng thế nào thì cũng phải chờ chúng ta trốn ra ngoài đã.” Đồng Bách Hùng rốt cục nhìn không nổi, liền đứng lên đại diện ọi người nói lời tâm huyết.

Đông Phương Bất Bại lại chỉ nhìn Tả An Chi cười: “Đồng đại ca, chúng ta qua được hôm nay đã, chắc gì biết có ngày sau hay không. Nếu có thể nhiều vui vẻ hơn một chút cũng tốt.”

Bọn họ kỳ thật lúc đông người cũng không dám làm động tác quá mức thân thiết, nhiều lắm cũng chỉ là nắm tay nhau. Bọn họ cũng không nói với nhau nhiều, bởi vì ánh mắt họ nhìn nhau đã tràn đầy mật ngọt, khiến cho người ngoài không được tự nhiên, sau đó thực thức thời chạy ra đằng sau.

Đồng Bách Hùng quan hệ tốt nhất với Đông Phương Bất Bại, thấy hắn nói lời này, liền “hừ” một tiếng nói: “Huynh đệ yên tâm, lão Đồng ta nhất định liều chết đem đệ...cùng Phạm trưởng lão ra, mấy thằng nhóc chính phái đó làm gì ngăn được chúng ta.”

Đối với việc lần trước Tả An Chi và Đông Phương Bất Bại chiến tranh lạnh, hắn là người vô cùng bao che khuyết điểm, nên vì thế mà không thích nàng. Nhưng lần này, thấy nàng không để ý tính mạng chạy tới tìm Đông Phương Bất Bại, có thể thấy được nàng đối với huynh đệ của hắn là thật lòng yêu mến. Cho nên, ác cảm trong lòng Đồng Bách Hùng tan đi phần nửa, huống chi hắn cũng biết rõ tâm tư của huynh đệ nhà mình. Trong lòng Đồng Bách Hùng hạ quyết tâm, đến lúc đó nhất định phải bảo vệ Tả An Chi cẩn thận.

Tả An Chi thấy Đồng Bách Hùng đột nhiên tụt lại phía sau, ngạc nhiên một chút lại cười rộ lên: “Đồng đại ca thực sự là người tốt.” Trước mặt nàng hắn dám biểu lộ bất mãn, lúc nói đến việc đưa bọn họ ra ngoài, còn ngậm ngừng tên nàng một lúc, nếu nàng là người hẹp hòi chỉ sợ từ này về sau sẽ hận hắn. Nhưng Tả An Chi cũng lo, tính tình Đồng Bách Hùng thẳng thắn như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ đưa tới tai vạ cho hắn, như vậy thì Đông Phương Bất Bại sẽ mất đi một người bằng hữu trung thành đáng tin cậy.

Đồng Phương Bất Bại gật gật đầu: “Đúng vậy, Đồng đại ca đối với bạn bè vô cùng tốt, nàng đừng giận hân.”

“Không, ta rất thích sự thẳng thắn của Đồng đại ca. Ta chỉ hy vọng cho dù tương lai hân làm sai chuyện gì, chỉ bằng tình cảm hân đối với chàng, chàng đừng trách tội hân.” Tả An Chi nghĩ một lát mới nói.

“Được, nàng thích thế nào liền thế ấy. Nhưng mà ta không cho phép nàng thích người khác, chỉ được phép thích ta. Cho dù tương lai cái tên họ Lâm kia đến tìm nàng thì nàng cũng không được thay lòng đổi dạ.” Đồng Phương Bất Bại ý cười bên môi chưa tan, nửa đùa nửa thật nhìn chăm chăm nàng.

“Họ Lâm?” Tả An Chi suy nghĩ mãi mới nhớ ra họ Lâm là ai, liền dở khóc dở cười chế giễu hân: “Chàng còn nhớ rõ quá a.”

“Ta đời này đều sẽ nhớ rõ.” Đồng Phương Bất Bại trừng mắt nhìn nàng một cái, lại nắm chặt tay nàng hơn.

Tả An Chi nương theo cánh tay lặn vào lòng hân, cười khanh khách kiễng mũi chân, ghé vào lỗ tai hân nói nhỏ: “Chỉ có Đồng Phương Bất Bại, không có người khác.”

Giọng nói của nàng thanh thúy, lại kiên định nói giống như một lời thề. Mười chữ đơn giản này, lại khiến hân cả đời không quên.

36. Chương 36: Mẹ Thân Yêu

Tả An Chi lúc ấy chỉ cảm thấy rất ngu ngốc, thích chính là thích, việc gì cứ phải ăn nói vòng vo khiến người ta phiền chán.

Nhưng có một số chuyện, nếu không tự mình trải qua thì sẽ vĩnh viễn không hiểu rõ.

Trong khi cô đang rơi xuống, điều duy nhất trong đầu cô chính là: cô đoán được mở đầu, cũng đoán được kết thúc, nhưng cô lại không đoán được quá trình sẽ như thế này. Cô quả thực không thuộc thể giới của Đồng Phương Bất Bại, nhưng cô thực không ngờ sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, lại dùng cách này để biến mất.

Những người được phái đi bắt Nhậm đại tiểu thư cuối cùng cũng đến đúng lúc, bọn họ cùng với đám người Ngũ Nhạc chém giết một ngày một đêm, sau đó bị bắt nhốt hết vào chùa. Người ra quyết định này là Mạc Tùng Bách, và nó cũng khiến cô hiểu ra, nguyên nhân có chuyện này chính là vì lần trước cô tha cho hân. Từ lúc đó, Mạc Tùng Bách liền cố chấp cho rằng, cô giống như Đàng La cô nương, đều bị Đồng Phương Bất Bại ép buộc. Hân không biết từ đâu nghe được tin Đồng Phương Bất Bại sẽ đến Hằng Sơn, vì thế không ngại cực khổ, đi bốn ba khắp nơi mời Ngũ Nhạc đến, thề quyết giết bằng được Đồng Phương Bất Bại. Cô thất bại, bị Tả Lãnh Thiền bắt đi, vì không muốn trở thành vật uy hiếp cho Đồng Phương Bất Bại, nên Tả An Chi chỉ bỏ lại một câu, “Nhớ rõ lời ta nói, nhất định phải còn sống.” Sau đó, cô xoay người nhảy xuống vực sâu muôn trượng.

Thấy không, chỉ cần đơn giản nói một câu, cũng có thể khiến cục diện thăng trầm khó đoán định.

Đồng Phương Bất Bại, Đồng Phương Bất Bại, không biết ta còn có thể quay về thời đại này không, không biết ta còn có thể gặp lại chàng không. Thực xin lỗi, không thể cùng chàng nắm tay đi đến tận cùng của cuộc đời. Gió núi hun hút thổi vào trong tai, Tả An Chi nhắm hai mắt lại, ẩn tượng cuối cùng trong đầu cô chính là đôi mắt tuyệt vọng của Đồng Phương Bất Bại.

“An Chi, mau tỉnh lại.” Thanh âm lo lắng quen thuộc vang lên bên tai, đó là...giọng của mẹ.

Tả An Chi chậm rãi mở to mắt, nhìn thấy trần nhà màu trắng treo đèn thủy tinh quen thuộc, sau đó, liền thấy ánh mắt lo lắng của bà.

Cô thật sự đã trở lại.

Nhờ mẹ đỡ mình ngồi dậy, Tả An Chi bỗng nhiên cảm thấy ấm ức vô cùng, hai mắt cô đầm lệ, bỏ nhào vào trong lòng bà: “Mẹ, con rất nhớ mẹ.”

“Mẹ biết, mẹ biết.” Ôm ấp của người mẹ vĩnh viễn luôn ấm áp bao dung với đứa con. Bà vuốt tóc của Tả An Chi, thở dài, “Con mẹ phải chịu khổ rồi.”

Cô có muôn ngàn điều muốn nói, cô muốn kể ẹ nghe, cô đã yêu một người đàn ông rất tốt. Cô đã từng ảo tưởng có một ngày, bọn họ có thể tay trong tay cùng nhau đi trên con đường trải đầy hoa hồng, không còn phiền não, không còn đau thương. Nhưng cuối cùng cô vẫn phải rời xa hắn, không thể trở về nữa.

Bởi vì cô nhìn lên khuôn mặt của mẹ mình. Bà đã già hơn trước nhiều, trên mặt xuất hiện những nếp nhăn, tóc cũng lốm đốm sợi bạc. Nhìn bà như vậy, cô làm sao có thể nở lời ra, cô chỉ muốn vĩnh viễn ở lại thế giới kia. Nơi này mới là nhà của cô, là nơi có cha và có mẹ yêu thương cô. Bọn họ nuôi nấng chiếu cố cô bao năm nay, làm sao cô có thể bỏ mặc bọn họ. Cho nên, cô cái gì cũng không thể nói ra, chỉ không ngừng ôm chặt lấy mẹ, nước mắt khóc, giống như chỉ có thể làm như vậy mới vơi bớt đi bi ai và đau khổ trong lòng.

“Cẩn thận một chút, đừng để vết thương bị nứt ra.” Mẹ thấy cô khóc, liền nhẹ nhàng vỗ về đầu cô như ngày cô còn thơ bé.

“Vâng.” Tả An Chi nghẹn ngào nói, dần dần ngừng khóc. Thân thể này không phải là thân thể đã luyện qua võ công kia, bây giờ không còn nội lực, miệng vết thương khép lại có vẻ chậm. Nhưng mà... Vì sao lại bị thương? Cô không phải trước lúc đi đang nằm trong phòng thí nghiệm sao? Nhìn đến cánh tay trắng toát quấn chặt cứng trong băng vải của mình, ánh mắt cô ngơ ngác. Trên cổ tay cô, có một hình xăm vô cùng quen thuộc, đó chính là hình xăm trên người Tả An Chi ở thế giới bên kia. Tại sao bây giờ lại xuất hiện trên người cô?

Vội vàng nhảy xuống giường, không để ý đến mẹ cô đang hốt hơ hốt hải chạy theo kêu “Chậm một chút”, Tả An Chi đến trước gương, kính hải phát hiện, người con gái trong gương tóc dài ngay lưng, cùng với mình có tám chín phần tương tự. Nhưng ai có thể quen thuộc với cô hơn chính cô đây? Người trong gương kia, rõ ràng chính là cháu gái của trưởng lão Phạm Tùng, là trưởng lão Thanh Long đường của Nhật Nguyệt Thần giáo. Mà chỗ bị băng lại, cũng chính là vết thương trước khi cô nhảy xuống vực.

“Mẹ, đây là chuyện gì?” Nghi vấn này của cô, có lẽ chỉ có mẹ mới có thể giải đáp. Vì thế, Tả An Chi lập tức quay đầu hỏi.

“Con đang bị thương, trước tiên ngồi xuống đã.” Mẹ kéo Tả An Chi ngồi xuống giường, cau mày nhìn cô: “An Chi, con biết không, mẹ không phải là mẹ ruột của con?”

“Cái gì? Làm sao có thể?” Tả An Chi bị lời này của mẹ đã kích nặng nề, cô thất thần rất lâu mới dờ dẩn hỏi: “Mẹ đã chăm sóc con hai mươi năm, có phải người sinh ra con hay không thì quan trọng sao? Con cả đời cũng sẽ vẫn coi người là mẹ. Nhưng tại sao bây giờ mẹ lại nói cho con biết.”

Mẹ cô thở dài một hơi: “Bởi vì mẹ không thể không nói. An Chi, ‘kế hoạch di chuyển thời không’ đã bị người ngoài biết, chuyện này xảy ra gần đây. Trước đây, cũng có một đám học giả nghiên cứu vấn đề này. Nhưng bọn họ không thành công, nguyên nhân là bởi vì người thử nghiệm không thể chịu được được năng lượng thay đổi của không gian. Hơn hai mươi năm trước, giáo sư đã đưa ra một ý tưởng lớn mật, đó là thông qua khổng chế gen đã tạo nên phôi thai hoàn mỹ. Việc này không được quốc gia cho phép, cho nên chỉ có thể vụng trộm tiến hành. Lúc đó, mẹ là nhân viên công tác trong phòng thí nghiệm, đã được lựa chọn để mang phôi. Mẹ gọi con là An Chi, chính là hy vọng con có thể thích ứng trong mọi tình cảnh, tương lai biết được thân thể của chính mình cũng sẽ không bị quá nhiều đã kích. Ngay từ đầu, con đã được xác định là đối tượng để thí nghiệm rồi.”

“Con không phải là thiên tài, lại có thể đi vào phòng thí nghiệm. Con cứ tưởng là do mẹ và cha là nhân viên trong đó nên được ưu tiên, hóa ra, ngay từ đầu con chỉ là một con chuột bạch.” Tả An Chi đã muốn chết lặng, cô không biết bây giờ mình phải đối diện với chuyện này như thế nào, nên khóc hay là cười. Cho nên, cô chỉ bình tĩnh hỏi: “Vậy trong quá trình đó có sai lầm gì?”

“Lúc ấy, phôi thai được nuôi dưỡng thành công có hai cái. Ý đồ chính là để khi các con đến năm hai mươi tuổi thì cùng thí nghiệm. Cô gái kia là cả người bị di chuyển, còn thân thể của con thì bị máy tính nói là không thích hợp để xuyên qua, cho nên giáo sư quyết định chuyển sang di dời não bộ của con. Không ngờ,

thí nghiệm của mình bắt đầu không được bao lâu, thì cô ta đã trở lại, đi theo còn có một người. Chúng ta cũng không biết cô ta đến đâu, trở về bằng cách nào, nhưng người đi cùng cô ta dường như biết ma pháp. Mà sau khi cô ta biết được mình chỉ là con rối được tạo ra để thí nghiệm, thì cô ta và người kia đã hủy cả phòng thí nghiệm, đồng thời cũng phá hoại nhiều nơi khác. Vì thế, quốc gia cho rằng loại thí nghiệm này quá nguy hại với xã hội, đã ra lệnh lén xử bắn hai người kia, sau đó cấm thí nghiệm được tiếp tục tiến hành, đồng thời tiêu hủy nốt thân thể của con. An Chi, mẹ và cha con nhìn con lớn lên từ nhỏ, giống như con nói, có phải là do chúng ta sinh hay không không quan trọng, mẹ là mẹ con, làm sao có thể để con bị tổn thương. Cho nên chúng ta lén tiến hành thí nghiệm, vào lúc con gặp nguy hiểm thì đem thân thể ở thế giới bên kia của con cũng kéo trở về. Nhưng con à, con không thể ở lại đây lâu, bởi vì chúng ta đã bị giám thị, sớm hay muộn bọn họ cũng sẽ hoài nghi con.” Mẹ cô rưng rưng nước mắt đỡ cô nằm xuống giường, nhìn lớp thủy tinh trong suốt chậm rãi bao trùm cả giường, nức nở nói: “An Chi, cho dù một mình ở thế giới khác, con cũng phải nhớ bảo trọng. Cho dù thế nào cũng phải nhớ kĩ, cha mẹ yêu con, còn có con cũng phải tự yêu quý mình.”

Mẹ...Tả An Chi không tiếng động mở miệng. Một giọt nước mắt chảy xuôi theo khóe mắt. Sau đó cô biến mất trong luồng ánh sáng trắng.

Lau khô nước mắt, người mẹ ấn nút tiêu hủy thiết bị, sau đó trấn định ngồi trong phòng chờ đợi. Bà đã nghe thấy tiếng cảnh báo của chồng, cũng nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, nhưng có quan hệ gì đâu? Đứa nhỏ của bà đã bình an rồi. Bà không chỉ là một nhà khoa học, bà còn là một bà mẹ.

Chú thích của tác giả: Tôi dành chương này cho các bà mẹ. Họ có đôi khi thật dài dòng, họ có đôi khi thích lải nhải, họ cũng có lúc rất cố chấp. Nhưng họ chính là những người yêu con hơn mọi thứ trên thế gian này, nguyện ý trả giá cả mạng sống của mình để đổi lấy bình an cho con. Giống như mẹ của Tả An Chi, cũng giống như rất nhiều bà mẹ trên thế gian này. Mẹ, con yêu người.

37. Chương 37: Tiếp Tục Trúng Mìn

Từ trên trời rơi xuống, thực sự là một trải nghiệm không dễ chịu chút nào. Đại khái là bởi vì xuyên qua vài lần cho nên thân thể cũng có chút thích ứng, lần này thời gian hôn mê của Tả An Chi có vẻ ngắn hơn. Lúc này tỉnh lại, đã thấy mình giống như một con chim gãy cánh, chúi thẳng xuống mặt đất.

Lần này sẽ không còn cơ hội về nhà nữa, nếu chết thì chính là sẽ hết cơ hội. Cho nên, Tả An Chi khóc không ra nước mắt nhìn mặt đất, bối rối định túm lấy một cành cây để giảm bớt tốc độ rơi, ai ngờ nàng rơi quá nhanh, không kịp túm cành lớn, mà cành nhỏ thì không chịu nổi sức nặng của nàng. Càng rơi xuống, nàng càng nhìn thấy rõ phong cảnh dưới chân, rõ ràng đó là một ngọn núi chứ không phải là nơi có tỷ lệ sống sót cao như hồ nước hoặc là sông.

Mẹ à, con thực xin lỗi, con không thể giống như người chờ mong, ở thế giới kia bình an sống sót. Tả An Chi đau khổ nhắm mắt lại, chờ đợi sự đau đớn khi thân thể tiếp xúc với mặt đất.

“...” Rõ ràng nghe thấy có tiếng kêu đau, tại sao một chút nàng cũng không mình bị làm sao a? Tả An Chi cắn thận mở to mắt ra, sau đó, đập vào mắt nàng là một đôi chân trơn bóng.

Làn da rất tốt, trắng trắng mềm mềm.

Trong đầu nàng đây là những từ đầu tiên hiện ra, sau đó mới nghĩ đến, đôi chân này, hình như không phải của nàng. Nếu đã không phải chân của nàng, như vậy...Hình như là nàng té vào một người. Hơn nữa còn đè lên chân người ta.

Tả An Chi vội vàng đứng dậy tránh sang một bên, sau đó áy náy phát hiện, cái khối thịt dẹt cho nàng kia hôn mê bất tỉnh rồi.

Nàng tựa hồ đã về tới thế giới cổ đại, hơn nữa còn rất giống thế giới kia. Chẳng lẽ nàng còn có thể gặp lại Đông Phương Bất Bại? Tả An Chi nhìn hình xăm trên cổ tay, không khỏi vui buồn lẫn lộn.

Gây chuyện mà chạy là không đúng, huống chi người này còn gián tiếp cứu tính mạng của nàng. Tả An Chi mặc niệm xin lỗi mấy lần, sau đó cố gắng đem ý tưởng lao xuống núi tìm người hỏi bây giờ là thời đại gì quên đi, ngồi xổm xuống kiểm tra vết thương của ân nhân cứu mạng. Người này không biết trước lúc bị nàng đè thì đang làm gì nhỉ, ngay cả quần cũng không mặc? Mà nàng rơi xuống vừa vặn đè lên đùi hắn, không chừng hắn gãy xương rồi. Tuy rằng đã từng học qua một ít biện pháp cơ bản xử lý vết thương, nhưng nơi này không có cây thuốc gì, nàng làm sao có thể nối xương được đây? Nàng cũng không dám công hắn xuống núi, bởi vì nàng không biết đường a.

Sầu lo nhìn người kia hồi lâu, Tả An Chi mới cẩn thận ngắm nghía người này. Người này ước chừng khoảng mười tám mười chín tuổi, mi thanh mục tú, chính là loại hình tuấn mỹ. Chỉ là sắc mặt hắn trắng bệch, có lẽ là bị đè đau quá đó.

Tả An Chi rơi vào đường cùng, thay hắn mặc quần vào, sau đó cầu cánh tay người kia mấy cái. Thấy hắn rên rỉ hai tiếng, nàng trong lòng vô cùng vui vẻ, ghé sát vào mặt hắn hỏi: “Huynh tỉnh chưa?”

Người kia lông mi chớp vài cái, định mở mắt ra, sau đó bỗng nhiên thê thảm kêu to. Hắn muốn ngồi dậy, lại phát hiện hai chân không thể nhúc nhích, đành dùng tay giãy dụa bò ra ngoài vách núi.

Chẳng lẽ hắn nghĩ mình tàn phế rồi, cho nên không muốn sống nữa chẳng? Tả An Chi vội vàng chạy theo, chặn trước mặt hắn, ngọt ngào khuyên nhủ: “Này, chân của huynh có thể chữa khỏi mà, huynh đừng nghĩ quần.”

Người nọ một phen túm vạt áo của Tả An Chi, lạnh lùng nói: “Áo cà sa của ta, người trả áo cà sa cho ta.”

“Áo cà sa gì?” Tả An Chi bị lời này của hắn làm ơ hồ, thầm nghĩ chẳng lẽ người này là hòa thượng, cho nên mới cần áo cà sa chẳng. Nhưng đầu hắn đầy tóc, mà cách ăn mặc xem ra cũng không giống.

Người nọ tức đến mức đôi mắt đỏ bừng, cả giận nói: “Cái con yêu nữ nhà ngươi, không biết từ đâu rơi xuống, lúc đè lên người ta đã làm áo cà sa của ta bay mất. Bây giờ nó rơi xuống vực sâu rồi, người bảo ta tìm thế nào đây.” Hắn trong lúc hôn mê, tay vẫn nắm chặt một con dao nhọn, Tả An Chi sợ làm hắn bị thương nên cũng không cố sức lấy ra. Lúc này, hắn liền vung con dao kia lên, liều mạng đâm tới Tả An Chi.

Lúc vừa mới rơi xuống, Tả An Chi quả thực thấy trước mắt mình có một cái gì màu đỏ bay lướt qua rồi rơi xuống vực. Bây giờ thấy hắn phần nọ như vậy, nàng mới biết cái áo cà sa kia vô cùng quan trọng với người này. Nàng mặc dù muốn xin lỗi, nhưng cũng không phải bằng cách đứng yên để hắn chém cho hết giận a, vì vậy Tả An Chi liền lùi ra sau hai bước, xấu hổ cười nói: “Xin lỗi, nhưng ta cũng là không may ngã xuống. Hay là để ta trước tiên đưa huynh xuống núi tìm đại phu, sao đó ta sẽ đền cho huynh một cái áo cà sa mới.” Đợi đến lúc nàng tìm được Đông Phương Bất Bại rồi, cho dù hắn muốn áo cà sa bằng vàng cũng được.

“Người có thể đền được sao? Con yêu nữ này, cha mẹ ta đều chết vì cái áo cà sa đó đó.” Hai chân người nọ bị thương rất nặng, hắn lết mãi cũng không túm được góc áo của Tả An Chi, chỉ đành phải thở hồng hộc, nằm rạp trên mặt đất, tức giận mắng.

Cha mẹ chết? Tả An Chi ngẩn người, sau đó liền lập tức nhớ ra, mĩ thiếu niên không mặc quần, cầm dao, bên người còn có một cái áo cà sa, tuy rằng đã bị nàng làm rớt cái áo xuống vực, thế nhưng...Việc này đã chứng tỏ thân phận người này, chẳng phải là Lâm Bình Chi sao. Chẳng lẽ đây chính là Hoa Sơn,...và nàng...vừa phá hỏng hiện trường tự cung của Lâm Bình Chi?

Nói cách khác, nàng làm rơi áo cà sa của hắn, khả năng sẽ hại Lâm Bình Chi không học được Tịch Tà kiếm phổ? Aizz, cũng không biết làm như vậy là giúp hắn hay vẫn là hại hắn nữa...

Tả An Chi thở dài, nói: “Dù sao cũng đã rơi rồi, nơi này địa hình hiểm trở, muốn lấy lại cũng không được. Nhưng thù của gia đình huynh chúng ta có thể tìm biện pháp khác để báo. Việc trước tiên phải làm là đưa huynh đi trị thương. Huynh nghĩ xem, nếu như không trị, cuối cùng để huynh bị chết hoặc tàn phế thì còn báo thù gì nữa. Thật không dám giấu giếm, vừa rồi là ta đánh cược với người ta, thử xem nếu không dùng khinh công mà nhảy từ trên cây xuống, liệu có chết hay không...”

Nàng vắt hết óc muốn ngụy tạo bằng chứng để người kia không nghĩ nàng từ trên trời rơi xuống. Sau đó, nàng liền hỏi: “Huynh...Huynh...Huynh là đệ tử Hoa Sơn sao?”

Sau khi gia đình Lâm Bình Chi gặp nạn, sự kiêu ngạo tự mãn của đại thiếu gia hần cũng không còn nữa, hần cho là mình có thể nhịn nhục báo thù. Thật vất vả mới lừa được Nhạc Linh San và vài sư tỷ muội khác xuống núi mua đồ, không quần quít lấy mình, sau đó hần đến chỗ không người này, định vùng kiêu tự cung. Ai ngờ lại gặp được con sao chổi này, khiến hy vọng trả thù của hần bị dập tắt. Nhưng núi xanh còn đó, lo gì không có củi đun. Phái Hoa Sơn tuy rằng có thuốc trị thương, nhưng nếu chuyện hần bị thương bị Nhạc Bất Quần biết, người này nhất định sẽ giết hần. Vì vậy, cho dù vô cùng oán hận, nhưng hần vẫn cần phải nhờ tới nữ tử trước mặt đưa mình xuống núi chữa trị. Vì thế, Lâm Bình Chi liền đáp: “Phải, tại hạ là đệ tử Hoa Sơn...” Hần vừa định xưng tên, lại nhớ tới vừa rồi nửa người dưới trần như nhộng, chỉ sợ đã bị nữ tử này nhìn thấy hết, vì vậy đỏ bừng mặt, không biết phải làm sao.

Tả An Chi lại không rảnh để ý tới tâm tư của hần, nàng nỗ lực trấn tĩnh tâm tình, sau đó gượng cười hỏi: “Ta ngưỡng mộ chuông mộ Hoa Sơn đã lâu, mà thủy chung chưa được gặp. Nghe người ta nói Quân Tử Kiếm tướng mạo phong độ bất phàm, ta rất tò mò, không biết Nhạc chuông môn năm nay bao nhiêu tuổi, đã có gia đình chưa?”

Lâm Bình Chi trong lòng khinh bỉ, thầm nghĩ nữ tử này quả thực không biết thẹn, mở miệng đã nói ngưỡng mộ nam tử mình chưa từng gặp, còn truy cả gia đình người ta. Nhưng vì bây giờ hần phải cầu nàng, cho nên cũng chỉ có thể cắn răng trả lời: “Sư phụ của ta năm nay ba mươi hai tuổi, đã sớm thành thân, có một người con gái mười lăm tuổi. Cho nên, chỉ sợ lòng ngưỡng mộ của cô nương không có chỗ để thể hiện rồi.”

Ba mươi hai? Lần trước lúc nàng nhìn thấy Nhạc Bất Quần, hần cũng không lớn hơn Lâm Bình Chi hiện nay bao nhiêu. Vậy mà bây giờ con gái hần đã hơn mười tuổi. Trên trời mới một ngày, dưới đất đã là ngàn năm. Nàng chẳng qua chỉ là chạy qua chạy lại giữa hai thế giới, không ngờ mười năm đã trôi qua rồi. Mọi sự xoay vần, không biết Đông Phương Bất Bại bây giờ ra sao, lần đó bị vây có thoát được không? Liệu rằng hần còn nhớ tới nàng không nhỉ? Nàng bây giờ rời xa mẹ, nếu ngay cả Đông Phương Bất Bại cũng có người khác rồi, vậy thì nàng phải làm sao đây?

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng chua xót vô cùng, không để ý tới dưới chân bùn đất dơ bẩn, Tả An Chi ngồi bệt xuống khóc nức nở.

Mà trong mắt Lâm Bình Chi, thì cảnh này được hiểu như sau. Nữ tử kia vô cùng ái mộ Nhạc Bất Quần, cho nên vừa nghe nói hần thành thân, liền thất vọng tột độ mà gào khóc. Thật là một nữ tử lụy tình đáng thương a. Lâm Bình Chi đang định khuyên nhủ nàng vài câu, lại không biết nói gì, đành nhịn đau chân mà ngồi nhìn.

Tả An Chi khóc hồi lâu, sau đó mới đưa tay áo lau mặt, nói: “Mặc kệ như thế nào, ta phải tận mắt chứng kiến, chính miệng hỏi qua mới được.” Nàng đỡ Lâm Bình Chi lên lưng: “Huynh chỉ đường, ta mang huynh xuống núi.”

Nàng vừa nói lời này, Lâm Bình Chi càng cảm thấy vị cô nương này cuồng si Nhạc Bất Quần quá nặng rồi. Nhưng hần vẫn bình tĩnh chỉ đường cho nàng xuống núi.

Chú thích của tác giả: Căn cứ vào nguyên tác, tôi suy đoán tuổi của các nhân vật như sau: An An 18, Đông Phương 23, Nhạc Bất Quần 20, Nhậm Ngã Hành 31, Nhậm Doanh Doanh 7, Lâm Bình Chi 6, Lệnh Hồ Xung 8, Nhạc Linh San 3. Sau mười hai năm thì cứ thế cộng lên. Có thể tư liệu không chính xác, nhưng xin mọi người hãy chấp nhận.

38. Chương 38: Một Bức Thư Tình Đặc Biệt

“Ta gọi là Tả An Chi, không biết thiếu hiệp họ gì?” Tuy rằng biết rõ môn một người này là ai, nhưng Tả An Chi vẫn cảm thấy hỏi một chút thì lịch sự hơn.

“Tại hạ Lâm Bình Chi.” Lâm Bình Chi thấy nàng trên lưng cõng một người mà bước đi vẫn nhẹ nhàng, đi núi mà như đi trên đất bằng, hiển nhiên khinh công vô cùng tốt, nhất định là có danh sư chỉ dạy. Mà nàng làm mình bị thương cũng không trốn, xem ra nhân phẩm cũng không xấu. Cho dù thân phận không rõ,

nhưng đứng ở phía nàng ít nhất cũng tốt hơn đứng cùng phía với tên Nhạc Bất Quần lòng dạ khó lường kia. Hắn quyết định đi theo Tả An Chi, liền kêu một tiếng: “Tả cô nương, ta có một chuyện muốn nhờ.”

“Chuyện gì? Huynh cứ nói đi, ta sẽ cố hết sức.” Tả An Chi ngoài miệng thì đáp ứng, nhưng trong lòng lại không ngừng kêu khổ, đừng bảo hắn kêu ta đi giúp hắn báo thù nhà.

Lâm Bình Chi khẩn cầu tha thiết: “Ta vô ý bị thương, nếu để sư phụ sư nương biết, chỉ sợ bọn họ sẽ lo lắng. Cho nên ta muốn nhờ Tả cô nương đưa ta đến một nơi thanh tĩnh để dưỡng thương. Sau khi khỏi ta nhất định sẽ tự trở về.”

Nếu không phải sớm biết rõ ngọn ngành, chỉ sợ Tả An Chi sẽ bị hắn lừa. Chính là qua mấy lần ác đấu, nàng so với Lâm Bình Chi còn không muốn nhìn thấy Nhạc Bất Quần hơn. Vì vậy, nàng biết thời biết thế nói: “Lê ra nên như vậy.”

Dọc đường đi, Lâm Bình Chi bị nàng hỏi đông hỏi tây không ít chuyện về Ma giáo. Hắn nói, giáo chủ của Nhật Nguyệt Thần giáo hiện nay đã là Đông Phương Bất Bại. Sau khi khiếp sợ ban đầu qua đi, Tả An Chi không thể không tiếp nhận sự thật này. Mười năm nàng rời đi, thay đổi thật quá nhiều. Lấy địa vị của Đông Phương Bất Bại hiện nay, nàng muốn lên Hắc Mộc Nhai gặp mặt hắn cũng không phải là chuyện dễ dàng. Hơn nữa, nàng nhảy vực mà không chết, dung nhan một chút cũng không thay đổi, đến lúc đó liệu có bị nghĩ là tá thi hoàn hồn hoặc là yêu quái hay không?

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ còn một cách. Nàng đưa Lâm Bình Chi xuống núi tìm y quán nối xương xong, lại mua một cỗ xe ngựa mang hắn theo, tự mình vội vàng đi tới nơi lần đầu nàng gặp Đông Phương Bất Bại. Nếu như Đông Phương Bất Bại chưa quên nàng, nơi đó hắn vẫn còn. Cho nên, dù không thể gặp hắn thì nàng cũng có thể biết, tình duyên giữa hai người còn có thể tiếp tục hay không.

“Đi xuống nghỉ ngơi một chút, ăn xong chúng ta lại khởi hành.” Tả An Chi không chút ôn nhu nào xách Lâm Bình Chi xuống xe, giống như hắn là một món đồ mà đặt sang một bên.

Lâm Bình Chi lúc đầu vô cùng kháng cự cách đối xử này, nhưng cho dù hắn có nói thế nào, thì vị cô nương gọi là Tả An Chi kia cũng không nghe, lâu dần chính hắn cũng quen với đãi ngộ này. Người ta ngay cả nửa dưới của hắn cũng đã nhìn qua rồi mà còn coi hắn như cỏ dại ven đường, hắn biết phải làm sao a? Nhận lấy miếng thịt Tả An Chi đưa cho, hắn yên lặng ngồi dưới đất ăn, sau đó uống một ngụm nước.

Tả An Chi thấy bên dưới sườn dốc có một khe núi, định đi qua đó xem có dòng suối nào cho nàng rửa ráy mặt mũi tay chân không. Ai ngờ còn chưa đến nơi, đã nghe được thanh âm của một nữ tử nói: “Nói năng không đứng đắn, khó trách tiểu sư muội của huynh không thích huynh.”

Này, thanh âm tuy là không quen lắm, nhưng mà nội dung lời nói...

Quả nhiên, sau đó lại vang lên thanh âm của một nam tử: “Cô nói rất đúng, ta nói năng không đứng đắn, làm việc cũng không đứng đắn. Khó trách tiểu sư muội không thích ta, sư phụ, sư nương cũng không thích ta.”

Không ngờ lại ở đây đụng phải Lệnh Hồ Xung và Nhậm Doanh Doanh. Tả An Chi ngây người một lúc, sau đó vội vàng chạy về.

Lâm Bình Chi thấy nàng chạy hốt hơ hốt hải, còn chưa kịp mở miệng hỏi chuyện gì đã bị bịt mồm đưa lên xe. Hắn đang định giãy dụa, liền nghe Tả An Chi hạ giọng nói: “Nhỏ giọng xuống, là đại sư huynh Lệnh Hồ Xung của huynh là Thánh cô Nhật Nguyệt Thần giáo Nhậm Doanh Doanh đó.”

Lâm Bình Chi là người cổ hủ, cũng không thích Lệnh Hồ Xung phóng túng, cho nên cười lạnh nói: “Sư phụ sư nương coi trọng hắn như vậy, hắn lại đi cấu kết với yêu nữ ma giáo, khó trách sư phụ trực xuất hắn khỏi sư môn.”

Hắn còn chưa dứt lời, đã bị Tả An Chi vỗ đầu một cái, khinh thường nói: “Yêu nữ Ma giáo? Huynh cảm thấy cái gọi là chính phái đều là người tốt hết à? Trước không nói tên sư phụ Nhạc Bất Quần của người là ngụy quân tử, người nói xem, chương môn phái Thanh Thành Dư Thương Hải giết cả nhà người là người tốt sao? Nói tới nói lui còn không phải là vì tranh quyền đoạt lợi, ai mạnh hơn thì có quyền to mồm thôi.”

Rõ ràng khi mới gặp còn thấy nàng ngưỡng mộ Nhạc Bất Quần như thế, sao bây giờ lại nói hắn là nguy quân tử. Lâm Bình Chi còn đang nghi hoặc chuyện này, nhưng nghe nàng nhắc đến Dư Thương Hải, nhất thời tức giận nghiêng rằng nói: “Dư Thương Hải là đồ ti tiện vô liêm sỉ, nếu nói hắn là người tốt, vậy thì trên đời tất cả mọi người còn lại sẽ là người xấu.”

“Người nói rất đúng. Cả nhà ngươi vô duyên vô cớ bị giết, ngươi xem, danh môn chính phái như Ngũ Nhạc hay Thiếu Lâm, Võ Đang, có ai vì ngươi mà nói một câu công đạo không? Còn người của Nhật Nguyệt Thần giáo, ai cũng gọi là Ma giáo, nhưng ngươi đã thấy ai vừa gặp ngươi liền cầm dao xông vào chém chưa?” Tả An Chi không có ác cảm với Lâm Bình Chi, thậm chí đối với thân thể đáng thương của hắn còn có vài phần đồng tình. Nhưng thấy hắn cổ hủ như vậy, lúc nào mở miệng cũng yêu nữ yêu nữ, thật khiến nàng lo lắng mình có cứu nhầm một con sói phản chủ không đây? Chẳng lẽ lại ném hắn đi, mặc hắn muốn sống muốn chết thì tùy?

Lâm Bình Chi bị lời của nàng làm cho ghen hờn. Từ khi hắn gia nhập Hoa Sơn tới nay, luôn thấy mọi người lập đi lập lại lời dạy, Ma giáo thâm độc thế nào, táng tận lương tâm ra sao. Nhưng hắn chưa từng chân chính gặp qua người của Ma giáo, duy có lúc Lưu Chính Phong rửa tay chậu vàng thì Khúc Dương xuất hiện thôi. Mà Khúc Dương kia, tuy là trưởng lão Ma giáo, nhưng cũng không đả thương ai, ngược lại là bị chính phái đuổi giết. Chỉ là, tự nhiên những gì mình đã biết thay đổi một trăm tám mươi độ khiến hắn có chút mờ mịt. Vì thế, hắn vụng trộm liếc nhìn Tả An Chi: “Tả cô nương, cô là người của Ma...Nhật Nguyệt Thần giáo sao?”

Dọc theo đường đi, Tả An Chi đối với hắn không tệ. Nàng tính tình hiền hòa, ngày thường cười nói không gắt. Nhưng không biết vì sao, vừa rồi khi nàng lên tiếng, lại lộ ra một cỗ khí phách nghiêm trang cao quý, khiến hắn nảy sinh hồi hận, không ngừng tự hỏi có phải mình đã sai rồi không.

Tả An Chi tức giận nói: “Phải thì làm sao? Ngươi nếu không thích, chúng ta sớm chia tay đi. Ngươi đi cầu độc mộc của người, ta đi đường dương quan của ta.”

Nghĩ đến cả Phúc Uy tiêu cục bị thảm sát mà chính phái không có lấy một người đứng ra chủ trì công đạo, Lâm Bình Chi thực sự có vài phần oán hận. Hắn nghĩ đến Tả An Chi võ công cao cường, nói như vậy, địa vị của nàng trong giáo cũng không thấp. Vì báo mối thù nhà, bảo hắn chịu nhục thế nào hắn cũng làm được. Nay đã không còn Tịch Tà kiểm soát, không biết đến tháng năm nào mới giết được Dư Thương Hải, nếu có thể được Tả An Chi tương trợ...

Hắn dùng ánh mắt khẩn khoản cầu xin nhìn Tả An Chi, lại thấy ánh mắt của nàng đã dời đến khe núi. Hắn nghe Tả An Chi lẩm bẩm nói: “Nếu không hay là bắt Nhậm Doanh Doanh kia hỏi một chút?”

Lâm Bình Chi có chút ngạc nhiên, nàng là người trong Ma giáo, vậy bắt Thánh cô Ma giáo làm gì.

Tả An Chi trong lòng vẫn không ngừng do dự, nàng muốn bắt Nhậm Doanh Doanh để hỏi cho rõ tình hình gần đây của Đông Phương Bất Bại. Nhưng mà Nhậm Doanh Doanh võ công tuy kém, bên cạnh lại có một vị độc cô cừu kiếm Lệnh Hồ Xung. Tuy rằng hai người này đang bị trọng thương, nhưng nếu liều chết thì chưa chắc nàng đã có phần thắng. Nàng trầm ngâm một lát, sau đó che miệng Lâm Bình Chi, nói: “Đừng lên tiếng, chúng ta đi nghe trộm bọn họ nói gì.”

Nàng tha Lâm Bình Chi tới bụi cỏ, liền thấy hai người kia vẫn nằm trên bờ suối không nhúc nhích. Nữ tử xinh đẹp Nhậm Doanh Doanh kia, nay tuổi cũng xấp xỉ nàng, Tả An Chi nghĩ tới chuyện này, không khỏi có chút không biết nên khóc hay nên cười. Nàng quyết định không bàn khoản chuyện này nữa, tập trung nghe chuyện của hai người kia. Chỉ nghe Nhậm Doanh Doanh nói: “Huynh đối với tiểu sư muội tốt như vậy. Ai...Cũng có một người cuồng đại giống như huynh vậy. Người con gái hân yêu đã chết cách đây mười năm, vậy mà hân thủy chung cũng không chịu tin nàng đã chết. Nàng kia từng trêu hân, nói hân sau này sẽ ‘văn thành võ đức, nhân nghĩa anh minh, thiên thu vạn tải, nhất thống giang hồ’. Vậy là hân liền đưa mười sáu chữ đó viết lên cờ lệnh của mình. Hân nói, làm như vậy, sau này địa bàn của hân mở rộng đến đâu cũng sẽ có dấu vết mười sáu chữ này, để nàng đi đâu cũng nhìn thấy. Như vậy nàng sẽ biết hân vẫn còn đang đợi nàng. Mà ta, gương mặt chỉ có ba phần tương tự với nàng thôi, nhưng hân cũng đối đãi với ta vô cùng tốt. Nếu như trên đời có thể có một người đối với ta như vậy, ta có chết cũng cam lòng.”

Lệnh Hồ Xung nói: “Người cô nói, hân là Đông Phương giáo chủ?”

Nhậm Doanh Doanh trong giọng nói có vài phần thẫn thờ: “Đúng vậy, hắn mấy năm gần đây càng ngày càng ưu sầu, xem ra rốt cục đã hết hy vọng. Thôi, không đề cập đến hắn nữa, vết thương của huynh sao rồi?”

Hai người bọn họ tiếp tục thì thầm câu được câu không. Tả An Chi rốt cục không nghe được nữa, nàng ôm miệng thật chặt, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Nàng thật không ngờ, mười sáu chữ kia, chính là bức thư tình đặc biệt mà Đông Phương Bất Bại viết cho nàng.

39. Chương 39: Có Thể Cho Ta Đi Theo Không

Bực mình nằm trên cỏ, Lâm Bình Chi lại thúc dục một lần nữa: “Cô xong chưa?”

“Người chờ một chút.” Tả An Chi đầu cũng không nâng lên đáp lại, tiếp tục nhìn gương đồng sửa sang đầu tóc.

Cách mực tiêu càng gần, trong lòng nàng càng sợ hãi, có lẽ đây là loại cảm giác gần người yêu mà hồi hộp a...Đối với nàng mà nói, đây chỉ là mấy tháng ngắn ngủi, nhưng đối với Đông Phương Bất Bại, chính là rất nhiều năm. Nhưng những điều này quan trọng sao? Người ta từng nói “Người con gái trang điểm xinh đẹp vì người mình thích”, nàng đến nay mới hiểu được. Người con gái nào khi gần người yêu cũng muốn mình đẹp nhất trong mắt người ấy, chỉ e sợ bản thân có chút tỳ vết sẽ người ta không vui.

Nàng ném Lâm Bình Chi ở bên ngoài, sau đó chui vào xe thay quần áo lụa xinh đẹp, thoa một chút son, đánh má phấn hồng. Nhưng cho dù tình thế trang điểm thế nào, nàng vẫn không thấy hài lòng. Có lẽ là lông mi kẻ hơi đậm a? Nhưng nói không chừng hắn lại thấy nữ tử có chút khí phách nam nhi đáng yêu thì sao? Aizz, vẫn là kẻ nhát một chút, Đông Phương Bất Bại đã quen bản thân mình không phấn son, nếu trang điểm quá đậm chỉ sợ hắn nhận không ra.

Nàng bồi bồi xóa xóa mãi, bất tri bất giác đã qua nửa canh giờ. Lâm Bình Chi lúc này ở bên ngoài đã bị nắng hun gần chết, rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm khi nghe thấy tiếng mành xe xóc lên.

“Tốt lắm, mau lên đi.” Tả An Chi xuống xe công Lâm Bình Chi lên. Nàng cũng không ra ngoài đánh xe, mà để con ngựa chậm rì rì tự đi, trong tay không ngừng xoay gương đồng nhìn trái nhìn phải.

Lâm Bình Chi dựa vào đệm xe, nhìn chằm chằm nàng một lúc, thấy nàng như vậy liền nhịn không được mà hỏi: “Cô...Cô chung tình với vị ma giáo giáo chủ kia sao?”

“Như vậy thì sao?” Tả An Chi không chút để ý đáp.

“Ma giáo giáo chủ lớn hơn cô không ít, hơn nữa hắn không phải là rất thâm tình với một vị cô nương khác sao?” Cùng ở chung với nàng một thời gian, Lâm Bình Chi cũng hiểu rõ tính tình của nàng, biết nàng không phải loại người thích chen chân làm kẻ thứ ba.

Tả An Chi mỉm cười: “Ta thực sự hy vọng hắn có thể cả đời yêu thương cô nương kia nha.”

Lâm Bình Chi cũng không biết nàng có phải đang nói đùa không nữa. Hắn thầm nghĩ, với tuổi của nàng, hơn mười năm trước không có khả năng quen biết Đông Phương Bất Bại. Huống chi lúc ở Hoa Sơn, nàng nghe thấy tên của Nhạc Bất Quần liền khóc, mà nay lại cười, hắn là đang đùa thôi. Vì vậy hắn nhắm mắt lại, không dài dòng với nàng nữa.

Con ngựa rất ngoan, dù không có người điều khiển, vẫn vững vàng đi dọc theo con đường, bốn vó “lọc cọc” đập vào mặt đường, lại giống như tiếng thời gian đập vào trái tim Tả An Chi. Từ cửa sổ nhìn ra ngoài, những quán rượu cửa hàng hai bên đường, nay đã rất nhiều quán đổi chủ. Cho nên nàng càng muốn sớm tới nơi ở trước kia để xem nó còn như trước hay không, cho dù đó là nơi nàng từng bị đánh hai mươi trượng, nhưng nay nhớ lại cũng cảm thấy đó là hồi ức ngọt ngào. Nhưng lúc sắp đến, nàng bỗng nhiên có chút sợ hãi, giữ chặt dây cương để con ngựa dừng lại. Sau đó, Tả An Chi run run xóc mành xe lên, lại buông xuống, chậm chạp không dám bước ra. Bên cạnh tự nhiên lại có một bàn tay vươn tới, “xoát” một tiếng lưu loát

xóc mạnh lên, sau đó Lâm Bình Chi nhàn nhạt nói: “Tả cô nương, cô không phải muốn nhìn nơi ở cũ của mình sao?”

Tướng mạo Lâm Bình Chi thanh tú, lại có chút ôn hòa lễ phép, khiến Tả An Chi vô cùng không vừa mắt, chỉ cảm thấy hắn cũng giả nhân giả nghĩa như Nhạc Bất Quần. Nhất là vừa rồi hắn còn nhìn thấy bộ dạng nao núng của mình. Nàng “hừ” một tiếng, sau đó nhảy xuống xe,...rồi chết lặng tại chỗ.

Nàng đã từng nghĩ, có lẽ Đông Phương Bất Bại nhìn chốn cũ sẽ khổ sở, có thể ban tòa nhà kia cho người khác, bên trong dựng thêm đình đài lầu gác, không còn lại một chút dấu vết nào của nàng. Nhưng nàng không thể nào ngờ tới, nơi này chỉ còn một mảnh bình địa, ngay cả cỏ dại cũng không mọc được. Biết rõ Đông Phương Bất Bại thâm tình, có thể tưởng tượng những năm qua hắn khổ sở thế nào, không chừng bây giờ đã hết hy vọng. Hoài nghi không ngừng nảy nở trong lòng nàng, khiến Tả An Chi không ngừng tự hỏi những kí ức về nàng trong đầu hắn có còn không, hay cũng giống như nơi này, bị nhổ sạch tận gốc?

Nước mắt không thể trào ra, Tả An Chi suy sụp ôm chân ngồi bệt xuống. Xa xa có một đám người, nhưng nàng lại coi như không thấy, chỉ không ngừng mờ mịt nghĩ, nếu tất cả chỉ là giấc mộng thì tốt biết bao. Tỉnh mộng rồi, là có thể bắt đầu lại từ đầu.

Lâm Bình Chi da mặt dù sao cũng không dày như nàng. Thấy người khác tò mò vây quanh nhìn nàng, hắn kìm lòng không được, ló đầu ra nói: “Cô còn muốn ngồi bao lâu...”

Lời của hắn còn chưa dứt, đã thấy một đạo ánh sáng từ trong tay Tả An Chi đập tới, nhất thời hoảng hốt, lập tức xoay người nhảy qua cửa sổ của xe. Sau đó mới trừng mắt nhìn Tả An Chi: “Cô định làm gì?”

“Ta mới muốn hỏi người định làm gì?” Tả An Chi cười lạnh đứng dậy, nâng kiếm lên chỉ vào Lâm Bình Chi, “Chân của người sớm đã khỏi, vì sao còn muốn giả như không nhúc nhích được? Bị người gói thành bánh chưng xách đến xách đi thích lắm sao?”

“Thì ra cô đã biết.” Lâm Bình Chi buồn bã nói. Hắn chậm rãi khuy hai đầu gối xuống, quỳ sụp trước mặt Tả An Chi, cái trán trắng nõn sạch sẽ không ngừng đập xuống mặt đường đầy bụi bặm, “Cầu Tả cô nương giúp ta báo thù, ta không biết lấy gì đền đáp, nhưng ân tình này của cô, cho dù có bắt ta cả đời này làm nô bộc cho cô thì ta cũng cam lòng.”

Hắn vốn là một thiếu niên có lòng tự trọng rất cao, trời sinh tính tình cao ngạo, bằng không cũng sẽ không thà rằng ăn xin sống qua ngày cũng không nhận một đồng tiền bất nghĩa. Sau khi đến Hoa Sơn, hắn vốn cũng có thể làm người bình thường sống hết cuộc đời. Nhưng Phúc Uy tiêu cực bao nhiêu người chết, nợ máu của cha mẹ, giống như một khối đá buộc chặt vào ngực hắn, khiến cho hắn thời thời khắc khắc không thể bình an. Hắn tin trên đời này nhất định có công lý chính nghĩa, sẽ có người vì hắn mà đứng ra bênh vực. Hắn tin Nhạc Bất Quần, sau đó phát hiện cái tên ngụy quân tử kia chẳng qua chỉ là mưu đồ muốn chiếm kiếm phổ gia truyền của hắn. Hắn muốn tin Nhạc Linh San, nhưng tiểu cô nương kia chỉ biết tươi cười dỗ dành hắn, làm sao có thể thấu hiểu được đau khổ trong lòng hắn đây.

Đã không còn Tịch Tà kiếm phổ, hắn chỉ có thể bám lấy Tả An Chi, tựa như nàng là cây cỏ cứu mạng hắn. Võ công của nàng cao hơn Nhạc Bất Quần, mà thân thể của nàng lại bí ẩn, chính sự tồn tại của nàng đã khiến hắn vui đi rất nhiều đau khổ. Có lẽ Tả An Chi sẽ cảm thấy hắn rất vô dụng, thậm chí còn không có cả tư cách làm nô bộc cho nàng, nhưng hắn ngoại trừ chính bản thân mình ra, cái gì cũng không có. Cho nên, hắn chỉ có thể buông tha tự tôn, tuyệt vọng cầu xin nàng (editor: không hiểu sao đọc đoạn này ta cứ cảm thấy em Lâm Bình Chi bị cảm nắng Tả An Chi rồi).

Sau một khoảng thời gian im lặng rất lâu, lâu đến nỗi khiến Lâm Bình Chi cảm thấy đã mất hết hy vọng, Tả An Chi mới thản nhiên nói: “Ta không cần huynh làm nô bộc.” Nàng đưa tay kéo Lâm Bình Chi đứng dậy, “Ta sẽ cho huynh cơ hội lựa chọn công bằng, huynh chỉ cần đồng ý hoặc không. Ta cần huynh đi theo giúp ta làm một chuyện, chuyện này rất nguy hiểm, nếu huynh không đồng ý, sau này chúng ta tách ra. Còn nếu huynh đáp ứng, thì sau khi hoàn thành việc này, chỉ cần ta còn sống, cho dù huynh sống hay chết, ta sẽ liều mạng thay huynh báo thù.”

Nàng đồng tình với Lâm Bình Chi. Nhưng phần đồng tình này không đủ để nàng mạo hiểm tính mạng mình, đơn độc đấu với toàn bộ phái Thanh Thành. Nhưng nàng có một suy nghĩ rất rõ ràng, nơi này tuy rằng không còn, nhưng vẫn còn một nơi nàng có thể đến, đó là Mai trang Hàng Châu. Giang Nam tứ hữu nhất

định sẽ nhận ra nàng, nếu nàng đuổi đến trước khi Nhậm Ngã Hành thoát ra, tự nhiên sẽ gặp được Đông Phương Bất Bại. Trước khi mỗi lần đều là Đông Phương Bất Bại lôi kéo nàng đi theo, mà lần này, nàng sẽ phải tự mình tìm đến hắn.

Chính là xa cách mười năm, ngay cả một người quen để nàng tin cậy nàng cũng không có. Không cần biết con đường phía trước cần đi có những gì, nhưng nàng cần một người đồng hành, cho dù người này là Lâm Bình Chi.

Công bằng? Không biết đã bao lâu rồi hắn không được nghe đến hai chữ này. Nghĩ đến nợ máu của cha mẹ có hi vọng báo, Lâm Bình Chi trong mắt có chút chua xót. Hắn đang muốn mở miệng đồng ý, lại nghe Tả An Chi ngạc nhiên nói: “Cho dù huynh không đồng ý đi theo ta, cũng không cần tức đến phát khóc chứ?”

Tức đến phát khóc...Vốn chuẩn bị nói ra “Lên núi đao xuống biển lửa ta cũng theo cô”, Lâm Bình Chi lập tức liền nuốt lại, chỉ cứng ngắc vươn tay lên: “Đồng ý.”

40. Chương 40: Không Thể Khóc Thì Cười Đi

Trong cuộc sống có rất nhiều thứ không như ý, nếu không thể khóc, như vậy hãy cười mà đối mặt đi. Chỉ cần còn cố gắng, như vậy sẽ còn hy vọng.

Lắc đầu, giống như muốn xua đi phiền muộn hậm hực lúc trước, Tả An Chi từ trên xe lấy một dải lụa trắng bịt mắt, chỉ lộ ra một đôi mắt tinh nghịch, nói với Lâm Bình Chi: “Vừa rồi đi ngang qua một tiệm may, chúng ta vào xem đi.”

Lâm Bình Chi có chút ngạc nhiên. Hắn nhớ rõ lúc nàng gặp Vạn Lý Độc Hành Điền Bá Quang, vẫn không chút hoang mang mà đánh cho hắn chạy trốn chết, điều mà ngay cả Nhạc Bất Quần cũng không chắc có thể thắng nhân nhà như vậy. Vậy mà lần này chỉ đi vào một tiệm may cũng phải che mặt, chẳng lẽ trong tiệm kia có một nhân vật lợi hại nào đó chăng?

“Đi thôi.” Trong khi hắn đang ngăn người, Tả An Chi đã đi được vài bước rồi.

Lâm Bình Chi vội vàng chạy theo, cùng nàng đi vào tiệm may “Đường làm quan rộng mở”.

Vừa vào cửa, bà chủ đã cười khanh khách bước ra chào: “Công tử và cô nương là muốn may quần áo?”

Lâm Bình Chi thấy nàng kia tuy lời nói cử chỉ khôn khéo, nhưng bước chân rất nặng, không có vẻ gì là người tập võ. Trong lòng hắn còn đang nghi hoặc, đã thấy Tả An Chi nhẹ giọng nói: “Cô tên Lộ Nhân Tỉ, là bà chủ của tiệm may này...”

Bà chủ kia ngần ra, nói: “Cô nương trước đây từng may quần áo ở nhà chúng ta?”

Tả An Chi đau khổ cười, nói: “Đúng vậy, ta còn biết cô có một muội muội gọi là Lộ Dao Dao.”

Nàng trên mặt tuy cười, nhưng không dấu nổi vẻ thê lương trong ánh mắt. Năm tháng như trôi đưa, nữ tử trẻ trung năm đó đã trở thành một thiếu phụ, chỉ có mình mình là bị thời gian quên lãng mười năm.

Lộ Nhân Tỉ cười nói: “Trí nhớ cô nương thật tốt, đáng tiếc Dao Dao đã gả đi xa, không thể vì cô nương mà may áo.”

“Ai nói?” Lộ Dao Dao dường như đã sớm chờ ngoài cửa, lên tiếng mà bước vào. Theo sau nàng còn có một đôi nam nữ, rõ ràng chính là Lệnh Hồ Xung và Nhậm Doanh Doanh.

“Dao Dao, sao muội lại về?” Lộ Nhân Tỉ bỏ khách lại mà chạy tới em gái, sau đó lại giận tái mặt, “Đừng nói là...”

Lộ Dao Dao tuy rằng đã gả cho người ta, nhưng nhan sắc một chút cũng không giảm, nàng ôm Lộ Nhân Tỉ, làm nũng nói: “Tỷ tỷ tỷ đừng đoán mò, là ta nhớ tỷ và cháu ngoại, cho nên mới gạt tướng công chạy tới.”

Nàng không đợi tỷ tỷ đáp lời, lại nói: “Ta còn mang theo hai vị khách tới nè, là ở trên đường thấy họ muốn may quần áo, nên mới dẫn họ đến.”

Lộ Nhân Tử đang muốn tiếp đón, đã thấy Lệnh Hồ Xung nhìn Lâm Bình Chi, lúng túng nói: “Lâm sư đệ.”

Hắn từ nhỏ lớn lên ở Hoa Sơn, chịu ân dưỡng dục của sư phụ sư mẫu, cho nên lần này đi cùng Nhậm Doanh Doanh bị sư đệ bắt gặp, cảm thấy vô cùng xấu hổ, cũng không kịp suy nghĩ xem Lâm Bình Chi tại sao lại ở đây.

“Đại sư huynh.” Lâm Bình Chi thản nhiên chào, sau đó không nói gì nữa.

Mà Nhậm Doanh Doanh lại chăm chú nhìn chằm chằm Tả An Chi, nói: “Vị cô nương này nhìn rất quen.”

“A? Cô cũng cảm thấy như vậy sao?” Lộ Dao Dao vui vẻ tiến lại, “Ta cũng không biết đã gặp vị cô nương này ở đâu nữa.”

“Ta từng may quần áo ở nhà cô, gặp cũng không có gì là lạ.” Tả An Chi không quan tâm tới Nhậm Doanh Doanh, thuận miệng nói cho có lệ, sau đó liền kéo Lâm Bình Chi đi ra ngoài. Lúc đi ra cửa, nàng hơi quay đầu nhìn lại, đã thấy chị em nhà họ Lộ dẫn Lệnh Hồ Xung và Nhậm Doanh Doanh đi chọn chất liệu vải may. Vì thế, Tả An Chi liền vội vàng chạy ra xe. Lệnh Hồ Xung còn ở đây, có nghĩa là Nhậm Ngã Hành chưa được cứu ra, bọn họ vẫn có thể kịp tới Mai trang.

Lâm Bình Chi trong bụng vô cùng nghi hoặc, Tả An Chi là người trong Ma giáo, tại sao Nhậm Doanh Doanh lại không biết nàng mà chỉ cảm thấy quen mắt? Nhưng Tả An Chi không nói, hắn cũng không dám hỏi.

Tới bên cạnh kênh đào, hai người liền xuống xe lên thuyền, xuôi về phương nam. Tả An Chi bỏ ra một số tiền lớn, thúc giục nhà thuyền đi mau. Nhưng cái thuyền này mấy lúc trước từng bị thủng sau đó mới vá, đến hôm sau vết vá lại bung ra. Mà khắc phục được khó khăn này, thì phía trước lại luôn có một chiếc thuyền to chắn ngang đường bọn họ.

Tả An Chi lạnh lùng đứng ở đầu thuyền, quát: “Dừng lại.”

Nhà thuyền vội vàng theo lệnh nàng. Mà Lâm Bình Chi thấy vậy, cũng đi ra đứng bên cạnh Tả An Chi, hỏi: “Làm sao vậy?”

Tả An Chi “hừ” một tiếng, liếc mắt ý bảo hắn nhìn con thuyền kia, quả nhiên nó đang nhích lại gần thuyền của nàng. Mà đi đầu là người quen cũ của nàng, chính là Định Dật mười năm trước đã từng bao vây bọn họ trên núi Hằng Sơn. Nay bà ta tuy đã lớn tuổi, nhưng khí thế năm xưa một chút cũng không giảm, hai hàng lông mày cau chặt, căm tức nhìn bọn họ.

Cừu nhân gặp nhau thì đỏ mắt, nhưng đối phương người đông thế mạnh, huống chi lúc này không phải là thời điểm để tranh chấp với bọn họ, cho nên Tả An Chi lớn giọng nói: “Không biết tại sao các vị ni cô lại chắn đường chúng ta? Chẳng lẽ làm ni cô quá kham khổ, không chịu nổi nữa nên chuyển sang làm cướp? Nếu đã như vậy, chi bằng ta cho các người mấy lượng bạc, các người mau tránh đường.”

Định Dật tính tình táo bạo, thường thường chỉ cần nói một câu không vừa lòng bà thì bà ta lập tức sẽ động thủ. Lúc này cũng không ngoại lệ, thấy Tả An Chi ăn nói lỗ mãng, liền giận dữ quát: “Con nha đầu kia, đã đem giầu dâm tặc trên thuyền còn dám vô lễ như thế, ta không thể tha cho người.”

Nàng phi thân bay đến thuyền của Tả An Chi, sau đó lập tức đâm tới một kiếm, lại bị Tả An Chi vung kiếm chặn. Nàng chỉ cảm thấy kiếm của đối phương mạnh vô cùng, khiến nàng bị đánh bật lại ba bước, suýt nữa rơi xuống nước. Phải khó khăn lắm mới đứng vững lại, Định Dật nghi hoặc nhìn Tả An Chi.

Tả An Chi cười lạnh nói: “Ta mặc dù không sợ người, nhưng cũng không muốn để người bôi nhọ thanh danh của ta. Thuyền của ta sao có thể giầu dâm tặc?”

Định Dật đối với câu hỏi của nàng coi như không nghe thấy, chỉ kinh ngạc nhìn nàng, lắm bầm nói: “Không có khả năng, nàng ta đã chết mười năm trước, đây là điều mọi người đều biết...”

Mà trên thuyền của phái Hằng Sơn, một tiểu cô nương thanh tú cũng nhảy sang thuyền của nàng, đi đến bên cạnh Định Dật, cúi đầu nói: “Sư phụ.” Thanh âm của nàng vốn ngọt ngào, một tiếng này lại mang theo ý cầu xin, cho nên càng thêm đáng yêu.

Lâm Bình Chi trong lòng kêu thầm một tiếng, chẳng phải đây chính là Nghi Lâm tiểu ni cô từng gặp ở chỗ Lưu Chính Dương sao, nàng tới đây làm gì nhỉ?

Mà ngay cả Tả An Chi cũng lắp bắp kinh hãi nói: “Trên thuyền ngoài hai người chúng ta, cũng chỉ có một người chèo thuyền và một tiểu cô nương nấu cơm, làm sao có Điền Bá Quang?”

Ai ngờ, Nghi Lâm vừa kêu lên “Điền Bá Quang, người mau ra đây” thì lập tức một hòa thượng từ sau khoang thuyền bước ra, khấu đầu với Nghi Lâm, gọi “Sư phụ.”

Tả An Chi trừng mắt nhìn tiểu cô nương nấu cơm một cái, thấy nàng run run rẩy rẩy, trong lòng liền hiểu ra mọi chuyện. Điền Bá Quang mặc dù đã cạo trọc đầu, nhưng tướng mạo của hắn không tệ, lời nói lại ngon ngọt, cho nên chỉ cần hắn dùng chút thủ đoạn là tiểu cô nương này đã không chịu được. Chắc hẳn chính hắn đã nhờ tiểu cô nương giấu vào trong thuyền. Nàng hiểu rõ rồi, hiện tại cũng không định đối địch phái Hằng Sơn, cho nên quyết định sẽ không nhúng tay vào ân oán giữa phái Hằng Sơn và Điền Bá Quang. Tả An Chi lạnh nhạt kéo Lâm Bình Chi lùi đến cuối thuyền, nói: “Các người có chuyện gì không liên quan đến ta, hẳn lên ta lên thuyền, chuyện này ta hoàn toàn không biết.” Ngụ ý của nàng chính là các người muốn làm gì hắn thì làm đi.

Định Dật cũng không để ý nàng, chỉ nhìn Nghi Lâm nói: “Tên dâm tặc này đã tự xưng là đệ tử của người, chẳng phải là làm nhục thanh danh phái Hằng Sơn ta sao. Ta mấy ngày trước một kiếm chưa đâm chết hắn, hôm nay người nhất định phải tự tay giết hắn, nếu không sau này phái chúng ta sẽ bị bạn bè trên giang hồ nhạo báng.”

Nghi Lâm cả kinh kêu lên: “Không...Sư phụ, ta không thể giết người.”

Định Dật lớn tiếng quát: “Người không giết hắn, nhất định sẽ bị người ta nói là không tuân thủ thanh quy (quy định trong chùa), sau này làm sao còn mặt mũi gặp người khác?”

Nghi Lâm bị Định Dật ép buộc, liền cầm kiếm chỉ vào ngực Điền Bá Quang, nhưng hai tay lại vô cùng run rẩy, làm thế nào cũng không đâm vào được, gấp đến mức nước mắt cũng rơi xuống.

Điền Bá Quang võ công cao hơn nàng không chỉ mười lần, cho dù có bị thương thì Nghi Lâm cũng không phải đối thủ của hắn. Nhưng hắn lại không dám nhúc nhích, chỉ quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Định Dật hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên ra tay đẩy tay Nghi Lâm về phía trước, để kiếm đâm thật sâu vào ngực Điền Bá Quang. Điền Bá Quang cười khổ nhìn thanh kiếm cắm trên người mình, lại nhìn Nghi Lâm, lẩm bẩm nói: “Sư phụ, người thật sự rất xinh đẹp...” Hắn không chớp mắt nhìn Nghi Lâm, dường như chỉ sợ nếu nhìn thiếu một cái sẽ là tiếc nuối lớn nhất đời mình, sau đó, chậm rãi đổ người về phía sau.

Nghi Lâm “Oa” một tiếng khóc lớn, ngay cả kiếm cũng buông ra, vội vàng định quay về thuyền lấy thuốc. Mà Định Dật thấy Điền Bá Quang đã không thể sống, vì vậy liền rút kiếm ra, định đâm thêm một nhát cho hắn chết hẳn. Thấy thế, Tả An Chi vội ngăn nàng, trầm giọng nói: “Sư thái, người kia đã chết, xin bà đừng quá đáng. Bằng không cho dù bà là người của Phật, cũng nhất định sẽ không được siêu sinh.”

Định Dật đối với nàng có chút kiêng kỵ, vì thế liền nín giận thu kiếm bay về thuyền.

Thấy thuyền của các nàng xa dần, Tả An Chi đưa tay kiểm tra hơi thở của Điền Bá Quang. Thấy hắn không còn hơi thở nữa, mà hai mắt vẫn trợn trắng, nàng liền thở dài một tiếng, thay hắn vuốt mắt, sau đó nói với nhà thuyền: “Trước cập bờ mai táng hắn đi.” Ai cũng không ngờ, hái hoa tặc như Điền Bá Quang lại một lòng si mê tiểu ni cô Nghi Lâm, còn cam lòng chết trên tay nàng. Chữ tình trên đời này, chính là việc khó giải thích nhất, là ai thiếu ai, là ai phụ ai?

41. Chương 41: Trong Thành Phượng Hoàng Gặp Cổ Nhân

Không muốn chậm trễ thời gian, nhưng nếu bảo nàng ở trước mặt mọi người ném xác Điền Bá Quang xuống sông thì Tả An Chi không làm được. Tả An Chi một bên ân cần thăm hỏi tổ tông Định Dật lão ni cô một lần, một bên lại lệnh cho nhà thuyền đi tìm mua quan tài. Dù nàng và Lâm Bình Chi có làm việc mau lẹ, nhưng muốn táng Điền Bá Quang cũng phải mất hai ba ngày. Nàng hận đến nghiến răng nghiến lợi, thù mới hận cũ chồng lên nhau, trong đầu không ngừng đem Định Dật lão ni cô hành hạ tàn nhẫn.

Thuyền cập bến ở thành Phượng Hoàng, có thể nói thành này náo nhiệt vô cùng, tàu xe nối nhau không ngớt, hàng hóa chất chồng cao như núi. Nhưng cho dù nơi này có phồn hoa cỡ nào, thì Tả An Chi cũng không có tâm tình ngắm nhìn. Lúc nàng đi qua một tòa nhà lớn cũng chỉ nhìn một cái rồi lại tiếp tục than thở.

“Thật ra, chúng ta có thể trước tiên gửi hẩn ở trong miếu, sau đó an táng sau.” Lâm Bình Chi thấy nàng phiền muộn, liền cẩn thận đưa ra ý kiến.

Tả An Chi hai mắt sáng lên: “Huynh nói đúng, sao ta lại không nghĩ ra nhỉ.”

Bổ thí mười mấy lượng bạc, rồi đem gửi quan tài của Điền Bá Quang vào một ngôi miếu ở phía đông xong, Tả An Chi lại nhắc nhở đám hòa thượng trong chùa nhớ thắp hương cho hẩn. Sau đó, nàng liền cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn không ít, nhìn Lâm Bình Chi cũng thuận mắt hơn. Nàng cười nói: “Góc đường phía trước có một quán ăn, chúng ta đi lên ăn bữa cơm rồi hẵng quay về thuyền.”

Lâm Bình Chi xuất thân công tử nhà giàu, từ nhỏ đã được nuông chiều, chân chính bắt đầu vất vả mới chỉ từ khi gia nhập Hoa Sơn một tháng trước. Một ngày nay đi theo Tả An Chi một nắng hai sương chạy đi, hẩn tất nhiên cảm thấy vất vả vô cùng. Hẩn vốn nghĩ tới thù nhà, cho rằng có vất vả nữa mình cũng chịu được, nhưng lúc này nghe nàng nói như vậy, vẫn là không kìm nổi mà lộ ra vẻ vui mừng.

Bên trái là Lâm Bình Chi, bên phải là người của nhà thuyền, Tả An Chi đang định bước vào quán rượu, bỗng nhiên nghe thấy sau lưng có người kêu lên: “Tả sư muội?”

Thanh âm kia thật thê lương, Tả An Chi nhìn lại, liền thấy một lão già gầy yếu tiều tụy, trong tay hẩn ôm một bình rượu. Tuy rằng chỉ khoác một cái áo dài màu lục nhạt, nhưng cũng vẫn có vẻ khí khái của nam tử.

Tuy rằng tướng mạo người này thay đổi rất nhiều, nhưng Tả An Chi vẫn nhận ra, lão già trông như ngọn nến sắp tàn này, chính là người thanh niên năm xưa vô cùng nhiệt huyết thích chõu mồm vào chuyện người khác, lại thẹn thùng khi nói đến người yêu. Không sai, đó chính là Mạc Tùng Bách. Hẩn lúc này còn chưa đến bốn mươi tuổi, nhưng bộ dạng già nua tang thương như đã sáu mươi, lại không biết là vì sao?

Hẩn là chương môn Hành Sơn, bây giờ lại lưu lạc đến mức này, có lẽ vài phần là vì Đông Phương Bất Bại, mà cũng có vài phần là vì chính mình. Tả An Chi thở dài, nói: “Mạc sư huynh, huynh dạo này ra sao?”

Lâm Bình Chi lúc ở yến tiệc tại nhà Lưu Chính Phong đã từng gặp Mạc Tùng Bách, cho nên lúc này liền cả kinh kêu lên: “Mạc đại tiên sinh?”. Sau đó, hẩn chần chờ một lúc, lại hỏi Tả An Chi: “Cô vì sao gọi Mạc đại tiên sinh là sư huynh?”

Câu hỏi này của hẩn không có ai đáp lại. Mạc Tùng Bách lắc đầu nói: “Ta có khỏe không không quan trọng, Tả sư muội, nếu biết muội còn sống, Đông Phương huynh nhất định sẽ vô cùng cao hứng. Mười hai năm nay, hẩn một khắc cũng không buông tha cho Ngũ Nhạc kiếm phái chúng ta.”

Trong lòng Tả An Chi ngũ vị tạp trần (năm vị: ngọt, chua, cay, đắng, mặn trộn lẫn vào nhau), không biết nói gì cho phải, run rẩy hỏi: “Hẩn...Hẩn còn nhớ rõ ta?”

Mạc Tùng Bách buồn bã nói: “Tùng Bách Đằng La sinh ra là cho nhau, nhưng Đằng La muội muội nở bỏ lại ta một mình trên thế gian này, cho nên ngay cả tên ta ta cũng không dám gọi, chỉ dùng hai chữ Mạc đại thay thế. Bản thân ta như vậy, thế nhưng lại hại muội và Đông Phương huynh chia ly mười hai năm. Hẩn làm ma giáo giáo chủ, cũng không vội vàng giết những người năm đó có mặt ở Hằng Sơn, mà giữ mạng chúng ta lại chậm rãi tra tấn. Muội và hẩn tình thâm ý trọng như thế, hẩn làm sao có thể quên muội đây. Những năm gần đây, ta mới hiểu những lời năm xưa của muội. Phí Bản phái Tung Sơn mưu hèn kế bẩn,

không niệm tình đồng môn. Mà Nhậm đại tiểu thư thì lại vì tình mà không màng sống chết bản thân. Ma giáo chính phái, chính phái ma giáo, thì ra cũng chỉ là như vậy. Ta thực sự hối hận rồi.”

Tả An Chi trầm mặc một lúc, sau đó mới nói: “Mạc sư huynh, Đông Phương Bất Bại hại huynh và Đổng La cô nương cuộc đời này không thể gặp gỡ, huynh lại làm cho ta và hần chia lìa mười hai năm, xem như vừa báo thù vừa chưa báo. Mà trong chuyện này, ai thiếu ai nhiều hơn cũng không nói rõ được. Cứ như vậy đi, huynh nhớ bảo trọng...”

Nàng thở dài một tiếng, xoay người đi vào trong quán rượu. Mạc Tùng Bách đứng đó một lúc lâu, sau đó chậm rãi bỏ đi. Trong bụng Lâm Bình Chi vô cùng nghi ngờ khó hiểu, hần nhìn theo bóng lưng Mạc đại tiên sinh biến mất ở góc đường mới đi theo Tả An Chi lên lầu. Hần nhìn trộm sắc mặt của nàng một lúc, định mở miệng hỏi, lại bị nàng lạnh lùng chặn họng: “Cái gì cũng không cho hỏi.”

Lâm Bình Chi vội rút cổ lại, không dám nói lời nào. Nhưng hần không khỏi lén nhìn nàng, thầm nghĩ nàng thoát nhìn mới mười bảy mười tám tuổi, nhưng nếu theo lời nói của Mạc đại tiên sinh, thì nàng đúng là nữ tử trong lòng giáo chủ Ma giáo. Chẳng lẽ nàng ta có thần công dưỡng nhan, còn kỳ thực đã hai tám hai chín tuổi rồi? Mà lần này nàng đi Hàng Châu, phải chăng chính là muốn tìm vị giáo chủ Đông Phương Bất Bại kia? Nếu như có giáo chủ ma giáo giúp đỡ thì việc nàng đáp ứng mình, tiêu diệt phái Thanh Thành rất dễ dàng. Nhưng thấy nàng là một cô nương trẻ trung xinh đẹp như vậy, cổ tay lộ ra cũng trắng nõn trắng nà, cứ cho là đã hai tám hai chín tuổi đi nữa, mà chung tình với lão giáo chủ già khụ cóc để năm sáu mươi tuổi, quả thực vô cùng đáng thương...

Tả An Chi thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ cái gì, tên tiểu nhị đến đưa trà gọi vài tiếng nàng cũng không nghe thấy. Mãi cho đến khi một bát trà nóng bỏng đập vào tay nàng mới giật mình tỉnh lại, nhú mào vớ mấy giọt nước trên ống tay áo xuống, nói: “Cẩn thận chút...”

Nàng giương mắt nhìn quanh, câu nói mới được một nửa liền dừng lại. Một lát sau, Tả An Chi mới mỉm cười nói tiếp: “Ca ca, nhiều năm không gặp, người vẫn như xưa.” Cùng là nhiều năm không thấy, nhưng Tả Lãnh Thiên so với Mạc Tùng Bách thì uy phong hơn nhiều lắm, đệ tử tùy thân mang theo cũng có năm người. Lúc này bọn chúng đang đứng phía sau Tả Lãnh Thiên, tay đã đặt trên chuôi kiếm, xem ra chỉ chờ hần ra hiệu thì lập tức động thủ. Xem ra hần đã sớm nhận ra nàng, chỉ là chờ sau khi Mạc Tùng Bách đi xa mới xuất hiện.

Tả Lãnh Thiên cũng không phủ nhận, ha ha cười nói: “Làm sao so được với muội muội, không biết muội gặp được kỳ ngộ gì mà dung nhan vẫn như ngày xưa? Nếu không phải Mạc đại nhận ra muội, ta còn sợ nhận nhầm người.”

Tả An Chi trong lòng kêu khổ, biết hôm nay gặp người này sẽ không có chuyện gì tốt, nhưng ngoài mặt nàng vẫn coi như không có chuyện gì, cười nói: “Ta nào có kỳ ngộ gì, chẳng qua được người cứu, ở trong quan tài bằng ngọc ngủ mười hai năm thì vết thương mới lành...” Nàng nói đến đây, tay bỗng nhiên ấn mạnh lên bàn một cái, mượn lực nhảy ra ngoài cửa sổ bay đi.

Tả Lãnh Thiên thân hình chợt lóe, chắn trước mặt nàng, nói: “Nhiều năm không gặp, muội muội sao không ở lại ôn chuyện với ca ca, mà lại vội vã ra đi?”

Ôn chuyện? Chẳng lẽ ôn chuyện năm đó nàng nhảy xuống vực thế nào sao? Khi đó hần giả bộ vô cùng trong sạch vô tội, chỉ nói là do lão chưởng môn trước đây của Tung Sơn nhất thời nổi lòng tốt, nhặt một đứa nhỏ về nuôi nấng, không ngờ lại bị nàng lừa bịp mười lăm năm. Người này gian xảo vô cùng, cho nên ra tay trước mới chiếm lợi được. Tả An Chi vì thế không đáp lời, chỉ rút kiếm đâm về phía hần.

Tả Lãnh Thiên so với nàng nhiều hơn vài thập niên công lực, cho nên nàng tuy rằng tư chất cực cao, lại là do một tay Đông Phương Bất Bại huấn luyện vẫn không phải là đối thủ của hần. Trên dưới một trăm chiêu liền thua trận, bị hần dùng kiếm kề lên cổ ép quay về bàn, trong lòng nhất thời ngay cả cười khổ cũng cười không nổi.

Trong quán rượu, những người khác từ lúc bọn họ đánh nhau đã chạy trốn hết, chỉ còn người của nhà thuyền sợ tới mức nhũn cả người nằm một góc, còn có Lâm Bình Chi lạnh mặt ngồi tại chỗ.

Tả Lãnh Thiên quét mắt qua hai người bọn họ, thấy một kẻ quần áo thô bản, làn da ngăm đen, hiển nhiên xuất thân làm nô bộc cho người khác; còn một người khác là thiếu niên phong độ, hần là người đồng hành

với nàng. Hắn đang muốn sai đệ tử bắt thiếu niên đó là, ai ngờ còn chưa kịp mở miệng, đã thấy thiếu niên kia quỳ xuống.

Lâm Bình Chi quỳ trên mặt đất, “bang bang bang” dập đầu ba cái, sau đó ngẩng mặt lên, khẩn thiết nói: “Đệ tử là Lâm Bình Chi, đệ tử phái Hoa Sơn, đã bị con yêu nữ này cưỡng ép đồng hành suốt mấy hôm nay, may mà Tả sư bá ra tay cứu giúp. Đệ tử vô cùng cảm kích.”

Trong đám đệ tử của Tả Lãnh Thiên có người từng đến Hoa Sơn. Hắn nhìn đệ tử đó một cái, thấy đệ tử kia khê gật đầu, liền biết Lâm Bình Chi thực sự là đệ tử phái Hoa Sơn. Hắn một lòng muốn Ngũ Nhạc hợp nhất thành một phái, cho nên tạm thời chưa muốn đắc tội Nhạc Bất Quần. Nghe đồn đồ đệ này tương lai là con rể của Nhạc Bất Quần, cho nên cũng không thể giết hắn. Vì thế, Tả Lãnh Thiên chỉ quát: “Người là đệ tử của Nhạc trưởng môn? Như vậy đi, trước theo ta quay về Tung Sơn, sau đó ta sẽ đưa ngươi về Hoa Sơn.”

Lâm Bình Chi vẫn quỳ trên mặt đất: “Không dám làm phiền Tả sư bá, đệ tử bị bắt đi nhiều ngày, chỉ sợ ở nhà sư phụ sư nương và tiểu sư tỷ sẽ lo lắng. Nếu sư bá đã không chế được con yêu nữ này, đệ tử xin tự trở về.”

Tả Lãnh Thiên trong mắt lóe sáng, nhẹ nhàng phất tay áo một cái, nâng Lâm Bình Chi dậy: “Ngươi tự về được chứ?”

Lâm Bình Chi cung kính đáp: “Dạ vâng.”

Tả Lãnh Thiên gật đầu nói: “Vậy ngươi đi đi.”

Hắn thấy Lâm Bình Chi ra khỏi cửa, liền liếc mắt nhìn đám đệ tử một cái. Lập tức có ba đệ tử yên lặng bám theo Lâm Bình Chi.

42. Chương 42: Đánh Tác Giả Là Không Đúng

Lâm Bình Chi này là kẻ gió chiều nào che chiều ấy, đáng tiếc là hắn lại gặp phải kẻ hiểm độc như Tả Lãnh Thiên. Võ công của hắn nhất định đâu không lại ba tên đệ tử kia, chỉ sợ chưa tới Hoa Sơn đã mất mạng.

Sự phản bội của Lâm Bình Chi không hề khiến nàng giận, thậm chí trong lòng nàng còn có một chút hồ hững cảm thán “Quả thế.” Thích lợi tránh hại là bản tính của con người, chính nàng cũng như thế, làm gì có tư cách trách người khác đây? Chỉ là cảm thấy mấy ngày nay vui vẻ ở chung như vậy, cũng có chút mất mát.

Cười khở một chút, Tả An Chi lại nhìn thanh kiếm gác ngang cổ mình, bắt đầu lo lắng làm thế nào mới thoát được đây. Cũng không thể sau khi khổ sở trở lại thế giới này, chưa gặp được Đông Phương Bất Bại thì đã chết.

“Muội muội, nếu muội chờ tên họ Lâm kia cứu muội, chỉ sợ là nhầm rồi.” Tả Lãnh Thiên thành linh mở miệng cắt ngang suy nghĩ của nàng.

Tả An Chi ngừng suy nghĩ, vô ý thức nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó nàng quay đầu lại, chân thành mỉm cười với Tả Lãnh Thiên: “Ca ca, ngươi cũng biết ta và Đông Phương Bất Bại mười hai năm không gặp. Lòng người hay thay đổi, nếu bây giờ ngươi định dùng ta để uy hiếp hắn, chỉ sợ là cũng nhầm rồi.”

Tả Lãnh Thiên lạnh lùng nói: “Sai hay không lúc gặp sẽ biết. Mười hai năm qua, hàng năm Ma giáo đều bao vây tiêu diệt Ngũ Nhạc kiếm phái chúng ta, nhưng thủy chung không bao giờ giết sạch, mà cứ bắt chúng ta kéo dài hơi tàn, tận hưởng cảm giác muốn chết không được muốn sống không xong. Ngươi có biết cái cảm giác lúc nào cũng thấy trên đầu mình treo lơ lửng một thanh kiếm nó khó chịu thế nào không? Ta nuôi dưỡng ngươi mười lăm năm, vậy mà ngươi báo đáp ta như vậy sao?”

Hắn xưa nay lạnh lùng, lúc này còn nghiêng răng nghiêng lợi, vô hình lộ ra nỗi hận thấu xương. Ngay cả thanh kiếm trên tay cũng rung động.

Tả An Chi thầm kêu không ổn, người ta là dao thót, mình là thịt bò, cho nên bây giờ chọc giận hẳn là kẻ ngu dốt. Thoáng lui về phía sau cách xa thanh kiếm hơn một chút, nàng liền mềm giọng nói: “Ca ca, lúc ta rời khỏi Tung Sơn, cháu còn rất nhỏ. Không biết mấy năm nay hẳn thế nào rồi, không biết võ công có tiến bộ không, đã cưới vợ chưa, có còn nhớ người cô này không?”

Hồ dữ không ăn thịt con, ngay cả người ác độc thế nào thì đối với con cái cũng có vài phần chân tình. Nhắc tới con, Tả Lãnh Thiên liền nhớ tới ngày xưa con mình rất thân cận với nàng, thuận miệng đáp: “Tiểu tử kia tồi lắm, võ công tệ quá...”

Hắn vừa nói ra miệng, lại lập tức ngừng lại. Trong lòng Tả Lãnh Thiên nghĩ đến, Tả An Chi mặc dù không phải là muội muội ruột của mình, nhưng mười lăm năm ở Tung Sơn, chính mình cũng từng coi nàng là muội muội ruột mà chăm sóc, tình cảm giữa hai huynh muội cũng rất tốt. Khi đó nàng mới bảy tuổi, cha mẹ hắn còn sống, bọn họ ở sau núi chơi đùa, nàng té đau chân, chính hắn đã công nàng về bôi thuốc. Nàng sợ bị phạt đòn, liền khóc cầu xin mình không nói cho người khác, mỗi ngày lại lén la lén lút đến phòng mình bôi thuốc. Sau này phụ thân trước khi lâm chung đem thân thể của nàng nói ra, hắn mới không thể không vì Tung Sơn mà đem nàng đưa đi Ma giáo...

Đúng vậy, vì Tung Sơn. Tả Lãnh Thiên biến sắc, nhanh như chớp điểm vào mấy huyệt đạo trên người Tả An Chi, sau đó nói với bọn đệ tử: “Mang theo nàng, chúng ta về khách sạn chờ bọn hắn.”

Tả An Chi cũng không nghĩ chỉ bằng mấy câu nói của mình có thể khiến Tả Lãnh Thiên buông tha nàng, đơn giản muốn thử một chút thôi, có hiệu quả hay không còn chưa rõ. Nàng mặc cho đám đệ tử kia dẫn nàng đi xuống quán rượu, đi thêm một đoạn đường rồi ném nàng lên giường trong khách điểm. Yên lặng vận khí định tự giải huyệt, lại không thấy có chút tác dụng nào, nàng đành yên lặng nhắm mắt nghỉ ngơi. Xe đến núi ắt có đường, trước tiên cứ dưỡng sức đã, đến lúc đó xem tình hình thế nào rồi tùy cơ ứng biến.

Tả An Chi ngủ một lúc rồi tỉnh lại, thấy ba tên đệ tử được Tả Lãnh Thiên phái đi giết Lâm Bình Chi còn chưa về. Nàng trong lòng có vài phần chờ mong, nói không chừng Lâm Bình Chi sẽ vì muốn báo thù nhà mà trở về cứu nàng. Nghĩ như vậy, nàng không khỏi lộ ra tươi cười, mà sắc mặt Tả Lãnh Thiên lại âm trầm đáng sợ.

“Đi thôi, không cần chờ nữa.” Hắn đi đến bên giường, cũng không sai người khác mà tự mình ôm Tả An Chi, sau đó phi ngựa như bay ra ngoài thành, dường như chỉ hận không thể chấp thêm đôi cánh mà vọt về Tung Sơn.

Nhưng ở thành Phượng Hoàng, trên đường cửa hàng rất nhiều, người đến người đi tấp nập không ngớt. Cho dù võ công Tả Lãnh Thiên cao tới đâu, cũng không thể chặn đường giết hết mọi người. Roi ngựa trong tay dường như sắp bị hắn bóp nát, nhưng cũng không làm gì được, chỉ có thể không ngừng theo dòng người, từng bước một đi về phía trước.

Bỗng nhiên đám người lại xôn xao, sau đó tản ra hai bên. Tả Lãnh Thiên chỉ nghĩ có lẽ là vị quan hoặc hoàng thân nào đó xuất hành, cho nên mới mang theo nhiều quân như vậy. Tả Lãnh Thiên cũng không muốn để người khác chú ý, cho nên vẫn ôm Tả An Chi nhảy xuống ngựa đứng tránh sang một bên.

Phía trước là mấy trăm võ sĩ cầm trường đao trường thương sáng loáng mở đường. Theo sau là mười sáu thiếu niên thanh tú đang nâng một cỗ kiệu nạm vàng nạm bạc hoa lệ. Mà đi bên cạnh kiệu là một nam tử cao to, thân hình khôi ngô, gương mặt tuấn tú, đang vênh vác trong bộ đồ đỏ.

Tả An Chi bị điểm á huyệt, cho nên không thể lên tiếng, nhưng hai mắt nàng chớp cũng không chớp nhìn chằm chằm nam tử kia, gấp đến nỗi đầu đầy mồ hôi, ngay cả nước mắt cũng muốn rơi xuống. Nam tử kia mặc dù có chút khác biệt với Dương Liên Đình mười tuổi nàng gặp trên Hắc Mộc Nhai, nhưng nàng vẫn nhận ra được. Nếu như hắn ở đây, liệu trong kiệu có phải là Đông Phương Bất Bại không?

Dường như ông trời hiểu lòng nàng, cho nên cỗ kiệu kia đột nhiên dừng lại, người trong kiệu vén rèm lên, nói với Dương Liên Đình mấy câu. Sau đó liền có hai tên thiếu niên mặc đồ tím lại gần dùng gậy vàng mở màn kiệu.

Màn kiệu chậm rãi xốc lên, Tả An Chi gần như tham lam nhìn người trong kiệu. Bởi vì, người kia đúng là người mà nàng luôn tâm niệm, Đông Phương Bất Bại. Dung mạo của hắn không thay đổi gì, vẫn như trước mắt phượng hẹp dài, mũi ôi mỏng, mặc một bộ quần áo màu đỏ thắm thêu hoa mẫu đơn. Mái

tóc đen dài của hắn xoa trên vai, nhưng hắn lại thờ ơ dựa đầu vào kiệu, không chút để ý đảo mắt qua đám người bên đường, giống như không có ai có thể khiến hắn đặt trọng tâm. Về mặt ấy của hắn có thể tóm gọn trong sáu chữ “vô cùng mệt mỏi phiền chán”.

Nhớ tới trước đây hắn vô cùng hăng hái, nhớ tới hắn đã từng nói với nàng: “Ta nhất định phải đứng trên đầu mọi người, để bọn họ ngay cả dũng khí ngẩng đầu nhìn ta cũng không có. Ta là Đông Phương Bất Bại, là không thể thất bại.” Tại sao hôm nay hắn đã đứng trên đầu mọi người rồi, vậy mà vẫn “vô cùng mệt mỏi phiền chán” như vậy?

Hắn từng vì một câu nói đùa của nàng mà lo lắng không thôi. Thế nhưng, giờ khắc này, trong mắt nàng có hắn, mà trong mắt hắn lại không có nàng.

Tả An Chi nhìn hắn, cái mũi chua xót, nước mắt theo hai má rùng rùng chảy xuống.

Đông Phương Bất Bại không biết nhớ tới cái gì, lại cúi đầu nói vài câu. Sau đó một gã thiếu niên mặc đồ tím vội vàng định đi đến đỡ hắn xuống kiệu, lại bị Dương Liên Đình vung roi cuốn lấy cổ tay. Sau đó, Dương Liên Đình nhảy xuống ngựa, một cước đá văng tên thiếu niên kia, lại hơi gật đầu một cái, hai gã võ sĩ như lang như hổ không để ý đến sự cầu xin của thiếu niên mà tha hắn xuống.

Dương Liên Đình vươn tay đỡ Đông Phương Bất Bại xuống kiệu, các võ sĩ phía trước không ngừng dẹp đường để hai người họ sóng vai bước đi. Có vết xe đổ của thiếu niên áo tím kia, những người khác vội vàng cách rất xa bọn họ, không dám tới gần trong vòng trăm bước.

Tả An Chi kinh ngạc nhìn cảnh chói mắt này, nội tâm như tro tan. Nước mắt nàng ngừng chảy. Từ sau khi tới đây, nàng chưa từng nghĩ tới, hoặc là không dám nghĩ, lúc nguy cấp ở Hằng Sơn, Đông Phương Bất Bại làm sao thoát thân? Mà sau khi hắn thoát thân xong, lại là thế nào đánh bại Nhậm Ngã Hành? Có phải hắn đã luyện Quỷ Hoa Bảo Điển, tính tình thay đổi rồi không?

Giống như nàng nói, lòng người dễ thay đổi. Mười hai năm trôi qua, mọi chuyện đều có thể xảy ra. Nếu nàng đã trở lại mà hắn thay lòng đổi dạ, có lẽ ngay cả khó xử Ngũ Nhạc cũng chỉ là vì nhớ tình nghĩa năm xưa, như vậy, quyết tâm trải qua trăm sông nghìn núi để tìm hắn của nàng, còn có ý nghĩa gì nữa đây?

Chú thích của tác giả: Tuy biết rõ cất giấu vũ khí ở trong dân là không hợp lý, càng miễn bàn là ngênh ngang chắn ngang cổng thành. Nhưng bởi vì đây là thế giới võ hiệp của Kim lão gia tử, mọi thứ do hắn định đoạt. Nếu hắn cho phép làm vậy, thì xin mọi người hãy chịu đi.

43. Chương 43: Chỉ Cần Hắn Còn Sống

Gặp được Đông Phương Bất Bại ở đây, Tả Lãnh Thiền không chỉ ngoài mặt kinh ngạc, mà ở sâu trong lòng còn cảm thấy sợ hãi. Bởi vì quá căng thẳng, tay hắn thậm chí hơi hơi run rẩy. Nhưng sợ hãi kẻ địch, cho dù kẻ địch này có được coi là thần thánh trong chốn giang hồ, thì với tư cách là minh chủ Ngũ Nhạc, hắn cũng không cho phép mình hèn nhát như thế.

Hít một hơi thật sâu, Tả Lãnh Thiền ôm chặt Tả An Chi, nhìn chằm chằm bóng dáng Đông Phương Bất Bại, thì thào nói một câu: “Hắn không phải ở Hắc Mộc Nhai sao, tại sao lại đến đây?” Không kịp suy nghĩ nhiều, hắn định ôm Tả An Chi đi lẫn vào trong đám dân chúng. Không ngờ lại bị người chặn lại.

Hắn ngẩng đầu thấy người kia, nhất thời thở phào, cười nói: “Mạc sư đệ, thì ra là đệ.”

Mạc Tùng Bách lại không cười, vươn bàn tay gầy khô ngăn hắn lại, thản nhiên nói: “Tả minh chủ, xin ngài đem Tả cô nương giao cho ta.”

Tả Lãnh Thiền ngẩn người, khóe mắt nhìn đến Lâm Bình Chi đứng sau Mạc Tùng Bách, lập tức liền đoán là do tên chó chết này đưa cứu binh tới. Ánh mắt Tả Lãnh Thiền như điện quét qua Lâm Bình Chi, trong lòng âm thầm thề sớm muộn cũng sẽ giết chết tên tiểu tử nhiều chuyện này. Hắn nghĩ đến Mạc Tùng Bách là người trong Ngũ Nhạc, vẫn phải nghe lệnh hắn, cho nên không hề lo lắng mà lấy cớ lệnh ngũ sắc từ trong

lòng ra, hừ lạnh nói: “Năm đó Ngũ Nhạc kiếm phái chúng ta liên minh, ước định công thủ tương trợ, bảo vệ chính nghĩa trong võ lâm. Phàm là việc trong võ lâm, mọi người đều phải nghe hiệu lệnh của mình chủ. Mà ngũ sắc lệnh này là do năm phái cùng tạo thành, thấy cờ lệnh như thấy mình chủ. Mạc đại tiên sinh không nghe hiệu lệnh, muốn cứu yêu nữ này, phải chăng là định để phái Hành Sơn quy phục ma giáo?”

Mạc Tùng Bách cười ha ha, nói: “Tả mình chủ, lời này ngài đã từng nói một lần với Lưu sư đệ của ta, nhưng ta không giống Lưu sư đệ. Ngài gạt được người khác, nhưng không gạt được Mạc đại ta. Phái Hành Sơn không đầu quân cho Ma giáo, nhưng phái Tung Sơn thì có đấy. Nếu không tại sao phải đem Tả sư muội giấu ở Tung Sơn mười lăm năm? Đông Phương giáo chủ còn chưa đi xa, ngài nếu không giao Tả sư muội cho ta, chỉ cần ta kêu một tiếng, để Đông Phương giáo chủ nghe được, quay trở lại xem Tả mình chủ bất kính với Tả cô nương thì không biết Tả mình chủ định xử lý sao? Tả mình chủ, xin quyết định mau đi, ta đang giúp ngài a.”

Tả Lãnh Thiên mặc dù giận dữ, nhưng nửa câu cũng không phản bác lại được. Bởi vì những lời Mạc Tùng Bách nói mặc dù chói tai, nhưng cũng là lời thật. Hắn vì muốn tiêu diệt phái Hằng Sơn, cho nên lần này xuống núi chỉ mang theo vài người thân tín để bí mật bố trí cạm bẫy. Nếu bây giờ để Đông Phương Bất Bại phát hiện, chưa cần người kia ra tay, riêng mấy trăm đệ tử ma giáo đi theo hắn cũng đủ một chết Tả Lãnh Thiên. Vì thế, Tả Lãnh Thiên chỉ đành hít sâu một hơi ổn định tâm tình, sau đó bình tĩnh giao Tả An Chi cho Mạc Tùng Bách, ngay cả ngựa cũng không cần, trong nháy mắt liền không thấy bóng dáng nữa.

Hai đệ tử đi theo hắn đứng ngốc một lát, sau đó vội vàng đuổi theo. Mà Mạc Tùng Bách cũng không thèm nhìn bọn họ, chỉ lo giải huyết đạo cho Tả An Chi. Sau đó hắn áy náy nói: “Sư muội đừng trách, chúng ta đã đi theo hắn một lúc, vừa rồi có cơ hội mới dám ra tay.”

Hắn nói gì Tả An Chi cũng không nghe lọt tai. Huyết đạo vừa giải, nàng đã vội định thi triển khinh công bay về hướng Đông Phương Bất Bại rồi đi.

“Cô chờ một chút.” Lâm Bình Chi vội vàng ra tay túm chặt góc áo của nàng.

Tả An Chi tát hắn một cái, thấy hắn vẫn không chịu buông tay, liền trừng mắt nhìn hắn nói: “Huynh làm gì vậy, mau buông tay.”

Mạc Tùng Bách đứng ở một bên thấy nàng sốt ruột, liền thở dài, bất đắc dĩ chậm rãi nói: “Đông Phương giáo chủ, hình như không nhớ rõ Tả sư muội.”

Tả An Chi cứng người, xoay đầu nhìn ánh mắt thương hại của Mạc Tùng Bách, trong lòng nàng nhất thời dường như đeo một cục sắt, vội vàng liên thanh hỏi: “Không nhớ rõ? Là có ý gì? Làm sao huynh biết?”

Mạc Tùng Bách quét mắt nhìn quanh bốn phía, nói: “Nơi này nhiều người, khó giữ bí mật, chúng ta về khách điểm chậm rãi nói chuyện. Dù sao Đông Phương huynh nhất thời cũng không đi xa được, muội nghe xong rồi tìm hắn cũng không muộn.”

Tả An Chi chưa bao giờ là người dễ xúc động, nàng biết chuyện này có vấn đề, tuy rằng vô cùng không muốn, nhưng vẫn gật đầu, quay về khách điểm cùng với Mạc Tùng Bách và Lâm Bình Chi. Sau đó nghe hai người bọn họ nói một lời ta một lời, chậm rãi đem mọi chuyện kể ra.

Lâm Bình Chi nói: “Ta khi đó ra ngoài, liền biết Tả Lãnh Thiên không tha cho ta, cho nên liều mạng chạy, không ngừng hy vọng có thể đến bến thuyền để giong thuyền đi. Nhưng không ngờ vẫn bị đuổi theo. Bọn họ muốn giết ta, thật may là Mạc đại tiên sinh đứng lúc đi ngang qua liền cứu...” Hắn dừng lại một chút, nói tiếp: “Tiếp theo ta liền đưa Mạc đại tiên sinh tới cứu cô.”

Tả An Chi nhìn hắn một cái, nói: “Huynh...”

Tả Lãnh Thiên không hổ là mình chủ của Ngũ Nhạc, thực sự mà nói, cho dù Mạc Tùng Bách và Lâm Bình Chi liên hợp lại cũng không phải đối thủ của hắn. Cho nên nghĩ đến Lâm Bình Chi luôn luôn sợ chết mà dám mạo hiểm cứu nàng, Tả An Chi cảm thấy rất khó tin. Bất quá cũng không tiện hỏi hắn vì sao.

Lâm Bình Chi lại giống như hiểu thấu được nàng, lạnh lùng mở miệng nói: “Cô đừng nghĩ nhiều, cô chết ai giúp ta báo thù.”

Mạc Tùng Bách nói tiếp: “Chúng ta đi theo rất lâu cũng không dám động thủ. Cũng may lúc đi qua quán rượu, ta nhìn thấy Đông Phương giáo chủ vào thành. Hắn nặng tình nặng nghĩa với muối như thế, nếu hắn biết muối ở đây, nhất định sẽ cứu được muối. Chỉ là thân phận của ta không tiện cùng hắn nói chuyện, cho nên chỉ dám viết một tờ giấy đưa cho tiểu nhị, bảo hắn khi mang đồ ăn thì đưa cho Đông Phương giáo chủ. Nhưng không hiểu sao ta thấy tên nam tử đi bên cạnh giáo chủ đã cầm đọc sau đó đưa cho hắn, vậy mà hắn chỉ tùy tay ném qua một bên. Sau đó tên nam tử kia còn túm cổ tiểu nhị, hung hăng hỏi hắn tờ giấy này là ai đưa. Người nọ lúc đó phát ra sát khí rất nặng, ta chỉ đành phải kéo sư đệ chạy đi. Vì thế chúng ta mới phải chuyển sang dùng kế cáo mượn oai hùm này để đuổi Tả Lãnh Thiền đi.”

Tả An Chi biết hắn nói nam tử kia chính là Dương Liên Đình, trong lòng chua xót không tả nổi. Nàng cúi đầu ngẫm nghĩ một lát, sau đó bình tĩnh nói: “Cho dù như thế nào, ta cũng muốn chính miệng hỏi hắn một lần. Nếu trong lòng hắn không còn ta, ta tuyệt đối sẽ không quẩn quít si mê hắn nữa. Các huynh yên tâm, đối với một người không quan tâm sống chết của ta, thực xin lỗi, dù hàng ngày hắn có gửi thư tình thì ta cũng không nhận.”

Nàng cười một cái, sau đó đứng lên bỏ đi, chạy theo hướng đoàn người Đông Phương Bất Bại. Đoàn người của hắn tiên hô hậu ứng, tất nhiên lôi kéo sự chú ý của rất nhiều người, chỉ cần vừa hỏi liền biết hướng di chuyển của bọn họ. Nhưng đến lúc nàng đuổi tới bến tàu thì đã nghe nói hắn lên thuyền đi được nửa canh giờ rồi. Lỡ mất cơ hội gặp hắn, nàng rốt cục không kiềm chế được cảm xúc, ngã ngồi xuống đất, trong lòng vừa thương tâm vừa thất vọng. Nàng đợi mới chỉ mấy tháng mà đã khổ sở thế này, không biết Đông Phương Bất Bại đợi mười hai năm thì thế nào. Cho nên, nếu hắn có yêu người khác, nàng cũng không có tư cách trách hắn.

Đến lúc này, nàng mới hiểu được tâm tình của Đông Phương Bất Bại lúc hắn nói sau này hắn chết nàng sẽ lấy người khác là như thế nào. Vừa nghĩ đến hắn không còn yêu nàng, nàng đã cảm thấy tim đau như bị dao cắt. Nhưng mà chỉ cần hắn còn sống, vậy cũng tốt rồi.

Mờ mịt ngồi trên mặt đất hồi lâu, Tả An Chi xốc lại tinh thần, đứng lên vỗ vỗ bụi đất trên người, không quay đầu lại mà nói: “Chúng ta đi Mai trang.”

Lâm Bình Chi đứng sau lưng nàng, im lặng một lát, lại hỏi: “Cô không định đi tìm Đông Phương giáo chủ nữa sao?”

Tả An Chi cười khổ, nói: “Hắn đi thuyền lớn, ta sao đuổi kịp được.”

Mặc dù ngoài miệng nói thế, nhưng trong lòng Tả An Chi rất rõ ràng: nếu lần này nàng đuổi theo Đông Phương Bất Bại, chỉ sợ sẽ không kịp về Mai trang ngăn Nhậm Ngã Hành trốn thoát. Cho dù có thế nào, tính mạng của Đông Phương Bất Bại đối với nàng cũng là quan trọng nhất. Chỉ cần hắn còn sống, cho dù không phải ở bên cạnh nàng, nàng cũng rất vui mừng. Huống chi trước đây là nàng phái người đi bắt Nhậm Doanh Doanh, cố ý quấy rầy việc luyện công của Nhậm Ngã Hành để ông ta bị tẩu hỏa nhập ma. Nay nếu Nhậm Ngã Hành thoát được ra, lại biết nàng còn sống, chỉ sợ với tính cách có thù tất báo của ông ta, nàng sẽ còn thảm hơn tác giả A Dã bị độc giả đánh thành đầu heo a.

Chú thích của tác giả: Những lời này, vốn định để làm lời cuối sách. Nhưng bởi vì không muốn những vị độc giả theo tôi suốt chặng đường này phải khó chịu, vậy cứ nói luôn đi.

Thật ra, truyện này vốn lúc đầu định nam chính là Lâm Bình Chi, đây là điều mọi người đều biết. Tôi cũng định viết là lúc An An tìm được Đông Phương giáo chủ thì phát hiện hắn đã sớm chết, chỉ sai kẻ giả mạo mình nói với nàng một câu: “Nói cho An An là ta nhớ nàng.” Nhưng càng viết thì càng phát hiện nhân vật không còn theo ý đồ của tác giả nữa. Hai người bọn họ theo tình huống mà tình cảm tự nhiên phát triển. Trên cơ bản, từ chương “Thập toàn cứu mĩ là đủ rồi” thì nhân vật chính đã không còn là Lâm Bình Chi nữa. Có một người yêu như Đông Phương Bất Bại, sẽ rất khó để yêu người khác. Cho dù là tác giả ngu ngốc vô lương tâm cũng không thể mạnh mẽ làm trái ý hai người bọn họ. Cuộc đời vốn nhiều thăng trầm, Đông Phương Bất Bại và Tả An Chi có hợp có li, có thống khổ có ngọt ngào, nhưng bọn họ sẽ mãi không buông tay. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ tôi, tôi yêu các bạn.

44. Chương 44: Cuộc Đời Là Giấc Mơ Mơ Hồ

Lâm Bình Chi mặc dù không hiểu được chuyện giữa Tả An Chi và Đông Phương Bất Bại, nhưng mấy ngày nghe nhìn thấy không ít, nghe cũng rất nhiều, hẳn đại khái có thể đoán ra mấy phần.

Mười hai năm không gặp mặt. Thật vất vả mới có cơ hội gần nhau thì đối phương lại không nhớ rõ nàng, bỏ lại nàng một mình. Phàm là nữ tử, gặp chuyện như vậy khẳng định sẽ vô cùng đau khổ. Tả An Chi không ở trước mặt mọi người khóc lớn, chẳng qua là ngại mất mặt, chứ trong lòng nàng sao có thể không buồn được. Không ngờ nàng chỉ ngồi một lát lại đứng lên, nói đi là đi, sắc mặt bình tĩnh như vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra.

Hắn xuất thân từ Phúc Uy tiêu cục, loại đàn bà điêu ngoa hay tiểu thư đoan trang, loại nữ tử giang hồ phóng khoáng hay bốc đồng, tất cả hẳn đều đã gặp qua, nhưng lại vẫn không đoán được tâm tư của Tả An Chi. Nói nàng lãnh đạm thì không đúng, bởi vì nàng không hề ngại ngần khó nhọc mà tìm người mình yêu. Nói nàng kiên cường cũng không phải, bởi vì nàng chỉ cần nghe đến tên Đông Phương Bất Bại thì nước mắt đã rơi như mưa.

Hắn đứng ngăn người chốc lát mà Tả An Chi đã đi xa. Lâm Bình Chi vội vàng đuổi theo, vốn định hỏi Mạc Tùng Bách tiên sinh chi tiết chuyện hai người kia, nhưng lại cảm thấy chuyện này không quan hệ gì đến mối thù của mình, cho nên không cần lo chuyện bao đồng.

Mạc Tùng Bách kéo tay Tả An Chi lại, nói: “Tả sư muội, ta đưa muội đến Mai trang Hàng Châu.”

Tả An Chi biết hẳn có ý tốt, muốn đề phòng nhờ Tả Lãnh Thiên lại truy đuổi nàng. Hắn và Đông Phương Bất Bại có thù cũ mà còn có thể giúp nàng đến mức này, quả thực khiến nàng vô cùng cảm kích. Tả An Chi gật đầu, miễn cưỡng nở nụ cười: “Đa tạ Mạc sư huynh.”

Mạc Tùng Bách lắc đầu, nói: “Muội không cần cảm ơn, ta cũng chỉ là không muốn những người hữu tình trong thiên hạ, lại phải chia lìa như ta và Đằng La muội muội...”

Nhắc tới vị Đằng La cô nương kia, Tả An Chi không khỏi buồn bã. Chuyện năm đó xảy ra là do Đông Phương Bất Bại khởi xướng, mà nàng biết nhưng không nói, đối với khổ chủ Mạc Tùng Bách, trong lòng tất nhiên áy náy vô cùng. Tả An Chi nhỏ giọng nói: “Mạc sư huynh, ta...Chúng ta xin lỗi huynh.”

Mạc Tùng Bách bước chân không ngừng lại, hai mắt chăm chăm nhìn về phía trước, thản nhiên nói: “Không thể hoàn toàn trách các muội, mười năm qua ta đã suy nghĩ rất cẩn thận rồi. Năm đó nếu như không phải ta mù mắt đi oán hận ma giáo, nhắc đến ma giáo là đòi đánh đòi giết, thì có lẽ Đằng La muội muội cũng không bị ép đến đường cùng, phải tìm cái chết để tạ tội.”

Mạc Tùng Bách nói đến đây, không nói thêm gì nữa, chỉ thuận miệng hỏi chuyện khác: “Tả sư muội, mười hai năm nay muội ở đâu? Chẳng lẽ luyện được công phu tuyệt diệu gì hay sao mà dung nhan một chút cũng không thay đổi?”

Trong chốn giang hồ kỳ nhân dị sĩ rất nhiều, nghe nói có một môn phái tên là Tiêu Dao, nam nữ luyện võ công, chỉ cần công lực không mất, thì tướng mạo cũng sẽ không thay đổi. Bây giờ hẳn thấy Tả An Chi một chút cũng không già đi, trong đầu liền cho rằng nàng hẳn đã luyện võ công phái Tiêu Dao.

Mạc Tùng Bách vừa hỏi lời này, Lâm Bình Chi liền bị hắn gọi lên lòng hiếu kỳ. Cả hai đều đồng tai lên mà chờ câu trả lời của nàng.

Tả An Chi trầm ngâm một lát, nói: “Chuyện này, ta cũng không biết nên nói thế nào. Không biết Mạc sư huynh có từng nghe nói qua chuyện Từ Thức gặp tiên chăng?” Nàng biết võ công của chính mình một chút cũng không tiến triển, nếu nói là học võ công dưỡng nhan, sớm muộn gì cũng bị vạch trần. Còn không bằng bây giờ lấy đại một lí do nói cho có lệ.

Mạc Tùng Bách thất kinh hỏi: “Chẳng lẽ thần tiên cứu muội?”

Hắn trong lòng tự nhiên lại dâng lên hy vọng, nếu thần tiên cứu Tả An Chi, vậy...có thể hay không cũng sẽ cứu một người nữa?

Lâm Bình Chi nghe thấy hai chữ “thần tiên”, thì ngược lại, trong lòng vô cùng bi thương. Trên đời này nếu thật sự có thần tiên, tại sao bọn họ chỉ ngồi trên cao hưởng bái tế của người phàm, mà đến lúc những con chiên ngoan đạo của họ thống khổ thì họ lại làm như không thấy? Năm đó, khi cả nhà hắn bị tàn sát, hắn phải đi làm một tên ăn xin, không ngừng khẩn cầu vô số môn phái đứng ra đòi công đạo cho Phúc Uy tiêu cực. Đến lúc không được, hắn cũng từng ngửa mặt lên trời mà cầu xin, nhưng có thần tiên nào để ý tới hắn không? Trong Kinh Phật từng viết: “Tất cả hứa hẹn pháp, Như ảo ảnh trong mơ, Như lộ cũng như điện, Ứng làm như thế xem.” Cuộc đời cũng giống như ảo ảnh trong mơ, sung sướng chỉ chợt lóe trong nháy mắt, còn lại chỉ là thống khổ vô cùng vô tận.

Tả An Chi cười khổ nói: “Thần tiên nào có để ý tới thống khổ của người phàm. Là có một vị cao nhân cứu ta, sau đó đem ta đặt trong quan tài bằng ngọc chữa thương. Hắn nói quan tài ngọc kia là dùng Hàn Ngọc chế thành, có thể giữ nguyên trạng cơ thể. Nhưng bởi vì vết thương trên người ta quá nặng, cho nên phải mất mười hai năm mới chữa lành. Cho nên, các huynh hiểu rồi đấy, lúc ta ngủ ta mười tám tuổi, bây giờ tỉnh lại vẫn là mười tám tuổi. Quả thực là như một ngày trên trời, dưới đất đã là ngàn năm trôi qua.”

Lời này của nàng trăm ngàn sơ hở, nếu ngủ suốt mười hai năm không ăn uống gì thì con người còn có thể sống sao? Đây chẳng qua chỉ là phiên bản mô-di-phê từ giường Hàn Ngọc của phái Cổ Mộ thôi. Cũng may mà Mạc Tùng Bách không quá tinh tế, hắn vừa nghe không phải thần tiên cứu nàng thì liền thất vọng, lung tung gật gật đầu mấy cái rồi thôi.

Ba người bọn họ không quản ngày đêm chạy về phía Hàng Châu, lúc tới nơi thì trời chiều đã chạng vạng. Đến trước cổng thành, Tả An Chi xuống ngựa hỏi đường, sau đó dẫn Mạc Tùng Bách và Lâm Bình Chi đến Tây Hồ. Nàng mặc dù chưa từng tới Mai trang, nhưng đã nghe Giang Nam tứ hữu nói qua về nơi này. Lúc đó nàng còn ở bên cạnh Đông Phương Bất Bại, hắn liền nói đợi đến khi hoa mai nở rộ thì sẽ đưa nàng đến Giang Nam du ngoạn. Mà Hắc Bạch Tử nghe hai người bọn họ ước hẹn như vậy, liền mồm năm miệng mười đem đường đến Mai trang kể lại rõ ràng. Chỉ là, lời thề ngày đó vẫn còn văng vẳng bên tai, nhưng lần này nàng đến đây, thì người năm xưa không biết giờ nơi đâu.

Bước theo bậc đá lên núi, xuyên qua rừng mai, liền thấy xa xa có bức tường rào màu trắng. Mạc Tùng Bách đi ra cửa trước, chờ Tả An Chi gõ cửa, liền thấy có hai tên sai vặt bước ra. Tên sai vặt đứng bên trái khom lưng nói: “Hai vị đến thăm nơi này, không biết có việc gì?”

Mạc Tùng Bách thật không biết là bọn họ tới làm gì, chỉ đành nhìn Tả An Chi. Lại nghe nàng thần nhiên nói: “Ta là bạn cũ của chủ nhân nhà các người, đặc biệt ghé thăm. Xin hai vị chuyển lời của ta đến bốn vị chủ nhân, ‘Tọa khán hắc vân hàm mãnh vũ. Phún tửu tiền sơn thử độc tình’ (ở chương 27), bọn họ sẽ biết ta là ai.”

Hai tên sai vặt thấy nàng tuổi còn trẻ, lại tự xưng là bạn cũ của chủ nhân, đều lắp bắp kinh hãi. Nhưng nghĩ tới Nhậm đại tiểu thư cũng còn trẻ, cho nên mơ hồ đoán rằng người này hẳn cũng là người trong Nhật Nguyệt Thần giáo, không thể đắc tội. Hai người nhìn nhau một cái, sau đó một người nói: “Cô nương xin chờ một lát, ta sẽ vào bẩm báo.”

Hắn xoay người đi vào nhà, mà tên còn lại thì dẫn đường cho bọn họ ra đại sảnh, mời bọn họ ngồi rồi dâng trà. Trà còn chưa kịp uống, đã thấy ngoài cửa một bóng người hấp tấp chạy vào. Trong nháy mắt hắn đã đến trước mặt Tả An Chi, tuy rằng khuôn mặt gầy trơ xương không lộ ra chút cảm xúc gì, nhưng miệng hắn “ôi ôi” không ngừng, đủ để biết người này đang vô cùng kích động.

Tả An Chi mỉm cười nói: “Hoàng Chung Công, nhiều năm không gặp, ông càng ngày càng lên tinh thần nha.”

Lão già gầy trơ xương này chính là một trong Giang Nam tứ hữu, Hoàng Chung Công. Nghe nàng nói xong hắn mới khôi phục tinh thần, vội vàng lùi ra sau mấy bước, khom người ôm quyền nói: “Phạm trưởng lão, cô...Cô cuối cùng đã trở lại.”

Hai tên sai vặt đứng bên cạnh thấy chủ nhân nhà mình cung kính với cô nương trẻ tuổi này như vậy, thậm chí so ra còn hơn Nhậm đại tiểu thư quyền cao chức trọng, đều âm thầm phỏng đoán thân thế của nàng. Cho đến khi Hoàng Chung Công kêu vị cô nương này là “Phạm trưởng lão”, hai người kia cũng ngây người. Trong giáo trước kia chỉ có một vị nữ trưởng lão, chính là người đã mất nhiều năm, trưởng lão của Thanh Long đường. Nhưng vị kia mười hai năm trước đã là trưởng lão, mà cô nương trước mặt này, nhìn tới nhìn

lui cũng không thể quá mười bảy mười tám tuổi, chẳng lẽ, từ lúc nàng năm sáu tuổi đã lên làm trưởng lão rồi?

Không nói đến chuyện trong lòng hai tên sai vặt kia kinh hoàng thế nào, chỉ thấy Hoàng Chung Công kích động đến rơi nước mắt.

Tả An Chi thấy Hoàng Chung Công như vậy, không khỏi có chút cảm động. Chỉ là nàng trăm ngàn lần không ngờ, Hoàng Chung Công khóc không phải vì thương xót nàng, mà là cho hần. Huynh đệ bọn họ năm đó trở thành thuộc hạ của Đông Phương Bất Bại, vốn là muốn thành danh trên giang hồ. Ai ngờ Tả An Chi lại gặp chuyện không may, cho nên sau khi Đông Phương Bất Bại nắm quyền, nhìn thấy bọn họ liền tức cảnh sinh tình, vô cùng mất hứng.

Cho nên bốn người bọn họ xin Đông Phương Bất Bại cho rời khỏi Hắc Mộc Nhai chính là vì đã chết tâm thành danh, chỉ cầu có thể tự bảo vệ mình. Lần này thấy nàng, tất nhiên tâm tình vui buồn lẫn lộn không nói nên lời.

45. Chương 45: Rốt Cục Vẫn Gặp Mặt

Tả An Chi không muốn chậm trễ thời gian, lập tức gọn gàng dứt khoát nói: “Có hay không một người tự xưng là sư thúc của Nhạc Bất Quần phái Hoa Sơn đến đây?”

Hoàng Chung Công ngăn người, đáp lại: “Quả nhiên không có chuyện gì qua được mắt Phạm trưởng lão. Người nọ gọi là Phong Nhị Trung, đi theo hần là sư thúc của Tả Lãnh Thiền phái Tung Sơn. Huynh đệ thuộc hạ hồ thẹn, đã thất bại trong tay Phong Nhị Trung.”

Tả An Chi giật mình, đang định mở miệng, thì lại có người chạy vào. Nàng giương mắt nhìn lên, liền thấy Đan Thanh Sinh và Ngốc Bút Ông đến, chỉ còn thiếu Hắc Bạch Tử. Cái này cơ bản có thể chứng minh Nhậm Ngã Hành đang đào tẩu, khiến cho Tả An Chi bình tĩnh bình tĩnh thì lần này cũng phải biến sắc. Không chỉ là vì nàng biết Nhậm Ngã Hành khó đối phó ra sao, mà chủ yếu vì mọi chuyện đang diễn ra theo con đường đã có sẵn, nàng biết rõ tất cả, lại không thay đổi được gì.

Nàng đứng lên, không chờ bọn hần mở miệng, vội vàng bước lên, nói: “Mang ta đến địa lao, nhanh lên.”

Tả An Chi mất tích hơn mười năm, người trong Nhật Nguyệt Thần giáo đi khắp nơi tìm nàng, nhưng một chút dấu vết cũng tìm không thấy. Mà nay nàng đột nhiên xuất hiện, vừa mở miệng lại đòi gặp Nhậm Ngã Hành. Việc này không phải là nhỏ, Đan Thanh Sinh và Ngốc Bút Ông không dám dễ dàng đáp ứng. Hai người họ nhìn Hoàng Chung Công, chờ quyết định của ông ta.

Tả An Chi thấy bọn họ do dự, cười lạnh một tiếng nói: “Trưởng lão Thanh Long đường đã đổi người sao?”

Ba người Hoàng Chung Công vội đồng thanh đáp: “Trưởng lão Thanh Long đường vẫn là Phạm trưởng lão, chưa từng thay đổi.”

Tả An Chi gật gật đầu: “Được lắm, các người mặc dù là cấp dưới của ta, nhưng bởi vì ta nhiều năm không về, cho nên các người không nghe lệnh ta nữa cũng là lẽ phải.”

Đối với những người này, mười hai năm đã trôi qua, nhưng đối với nàng, chẳng qua lại chỉ là mấy tháng. Một hồi chém giết máu me đầm đìa trên Hằng Sơn, Đông Phương Bất Bại trên người vết thương chồng chất, bọn họ và Ngũ Nhạc kiếm phái quyết chiến một ngày, vô số người ở trước mắt nàng chết đi, những chuyện này một chút nàng cũng không quên. Cho nên, nàng không muốn lại nhìn thấy người nàng muốn bảo vệ bị thương tổn, cũng không muốn lại tái diễn cảnh đầu rơi máu chảy. Tả An Chi giận quá mà cười, trong tay cầm Tam Thi nảo thần đan, định không chế Hoàng Chung Công để sai khiến bọn hần, nhưng làm sao để Hoàng Chung Công ăn vào đây? Ba người bên mình khẳng định không phải là đối thủ của ba người hần, nhưng bọn hần lại đối với mình phi thường cung kính, xem ra cũng không dám làm mình bị thương.

Nàng cười đến ôn hòa, mà Hoàng Chung Công lại lạnh cả người. Hắn nhớ tới cô nương này cũng là một người sát phạt quyết đoán. Thủ đoạn nàng sử dụng để giết Lôi Đình, chương môn phái Thái Sơn năm đó, quả thực là vô cùng tàn nhẫn. Nàng nhận chức trưởng lão Thanh Long đường, trong giáo rất nhiều người không phục, võ công cao có, thâm độc có, nhưng cũng không một ai hại được nàng. Sau đó bị Ngũ Nhạc kiếm phái bao vây tiêu diệt, nàng nhảy xuống vực mà không chết, cũng không biết là đã gặp kì ngộ gì. Mà quan trọng hơn là, nàng là người quan trọng nhất trong lòng Đông Phương Bất Bại. Mười hai năm nay, tuy nàng sống chết không rõ, nhưng Nhật Nguyệt Thần giáo năm nào cũng phái người đi tìm, hơn nữa, vị trí trưởng lão Thanh Long đường vẫn để trống. Trong giáo, chỉ cần ai dám nói một câu về việc chọn trưởng lão Thanh Long đường, Đông Phương Bất Bại liền lập tức giận dữ, cho dù lúc ấy không động thủ, thì sau cũng tìm một cơ giết người nọ. Nhưng hắn không hiểu được một chuyện, tại sao nàng còn sống mà không đi tìm Đông Phương Bất Bại, chỉ e là còn có uẩn khúc trong chuyện này? Nhưng nếu giáo chủ biết nàng đã trở lại, chỉ cần nàng nói một giáo chủ sẽ không nói hai, nếu chuyện bọn hắn không nghe lời nàng bị giáo chủ biết được...

Hoàng Chung Công rung mình một cái, cắn răng nói: “Phạm cô nương tới đây, tựa như giáo chủ đích thân tới, chúng ta sẽ đưa cô nương đi.” Hắn đi trước dẫn đường, đưa nàng đến nhà tù tối tăm, trong lòng vô cùng bất an, chỉ sợ phòng giam Nhậm Ngã Hành xảy ra chuyện bất trắc.

Lấy tính tình của Đông Phương Bất Bại, nếu không may để vị tiền giáo chủ kia chạy thoát, bọn họ đừng mong sống sót. Nhưng nếu vị cô nương này đứng ra xin tha cho bọn họ thì mọi chuyện tất nhiên là khác. Hoàng Chung Công nghĩ vậy, trong lòng âm thầm khẩn cầu nàng sẽ giúp bọn hắn. Nhưng lại nghĩ đến chính mình hơn Tả An Chi mấy chục tuổi, làm ông nội của nàng cũng được, mà nàng thì lạnh lùng như vậy, hắn làm sao dám mở miệng đây. Vì thế đành phải cung kính soi đèn đi trước dẫn đường.

Địa lao giam giữ Nhậm Ngã Hành vô cùng nghiêm mật. Bọn họ hạ ván giường Hoàng Chung Công xuống, sau đó nhảy vào, đi một đoạn đường, qua vài cánh cửa đá cửa sắt. Con đường này đi sâu xuống, dễ phải tới vài trăm trượng. Mà trong mật đạo vô cùng âm u ẩm ướt, càng đi sâu càng lạnh, Lâm Bình Chi võ công kém nhất ở đây không kìm nổi mà răng va lập cập vào nhau, khổ không nói nổi. Nhưng thấy mọi người ở đây vẫn đang đi, mà ngay cả nữ tử như Tả An Chi còn không ý kiến, hắn liền tự xóc lại tinh thần, kiên cường chống đỡ chịu đựng.

Đột nhiên Tả An Chi đứng lại, nói với Hoàng Chung Công: “Ta có chút lạnh, không biết ông có quần áo hay thuốc chống lạnh không?”

Hoàng Chung Công tỉnh ngộ, vội vàng liên thanh xin lỗi: “Là sơ sót của thuộc hạ. Nơi này có một khối noãn ngọc, xin cô nương cầm trong tay, như vậy sẽ không lạnh nữa.”

Tả An Chi nhìn khối ngọc bội xanh biếc kia, quả thực là ngọc thượng đẳng, liền đưa tay nhận lấy, cười nói: “Đa tạ ông.”

Nàng nhìn thấy Lâm Bình Chi đã lạnh đến tái mét mặt, đành âm thầm thở dài, nói: “Ta mệt rồi, huynh lại đây đỡ ta.”

Lâm Bình Chi vừa mới đi đến bên người nàng, liền cảm giác có một thứ gì phi thường ảm áp nhét vào trong tay mình. Nhất thời cơ thể hắn bớt lạnh hơn rất nhiều. Vừa định mở miệng nói lời cảm tạ thì Tả An Chi đã đi ra xa, cho nên Lâm Bình Chi đành yên lặng đi theo sau, không nói một lời.

Cánh cửa sắt kia rất nặng, ngay cả khi đã chuẩn bị tâm lý, Tả An Chi vẫn không tự chủ được mà chảy mồ hôi hột, nhìn ba người Hoàng Chung Công mặt xám như tro tàn. Ngốc Bút Ông và Đan Thanh Sinh xông lên trước, vội vàng đỡ Hắc Bạch Tử đang ngồi dựa vào tường ra, dặm chân nói: “Nhị ca, huynh làm sao...”

Hai người kia oán giận, thấy Hắc Bạch Tử thảm hại như vậy, chỉ đành thở dài một tiếng, nhìn về phía Tả An Chi.

Tả An Chi liếc mắt liền hiểu được, cười nói: “Các người trông coi Nhậm Ngã Hành nhiều năm như vậy, hắn muốn đối phó với Đông Phương Bất Bại, chỉ sợ trước tiên sẽ chọn các người để khai đao. Bây giờ hắn trốn rồi, các người cũng không cần ở lại bảo vệ Mai trang nữa, mau theo ta lên Hắc Mộc Nhai. Ta đảm bảo các người sẽ bình an sống sót.”

Nàng trong lòng càng kích động thì ngoài mặt lại càng tỏ ra bình tĩnh thản nhiên. Trong những lúc nguy cấp như thế này, vô hình trung chính là liều thuốc an thần ọi người.

Nàng vừa lên tiếng, Hoàng Chung Công lập tức yên tâm. Tất cả bọn họ vội vàng chạy ra khỏi địa lao, thu thập một ít hành lý, ngay trong đêm rời khỏi Mai Trang. Công lực của Hắc Bạch Tử đã mất hết, bọn họ chỉ đành bỏ hẩn lại bên trong địa lao, lại sai người chăm sóc. Hiện giờ, ít ra Mai trang chính là nơi an toàn nhất.

Chính là vừa đi ra rừng mai, Tả An Chi đã cảm thấy trong lòng có chút bất an. Nàng nhớ rõ lúc chàng vạng đi qua, cây này còn nở đầy hoa, vậy mà giờ đây hoa tàn lá rụng đầy trên đất...

Dự cảm không lành của nàng rất nhanh được chứng thật. Nhậm Ngã Hành từ trong rừng mai đi ra, vẫn cười hòa ái dễ gần như ngày đầu gặp Tả An Chi, nói: “Phạm trưởng lão, thì ra cô vẫn chưa chết.”

Tả An Chi miễn cưỡng cười: “Nhờ phúc của Nhậm giáo chủ, cho nên Diêm Vương mới chê không thu cái mạng nhỏ của ta.”

Nhậm Ngã Hành lắc đầu nói: “Đừng gọi ta là Nhậm giáo chủ, hai chữ giáo chủ này ta thực không dám nhận. Năm đó, tiểu tử Đông Phương Bất Bại này trách ta hại chết cô, cho nên mới nhốt ta dưới đáy Tây Hồ này. Ước chừng có lẽ ta đã bị hẩn tra tấn mười hai năm rồi a.”

Lời hẩn nói ra vô cùng oán độc, mặt ba người Hoàng Chung Công sớm đã tái nhợt không còn chút máu. Sau đó, lại nghe Nhậm Ngã Hành nói tiếp: “Ba người các ngươi quy phục ta, ta sẽ tha cho, thế nào?”

Mạc Tùng Bách và Lâm Bình Chi tay cầm kiếm, một trái một phải đứng bên cạnh Tả An Chi, vừa nghe lời này của Nhậm Ngã Hành, vội vàng bước lên trước che cho nàng, chỉ sợ đám người Hoàng Chung Công lâm trận phản chiến.

Hoàng Chung Công cười thảm nói: “Huynh đệ chúng ta mặc dù tham sống sợ chết, nhưng cũng không phải loại người này Tần mai Sở. Trông coi ngươi mười hai năm, tuy là phụng lệnh mà làm, nhưng nếu Nhậm giáo chủ đã thoát khỏi, chúng ta cũng không mong được sống...” Hẩn nói xong, lại quay sang nói với Tả An Chi: “Phạm trưởng lão, ngài đi đi, tương lai xin ngài nhớ đến báo thù cho huynh đệ chúng ta.” Hẩn phất tay áo, đi tiên phong xông tới Nhậm Ngã Hành.

Mặc dù không biết tại sao Hướng Vãn Thiên không ở đây, nhưng Tả An Chi biết ba người Hoàng Chung Công không ngăn Nhậm Ngã Hành được bao lâu. Nàng quyết không phải loại người ủy mị, biết chính mình ở lại chỉ là để chết thêm một người, chứ không có tác dụng gì. Nhậm Ngã Hành chưa vội bắt nàng, có lẽ còn có vài phần kiêng kị. Nàng đầu vừa nghĩ, chân đã thi triển khinh công chạy đi. Mà Mạc Tùng Bách thì ôm lấy Lâm Bình Chi, chạy theo Tả An Chi.

Vừa mới chạy ra khỏi rừng mai, xuống đến bậc thang cuối cùng, đã thấy một người đứng phía trước cười nói: “Phạm trưởng lão, đã lâu không gặp.”

Tả An Chi dừng chân, cười khổ nói: “Hướng trưởng lão không có việc gì chứ?”

Hướng Vãn Thiên cười nói: “Ta rất tốt, hình như nhiều năm không gặp, Phạm trưởng lão cũng rất tốt. Chính là nghĩ tới Đông Phương Bất Bại nhiều năm qua đã chiếu cố Nhậm đại tiểu thư, Nhậm giáo chủ không biết phải báo đáp thế nào, cho nên đành phải mời Phạm trưởng lão đến làm khách...”

Hẩn vừa dứt lời, đột nhiên hai mắt không thể tin mà trợn to, khuôn mặt vặn vẹo nhìn sau lưng Tả An Chi. Vừa rồi tiêu sái nhàn tản bao nhiêu, thì bây giờ lại run rẩy bấy nhiêu.

Tả An Chi trong lòng vừa động, chậm rãi quay đầu lại nhìn, đã thấy một nam tử mặc quần áo sẫm màu đang lẳng lặng đứng trên bậc thang cao nhất, ánh mắt rõ ràng rất vội vàng, nhưng bên môi lại nở nụ cười không chút để ý, vươn tay với nàng: “Theo ta không?”

46. Chương 46: Muốn Ở Bên Hắc Thất Lâu

Hắc Thất Lâu đẹp như vậy, năm tháng đi qua cho dù có lưu lại dấu vết trên người hắc Thất Lâu, nhưng cũng không thể lấy đi nửa phần sắc sảo chói mắt của người này. Trong bóng đêm nặng nề, dưới tàn cây được ánh trăng chiếu rọi, hắc Thất Lâu đứng trên bậc thang cao nhất, giống như đế vương của bóng đêm, từ trên cao nhìn xuống chúng sinh phía dưới. Khi hắc Thất Lâu nhìn về phía Hưởng Vấn Thiên, Đông Phương Bất Bại không ngừng toát ra khí thế bức người, dường như muốn tuyên cáo cho kẻ kia rằng, hoặc là thần phục ta, hoặc là hãy vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này đi. Còn ánh mắt hắc Thất Lâu nhìn về phía Tả An Chi, lại là ôn nhu dịu dàng, chăm chú cẩn thận, dường như trên đời này, ngoại trừ nàng, tất cả những người khác đều không lọt được vào mắt hắc Thất Lâu.

Sẽ không có người nào có thể chia lìa chúng ta.

Sẽ không còn chuyện gì có thể ngăn cản chúng ta bên nhau.

Chỉ cần...nàng vẫn yêu ta như cũ.

Từ trong ánh mắt của Đông Phương Bất Bại, nàng không ngừng đọc được những điều đó.

Hai người họ nhìn nhau, mười hai năm trôi qua, không phải không để lại dấu vết gì, nhưng chính là so với nó, còn có thứ càng đáng giá quý trọng hơn. Đó là, trong mắt hắc Thất Lâu, vẫn chỉ có nàng.

Giờ khắc này, Tả An Chi giống như nghe được tiếng pháo hoa nổ râm ran.

Cũng giống như trước đây, chỉ cần người kia là Đông Phương Bất Bại, thì dù hắc Thất Lâu có biến thành bộ dạng gì nàng cũng vui mừng. Hưởng Vấn Thiên, hắc Thất Lâu vẫn là Đông Phương Bất Bại yêu Tả An Chi.

Nàng đã từng tưởng tượng rất nhiều lần cảnh gặp hắc Thất Lâu, hắc Thất Lâu sẽ chạy qua ôm lấy hắc Thất Lâu gào khóc. Nhưng bây giờ, nàng không có, thậm chí ngay cả nước mắt cũng không chảy xuống. Sau khi trải qua vô số phong ba bão táp trắc trở khổ đau, lúc này trong lòng nàng nở rộ an tâm và tươi cười hạnh phúc ngọt ngào. Tả An Chi dùng tốc độ nhanh nhất có thể, chạy lên bậc thang, sau đó lại dừng lại trước mặt hắc Thất Lâu vài bước.

“Giặt quần áo, nấu cơm, quét rác, dọn phòng, ta đều có thể làm, tuy rằng không tốt lắm, nhưng ta sẽ cố gắng học. Giết gà làm cá, giết người phóng hỏa ta cũng làm, hơn nữa sẽ làm tốt hơn xưa, cho nên, làm ơn để ta ở bên cạnh chàng.” Tả An Chi trong mắt hàm chứa nước mắt nhưng đôi môi vẫn nở nụ cười, ôn nhu mà kiên định nói lên tình cảm của nàng.

Thanh âm thanh thúy vang lên trong trời đêm tĩnh mịch, giống như một lời thề vĩnh hằng.

Sẽ không như trước, mỗi lần đều phải để chàng tìm ta, như vậy quá mệt mỏi, ta thực sự không muốn chàng vất vả như vậy...Cho nên, lúc này đây, hãy để ta tự mình đến bên chàng.

Từng bước, từng bước, nàng chậm rãi đi đến bên cạnh Đông Phương Bất Bại, sau đó dùng tư thế lão hổ cướp dâu cầm tay hắc Thất Lâu, kéo hắc Thất Lâu quay đầu chạy như điên: “Nhưng hiện tại không phải là ta đi theo chàng, mà là chàng phải đi theo ta, chúng ta đi chém người đi.”

Bị nàng kéo chạy, Đông Phương Bất Bại chẳng những không phản kháng, mà còn phối hợp đặt tay lên eo nàng, hỏi: “Đi bên nào?”

Tả An Chi chỉ phương hướng, sau đó hắc Thất Lâu trực tiếp ôm lấy nàng lướt đi. Tả An Chi quay đầu nhìn lại, liền thấy Mạc Tùng Bách và Lâm Bình Chi đang choáng váng, vội vàng kéo áo hắc Thất Lâu: “Khoan đã, Mạc sư huynh và Lâm Bình Chi không đuổi kịp chàng, Hưởng Vấn Thiên còn đang ở đây. Hai người bọn họ đã cứu mạng ta...”

Nhìn thấy Đông Phương Bất Bại quay đầu nhìn lại, Hưởng Vấn Thiên lúc này mới tỉnh táo lại. Hắc Thất Lâu đối mặt với sáu bảy trăm tên chính phái và đệ tử ma giáo mặt cũng không đổi sắc, vậy mà lúc này, chỉ cần một mình Đông Phương Bất Bại lại làm hắc Thất Lâu khiếp sợ. Hắc Thất Lâu là người trong ma giáo, tất nhiên không để lý luận “Thà chết không chịu nhục” trong lòng, vừa nghe được lời nói của Tả An Chi, liền vội vàng quay đầu chạy.

Đông Phương Bất Bại hừ lạnh một tiếng, tùy tay rút một cây trâm trên đầu Tả An Chi. Hắc Thất Lâu một tay vẫn đang ôm nàng, thân hình mau lẹ như quỷ nhảy đến trước mặt Hưởng Vấn Thiên. Tay phải của hắc Thất Lâu nâng trâm lên, nhao một cái liền dùng đầu nhọn của trâm đâm vào mấy đại huyệt như huyệt Dương Bạch ở giữa trán, huyệt Khí Xá trên ngực, huyệt Thiên Trung trên người Hưởng Vấn Thiên. Sau đó, Đông

Phương Bất Bại lại bình tĩnh rút cây trâm ra, cẩn thận dùng vạt áo lau đi mới cắm lại lên đầu Tả An Chi. Hắn nói với Mạc Tùng Bách và Lâm Bình Chi: “Các người cứ từ từ mà dẫn hắn đi.”

Mạc Tùng Bách đến gần nhìn Hướng Vấn Thiên, đã thấy người này nằm trên mặt đất không thể nhúc nhích, khóe mắt không ngừng chảy ra hai dòng máu nhỏ, hiển nhiên đã bị người ta chọc mù mắt. Mạc Tùng Bách không khỏi hoảng sợ, không ngờ được trên đời lại có thần công như thế. Tuy rằng nhiều năm trước, võ công của Đông Phương Bất Bại đã là thiên hạ vô địch, nhưng nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hắn vẫn không thể tưởng tượng nổi trên đời có người tốc độ ra tay lại nhanh như vậy.

Đông Phương Bất Bại đi về phía trước hai bước, lại ngừng lại, cao giọng nói: “Mặc kệ người là ai, đã dám đến, sao không dám xuất đầu lộ diện?”

Chỉ nghe Nhậm Ngã Hành cười ha ha hai tiếng, sau đó quả nhiên từ trong rừng mai đi ra, vẻ mặt hung tợn nói: “Đông Phương Bất Bại, là ta đề bạt ngươi từ một gã phó hương chủ lên làm trưởng giáo, lại ban cho vật báu trấn giáo. Thế nhưng ngươi lấy oán báo ơn, thừa lúc ta luyện công suất nữa bị tẩu hỏa nhập ma, liền cướp đoạt ngôi vị của ta, còn đẩy ta vào nhà tù tăm tối sống suốt mười hai năm. Quả nhiên là vong ân phụ nghĩa, vô liêm sỉ. Ta chỉ hận không sớm giết chết ngươi.”

Hắn vừa mới thấy Đông Phương Bất Bại chọc mù mắt Hướng Vấn Thiên, cảm thấy hiện giờ mình chưa chắc chắn thắng được người này, định lén rời đi. Ai ngờ lại bị Đông Phương Bất Bại phát hiện, Nhậm Ngã Hành liền biết lần này không tránh khỏi ác chiến, liền thoải mái bước tới trước mặt người kia, đem nỗi uất hận mười hai năm này xả ra.

Đông Phương Bất Bại cười lạnh nói: “Nhậm giáo chủ, ngươi đề bạt ta mặc dù là bởi vì muốn dùng ta để đối trọng với các trưởng lão, nhưng ta vẫn rất cảm kích. Nhưng mà sau đó ngươi lại không ngừng đề phòng ta, muốn tính kế để lấy mạng ta. Nếu không phải An An bắt con gái ngươi khiến ngươi buộc phải sai người đi cứu, bản thân lại suýt bị tẩu hỏa nhập ma, sợ là bây giờ ta cũng không thể đứng đây nói chuyện với ngươi. Chính là ngươi đã ép ta và nằng chia lìa mười hai năm. Còn nói cái gì vong ân phụ nghĩa? Chúng ta chẳng qua chỉ là lợi dụng lẫn nhau thôi. Huống chi ngươi ban thưởng cho ta Quỷ Hoa Bảo Điển kia, là thực lòng muốn tốt cho ta sao?”

Hắn nói đến đây, thân hình chợt lóe, đã đến trước mặt Nhậm Ngã Hành.

Nhậm Ngã Hành không ngờ Đông Phương Bất Bại ra tay nhanh như vậy, chỉ đành giơ kiếm chống đỡ.

Đông Phương Bất Bại thấy Nhậm Ngã Hành giơ kiếm lên, cũng không lùi lại, mà chỉ dùng cây trâm lúc này, một tay đánh bật kiếm của Nhậm Ngã Hành ra, sau đó chọc mù mắt hắn.

Lúc này Tả An Chi gặp Nhậm Ngã Hành, thấy râu tóc hắn vẫn đen, cho dù ở trong tù tinh thần vẫn tốt, mà nay lại nản lòng thối chí nằm trên mặt đất. Có lẽ là bởi vì không thể tưởng tượng được, tại sao thần công của mình đã luyện thành mà vẫn thảm bại trước Đông Phương Bất Bại. Nháy mắt, Nhậm Ngã Hành trông già đi mấy chục tuổi. Tả An Chi nhớ tới năm đó, Nhậm Ngã Hành vô cùng uy phong, chỉ cần nhắc một ngón tay cũng có thể giết chết bọn họ, trong lòng không khỏi cảm thán một câu cuộc đời bất định.

Nàng kéo tay áo của Đông Phương Bất Bại, nói: “Nhậm giáo chủ anh hùng một đời...”

Nàng thấy người Nhậm Ngã Hành run lên, đại khái là người này không thể ngờ nàng sẽ cầu xin cho hắn. Chính là lần này hắn nhầm rồi, nàng là muốn đập tan hy vọng của hắn. Nhậm Ngã Hành còn sống ngày nào thì ngày đó nàng còn cảm thấy tính mạng của mình bị uy hiếp. Nàng sẽ không ngu xuẩn đến nỗi vì nhất thời thấy thương Nhậm Ngã Hành mà để lại một tai họa ngầm bên cạnh mình và Đông Phương Bất Bại.

Nàng thấy Đông Phương Bất Bại chằm chằm chờ đợi cách xử trí của mình, đành ho khan nói: “Cho nên nếu bắt hắn quay lại nhà tù thì quá thống khổ, chàng cứ trực tiếp cho ông ấy một đao đi.”

Nhậm Ngã Hành tự biết đường sống đã tận, thở dài: “Đúng vậy, đời này ta giết người vô số, hôm nay võ công không bằng người, chết trên tay người cũng không có gì đáng tiếc. Nhưng mà Phạm trưởng lão à, năm xưa lúc cô vào giáo, ta cũng xem như đối với cô không tệ. Cho nên, ta chỉ xin cô niệm tình ta ngày xưa, chiếu cố cho con gái ta.”

Người sắp chết lời nói cũng thiện, cho nên điều cuối cùng hắn muốn nói, không phải là than thở nghiệp lớn không thành, mà là nghĩ muốn bảo vệ đứa con gái duy nhất của mình.

Hắn không cầu Đông Phương Bất Bại mà lại cầu nàng, khiến cho nàng không biết nên khóc hay nên cười, có lẽ hắn nghĩ nữ tử tương đối mềm lòng. Tả An Chi nhớ tới mẹ của mình, quả thực cũng có đôi chút dao động. Nhưng trên đời này người thân cận nhất với nàng chỉ còn lại mình Đông Phương Bất Bại, cho nên nàng nhất định sẽ cố hết sức để loại trừ tai họa ngầm cho hắn. Hướng chi nhớ tới Nhậm Ngã Hành đã từng nhiều lần khó xử bọn họ, vừa rồi còn muốn đuổi giết nàng, nàng đành bất đắc dĩ cười khổ nói: “Nhậm giáo chủ, Nhậm đại tiểu thư đối với ta không có địch ý, ta tội gì phải làm khó một tiểu cô nương. Nhưng nếu nàng ta muốn chống đối ta thì ta cũng không thể tha cho nàng. Quan hệ giữa ngài và ta chỉ sợ không đủ để ngài ủy thác ta chăm sóc cho nàng.”

Nhậm Ngã Hành thở dài, nói: “Thôi, chết đi rồi thì mọi thứ cũng chỉ là hư ảo...”

Thanh âm của hắn càng ngày càng yếu. Một kẻ cao ngạo như Nhậm Ngã Hành cuối cùng vẫn không chịu chết trong tay người khác. Hắn tự tuyệt kinh mạch mà ra đi.

Tả An Chi dựa vào Đông Phương Bất Bại, trong lòng ngoài vui mừng ra, còn có một chút cảm thán, mà càng nhiều hơn cả là thoải mái vì kẻ địch lớn nhất đã không còn. Nàng và Đông Phương Bất Bại, giờ phút này mới chính thức thoát khỏi sự trói buộc của vận mệnh, tự mở ra một con đường hoàn toàn mới.

47. Chương 47: Chưa Bao Giờ Qua

“Mau đi xem đám người Hoàng Chung Công thế nào.” Đứng một lát, Tả An Chi liền giật mình, đột nhiên nhớ tới ba người kia ở lại ngăn Nhậm Ngã Hành. Nàng vội vàng quay đầu kêu: “Mạc sư huynh, phiến huynh và Lâm Bình Chi mang Nhậm Ngã Hành, Hướng Vấn Thiên lại đây.” Nghe được lời đáp của Mạc Tùng Bách, nàng mới tiếp tục chạy về phía trước.

Ba người Hoàng Chung Công đang dựa vào một gốc mai, nhưng rõ ràng vẫn còn sống. Tả An Chi nhẹ nhàng thở ra, quả nhiên như nàng dự đoán, Nhậm Ngã Hành vội vàng đuổi theo nàng, cho nên chưa kịp xuống tay giết bọn họ.

Cuộc đời như một canh bạc, mỗi một lựa chọn sẽ dẫn đến một tương lai khác nhau. Phe thua cuộc Nhậm Ngã Hành, Hướng Vấn Thiên thì một chết một bị trọng thương, mà đám người Hoàng Chung Công vừa rồi lựa chọn đúng phe thắng, cho nên tuy trọng thương, nhưng gương mặt vẫn vô cùng vui mừng. Để Nhậm Ngã Hành thoát thân là lỗi nặng, nhưng cứu được Tả An Chi là công lớn, cho nên nhìn thấy Đông Phương Bất Bại và nàng tay trong tay thân mật, ít nhất khuyết điểm của bọn họ cũng sẽ không bị hắn trừng phạt quá nặng.

Nhưng mà Đông Phương Bất Bại lại thủy chung không nói lời nào, có phải là không chịu tha cho bọn họ không? Mấy người Hoàng Chung Công vội vàng ném cho Tả An Chi ánh mắt cầu cứu.

Thấy vẻ mặt ba người họ phi thường lo sợ, Tả An Chi không dấu vết cầu Đông Phương Bất Bại một cái, nói: “Bọn họ đã cứu ta.” Trước mặt thủ hạ nghiêm túc là đúng, nhưng giả bộ quá mức thì không tốt lắm.

Đông Phương Bất Bại tựa hồ chỉ chờ nàng nói những lời này, liền lập tức gật đầu, nói: “Đây thật là công lớn, bốn huynh đệ các người ở Mai trang đợi mười hai năm, vô cùng vất vả rồi, lần này hãy theo ta về Hắc Mộc Nhai đi.”

Thì ra là sợ nàng rời đi như vậy, thủ hạ sẽ không nghe lời nàng, nên tạo cơ hội để nàng ban ơn cho bọn họ. Tuy hắn không có nói ra, nhưng Tả An Chi biết Đông Phương Bất Bại chính là nghĩ như vậy. Chỉ là bốn người...Tả An Chi nhớ tới Hắc Bạch Tử đã bị hút hết công lực, còn đang sống dở chết dở trong địa lao, lặng đi một chút. Nhưng lại nghĩ tới Hoàng Chung Công coi như liều mình cứu nàng, Hắc Mộc Nhai có đường một tên phế nhân cũng không sao.

Dù sao cũng là người tập võ, đám người Hoàng Chung Công ăn một viên thuốc chữa thương vào, điều tức kinh mạch một lát thì hồi phục. Sau đó, bọn hắn liền sai người trong trang mở yến tiệc tiếp đãi Đông Phương Bất Bại.

Chỉ là không khí lúc này thật sự có chút cổ quái, im lặng đến mức xấu hổ.

Lẽ ra sau nhiều ngày xa cách, lần này gặp lại thì Tả An Chi và Đông Phương Bất Bại hẳn phải thân thiết vô cùng. Nhưng vừa rồi, sau phút vui mừng vì sự xuất hiện của Đông Phương Bất Bại, thoải mái khi Nhậm Ngã Hành chết, trong lòng Tả An Chi lại nổi lên một nghi vấn khó giải.

Võ công của hắn đã cao đến mức này, hơn nữa giọng nói cũng thay đổi...chẳng lẽ, hắn thực sự luyện Quỷ Hoa Bảo Điển?

Luyện thì luyện đi, nàng cũng không để ý, nhưng Dương Liên Đình kia thì làm sao bây giờ? Nàng lúc trước từng nói, tuyệt đối sẽ không chung chồng với người con gái khác, nhưng cũng chưa từng nói sẽ không chung chồng với người con trai. Đông Phương Bất Bại nếu đã đến đây tìm nàng, tất nhiên nàng sẽ không nghi ngờ tình cảm của hắn, nhưng nếu như mười hai năm này, bởi vì cô đơn, hoặc có lẽ vì luyện công mà hắn có cảm tình với Dương Liên Đình thì sao? Bằng không cái chết thấy nàng bị Tả Lãnh Thiên bắt đi mà không cứu phải giải thích thế nào? Nếu bây giờ nàng muốn giết Dương Liên Đình, không biết Đông Phương Bất Bại có đồng ý không nữa.

Dù sao mười hai năm đã trôi qua, cuộc đời hắn đã trải rất nhiều nung nấu đau khổ, liệu có khi nào, sau phút vui sướng gặp gỡ, dần dần Đông Phương Bất Bại lại cảm thấy mình không phải là người hắn vẫn chờ đợi để nắm tay đi hết đời không?

Yêu nhau thì dễ chung sống mới khó a...Tả An Chi nghĩ tới những vấn đề chần ngang giữa hai người, cảm thấy vô cùng nhức đầu.

Mà ngoài buồn bực trong lòng, nàng cũng vô cùng đói bụng, cho nên Tả An Chi một câu cũng không nói, chỉ lo vùi đầu vào ăn. Có đôi khi, đồ ăn ngon là liều thuốc an ủi tốt nhất. Ít nhất bụng no rồi, trong lòng cũng sẽ không thể trống rỗng.

Đũa bạc rất tốt, không những nhìn đẹp mắt, còn có khả năng thử độc, nhưng cũng có lúc thực sự tính ứng dụng không cao a. Tả An Chi cố gắng chạm tới miếng bò viên mà chiếc đũa cứ trơn tuột không gấp được, không những thế còn khiến bò viên lăn xuống đất. Mà Lâm Bình Chi ngồi bên trái nàng rốt cục không nỡ nhìn nàng xấu hổ, liền đứng lên định gấp một miếng vào chén nàng. Ai ngờ vừa vận lúc đó Đông Phương Bất Bại cũng định đưa qua, thế là Lâm Bình Chi lập tức nhận được một ánh mắt giết người được gửi từ giáo chủ Ma giáo.

Tả An Chi ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, chỉ lo vùi đầu chăm chỉ ăn. Vì thế hai người kia đều tự rút đũa về, sau đó một lần nữa vừa vận gấp đúng một món. Đông Phương Bất Bại liếc mắt một cái, Lâm Bình Chi run rẩy không dám ăn nữa.

“Ta ăn no rồi.” Tả An Chi bất đắc dĩ buông đũa.

Kỹ thuật dùng đũa của nàng không tốt lắm, Lâm Bình Chi lại bởi vì đồng hành với nàng mấy ngày nay, không muốn để nàng dọa người, cho nên mới hình thành thói quen gấp đồ ăn cho nàng. Nhưng có lẽ vì thế mà làm cho Đông Phương Bất Bại hiểu lầm rồi. Nghĩ tới sau này muốn tiêu diệt phái Thanh Thành, còn phải nhờ cậy Đông Phương Bất Bại, cho nên nàng không muốn Lâm Bình Chi đắc tội hắn.

Những người khác như trút được gánh nặng, lập tức cũng theo đó mà buông đũa: “Chúng ta cũng ăn no rồi.”

Hoàng Chung Công vẫy tay gọi tới tớ, nói: “Chuẩn bị cho bốn vị khách quý...”

Nói tới đây, hắn liền đau đầu, nên chuẩn bị ba gian hay bốn gian phòng a...Đông Phương Bất Bại và Tả An Chi nhiều năm không gặp, khẳng định có nhiều điều muốn nói riêng với nhau. Nhưng mà bọn họ còn chưa chính thức thành thân, nói không chừng nếu Phạm trưởng lão đa mặt mông, đến lúc đó vì hành vi của mình mà thẹn quá hóa giận thì không tốt lắm.

Hắn chỉ đành trông mong nhìn Đông Phương Bất Bại, chờ chỉ thị của giáo chủ. Ai ngờ Đông Phương Bất Bại chỉ nói một câu: “Giết Hưởng Vấn Thiên đi, sau đó đem đầu của hắn đi treo ở khắp các phân đà”, sau đó liền không nói gì nữa. Hết cách, Hoàng Chung Công đành phải nhìn Tả An Chi.

Tả An Chi cũng đang cuống, nàng và Đông Phương Bất Bại có nhiều lời muốn nói, nhưng một đại nam nhân như hắn còn không mở miệng, chẳng lẽ lại để một cô nương như nàng đòi ở chung với hắn sao. Ma xui quỷ khiến thế nào, nàng liền giận dỗi vung tay nói: “Bốn gian.” Sau đó, Tả An Chi lập tức liền ở trong lòng hung hăng vả mặt mình mấy cái, mặt mũi là cái gì, có thể ăn không có thể uống không hả. Nàng ở trước mặt mọi người còn giả bộ e ngại gì nữa, buổi tối nay nàng ngủ được mới là lạ. Quả thực là tự làm bậy không thể sống a...

So với nàng, Hoàng Chung Công còn hối hận hơn. Hắn liếc mắt một cái, thấy Đông Phương Bất Bại mặt không đổi sắc, liền hận không thể rút lại lời nói vừa rồi của mình. Hỏi cái gì mà hỏi chứ, trực tiếp an bài ba phòng là được rồi. Nhưng mà hối hận cũng vô dùng, hắn chỉ đành trưng ra bộ mặt tươi cười lấy lòng, sau đó sai khiến tôi tớ chuẩn bị nước ấm tắm rửa cho các vị khách quý.

Tả An Chi về phòng, ngâm mình trong thùng nước nóng hôi hổi, không ngừng mong đợi Đông Phương Bất Bại đột nhiên xuất hiện. Nhưng mãi đến khi nước nguội hẳn cũng không có tới, cho nên nàng đành phải chán nản mặc quần áo vào lên giường nằm.

Tuy rằng đầy bụng tâm sự, nhưng nàng hóa ra cũng không hề mất ngủ. Bởi vì mấy ngày nay chạy qua chạy lại quá mức mệt mỏi, cho nên nàng vừa chui vào chăn êm đệm ấm liền chìm vào giấc ngủ.

Trong mộng, nàng cảm thấy trên tay có chút lạnh, chỉ nghĩ là chăn bị tuột, ai ngờ kéo chăn hai cái cũng không thấy chăn chuyển động. Cố gắng tỉnh lại, lập tức đập vào trước mắt Tả An Chi là một đôi mắt sáng quắc như lang như sói đang trừng mắt nhìn, dường như chỉ hận không thể nuốt nàng vào bụng.

Tả An Chi “phì” cười ra tiếng, những phiền não chất chứa trong lòng phút chốc hóa thành hư không. Nàng ngồi dậy, ôm lấy Đông Phương Bất Bại: “Đông Phương giáo chủ nửa đêm trèo tường, không sợ dọa người sao?”

Đông Phương Bất Bại im lặng một chút, sau đó bỗng nhiên nói: “Nếu như có thể ngày ngày thấy nàng, ta nguyện ý ngày ngày trèo tường. An An, ta thật sự không phải đang nằm mơ chứ?”

Trong lòng Tả An Chi đau xót, cắn nhẹ một cái vào gáy hắn: “Ta cho dù có tới địa ngục cũng sẽ bò lại tìm chàng. Chỉ khổ chàng phải chờ đợi lâu rồi.”

“Chỉ cần nàng trở về là tốt rồi, An An.” Đông Phương Bất Bại ôm nàng, vùi mặt vào trong mái tóc đen dày của nàng: “Ta không khổ, thật sự. Mười hai năm nay, mỗi ngày ta đều tưởng niệm nàng. Sau khi ta nhốt Nhậm Ngã Hành lại, đoạt ngôi vị của hắn, ngồi ổn trên vị trí này, ta liền bắt đầu mở rộng dấu chân của Thần giáo, bởi vì ta nghĩ đến tương lai nàng trở về, ta không muốn còn bất kì trở ngại gì cho chúng ta. Ta không biết khổ, bởi vì, cho dù làm gì, ta lúc nào cũng cũng nhớ nàng, ở trong lòng ta, thời thời khắc khắc đều có nàng ở bên làm bạn.”

48. Chương 48: Mĩ Thiếu Niên So Với Heo

“Chàng có cần vừa nói những lời làm cho người ta cảm động, vừa cởi quần áo của ta không? Ít nhất chờ ta khóc xong đã...Như vậy rất sát phong cảnh.” Tả An Chi hai mắt nhắm híp hít hít mũi, nhìn quần áo trên người mình không còn được bao nhiêu, liền kéo ống tay áo của Đông Phương Bất Bại lên lau nước mắt nước mũi, sau đó giãy giụa kháng nghị tượng trưng một chút.

Đông Phương Bất Bại lại nâng nốt cái tay kia lên trước mặt nàng: “Lau xong chưa? Nếu chưa xong thì đổi sang bên này mà lau. Nàng cứ tiếp tục khóc đi, để ta còn tiếp tục làm.”

Hắn thấy Tả An Chi không lau nữa, liền cởi áo ngoài ném lên đầu giường, trêu nàng: “Nàng có phải chê áo của ta rất thô ráp hay không, để ta đổi cái khác cho nàng nha.”

Đôi môi ẩm áp mềm mại của hắn chạm lên gương mặt non mềm của nàng, từng chút từng chút hôn lên nước mắt còn đọng lại. Tả An Chi định trốn tránh, cười: “Ngứa quá, chàng đừng có giống như con chó nhỏ ham liếm người thế.”

“Nàng vừa khóc vừa cười còn dám kêu người khác là con chó nhỏ sao?” Đông Phương Bất Bại tạm dừng một chút, sau đó đè lên người nàng, ánh mắt lại trở nên sâu thẳm, “Vậy cái này giống cái gì?” Hắn cắn lên vai trái của Tả An Chi một cái, lưu lại một dấu răng đỏ sẫm, còn không ngừng liếm tới liếm lui lên dấu răng đó.

“Giống sói.” Tả An Chi giấu cợt một câu, hai tay lại mềm mại ôm lấy hắn, mặc hắn sờ soạng khắp người nàng.

“Nếu thật sự là sói thì tốt rồi, ta liền nuốt nàng vào bụng, như vậy cả đời này sẽ không bao giờ chúng ta tách ra nữa.” Đông Phương Bất Bại ngoài miệng hung ác, hô hấp càng ngày càng ồ ồ, mà tay trái đang trêu chọc bộ ngực của Tả An Chi lại vô cùng ôn nhu, dường như sợ làm đau nàng.

“Được, bị chàng ăn thì ta cam tâm tình nguyện.” Tả An Chi hôn nhẹ lên lông mi của hắn.

“An An, ta rất nhớ nàng...” Sự phối hợp của nàng càng khiến Đông Phương Bất Bại thêm vội vàng, bàn tay đang ôm nàng cũng tăng thêm chút lực, mà miệng hắn lại không ngừng nỉ non lặp đi lặp lại bên tai Tả An Chi, “Ta rất nhớ nàng...”

“Ta biết, ta biết.” Tả An Chi nháy mắt đau lòng muốn chết, nước mắt lại chảy xuống, nàng nghẹn ngào cầm tay Đông Phương Bất Bại đặt lên trái tim mình, “Ta cũng rất nhớ chàng, thời thời khắc khắc đều nhớ, nơi này chỉ có một mình Đông Phương Bất Bại, không có ai khác.”

Cảm giác được thân thể nóng bỏng của Đông Phương Bất Bại, nàng càng khát vọng muốn thân thiết với hắn hơn. Vì thế, Tả An Chi giang rộng hai chân kề sát nơi bí ẩn trên người hắn, không ngừng cọ cọ, mà đôi mắt của nàng lại ánh lên vẻ cầu xin.

Đông Phương Bất Bại kéo nàng vào trong ngực, há mồm thở dốc: “An An, đừng như vậy, ta sợ làm nàng bị thương.”

Tả An Chi lại mặc kệ bất cứ giá nào, da mặt dày ghé vào lỗ tai hắn, thầm thì: “Ta không sợ.”

Nghe được câu này, Đông Phương Bất Bại không kiềm chế nổi nữa, ngón tay thử vồ về chơi đùa vài cái, sau đó liền đẩy mạnh dục vọng của mình vào sâu trong cơ thể Tả An Chi, một bên kịch liệt va chạm, một bên lại không ngừng hôn lên bầu ngực nóng cháy của nàng.

Thân thể có một chút trúc trắc, một chút đau đớn, nhưng Tả An Chi lại tươi cười ngọt ngào vui sướng. Bởi vì chỉ như thế này, nàng mới cảm nhận được hắn chân thực nhất, giống như hai người chưa từng bao giờ cách xa, mà luôn hòa hợp cùng một chỗ.

Vấn đề duy nhất là, cao thủ võ lâm thể lực thường rất tốt, mà loại võ công xuất thần nhập hóa như Đông Phương Bất Bại thì càng không cần phải nói. Thay đổi vô số tư thế, lần qua lộn lại ép buộc Tả An Chi đến tận nửa đêm mà hắn vẫn nằm trên người nàng, thông thả lại mạnh mẽ tiếp tục xâm nhập.

Tả An Chi cảm thấy mình kiệt sức hoàn toàn, ngay cả sức để cử động một ngón tay cũng không còn, vậy mà Đông Phương Bất Bại chưa dừng lại. Cho nên, nàng đành mềm giọng cầu xin: “Ta mệt mỏi quá, ngày mai làm tiếp được không?”

Đông Phương Bất Bại trầm mặc một lúc, sau đó lại vùi đầu vào trước ngực nàng, nghẹn ngào nói: “Ta sợ vừa dừng lại, nàng liền biến mất không thấy.”

Hắn nói như vậy, Tả An Chi lập tức liền mềm lòng. Lần trước sau khi thân thiết chưa được bao lâu, nàng đã ở trước mặt hắn mà nhảy xuống vực, cách biệt mười hai năm, cũng khó trách hắn lo lắng. Tả An Chi bất đắc dĩ thở dài một tiếng, vòng tay ôm lưng hắn.

Chiếm được lợi xong, Đông Phương giáo chủ rạng rỡ chạy trước chạy sau bưng trà rót nước, ngoan ngoãn đỡ Tả An Chi dựa vào giường, sau đó không ngừng xoa bóp thắt lưng cho nàng. Mà hắn là hắn đã đi ra

ngoài dận dò, cho nên không ai dám đến quấy rầy nàng nghỉ ngơi.

“An An, mệt lắm sao?” Đông Phương Bất Bại giúp Tả An Chi uống một ngụm trà, sau đó lại để cái chén lên bàn. Sau đó hần ngồi bên cạnh nàng, ngón tay linh hoạt thay nàng xoa bóp thắt lưng đau nhức.

“Vẫn khỏe.” Tả An Chi quay đầu lại, thấy hần tươi cười rạng rỡ, dường như tâm tình vô cùng tốt, liền cảm thấy thân thể mình có một mối nữa cũng đáng, lại nhin không được cũng nở nụ cười.

Đông Phương Bất Bại một bên không ngừng xoa ấn, một bên lại bằng giọng hỏi: “Cái kia, Lâm Bình Chi...còn có Mạc Tùng Bách, tại sao họ lại đi theo nàng? Mười hai năm này đều ở cùng với nhau sao?”

Này...Rõ ràng là chàng hỏi rất có chủ ý nha.

Mặc cho Đông Phương Bất Bại giả bộ không thèm để ý, Tả An Chi vẫn nhận ra hần đang hỏi hộp lo lắng. Nàng suy nghĩ một lát mới nói: “Chàng muốn hỏi ta nếu còn sống, vì sao suốt mười hai năm không trở lại tìm chàng ư?”

Đông Phương Bất Bại hơi ngừng tay, im lặng một lát nhưng vẫn lên tiếng đáp: “Phải.”

“Vậy chàng trước tiên nói cho ta biết, tại sao lúc ở trong thành, Mạc sư huynh nhờ chàng cứu ta, chàng lại tỏ ra không quen biết?” Tả An Chi thủy chung đoán không ra, nếu như Đông Phương Bất Bại thực sự chưa từng quên nàng, vậy vì sao lúc ấy lại làm bộ như giữa hai người không có bất kì quan hệ nào? Nàng tin trong chuyện này có ẩn khúc, chỉ là nàng không biết mà thôi.

“Nàng nói là trong thành, Mạc Tùng Bách đã từng tìm ta nhờ cứu nàng? Nàng kể lại chi tiết chuyện này cho ta.” Đông Phương Bất Bại sắc mặt lập tức cực kì khó coi.

Tả An Chi kể lại mọi chuyện từ Hoa Sơn đến đây, lại thấy Đông Phương Bất Bại chăm chú lắng nghe, vẻ mặt càng lúc càng đen, bỗng nhiên bưng bình ngọc, hỏi: “Người kia không phải là chàng?”

Đông Phương Bất Bại gật đầu nói: “Ta biết nàng đi Hàng Châu, liền đoán nàng muốn đến Mai Trang. Nhậm Ngã Hành lúc đó đang bị giam ở đây, chẳng lẽ ta có thể không đến sao? Ta cố tình sai người giả dạng đi vào trong thành, còn chính mình thì từ Hắc Mộc Nhai đuổi tới Mai trang. Chỉ là Hắc Mộc Nhai so với Hàng Sơn cách Hàng Châu xa hơn rất nhiều, ta đã ra sức giục ngựa, nhưng vẫn chậm hơn nàng. Không ngờ nàng ở trong thành lại gặp nạn, mà tên Dương Liên Đình kia dám không cứu...”

Hần nói tới đây thì ngừng lại, trên mặt hiện lên vẻ hối hận.

Tả An Chi một lần nữa nhớ lại tình hình ngày hôm đó, liền hiểu ra mọi chuyện. Dương Liên Đình không muốn cái tên Đông Phương Bất Bại giả kia ra mặt, chính là bởi vì tướng mạo có thể giả, nhưng công phu lại không thể giả được. Chính là nhớ tới bộ dạng vênh vác của hần, quả thực khiến người ta chán ghét. Kiên quyết không ngừng phủ nhận trong lòng là nàng đang ghen, Tả An Chi chụp lấy tay của Đông Phương Bất Bại, ngồi bật dậy, giả bộ tức giận nói: “Chàng tìm thể thân làm gì? Lại còn để cái tên Dương Liên Đình kiêu ngạo khốn kiếp kia đi cùng hần. Hừ hần chính là cái đầu heo kia của chàng sao? Nếu vậy thì đừng trách ta đi tìm mi thiếu niên...”

49. Chương 49: Chậm Rãi Cùng Người Đi

Đông Phương Bất Bại kéo nàng vào trong lòng, cầm nhẹ nhàng cọ lên sợi tóc mềm mại của nàng, ôn nhu nói: “An An, ta sẽ không bao giờ buông nàng ra nữa, nàng mà tìm người khác, ta sẽ giết hần.”

Hần ôm Tả An Chi, lại ngoảnh mặt đi không dám nhìn nàng, mãi đến khi hô hấp bình thường trở lại mới quay đầu, đã thấy Tả An Chi mặt mày tươi cười nhìn mình. Hần liền biết vừa rồi nàng chỉ đùa giỡn, liền thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó cũng bật cười: “Không phải nàng muốn ta không được gần gũi với người con gái khác sao? Thị vệ tôi tớ bên người ta đều là con trai, vậy mà nàng vẫn còn không hài lòng? Ta phải người nhiều lần đi tìm mà không thấy nàng, vì vậy ta sinh lòng nghi ngờ bọn họ không cố gắng, mấy năm gần đây đều tự mình ra ngoài tìm, tất nhiên phải an bài một thể thân để tránh tai mắt kẻ khác. Mà Dương

Liên Đình kia là tâm phúc của ta, xưa nay coi như đắc lực, vì vậy ta mới để hắc tròng chừng tên giả mạo kia. Không ngờ hắc lại nổi lên dã tâm, ta nghĩ có lẽ hắc sợ nàng trở về rồi, ta sẽ để ý chuyện trong giáo, đoạt lại quyền thế hắc đang nắm trong tay. Xem ra bây giờ không thể dùng người này nữa rồi...”

Nghĩ đến Tả An Chi thật vất vả mới trở về được, lại suýt nữa bị tên tiểu nhân Dương Liên Đình làm hại, Đông Phương Bất Bại nổi lên sát khí, không ngừng tính toán làm thế nào để thu lại quyền bính trong tay Dương Liên Đình, sau đó tha hắc ra ngoài chém nghìn vạn nhát đao, để hắc chết không toàn thây.

“Đúng rồi, làm sao chàng biết ta đã trở về?” Tả An Chi đột nhiên nhớ tới vấn đề này.

Đông Phương Bất Bại hôn nhẹ lên mặt nàng, cười nói: “Nàng ngồi ở chốn cũ kia lâu như vậy, lại còn vào tiệm may Đường làm quan rộng mở, nếu không phải tuổi thực sự không phù hợp, sớm đã bị người của ta cản lại rồi.”

Tả An Chi sờ sờ cằm, hỏi: “Bà chủ của tiệm may đó là người trong giáo ư, sao ta lại không biết nhỉ? Đúng rồi, nhà cũ bây giờ ở đâu? Tại sao ở chỗ kia bị chàng san phẳng thành bình địa rồi?”

“Nhà cũ...Ta đã sai người mang lên Hắc Mộc Nhai rồi.” Đông Phương Bất Bại vuốt nhẹ những lọn tóc rối của nàng, vén ra sau mang tai, sau đó lại nói: “Nàng còn nhớ một người thị vệ của ta không? Hắc tên là Mục Thấu. Ta phải hắc tới đó để trông chừng xem bao giờ nàng trở về. Không ngờ hắc và bà chủ tiệm may đó lại tâm đầu ý hợp, sau khi thành thân xong còn sinh ra một người con trai, cho nên bà chủ đó cũng coi như là người trong giáo. Bọn họ tuy rằng sợ nhận lầm người, nhưng vẫn phải người báo cho ta biết. Vì thế ta liền theo hướng họ chỉ mà chạy tới đây, quả nhiên gặp được nàng.”

Đem một tòa nhà lớn như vậy dời đến Hắc Mộc Nhai...Tả An Chi lắc lắc đầu, ôm chặt Đông Phương Bất Bại hơn, trong lòng nhớ tới lời nói đùa tình mĩ thiếu niên lúc này của mình mà hối hận muốn chết. Đông Phương Bất Bại vì nàng mà trả giá nhiều như vậy, cho dù chỉ là một lời nói đùa, nàng cũng không nỡ tạo thêm tổn thương nào cho hắc.

Nhưng mà, không sao, nàng còn có thời gian cả một đời để bù lại.

Đông Phương Bất Bại nói rõ ràng mọi chuyện rồi, sau đó đến phiên Tả An Chi thì nàng lại không biết phải giải thích thế nào. Ngẫm nghĩ một hồi, nàng chỉ đành đem điển cố Từ Thức gặp tiên lặp lại một lần, sau đó cúi đầu nhỏ giọng nói: “Chàng có tin ta không? Từ khi rời khỏi chàng tới nay, bên cạnh ta chưa từng có người khác, mỗi một ngày ta đều nghĩ tới muốn trở về bên chàng. Chỉ là lai lịch của ta rất li kỳ, chúng ta có thời gian cả đời chậm rãi nói, chàng có nguyện ý cùng ta không?”

Nàng biết nếu bây giờ nói thật sẽ khó để người ta tin, huống chi là người như tâm tư tinh tế như Đông Phương Bất Bại. Biến mất mười hai năm, dung nhan một chút cũng không thay đổi, chỉ dùng bốn chữ “lai lịch ly kỳ” để giải thích, quả thực vô cùng gượng ép. Nàng tin Đông Phương Bất Bại sẽ không hoài nghi nàng, nhưng trong chỉ sợ hắc trong lòng cũng khó tránh khỏi không vui. Mà nghĩ đến đây, Tả An Chi liền sợ Đông Phương Bất Bại sẽ chán ghét nàng, cho nên ngay cả dừng khí ngẩng đầu nhìn hắc cũng không có.

Mà Đông Phương Bất Bại nghe xong câu kia, mắt lại sáng lên, nhưn mày cười nói: “Không vội, chúng ta cứ chậm rãi nói, nói cả đời cũng tốt.”

Nàng sớm nên nghĩ đến, điều quan trọng trong lòng Đông Phương Bất Bại không phải là một lời giải thích, mà là hai người họ đến cuối cùng có thể ở cùng một chỗ hay không. Trong phút chốc, Tả An Chi như trút được gánh nặng, nàng cười đến ngọt ngào, ngẩng đầu hôn lên mặt Đông Phương Bất Bại một cái, nói: “Cả đời, ta sẽ đối tốt với chàng. Cho dù đến khi cả hai chúng ta tóc đều trắng xóa, phải chống gậy mà đi, ta cũng sẽ chậm rãi cùng chàng.”

Đông Phương Bất Bại véo mũi nàng, cười nói: “Những lời này nên để ta nói mới phải.”

Hai người cùng cười to một trận. Tả An Chi mạnh mẽ nhào lên, áp Đông Phương Bất Bại nằm xuống giường, âm hiểm cười hắc hắc, nói: “Thành thật khai báo đi, chàng có phải đã học Quỷ Hoa Bảo Điển hay không mà võ công lại lợi hại lên nhiều như vậy? Có nói không hã, nếu không nói ta sẽ không khách khí đâu.” Đông Phương Bất Bại chưa tự cung, điều này nàng đã tự kiểm nghiệm. Chẳng lẽ Quỷ Hoa Bảo Điển thực sự phải là: “Muốn luyện thân công, trước phải tự cung. Nếu không tự cung, cũng có thể thành”?

“Nàng định không khách khí thế nào?” Đông Phương Bất Bại thấy nàng đề lên người mình, buồn cười nói: “Chẳng lẽ định phi lễ ta? Ai, ta sợ tới mức không cử động được rồi, đành phải để nàng xâm lược vậy.” Hắn giang rộng hai tay hai chân, bày ra tư thế “nàng cần nàng cứ lấy”, chốc chốc lại còn liếc mắt ẩn tình.

Tả An Chi tiếc nuối thở dài, không phải là nàng không định phi lễ hắn, mà thật sự là tối hôm qua bị ép buộc quá mức ác độc, cho nên hôm nay bản thân không thể lao lực được nữa. Xem ra dùng chiêu cưỡng bức này là vô dụng rồi, đành phải dùng kế hoãn binh thôi. Nàng chớp mắt ngây thơ, lại cúi đầu khẽ cắn vành tai Đông Phương Bất Bại, cười nói: “Nếu người nói, đêm nay sẽ không phải trèo tường nữa, sai Hoàng Chung Công an bài ba phòng là được rồi. Còn nếu không nói...”

Đông Phương Bất Bại bất đắc dĩ xoa đầu nàng: “Biết rõ hắn không có lòng tốt ta còn luyện sao? Võ công trong thiên hạ đều do con người sáng tạo ra, Quỷ Hoa Bảo Điển cũng không ngoại lệ. Người khác sáng tạo ra được, chẳng lẽ Đông Phương Bất Bại ta làm không được? Lúc đó ta nghĩ, nếu như khinh công của ta nhanh hơn, cho dù chỉ là một chút, thì cũng có thể tóm nàng lại. Cho nên ôm đầu suy nghĩ mấy tháng, liền sáng tạo ra bộ võ công này. Lúc đầu ta dùng một thanh kiếm vàng, sau cảm thấy vẫn vướng, ngay cả kiếm cũng không cần dùng nữa, tiện tay cầm được vật nào thì dùng vật đó đả thương người luôn.”

Hắn nói tới đây, bỗng nhiên hớn hở: “Ta đem thanh kiếm vàng và sách võ công ném tới một nơi bí ẩn, sai người trong Ngũ Độc giáo trông coi. Tương lai nếu chúng ta có con hoặc là hậu thế, cứ để bọn chúng sử dụng đi. An An, nàng nói xem, chủ ý này có được không?”

Tả An Chi ghen hống nhìn trần trời hồi lâu, sau đó lau đi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, hỏi: “Thanh kiếm kia của chàng, bộ dạng rất kỳ lạ?”

Đông Phương Bất Bại cười nói: “Đúng vậy. Ta triệu tập toàn bộ những người giỏi nhất trong nhóm về đúc nên thanh kiếm đó. Chỉ là kiếm sau khi ra lò, sử dụng không tệ, nhưng bộ dạng quá cổ quái, trông như một con rắn vậy. Ta sợ nàng nhìn thấy sẽ không thích, cho nên dần dần không dùng nữa. Nhưng mà kiếm kia thật sự rất khá đó, tạm thời cứ giữ nó lại đi, nói không chừng sau này con của chúng ta thích thì sao. Nàng cảm thấy chủ ý này không tốt ư?”

Tả An Chi cười gượng hai tiếng, nói: “Tốt, đương nhiên tốt.”

Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, hóa ra chuỗi kiếm của Kim Xà Lang Quân Hạ Tuyết Nghi ra đời trong hoàn cảnh này. Duyên phận trên thế gian, quả nhiên vô cùng kỳ lạ.

Nói đến duyên phận...Còn có một người cũng có duyên với nàng, chẳng qua duyên này là nghiệt duyên, nếu không thì tại sao nàng vừa rơi xuống liền đánh gãy chân người ta đây? Lâm Bình Chi coi như gián tiếp cứu mạng nàng, cho nên Tả An Chi mặc dù không biết tại sao Đông Phương Bất Bại vừa nghe đến tên người kia liền mất hứng, nhưng vẫn kiên trì kể cho hắn nghe thù nhà của Lâm Bình Chi, sau đó giương mắt chờ đợi.

“Ta đã biết, hắn đã cứu mạng nương tử của ta, ân tình này ta nhất định sẽ báo.” Đông Phương Bất Bại bất ngờ nói.

“Còn có Mạc sư huynh...” Tả An Chi ngập ngừng nói. Đông Phương Bất Bại hại chết người yêu của hắn, vậy mà hắn vì cứu nàng mà không ngại trở mặt với Tả Lãnh Thiền. So ra, nàng và Đông Phương Bất Bại thực sự nợ người này quá nhiều, nhưng lại không biết phải bồi thường thế nào.

“Yên tâm, mọi chuyện cứ để ta.” Đông Phương Bất Bại không biết là nghĩ tới cái gì, ôm nàng vào lòng, chắc chắn nói.

Cái duy nhất Mạc Tùng Bách để tâm, chỉ có một mình Đằng La cô nương. Nhưng tận mắt nàng đã thấy cô nương kia chết đi, chẳng lẽ còn có thể sống lại sao? Tả An Chi mặc dù vô cùng hoài nghi, nhưng nếu đã là lời của Đông Phương Bất Bại, cho dù có là để an ủi nàng đi nữa thì nàng cũng nguyện ý tin hắn.

Hai người ở trên giường lăn lộn thêm một lúc lâu, sau đó mới thu dọn chỉnh tề đi đến sảnh.

Tiểu kịch trường:

Đông Phương đại nhân vô cùng cao hứng phấn chấn: “An An, nàng nói xem môn công phu ta tự nghĩ ra này, nên gọi là gì?”

An An vuốt cằm tự hỏi: “Ta thấy võ công này quả thực tương đương với A Dẫn mẹ đẻ, không cần nhìn cấp bậc đối thủ, một chiêu là giết...Nghe nói cái tên tác giả ngu ngốc kia thích tự xưng là mẹ đẻ, nếu nàng biết chuyện này, nói không chừng về sau sẽ bắt ngược chúng ta.”

Đông Phương đại nhân vẽ mặt oán hận: “Cái tên mẹ đẻ giả mạo kia, ngược hai chúng ta thật sự rất thảm. Mười hai năm chia lìa a, cục hận này sao ta nuốt trôi được.”

An An tận tình khuyên bảo: “Nhưng nếu đắc tội nàng, nói không chừng sẽ còn thảm hơn. Nàng ta có vẻ thù dai, truyện còn chưa hoàn đầu, nói không chừng lại cho chúng ta thêm mười hai năm xa cách nữa.”

Đông Phương đại nhân phi thường không tình nguyện: “...An An, nàng nói thế nào thì như thế đi.”

Tiểu Hạ mấy trăm năm sau: “...Võ công này tên thật kỳ quái, A Dẫn là ai? Một cái tên như vậy làm sao có thể xuất hiện trong cuộc đời hoa lệ của ta, vẫn là nên sửa lại, gọi là Kim Xà bí kíp mới hay.”

Vì thế mà tác giả ngu ngốc ngồi góc tường đếm kiến, vẽ mặt buồn bực, thật vất vả mới dán được tên mình lên...

Cho nên, các vị biết vì sao Đông Phương đại nhân và Tiểu Hạ bị ta ngược thảm rồi chứ?

50. Chương 50: Cái Gọi Là Họa Từ Miệng Mà Ra

Mạc Tùng Bách, Lâm Bình Chi và ba người Giang Nam tứ hữu (trừ Hắc Bạch Tử) đã sớm ngồi đợi từ lâu, vừa thấy bọn họ thì đứng lên ôm quyền chào.

Đông Phương Bất Bại kéo Tả An Chi ngồi xuống, chờ tới tở dâng trà xong, liền nghe Mạc Tùng Bách nói: “Tả sư muội, muội đã gặp được Đông Phương giáo chủ, ta bây giờ ở lại cũng không có ý nghĩa, vì vậy hôm nay muốn xin cáo từ.”

Hắn mặc dù không còn định kiến chính tà nữa, nhưng dù sao bản thân Mạc Tùng Bách là chưởng môn Hành Sơn, ở lâu với đám người trong Ma giáo quả thực không tốt cho danh tiếng. Tả An Chi hiểu được ý tứ của hắn, thở dài nói: “Mạc sư huynh...”

Đông Phương Bất Bại vỗ nhẹ cánh tay nàng, mỉm cười nói: “Mạc huynh...”

Đông Phương Bất Bại kêu Mạc huynh, cũng là nể mặt Tả An Chi. Mạc Tùng Bách tuy là bị thâm tình của hắn với Tả An Chi làm cho cảm động, nhưng khúc mắc lúc trước không sao quên được, vì vậy cười khổ một tiếng mà đáp: “Không dám nhận.”

Đông Phương Bất Bại cũng không thêm để ý, cười nói: “Mạc huynh, huynh cứu An An, còn hộ tống nàng an toàn đến Mai trang, ta quả thực vô cùng cảm kích. Như vậy đi, huynh cùng chúng ta đến Lạc Dương hăng tách ra, những di vật Đằng La còn để lại ta cũng sẽ tặng cho huynh, coi như để biểu lộ lòng biết ơn. Còn có, chỉ cần Đông Phương Bất Bại ta vẫn là giáo chủ của Nhật Nguyệt Thần giáo, chỉ cần Hành Sơn không ra tay trước, người trong Thần giáo quyết không dám xâm chiếm địa bàn phái Hành Sơn.”

Mạc Tùng Bách mặc dù không muốn nhận ân tình của Đông Phương Bất Bại, nhưng nghĩ đến phái Hành Sơn, hơn nữa còn có Đằng La, hắn không thể cự tuyệt được. Vừa định gật đầu đồng ý, lại nghe Hoàng Chung Công nói: “Ta nghe nói Mạc chưởng môn tinh thông âm luật, không biết có nguyện ý nghe ta đàn một khúc chăng?”

Mạc Tùng Bách nhiều năm làm chưởng môn, cũng hiểu đạo lý đối nhân xử thế. Nghe Hoàng Chung Công nói như vậy, hắn liền biết Đông Phương Bất Bại có chuyện trong giáo cần giải quyết, chính mình ở lại không tiện. Hắn cũng không nói nhiều, gật đầu với Tả An Chi một cái rồi đi theo Hoàng Chung Công.

Đan Thanh Sinh và Ngốc Bút Ông cũng đi theo sau, còn cẩn thận đóng cửa lại. Lúc này, Đông Phương Bất Bại mới quay sang Lâm Bình Chi, nói: “Người muốn giết Dư Thương Hải?”

Khí thế của Đông Phương Bất Bại thật sự quá mạnh, cho nên bị ánh mắt sắc bén của hắn nhìn chằm chằm, Lâm Bình Chi không tự giác nắm chặt chén trà trong tay, mãi sau mới rặn ra được một chữ: “Phải”.

Đông Phương Bất Bại nhũu mày: “Ta mặc dù đã đáp ứng An An, nhưng không danh không phận, ta cũng không thể mang quân đến giết phải Thanh Thành được.”

Đại ma đầu Ma giáo muốn giết người còn cần danh phận, hừ, nói như vậy thì ai tin được. Huống chi vừa rồi trong phòng vẫn còn vui vẻ đồng ý giúp...Tả An Chi không biết trong hồ lô của Đông Phương Bất Bại bán thuốc gì, lại thấy sắc mặt của Lâm Bình Chi từ tràn ngập hi vọng đến thất vọng, rồi xuống hẳn tuyệt vọng, nàng vội cầu tay Đông Phương Bất Bại một cái.

Đông Phương Bất Bại mặt không đổi sắc cầm tay nàng, lạnh lùng nói: “Nhưng nếu ngươi bái ta làm thầy, thì việc sư phụ thay đồ đệ báo thù là đương nhiên...”

Cho dù là người chống đối trong Ma giáo, cũng không thể không thừa nhận, Đông Phương Bất Bại quả thực không làm thất vọng cái tên này. Làm đồ đệ của Đông Phương Bất Bại, là ước mơ tha thiết của biết bao nhiêu người. Nếu không phải nhờ phúc của Tả An Chi, chỉ sợ Đông Phương Bất Bại ngay cả liếc cũng không muốn liếc hắn một cái. Huống hồ còn có thể báo thù máu nhà mình, Lâm Bình Chi biết rõ như vậy, muốn mở miệng nhận sư phụ. Nhưng hắn nhìn thoáng qua Tả An Chi, lại không mở miệng được.

Đông Phương Bất Bại “hừ” một tiếng, nói: “Chẳng lẽ ngươi cũng là ngụy quân tử, tự nhân là đệ tử danh môn chính phái, khinh thường Thần giáo ta?”

Lâm Bình Chi lắc đầu nói: “Không phải, cả nhà ta chết trong tay phải Thanh Thành, vô lâm không một ai dám đứng ra nói câu công đạo, như vậy trên đời này làm gì có cái gọi là danh môn chính phái...”

Trên mặt hắn mờ mịt, ngay cả chính mình cũng không hiểu tại sao bản thân lại do dự không đáp ứng?

“Người ta là đã có sư môn rồi mà.” Tả An Chi bất đắc dĩ nói ra một câu, đánh vỡ thế bế tắc giữa Lâm Bình Chi và Đông Phương Bất Bại. Trong vô lâm, bái hai người làm thầy là điều tối kỵ, nàng không tin Đông Phương Bất Bại lại không biết. Hắn vừa rồi ở trong phòng đã đáp ứng báo thù thay Lâm Bình Chi, không hiểu sao bây giờ lại đổi ý. Hơn nữa, làm như vậy là rõ ràng cố ý khó xử Lâm Bình Chi, chẳng phải là khiến nàng thành kẻ bội bạc sao.

Nàng ho khan một tiếng, hòa ái cười với Lâm Bình Chi: “Huynh đừng lo lắng, ta đã đáp ứng giúp huynh báo thù, sẽ không nuốt lời.” Nàng không tin nếu nàng muốn giết Dư Thương Hải, Đông Phương Bất Bại lại không giúp.

“Cũng được.” Đông Phương Bất Bại không nhanh không chậm mở miệng, “Ngươi đã không chịu chuyển sang môn phái khác. Như vậy đi, niệm tình ngươi cứu An An, ta sẽ đem vật báu trấn giáo Quỷ Hoa Bảo Điển truyền cho ngươi. Người học xong thì tự nhiên có thể báo thù.”

Tả An Chi phun ngụm trà trong miệng ra, ho khan không ngừng. Thì ra chủ ý của hắn là như vậy, trách không được lúc ấy dễ dàng đáp ứng nàng như thế. Lâm Bình Chi không học được Tịch Tà kiếm phổ, nay lại bắt hắn luyện Quỷ Hoa Bảo Điển, chẳng lẽ người này nhất định có số phải tự cung sao? Nàng ánh mắt đáng thương nhìn Đông Phương Bất Bại, nói: “Ta mệt mỏi quá, muốn về phòng nghỉ ngơi...”

Đông Phương Bất Bại cũng không kiên dè, trực tiếp ôm lấy nàng bước đi, bỏ lại một câu: “Lát nữa đem đồ ăn đưa vào trong phòng.”

Vừa rồi nói ra câu kia, Tả An Chi cảm thấy không ổn...Cái này chẳng phải là cố ý nói tối quá bọn họ làm việc mệt mỏi quá độ sao. Tuy rằng đây là sự thực, nhưng có một số việc nói ra thì không hay lắm. Cho nên, Tả An Chi đành cam chịu vui đầu vào trong lòng Đông Phương Bất Bại giả chết.

“An An, nàng không muốn ta thu hắn làm đồ đệ, cũng không muốn hắn luyện Quỷ Hoa Bảo Điển, có phải vì hắn có quan hệ với cái người họ Lâm mà nàng đành ước không? Hay là nói, hắn chính là người đã đánh ước với nàng?” Đông Phương Bất Bại cời áo choàng khoác lên người nàng, bước chân vững vàng, vào lúc Tả An Chi thoải mái sắp ngủ thì lại nói ra một câu như sấm sét, trực tiếp làm nàng tỉnh táo luôn.

Tả An Chi nhìn trời không biết nói gì. Khó trách hôm qua hắn không chịu nói muốn cùng nàng ở chung phòng, hóa ra là vì hoài nghi quan hệ giữa nàng và Lâm Bình Chi. Nàng không nói gì trừng mắt nhìn hắn:

“Chàng cảm thấy ta và hắn có tình ý với nhau?” Hừ, dám nói là có ta liền bóp chết chàng.

Đông Phương Bất Bại lắc đầu: “Chỉ có ta mới có thể làm chuyện đó với nàng, cho nên trong lòng nàng có ai, ta tự nhiên là biết. Chỉ là, ta nghĩ đến hắn và nàng từng có đính ước thì trong lòng không vui, cho dù là trên danh phận cũng không được.”

Tả An Chi không dám tin nhìn hắn: “Chàng sẽ không chỉ là vì như vậy, cho nên mới muốn nhận hắn làm đồ đệ hoặc là bắt hắn luyện Quỷ Hoa Bảo Điển chứ?”

Nàng thấy Đông Phương Bất Bại mím môi không nói một lời, hiển nhiên là ngầm cam chịu, liền cảm thấy đỡ khốc đỡ cười. Nàng đặt tay lên vai hắn, lại vuốt người hôn lên cằm Đông Phương Bất Bại: “Chàng ăn dấm chua gì chứ, ta căn bản là chưa từng đính ước với tên họ Lâm nào cả, lúc đó chẳng qua chỉ là bị chàng làm cho tức giận, nên mới thuận miệng bịa như vậy thôi. Ai ngờ chàng lại nhớ dai như vậy.”

Đông Phương Bất Bại đang đi đột nhiên dừng lại, hung hăng trừng mắt nhìn nàng, mãi sau mới đẩy cửa phòng ra, ném nàng lên giường, lại nằm đè lên: “An An, thì ra nàng lại muốn thoát khỏi ta đến như vậy, chỉ khổ cho ta, lúc nào cũng hận không thể từng miếng từng miếng ăn nàng vào bụng.” Ngón tay thon dài của hắn di chuyển dần dần, mang theo quần áo của nàng trượt xuống. Ngón tay mềm mại mơn trớn đôi chân trần mê người, kéo dần lên vòng eo mảnh khảnh xinh đẹp, lướt qua bộ ngực đầy đà no đủ, cuối cùng hắn cắn mạnh lên đầu vú đỏ tươi ngon mắt của nàng.

Tả An Chi đau đến nấc lên một tiếng, lại luyến tiếc đẩy hắn ra, chỉ không ngừng ôm chặt hắn hơn: “Khi đó...Ta còn chưa biết ta yêu chàng đến như vậy.”

Trên thân thể trắng như tuyết của nàng chỉ chút dấu răng và hôn ngân hắn lưu lại đêm qua, nhưng nàng không chút giãy giụa, chỉ mềm mại dựa sát vào hắn, trong mắt đọng đầy tình ý. Nàng như vậy, hắn làm sao có thể tiếp tục tức giận được. Lại nói, có trách cũng chỉ trách bản thân trước đây đối với nàng không tốt, nhớ tới chính mình hạ lệnh đánh Tả An Chi hai mươi trượng, còn có lần thấy nàng suýt chết mà không cứu. Nếu không phải sau này hắn khẳng khẳng một mực, một lòng một dạ tìm cách trói buộc nàng thì có lẽ cả đời hắn sẽ mãi cô đơn quạnh quẽ. Đông Phương Bất Bại mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, tức giận nhất thời bay biến hết, thương tiếc sờ lên đầu vú vừa bị hắn cắn: “Đau không?”

Tả An Chi đang muốn trả lời, lại nghe hắn mơ hồ không rõ nói: “Ngoan, để ta hôn nhẹ sẽ không đau nữa.” Nàng nhất thời hết nói nổi, sau đó bị lôi đi làm chuyện thiếu nhi không nên biết.

51. Chương 51: Hoa Tươi Nở Rộ

Hoa tươi nở rộ

Hiểu lầm đã giải thích rõ, cho nên Đông Phương Bất Bại cũng không nhắc lại chuyện để Lâm Bình Chi học Quỷ Hoa Bảo Điển nữa, ngược lại tươi cười đồng ý thay hắn giết Dư Thương Hải. Thậm chí, đôi lúc rảnh rỗi giáo chủ Ma giáo còn thuận tay dạy hắn võ công.

Cao thủ trong giáo rất nhiều, giết một Dư Thương Hải vốn không cần hắn ra tay. Nhưng gần đây đang rảnh rỗi, hơn nữa hắn cũng muốn mang Tả An Chi đi du ngoạn, cho nên ở Mai trang vài ngày, Đông Phương Bất Bại liền quyết định trước đến Lạc Dương một chuyến, sau đó mới đi núi Thanh Thành tìm Dư Thương Hải.

Hắn và Tả An Chi một đường du sơn ngoạn thủy đến Lạc Dương, mà đám người đồng hành Mạc Tùng Bách và Lâm Bình Chi thì bị coi như không khí. Đông Phương Bất Bại cảm thấy, cuộc đời của hắn chưa từng có một ngày vui sướng nhàn nhã như thế, tay trong tay cùng Tả An Chi ngắm cảnh nhân gian. Thật sự là có bảo hắn làm thần tiên hắn cũng không làm.

Lần này đến Lạc Dương, chốn cũ nhưng lòng người thay đổi, quả thực lại mang một cảm giác khác.

Cũng giống như mười năm trước, mưa mùa hạ bay bay. Nhưng lần này, Tả An Chi nắm tay Đông Phương Bất Bại. Rõ ràng dưới chân là bùn đất lầy lội bẩn thỉu, mà nàng lại cảm thấy như đi trên đường trải đầy

hoa, trong lòng cảm thấy vô cùng bình an khoái hoạt.

Nhà ngoại của Lâm Bình Chi ở Lạc Dương, cho nên sau khi vào thành, hắn thông báo cho Tả An Chi một tiếng, sau đó tự đi dò hỏi tung tích người thân. Còn lại ba người bọn họ, sau khi vào khách điểm, Đông Phương Bất Bại liền gọi ông chủ ra dặn dò vài câu, sau đó lập tức có người dẫn Mạc Tùng Bách đi nhận di vật của Đằng La cô nương. Tả An Chi thấy hắn tỏ ra thần thần bí bí, âm thầm buồn cười, chàng muốn ta hỏi chàng sao, hừ, ta đây cố tình không hỏi đấy.

Từ sau ngày thấy sự ghen tuông ngây thơ của Đông Phương Bất Bại, nàng liền nhận ra hắn cũng không mạnh mẽ như nàng tưởng, ngược lại khiến cho hai người ở chung càng hòa hợp hơn. Đôi khi hiểu nhầm như vậy, lại là tình thú giữa hai người.

Quả nhiên đợi mãi không thấy nàng hỏi, Đông Phương Bất Bại nhịn không được nói: “Nàng không hỏi ta đưa hắn cái gì?”

“Ta không muốn biết.” Tả An Chi cố ý lắc đầu, sau đó nhìn vẻ mặt buồn bực của hắn, nhịn không được cười ra tiếng. Đông Phương Bất Bại như vậy, chỉ có một mình nàng thấy, chỉ là của riêng nàng. Nghĩ như vậy, trong lòng Tả An Chi như chảy ra mật ngọt.

Bọn họ vẫn ở khách điểm mà mười năm trước đã ở, ngay cả phòng cũng không thay đổi. Tả An Chi tò mò trèo lên giường cố ý đẩy vách tường, kết quả cố sức mãi cũng không đẩy được.

Đông Phương Bất Bại vui sướng nhìn người gặp họa, nhàn nhã đứng dựa vào thành giường, nhìn nàng giống như thần lẩn ghé sát vào tường sờ soạng tìm kiếm cơ quan mà không được.

“Ai, tìm không thấy.” Tả An Chi rút cục bắt đắc dĩ đành từ bỏ, buồn bực trừng mắt nhìn Đông Phương Bất Bại, “Đông Phương giáo chủ, Đông Phương đại nhân, hiện giờ có thể nói cho ta biết cơ quan ở đâu chứ?”

“Không thể, trừ phi nàng để cho ta làm lại chuyện trước kia.” Hòa nhau một ván, rút cục Đông Phương Bất Bại không buồn bực nữa, cười hì hì ngồi lên giường.

“Chuyện gì?” Tả An Chi bắt đầu nhớ lại bọn họ ở trong gian phòng này đã làm gì, chẳng lẽ là...

“Để ta lại thay nàng mặc quần áo.” Đông Phương Bất Bại lần này rất nhanh giải thích cho nàng.

Tả An Chi hết chỗ nói rồi: “Chàng không phải mỗi ngày đều làm sao...”

Đông Phương Bất Bại âm ức nhìn nàng: “Cho nên lần này là nàng được lợi mà.”

“Vậy chàng nói trước.”

“Mặc trước.”

“Nói trước.”

“Được rồi, nói trước thì nói trước.”

Lo lắng chọc giận nương tử đại nhân, như thế sẽ mất nhiều hơn được, cho nên Đông Phương Bất Bại rút cục thỏa hiệp: “Bởi vì cơ quan không ở trên tường này, mà ở một vách tường khác, ở đó cài một cái then cửa.”

Tả An Chi cảm thấy bản thân rất ngu ngốc: “Chỉ đơn giản như vậy?”

“Chỉ đơn giản như vậy.” Đông Phương Bất Bại nhào tới, đem nàng đặt dưới thân, “Có thể thay thường phục rồi chứ?”

“Khoan đã, trên người ta đang mặc thường phục mà, làm sao thay quần áo được nữa?” Tả An Chi cố gắng giãy dụa thoát ra.

“Trước cởi, tối nay sẽ thay bộ khác.” Đông Phương Bất Bại lại nhào qua ôm nàng.

Một người đuổi, một người trốn, lăn lộn khắp trên giường, vừa cười vừa đùa.

“Giáo chủ, có mật báo.” Ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa.

Tả An Chi vội vàng đẩy Đông Phương Bất Bại ra, ngồi xuống sửa sang lại quần áo đầu tóc. Thấy hắn vẫn đang nằm trên giường không nhúc nhích nhìn nàng, Tả An Chi đành trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó đưa tay kéo hắn dậy. Tiếp đó nàng thay hắn vuốt phẳng quần áo, búi lại mái tóc rối loạn rồi mới đi ra mở cửa.

“Bái kiến giáo chủ, Phạm trưởng lão.” Một nam tử cao lớn đi vào, ôm quyền chào Đông Phương Bất Bại và Tả An Chi xong thì dâng lên mật báo.

Tả An Chi có chút kinh ngạc, sau đó lập tức mỉm cười nói: “Mục Thấu, là huynh phải không? Ta còn chưa kịp cảm tạ huynh đâu.”

Nhiều năm trước, Mục Thấu là thị vệ của Đông Phương Bất Bại, cũng là người quen cũ của Tả An Chi. Hắn trời sinh tính tình trầm mặc ít nói, cho nên mới được Đông Phương Bất Bại tín nhiệm, giao cho nhiệm vụ canh ở nhà cũ chờ Tả An Chi về. Ít nhiều nhờ có hắn, nàng với Đông Phương Bất Bại mới có thể nhanh gặp lại như vậy, cho nên trong lòng nàng vô cùng cảm kích.

Mục Thấu yên lặng gật gật đầu, không nói gì.

Tả An Chi biết bản tính hắn như thế, cho nên cũng không để ý, chỉ cười cười nhìn về bản mật báo trong tay Đông Phương Bất Bại.

“Nhậm đại tiểu thư nghe nói Hưởng Vãn Thiên bị xử tử, đầu đem treo ở cổng các phân đà lớn thì tức giận, đã đánh nhau trong một phân đà.” Đông Phương Bất Bại xem xong mật báo, tùy tay ném lên bàn, cười nhạo một tiếng.

Tả An Chi nhin không được nhú mày, có vài phần lo lắng, nghe nói Nhậm Doanh Doanh theo phe chống đối. Nhậm Ngã Hành tuy rằng đã chết, nhưng nói không chừng nàng ta có thể gây ra biến cố gì đó.

“An An, nàng đừng như vậy, ta không muốn nhìn thấy nàng nhú mày.” Đông Phương Bất Bại thấy nàng lo lắng, liền cúi đầu hôn nhẹ lên trán nàng, cười nói: “Đừng lo lắng, ta nghĩ là Dương Liên Đình đã nghe ngóng được tin gì đó, hắn không cam lòng mới kích động Nhậm đại tiểu thư làm loạn. Hừ, hắn cũng không ngấm lại, quyền bính trong tay Nhậm Doanh Doanh là do ai ban cho, ai muốn cho nàng thì cho nàng, muốn thu lại thì sẽ thu lại. Trồng cây vào nàng thì có thể làm ra chuyện gì được.”

Suy tư một chút, hắn trầm giọng nói: “Mục Thấu, truyền tin cho Đồng trưởng lão, bảo hắn truyền lệnh của ta, tiêu diệt Dương Liên Đình và bè phái của hắn. Mặt khác lại truyền lệnh xuống, để mỗi người trong Thần giáo ta biết được, Nhậm Doanh Doanh không tuân thủ giáo quy, chống đối giáo chủ, từ nay cách chức Thánh cô, cả đời không được trở về Hắc Mộc Nhai. Nếu nàng ta biết điều thì ta sẽ để nàng và Lệnh Hồ Xung sống yên ổn, còn nếu định nháo sự thì đừng trách ta diệt nàng.”

Hắn ngừng một chút, lại nói tiếp: “Còn có, làm xong chuyện này người về nhà mừng năm mới đi, không thể nhì lại trông ngóng. Năm sau thì mang cả nhà lên Hắc Mộc Nhai làm hỉ phục thành thân cho ta và An An.”

Hắn trước giờ ở trước mặt thuộc hạ luôn uy nghiêm, chưa từng nghĩ tình nữ nhi như vậy. Mà Mục Thấu đi theo Đông Phương Bất Bại mười năm, lần này mới được nghe giáo chủ nói đến chuyện thành thân, trong lòng âm thầm vì giáo chủ mà vui mừng. Lại nghĩ đến vợ đẹp con ngoan đang ở nhà, khuôn mặt ngăm đen của Mục Thấu không kìm được mà rạng rỡ, sờ sờ vòng tay và trống bỏi để trong lòng, rất to rõ “Vâng” một tiếng, sau đó chạy ra ngoài.

Có cần làm bộ thẹn thùng hay không đây? Nữ hài tử bình thường nghe nói đến thành thân đều tỏ vẻ thẹn thùng thì phải...Tả An Chi nâng cằm tự hỏi trong chốc lát, lại cảm thấy chính mình và Đông Phương Bất Bại cũng không phải là người bình thường, vì thế bước nhanh lại gần hắn, sau đó nhào vào trong vòng tay giang rộng của Đông Phương Bất Bại. Hai người nhìn nhau cười, ngọt ngào vô cùng.

52. Chương 52: Thế Nào Là Chính, Thế Nào Là Tà

Ở Lạc Dương đi dạo mấy ngày, đang muốn khởi hành đến núi Thanh Thành thì Đông Phương Bất Bại lại nhận được mật báo. Nghe nói mười lăm tháng ba này, Ngũ Nhạc phái sẽ tề tựu ở Tung Sơn mở đại hội bầu minh chủ mới. Chương môn các phái Côn Luân, Nga Mi, Không Động, Thanh Thành cùng các vị tiền bối nổi danh đều có mặt. Hắn xem xong mật báo, chỉ cười nhạt: “Cũng vừa vặn, đỡ phải qua Thanh Thành tìm Dư Thương Hải. Người tới đầy đủ rồi, tiện tính hết ân oán năm đó...”

Tả An Chi lại gần, đang muốn mở miệng nói chuyện, liền nghe “xôn xao” một tiếng, cái bàn đang hoàn hảo lại vụn thành từng mảnh nhỏ sụp xuống đất.

Thì ra tuy rằng trên mặt hắn nhìn vẫn thoải mái, nhưng từ đáy lòng vẫn canh cánh chuyện nàng nhảy vực ở Hằng Sơn. Tả An Chi nhìn mà chua xót, nàng ngồi vào lòng hắn, ôn nhu hôn lên môi Đông Phương Bất Bại: “Được, chúng ta cùng nhau đi tính sổ với bọn họ.”

Nàng mỉm cười, nói đến tính sổ, đối với một số người, giết họ thì thật quá lời cho họ rồi, còn sống mới là trừng phạt lớn nhất

Đến ngày mười lăm tháng ba, đại đa số mọi người đều tụ tập trên đỉnh Tung Sơn. Tả An Chi và Đông Phương Bất Bại cũng đi lẫn vào trong đám người đông đảo này. Nàng nhìn xung quanh hồi lâu, không thấy bóng dáng Mạc Tung Bách thì không khỏi tò mò Đông Phương Bất Bại rốt cục đã tặng hắn cái gì mà khiến cho hắn ngay cả chuyện lớn của Ngũ Nhạc cũng không thêm tới.

Mà Tả Lãnh Thiên thấy người của phái Hành Sơn không đến, Ngũ Nhạc chỉ còn Tứ Nhạc thì mặt mày vô cùng khó coi. Cuối cùng hắn đành tự tuyên bố, Hành Sơn không có mặt, nghĩa là đã đồng ý với cuộc họp hợp nhất ngày hôm nay.

“Tiểu sư tỷ của tỷ lợi hại à?” Nhìn thấy Nhạc Linh San một kiếm đâm bị thương Lệnh Hồ Xung, Tả An Chi huých tay Lâm Bình Chi một cái.

Lâm Bình Chi buồn bã nói: “Đó đâu phải là chuyện liên quan tới ta.”

Giáo chủ Ma giáo Đông Phương Bất Bại cùng trưởng lão Thanh Long đường ngồi xổm sau lưng đám người chính phái, hưng phấn xem bọn họ đánh nhau, thỉnh thoảng lại nói “Người kia cánh tay không đủ lực, lưỡi đao còn lâu mới cắt được cổ người kia”, loại chuyện này nếu Lâm Bình Chi nói ra chỉ sợ không ai tin. Hai người kia không thấy mất mặt sao? Aizz, tiểu tử à, người còn không biết chuyện giết chương môn Thái Sơn năm đó của Tả An Chi và Đông Phương Bất Bại đâu...

“Nhạc tiên sinh là chương môn Ngũ Nhạc, Nhạc tiên sinh là chương môn Ngũ Nhạc.” Nhạc Bất Quần chọc mù mắt Tả Lãnh Thiên, phong thái nhàn nhã đứng chấp tay, nghe tiếng hoan hô vang dội dưới đài.

Bỗng nhiên, từ trong đám người vang lên âm thanh bén nhọn: “Phái Ngũ Nhạc tự xưng là danh môn chính phái, sao có thể để một tên ngụy quân tử làm chương môn?”

Tuy rằng đám đông đang ồn ào, nhưng thanh âm kia lại có thể rành mạch rơi vào trong tai mỗi người. Trong nháy mắt, không gian yên tĩnh vô cùng, tất cả đều tập trung ánh mắt nhìn vào Nhạc Bất Quần.

Nhạc Bất Quần trong lòng tức giận vô cùng, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra nho nhã, nói: “Vị bằng hữu này, người có chuyện gì thì đi ra nói, việc gì phải trốn trong đám người, chẳng lẽ là sợ bị người ta nhận ra sao?”

Người nọ hì hì cười hai tiếng, nói: “Sợ bị người nhận ra không phải ta, mà sợ là Nhạc quân tử đi? Người vì muốn cướp Tịch Tà kiếm phổ gia truyền của đồ đệ mà không tiếc hao tâm tổn trí, tự cung luyện kiếm, chẳng lẽ còn là người sao? Người cởi quần ra ọi người xem, người có còn là người không?”

Nhạc Bất Quần nghe được, tái mét mặt, phần nộ quá: “Người nói bậy.”

“Ta có nói bậy hay không thì mọi người nhìn xem sẽ biết.” Đám người bỗng nhiên tách ra, sau đó một lão già to béo ngoác tay nói: “Đi ra, đi ra.”

Lâm Bình Chi bị Tả An Chi đẩy một cái, chậm rãi từ trong đám người bước đến trước mắt Nhạc Bất Quần, kêu lên một tiếng “Sư phụ.”

Nhạc Bất Quần nhìn Lâm Bình Chi, hai mắt như toát ra lửa. Hắn thấy lão già kia có quen biết với Lệnh Hồ Xung, liền nghĩ là vừa rồi bởi vì bị Nhạc Linh San đả thương, cho nên tên đồ đệ khốn kiếp kia mới phải lão già ra khó xử hắn. Mà lại thấy Lâm Bình Chi, hắn thực hận đã dạy ra hai tên đồ đệ vô ơn vô nghĩa này.

“Sư phụ, phái Thanh Thành vì muốn đoạt kiếm phổ mà diệt cả nhà ta, ngươi lại vì muốn đoạt kiếm phổ mới thu ta vào trong phái, quả thực là thủ đoạn inh.” Lâm Bình Chi nói mà không nhìn Nhạc Bất Quần, ánh mắt hắn chỉ oán độc nhìn về phía Dư Thương Hải, “Chỉ là ta nghĩ mãi vẫn không hiểu, thiên hạ nhiều môn phái như vậy, Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Không Động, Ngũ Nhạc kiếm phái, người nào không nói mình là danh môn chính phái? Người nào không nói mình hành hiệp trượng nghĩa? Vậy sao lúc cả nhà Lâm Bình Chi ta vô cớ bị giết thì không một ai đứng ra nói lời công đạo nào? Nhân nghĩa của các người rốt cuộc chỉ là nói miệng mà thôi.”

Thiếu niên bị thương phần hận đứng tại chỗ lạnh lùng nói: “Nhân nghĩa của các người rốt cuộc chỉ là nói miệng mà thôi.” Lời này khiến cho tất cả những người ở đây, không ai không kinh hãi.

“Nếu như đạo đã không giống nhau, vậy sao không tự mình tìm công đạo ỉn.” Từ trong đám người lại vang lên tiếng cười khê, nhưng không ai quay lại nhìn hắn. Bởi vì vào lúc hắn nói, thất lưng của Nhạc Bất Quần lập tức bị chặt đứt, quần trong nhảy mất rơi xuống đất. Hơn một ngàn người ở đây nhìn chằm chằm vào giữa hai chân Nhạc Bất Quần, mà lúc này Nhạc chuông môn mới giật mình nhận ra, vội vàng kéo quần lên, cũng không quần thê nhi và đệ tử Hoa Sơn còn đang ở đây, che mặt nghiêng ngả lão đảo chạy ra ngoài.

“Cha...” Nhạc Linh San rưng rưng nước mắt nhìn Lâm Bình Chi, nhưng cuối cùng nàng vẫn chạy theo phụ thân.

Trong nháy mắt này, mọi người một trận hoa mắt, không kịp thấy rõ phương hướng, thì trên đài tự nhiên đã có hai người đứng đó. Đông Phương Bất Bại kéo tay Tả An Chi, cười nói: “Hôm nay là ngày ta đến đòi công đạo.”

Dưới đài không ít người đã từng nhìn thấy hắn, nhất thời kinh hô: “Kia...Đó là giáo chủ Ma giáo Đông Phương Bất Bại, tại sao hắn lại ở đây?”

Chuông môn Tung Sơn Tả Lãnh Thiên bị chọc mù hai mắt, chuông môn Hành Sơn Mạc đại tiên sinh không có mặt, chuông môn Hoa Sơn Nhạc Bất Quần xấu hổ mà chạy, chuông môn Thái Sơn Môn đạo nhân lúc này đều vô bị trọng thương, chuông môn Hằng Sơn Lệnh Hồ Xung cũng bị trọng thương. Không cần Đông Phương Bất Bại động thủ, Ngũ Nhạc kiếm phái đã xảy ra nội chiến.

Phương trưởng Thiếu Lâm Phương Chứng thấy Đông Phương Bất Bại vừa bước ra, lập tức theo sau hắn mấy trăm người chạy đến, hiển nhiên là đã sớm phục sẵn trong đám đông lên Tung Sơn lần này. Phương Chứng không khỏi thảm than một tiếng “đạo tiêu ma trường” (chính đạo tồn tại ngắn, ma đạo lại kéo dài), sau đó nói: “A Di Đà Phật, Đông Phương giáo chủ không ngờ lại quan tâm đến việc của Ngũ Nhạc như vậy. Lão nạp mặc dù bất tài, nhưng cũng xin dốc sức thử một lần, muốn mời Đông Phương giáo chủ đến chùa ta tụng kinh niệm Phật.”

Đông Phương Bất Bại cười dài: “Xin hỏi phương trưởng, vì sao muốn mời ta tụng kinh niệm Phật? Bởi vì các người là chính đạo, còn ta là ma giáo sao? Các người nói ma giáo giết người, vậy thì việc chuông môn phái Thanh Thành thủ đoạn tàn nhẫn sát hại một nhà thì khác gì chúng ta? Các người nói ma giáo âm hiểm giả dối, vậy chuông môn phái Hoa Sơn, vì đạt được mục đích mà không ngại dùng bất cứ thủ đoạn tội tệ nào, lại khác gì chúng ta? Thế nào là chính, thế nào là tà? Chính tà có khác nhau, chẳng qua chỉ là một cái tên thôi.”

Hắn đứng trên đài, uy phong凛冽, từng câu từng câu nói ra, khiến cho Phương Chứng đại sư một câu cũng không phản bác được.

Đông Phương Bất Bại nói đến đây, một tay chém về phía Phương Chứng, khiến phương trưởng Thiếu Lâm lùi lại ba bước, sắc mặt trắng bệch.

“Phương Chứng đại sư, ngài không phải người xấu, ta rất bội phục, nhưng ngài một chiều của ta cũng không

đỡ được, sao đủ sức mời ta đây.” Đông Phương Bất Bại lắc đầu nói, bỗng nhiên thân hình nhoáng lên một cái, đã thấy đứng trước mặt Dư Thương Hải, nhẹ phất tay. Ở cổ họng của Dư Thương Hải lập tức xuất hiện một điểm đỏ, sau đó chưởng môn phái Thanh Thành không một tiếng động ngã xuống.

“Thế nào là chính? Thế nào là tà?” Ngũ Nhạc kiếm phái nội đấu tổn thất nặng nề, cho nên Đông Phương Bất Bại cũng không buồn ở lại lâu, hất dắt Tả An Chi, mà đệ tử Nhật Nguyệt Thần giáo lại dắt theo Lâm Bình Chi, cùng đi xuống núi. Trên đỉnh núi có hơn ngàn người, lại không một ai dám ra tay ngăn cản bọn họ. Trong lòng đám người chính phái kia, không ngừng vọng lại một câu, thế nào là chính, thế nào là tà? Một người gọi là tà, là vì tên của hắn, hay là lòng của hắn?

Thế nào là chính? Thế nào là tà?

Tại Hắc Mộc Nhai, tân nương tử mặc hỉ phục vén khăn voan lên, đối với tân lang của nàng mỉm cười: “Hữu phỉ quân tử, như thiết như tha, như trác như ma. Hữu phỉ quân tử, chung bất khả huyền hề.” (bài thơ Kỳ Úc 1 của Khổng Tử. Phỏng dịch của Tạ Quang: Có người quân tử tài ba, như lo cắt dưa để mà lập thân, dồi mài dốt chí siêng cần. Có vua văn nhã hiên ngang đây rồi, rốt cùng dân chẳng quên người.)

Tâm chính là chính, tâm tà là tà, là chính hay là tà thì sao? Nàng cả đời này, đã sớm trao trọn lòng mình cho người trước mặt rồi.

53. Chương 53: Khuynh Tấn Phồn Hoa

“Không chết? Mạng của nàng thật lớn.” Đông Phương Bất Bại gật đầu, có vài phần hứng thú, quyết định tự mình đi xem.

Tiểu cô nương kia rốt cục trông như thế nào nhỉ? Ai, thế nhưng một chút cũng không nhớ được, chỉ nhớ cô ta mặc đồ tang trắng, vô cùng sợ sệt rụt rè. Lúc trước chỉ nghĩ nàng ta muốn có nơi ẩn chốn ở, dù có rắp tâm bất lương cũng không gây nổi sóng gió gì. Nhưng nay nàng bị Tam Thi thần trùng cắn mà không chết, xem ra lai lịch không tầm thường.

Hắn nghĩ một lát, quyết định trở về phòng thay quần áo lộng lẫy, sau đó mới chậm rãi vênh vác đi đến trước cửa phòng chứa củi. Một cước đá văng cửa, sau đó liền thấy một tiểu cô nương đầu bù tóc rối ngồi ở góc tường trợn mắt há mồm nhìn hắn.

Nàng chẳng những đầu tóc dính đầy cỏ, mà mặt mũi quần áo cũng nhem nhuốc tro bụi, hoàn toàn nhìn không rõ diện mạo. Nhưng hắn vẫn có thể thấy vẻ mặt nàng biến đổi vô cùng cổ quái, dường như là ăn đồ thiu bị đau bụng, hoặc là hận không thể lập tức chọc mù hai mắt chính mình.

Thấy nàng hoảng sợ quá mức như vậy, Đông Phương Bất Bại có chút buồn cười, nhưng hắn vẫn cố gắng nhịn xuống. Nhìn thấy bên dưới ống tay áo bẩn thỉu của nàng là cổ tay trắng trẻo non mềm, hắn chỉ nhứ mảy mà không nói gì. Với hắn mà nói, cho dù nàng đẹp như tiên hay xấu ma chê quỷ hờn cũng không ảnh hưởng gì.

“Kéo xuống, đánh nàng hai mươi trượng.” Đông Phương Bất Bại hít sâu một hơi, cao giọng nói.

“Đau chết mất a a a Lão già chết tiệt ta hận ông a a a ông chết đi ta hận ông a a a mẹ kế ta hận bà a a a a...”

Đông Phương Bất Bại chưa bao giờ thích cười, nhưng thấy nàng ăn nói lung tung gào khóc thảm thiết, lại bỗng cảm thấy rất muốn cười. Hơn nữa, không hiểu sao, hắn lại rất muốn ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng mà lau đi nước mắt trên mặt nàng, ôn nhu an ủi nàng không cần khóc, bởi vì làm như vậy sẽ khiến hắn đau lòng...

Mình làm sao vậy nhỉ, không phải trúng tà đấy chứ, nếu không tại sao lại nảy ra ý tưởng quái dị này. Đông Phương Bất Bại phất tay áo, ra dấu cho người ta kéo tiểu cô nương kia xuống, cố gắng đem suy nghĩ của

chính mình kéo về chuyện chính. Không ngờ một tiểu cô nương rụt rè nhút nhát như vậy, lại không phải là đèn hết dầu. Chuyển củi vô cùng nhanh nhẹn, bị đánh cũng không lộ ra nửa điểm sơ hở, nhưng thân thể của nàng thật sự rất đáng khả nghi. Hắn trầm mặt, bắt đầu suy nghĩ kế tiếp phải đối phó với nàng thế nào.

“Nàng là muội muội của chương môn Tung Sơn Tả Lãnh Thiền, tên là Tả An Chi, thuộc hạ quyết không nhận nhầm người.” Một gã đệ tử đứng trước án của hắn, thề son sắt nói.

“Đã biết, người lui xuống đi.” Đông Phương Bất Bại sắc mặt lạnh lẽo, đẩy lòng lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, rốt cục không cần tiếp tục dùng hình với nàng. Điều hắn cần lo lắng bây giờ là, nàng sống hay nàng chết sẽ mang lại nhiều lợi ích cho hắn hơn.

Hiển nhiên là ông trời đứng về phía Tả An Chi. Không đợi hắn tìm hiểu ý đồ trà trộn vào Nhật Nguyệt Thần giáo của nàng thì Triệu trưởng lão đã nói ra thân thế thật sự của Tả An Chi. Vì thế, sát ý trong lòng hắn không còn một chút nào, ngược lại biến thành một ý tưởng khác. Mượn sức của nàng, so với giết nàng thì càng có lợi hơn.

Muốn một nữ tử khăng khăng làm việc ột nam tử, phương pháp tốt nhất là gì, không cần nói cũng biết.

Về phần đây là lí do để thuyết phục người khác, hay là cái cớ ình, hắn cũng không dám nghĩ kĩ.

Mang theo Tả An Chi đi dạo phố mua quần áo, không ngờ Nhạc Bất Quần định giết nàng. Đông Phương Bất Bại không chút do dự đỡ chuôi kiếm, đả bại Nhạc Bất Quần, nhưng nàng vẫn hoảng sợ.

“Lại đây, An An, uống thêm một ngụm nữa.” Đông Phương Bất Bại ôn nhu tươi cười, múc một thìa thuốc màu đen đưa đến bên môi nàng. Nhìn nàng khổ sở, hắn nhin không được cười ra tiếng, vươn tay vào hộp tử lấy ra một miếng mứt hoa quả nhét vào miệng nàng, lại thấy nàng sợ tới mức ngơ ngác, trong lòng sung sướng không nói nên lời.

Kỳ thực...Mặt nàng rửa sạch rồi, rất xinh đẹp, không hề giống như hắn nói “Buổi tối đi ra ngoài hắn không đến mức dọa người”, nhưng mà điều này hắn sẽ không nói cho nàng.

Tả An Chi nhắm mắt mà lông mày còn không ngừng rung động, rõ ràng là đang giả bộ ngủ trốn hắn. Đông Phương Bất Bại vì thế mà không vui, hừ một tiếng, cố ý nhéo mặt nàng hai cái, lại sợ làm nàng đau, vì thế nhẹ nhàng thổi thổi. Hai gò má của nàng tựa như ngọc thượng đẳng, trắng hồng nõn nà, mà mỗi khi lông mi đậm dài rung động, lại như một sợi lông chim, không ngừng quét vào đáy lòng hắn, tê tê ngứa ngứa. Hắn rốt cục bất chấp mọi thứ, đem nghiệp lớn giang hồ, võ lâm chí tôn ném lên chín tầng mây, cúi người hôn lên đôi môi mềm mại của nàng, tận tình mút mát bữa bữa.

Tả An Chi mở to mắt, không dám tin mà chớp lấy chớp để. Theo làn mi lên xuống của nàng, trái tim Đông Phương Bất Bại cũng run lên, sợ hãi nàng sẽ đẩy hắn ra, mắng hắn là tên háo sắc. Mặc dù rất sợ nàng khinh bỉ hắn, nhưng đôi tay hắn vẫn vuốt nhẹ xuống thắt lưng nàng, đôi môi vẫn không ngừng hôn.

Vậy mà nàng không giống như suy nghĩ của hắn, nàng nhìn hắn thấp thỏm lo âu, bỗng nhiên nở nụ cười, vòng tay ôm lấy hắn, sau đó hôn nhẹ lên mặt hắn, ôn nhu nói: “Ngu ngốc.”

Băng tuyết trong lòng hắn nháy mắt tan ra, Đông Phương Bất Bại cười tủm tỉm áp trán lên trán nàng: “Ừ, ta ngu ngốc.”

Tả An Chi lại nói: “Đứa ngốc.”

Đông Phương Bất Bại cảm thấy chính mình không thể nhin được nữa, liền thò tay cù vào eo nàng: “Đừng có quá đáng.”

Tả An Chi một bên cười, một bên trốn tránh, cuối cùng thật sự tránh không được, liền thì thầm vào tai hắn: “Ta chính là thích đầu heo.”

Triệu trưởng lão vô cùng nghi kỵ hắn, mà như vậy, địa vị của Đông Phương Bất Bại trong giáo sẽ bị lung lay. Nhưng chỉ vì nàng mềm giọng cầu xin, mà hắn lại cùng nàng đến Tương Dương xem sư huynh của nàng thành thân.

Ngày đó nắng chiều rất đẹp, dòng sông tằng đá như đều được nhuộm một lớp bụi vàng. Tả An Chi nghiêng đầu tựa vào vai hắn, sợi tóc không ngừng bị gió thổi bay bay chạm lên mặt hắn, bàn tay nàng nắm gọn

trong tay hắn, lắng lắng nghe Mạc Tùng Bách đàn khúc “Phượng Cầu Hoàng.” Nàng nhìn Mạc Tùng Bách, sau đó cười khanh khách kéo tay hắn đặt lên ngực mình: “Nơi này chỉ có Đông Phương Bất Bại, không có người khác.”

Chỉ có Đông Phương Bất Bại, không có người khác.

Trong lòng của nàng, trong mắt của nàng chỉ có một mình hắn, cho dù là bị đuổi giết cũng chưa từng thay đổi.

Đông Phương Bất Bại nằm trên giường, chăm chú nhìn Tả An Chi bận rộn sắp xếp công việc.

Từ Tương Dương trở về liền gặp phải đám quân tập kích của Triệu trưởng lão, tuy rằng hắn sớm đã có dự kiến, nhưng vẫn bị đuổi giết suốt dọc đường. Hai người bọn họ đành phải trốn đi, trốn mãi đến núi Thái Hành Sơn mới thoát hiểm. Nhưng mà hắn bị trọng thương, không thể không trốn ở trấn nhỏ dưới núi dưỡng bệnh. Tả An Chi lúc này, giống như một thê tử hiền lành, mỗi ngày lo liệu việc gia đình, sáng lên phố mua đồ ăn, vì hắn nấu cơm giặt quần áo, còn đi tìm thầy xin thuốc. Thấy nàng gầy đi trông thấy, hắn cũng đau lòng không thôi.

“Chàng ném thử canh gà này có uống được không?” Tả An Chi múc một ít canh nóng hôi hổi ra bát, lại rắc ít hành lá màu xanh lục lên trên, sau đó mới cẩn thận bưng đến trước mặt hắn.

Đông Phương Bất Bại thấy bàn tay nhỏ bé tinh tế non mềm của nàng đỏ bừng, vội vàng nâng tay nàng lên thổi thổi, liên thanh hỏi: “Đau hay không? Có đau hay không?”

Hốc mắt nàng đỏ bừng, nhưng không chịu ngẩng đầu lên đối diện với hắn, chỉ nói: “Ta không đau, ta chỉ đau lòng chàng bị thương nhiều như vậy...”

Vết thương khép miệng, hắn lại không vội về giáo tranh quyền đoạt lợi, mà mang theo nàng du ngoạn Lạc Dương.

Lúc đó là đúng độ hoa mẫu đơn nở, khắp thành Lạc Dương tràn đầy sắc hoa. Mà trong biển mẫu đơn xinh đẹp đó, hắn lại cảm thấy không một đóa hoa nào quốc sắc thiên hương hơn Tả An Chi.

Trên đường, người đến người đi đông như trẩy hội, Đông Phương Bất Bại ôm nàng vào trong ngực, ngăn cản dòng người xô đẩy. Nàng cũng không phản kháng, chỉ lặng lẽ nắm tay hắn. Hai người cùng ngắm cảnh hoa sơn trà ven đường, vừa nói vừa cười.

“An An, chúng ta cứ như vậy trải qua cả đời, được không?” Đông Phương Bất Bại bỗng nhiên cúi đầu nói bên tai Tả An Chi.

“Gi?” Tả An Chi ngây người một lúc, giật tay ra, chạy đi vài bước, mới đứng trong biển người quay đầu cười với hắn: “Bắt được ta thì ta đồng ý.”

Hắn vươn tay định giữ chặt nàng, nhưng không hiểu sao tay hắn lại nặng như đeo chì, có muốn cũng không nâng lên nổi. Hắn muốn chạy theo, lại không bước đi được.

Hắn vội đến mức thất thanh kêu: “An An, không cần đi, chờ ta.”

Bên cạnh có người không ngừng kéo ống tay áo của hắn mà lắc mạnh: “Trưởng lão, trưởng lão.”

“Cút ngay, đừng cản ta tìm An An.” Hắn quờ quạng ném một chưởng vào người nọ, sau đó mờ mịt nhìn xung quanh, rốt cuộc nhìn không thấy bóng dáng Tả An Chi nữa.

Đông Phương Bất Bại chậm rãi mở to mắt, chỉ thấy bóng đêm mịt mờ, cùng với tên thuộc hạ đang nơm nớp lo sợ ngồi bên.

Thì ra...Tất cả chỉ là một giấc mộng. Là do hắn tìm Tả An Chi quá mệt mỏi, nên đã tựa vào vách núi mơ về nàng.

Kỳ thực, mọi chuyện đều do lúc trước hắn đã do dự cứu Tả An Chi, lợi dụng nàng, thương tổn nàng, khiến nàng sợ hãi muốn trốn khỏi hắn. Bởi vì sự đa nghi của hắn mà bọn họ đã lãng phí rất nhiều thì giờ mới có thể đến bên nhau. Nhưng thời gian tốt đẹp ấy không ngờ lại quá ngắn ngủi, tựa như một giấc mơ, còn chưa kịp thỏa mãn lòng người thì đã kết thúc.

Ngực giống như bị hung hăng rạch một đao, máu trong tim không ngừng chảy ra, tuy người ngoài một chút cũng không thấy, nhưng riêng hấn lại đau đến không thở nổi. Đông Phương Bất Bại sắc mặt nháy mắt trở nên buồn bã, hấn bám vào vách núi cố đứng lên, thất tha thất thểu bước đi, nhưng lại kiệt sức ngã xuống.

Trời càng ngày càng tối, phía trước dần dần không thấy rõ.

Phất tay áo kêu thị vệ sau người lui ra, Đông Phương Bất Bại ôm trán, một mình ngồi xuống tảng đá, vẻ mặt bình tĩnh thản nhiên của hấn trong nháy mắt biến mất, lại lộ ra một vẻ mệt mỏi đau thương tới cực độ.

Vách núi này, hấn đã mang theo người tìm kiếm khắp nơi, tỉ mỉ vô số lần, ngay cả một con ruồi con bọ cũng không bỏ qua. Nhưng tại sao, hấn vẫn không tìm thấy người kia.

Thực ra có rất ít người biết, Đông Phương Bất Bại thường xuyên sợ hãi.

Sợ hãi cuộc sống khốn khó trước đây, hai bàn tay trắng, cha mẹ đều ra đi, ngay cả tiền để mua quan tài cũng không có, chỉ có thể một mình ngơ ngác ngồi trong bóng đêm, nhìn không thấy một chút ánh sáng nào. Sợ hãi cảm giác vừa tỉnh lại liền phát hiện mọi thứ đều là mơ, hấn rõ ràng đã nắm tay nàng, nhưng cuối cùng vẫn đánh mất.

Nhưng mà hấn là Đông Phương Bất Bại, hấn không thể sợ hãi, mà cho dù sợ hãi cũng không thể để cho người khác biết.

Hấn nghĩ Tả An Chi hấn là biết hết bí mật này của hấn, nhưng nàng chưa từng nói gì, chỉ mỉm cười, sau đó ôn nhu mà kiên định ôm chặt hấn.

Khi đó, nàng còn đang ở bên cạnh...

Không ai dám lại đây quấy rầy, Đông Phương Bất Bại giống như một cây cọc gỗ, ngồi bất động trong đêm đen.

Hấn sờ lên bả vai bên phải, nhớ tới Tả An Chi từng nằm trong lòng hấn, vô cùng hung hãn uy hiếp hấn, lại không kìm được nở nụ cười. Khi đó bọn họ vừa mới thân mật hơn, lại vì sợ Nhậm Ngã Hành kiêng kị, cho nên không thể không giả cảm ghét nhau. Giờ nghĩ lại, có lẽ tình cảm lúc ấy của bọn họ, ngoài bảy phần tình ý, còn có ba phần nửa tin nửa ngờ.

Nàng dựa vào người hấn, mái tóc dài đen chảy xuống như thác, khiến cho nửa người khác đều như chìm trong hương hoa hồng.

Lúc ấy, hấn đang chìm đắm trong khoái cảm sâu nhất, lại bị nàng hung ác cắn lên vai, nửa đùa nửa thật nói: “Ta thật ra rất ích kỷ, bất cứ lúc nào, cho dù xuất phát từ lý do quang minh lỗi lạc đến đâu, ta cũng không muốn làm vật hy sinh. Cho nên chàng trăm ngàn lần đừng phản bội ta, bởi vì chúng ta sẽ không bao giờ có cơ hội quay lại.”

Mỗi một câu nói của nàng, hấn đều nhớ rành mạch, nhưng chính nàng tại sao không nhớ rõ? Tại sao không ích kỷ một chút, mà lại vì hấn nhảy xuống vực thẳm này đây?

Đông Phương Bất Bại phiền muộn ôm đầu, lại nghe thấy bên tai vang lên thanh âm lải nhải quen thuộc: “Đông Phương huynh đệ, Đông Phương huynh đệ...”

Hấn cố nhin, cố nhin, rốt cục nhin không được, tức giận quay đầu lại. Đã thấy Đồng Bách Hùng cẩn thận ngồi xổm xuống bên cạnh hấn, vừa lo lắng vừa đồng tình. Nhớ tới Tả An Chi từng nói: “Bất cứ lúc nào chàng cũng phải hứa không được trách tội Đồng đại ca”, hấn nhắm mắt lại, kiềm chế sát ý trong lòng, thở dài: “Đồng đại ca, huynh cũng cho rằng An An chết rồi?”

Đồng Bách Hùng đáp: “Chúng ta đã đi tìm hơn một tháng, tuy rằng không thấy xác, nhưng cho dù nàng còn sống, sợ rằng bây giờ cũng là lạnh ít dữ nhiều.”

Hấn tính tình ngay thẳng, tuy biết rõ nói ra Đông Phương Bất Bại sẽ tức giận nhưng vẫn tận tình khuyên nhủ.

Lành ít dữ nhiều, lành ít dữ nhiều, mấy ngày nay, đây là lần đầu tiên có người dám nói với hắn như vậy. Đông Phương Bất Bại tức giận tới cực điểm, cười ha ha hai tiếng, ánh mắt lạnh lùng nhìn đám thuộc hạ đang cúi đầu: “Các người đều cho rằng nàng đã chết?”

Lúc nói ra câu này, khuôn mặt Đông Phương Bất Bại vô cùng dữ tợn, cho nên không ai dám hé răng một lời. Hắn tiếp tục lặp lại lần nữa: “Các người đều cho rằng nàng đã chết?”

Vẫn không ai dám trả lời, xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi xào xạc qua lá cây, khiến cho lòng người càng thêm thê lương quanh quẽ. Đông Phương Bất Bại cảm thấy oán khí tích tụ mấy ngày nay trong lòng hắn ngày càng dày đặc, chỉ sợ nếu không làm gì đó phát tiết ra ngoài thì chính hắn sẽ bị nổ tung mà chết.

Hắn liếc mắt nhìn khối đá thật lớn bên cạnh, cảm thấy không thuận mắt, liền hung hăng đập một quyền. Tầng đá kia bị hắn đập nát vụn, mà những đốt ngón tay của hắn lại bị đá vụn cắm vào, chảy máu đầm đìa. Nhưng, hắn dường như không thấy đau, chỉ nhìn chằm chằm Đồng Bách Hùng, hung tợn hỏi lại lần nữa: “Các người đều cho rằng nàng đã chết?”

Đầu của ai cứng hơn đá đây, vì thế vẫn như cũ, không một tiếng đáp lại.

Đồng Bách Hùng lặng đi nửa ngày, sau đó cắn răng một cái, lớn tiếng nói: “Phải, nàng có lẽ đã chết rồi. Đệ vì một nữ tử mà si mê như vậy, nói ra chẳng phải sẽ khiến người ta chê cười sao? Nữ tử trong thiên hạ còn nhiều mà, thiếu người này thì chúng ta tìm người khác.”

Nhiều chuyện lớn nhỏ trong Phong Lô đường còn đang chờ Đông Phương Bất Bại giải quyết, mà bây giờ hắn lại hồn xiêu phách lạc đi khắp nơi tìm một nữ tử rõ ràng đã chết. Cho nên, mặc dù biết Đông Phương Bất Bại sẽ căm giận mình, nhưng nghĩ đến tình huynh đệ mười mấy năm, Đồng Bách Hùng có liều chết cũng muốn thức tỉnh hắn.

“Ai nói nàng đã chết? Đã hỏi qua ta chưa?” Trong mắt Đông Phương Bất Bại như phun ra lửa: “Đã hỏi qua ta chưa?”

Dưới cơn thịnh nộ, hắn tung mạnh một chưởng về phía Đồng Bách Hùng. Đồng Bách Hùng bị kinh lực đập bay vào vách đá, hét lớn một tiếng, sau đó ói ra một ngụm máu tươi.

Đông Phương Bất Bại cũng không thèm nhìn Đồng Bách Hùng, chỉ không ngừng bước đi, khóe môi héch lên, máu tươi trên tay từng giọt từng giọt nhỏ xuống. Hắn giống như ác quỷ Tu La, toàn thân lạnh lẽo tràn ngập sát khí, chậm rãi đi về phía những người thuộc hạ trung thành của mình.

Hắn quản lý thủ hạ nghiêm ngặt, thủ đoạn lại tàn nhẫn, uy quyền cũng rất to, cho nên đám đệ tử mặt dù bị sát khí của hắn làm cho sợ tái mặt, cũng không ai dám động dấy, chỉ đứng tại chỗ nhìn hắn bước tới gần.

“Đại nhân tha mạng.” Một tên đệ tử cách hắn gần nhất rốt cục không chịu được, phịch một tiếng quỳ xuống đất, liên tục dập đầu.

Đông Phương Bất Bại dường như không thấy hắn, chỉ lẩm bẩm nói: “Nữ tử tốt trong thiên hạ còn nhiều mà? A, trên đời ngoài An An, chẳng lẽ còn nữ tử khác xứng đáng đứng sòng vai với ta sao. Ai dám nói nàng đã chết?”

Hắn một cước đem tên đệ tử đang quỳ đá bay ra ngoài, sau đó không ngừng xông vào đám người, liên tục ra tay. Mọi người không dám động thủ với hắn, đều té lăn quay trên mặt đất. Cuối cùng, dẫm chân lên đám người bị trọng thương, Đông Phương Bất Bại khàn khàn gào to: “Ta quyết không tin.”

Trong lòng hắn lúc này, đau đớn đã hóa thành điên cuồng, chỉ có một ý niệm duy nhất, đó là phải giết hết tất cả những kẻ dám bảo Tả An Chi đã chết, sau đó tự sát vì bản thân không bảo vệ được nàng. Hắn lảo lư đi về phía Đồng Bách Hùng, định ra tay móc trái tim đối phương. Đúng lúc đó, bỗng nhiên “đình” một tiếng, từ trong tay áo của hắn một túi tiền rơi ra, bạc lăn đầy đất. Túi tiền này trông rất tầm thường, bên trên thêu một con chim khách xám xịt như quạ, nhưng đối với hắn nó lại như báu vật. Đông Phương Bất Bại vội nhặt nó lên, không ngừng lau sạch sẽ bụi đất.

Giết giết, tình cảnh lúc Tả An Chi đưa túi tiền cho hắn lại quanh quẩn trong đầu.

Hắn kinh ngạc nhớ tới, khi đó Tả An Chi tự tay đem túi tiền này buộc vào bên hông hắn, hắc hắc cười nói: “Ta thua thừa không tốt, chàng nhận tạm đi. Bất quá đây là tín vật, chàng cầm túi tiền này, giống như ta ở bên cạnh chàng, lúc nào cũng phải nhớ trân trọng chính mình. Ai, không ngờ ta có thể nói ra lời ghê tởm như vậy. Dù sao chàng cũng phải nhớ kỹ, chỉ ta mới có thể được chiếm lời của chàng, đừng để cho người khác chiếm. À, trong lúc nguy cấp thì dù hy sinh bạn bè để giữ mạng cũng được, thôi, cái này chàng luôn luôn làm rất tốt...”

Nàng cười xinh đẹp như vậy, khiến hắn nhìn không dám chớp mắt, trong lòng thầm nghĩ, thì ra ánh mắt đẹp nhất trên đời, chính là ánh mắt thân thiết thật lòng. Mà nụ cười động lòng người nhất, là nụ cười âm áp chân thành. Ngôn ngữ đẹp dễ nhất trên đời, đó là lời dặn yêu thương của người mình trân quý.

Mọi người ngay cả thở cũng không dám thở, vô cùng lo lắng đề phòng, chờ đợi hắn ra tay. Nhưng Đông Phương Bất Bại chỉ ngồi không nhúc nhích, nắm chặt túi tiền kia trong tay một lúc lâu, rốt cục thở dài một hơi, thu lại bộ dạng điên cuồng vừa rồi. Hắn lần lượt giải huyết đạo cho đám người trên mặt đất, lại tự mình truyền chân khí cứu Đồng Bách Hùng, sai người đưa thuốc trị thương.

Đồng Bách Hùng thấy Đông Phương Bất Bại mất lí trí, cứ tưởng lần này nhất định phải chết. Nhưng Đông Phương Bất Bại dù sao cũng là Đông Phương Bất Bại, vào lúc mấu chốt vẫn lấy lại tỉnh táo. Đồng Bách Hùng vui mừng quá đỗi, dù trọng thương vẫn cười ha ha: “Đông Phương huynh đệ, đệ cuối cùng cũng nghĩ thông rồi.”

Đông Phương Bất Bại thản nhiên nói: “Phải, Đồng đại ca, ta đã nghĩ thông. Là bởi vì ta không có năng lực bảo vệ nàng, cho nên mới để nàng rơi vào tình cảnh nguy hiểm này. Đại ca, huynh biết không, nàng từng nói, cho dù có đến địa ngục cũng sẽ bỏ trở lại tìm ta. Ta không tin nàng đã chết. Ta sống một ngày sẽ chờ nàng một ngày, sẽ khiến thiên hạ này không còn ai dám chần giữa chúng ta. Nếu như đời này vẫn không đợi được, kiếp sau ta vẫn tiếp tục chờ.”

Hắn đứng lên, nhìn về con đường xuống núi mờ mịt trong bóng đêm, hờ hững: “Huống hồ, cũng không thể tha ột số người...”

“Nhậm giáo chủ vẫn đang bế quan luyện công? Người đem tình hình mấy ngày nay trong giáo nói lại tường tận, không được bỏ sót điểm nào.”

Đông Phương Bất Bại nhìn vào chồng hồ sơ trên án, sau đó ngẩng đầu lên nói. Sau khi từ Hằng Sơn về, Nhậm Ngã Hành không hề xuất đầu lộ diện. Ngay cả Nhậm Doanh Doanh bị hoảng sợ khóc suốt mấy tuần gần phụ thân, cũng bị Nhậm Ngã Hành phai người trách cứ, sau đó mạnh mẽ tổng về Lạc Dương.

Nếu hắn đoán không sai, Nhậm Ngã Hành có lẽ đã bị rối loạn lúc luyện công, cho nên bây giờ không thể ra ngoài.

Vừa bắt đầu tu luyện một môn công phu mới là lúc vô cùng nguy hiểm, vì thế chuyện Nhậm Ngã Hành luyện Hấp Tinh đại pháp là chuyện tuyệt mật trong giáo. Vì thế, Nhậm Ngã Hành lúc này không ra mặt, chỉ có một khả năng kia, cho nên e là người này đang ngày đêm tìm cách điều tức cơ thể.

Công phu của hắn bây giờ chưa bằng Nhậm Ngã Hành, nếu để hắn ta luyện xong môn công phu kia, như vậy phải làm thế nào? Không phải tất cả mọi chuyện đều cần dùng võ công để giải quyết. Hắn đang vô cùng kiên nhẫn, là Nhậm Ngã Hành thiếu hắn, vì Tả An chi, hắn sẽ đòi lại tất cả từ người này, quyết không để sót cái gì.

“Hác trưởng lão và Khâu trưởng lão đã bị vây giết? Ừm, còn có Văn trưởng lão...” Đông Phương Bất Bại quét mắt nhìn qua bản mật báo, nhíu mày suy nghĩ một lát, liền quay đầu mỉm cười, nói: “Chúng ta nói là do hắn không tuân thủ giáo quy, giết hại đồng môn để trục xuất hắn khỏi giáo nhé. An An, nàng thấy như vậy ổn không?”

Ánh mắt nhìn sang bên phải, không một bóng người. Tươi cười trên mặt Đông Phương Bất Bại lập tức cứng ngắc, mà nắm tay giấu trong ống tay áo xiết chặt thành nắm. Mãi lâu sau, hắn mới bình tĩnh lại, nói: “Theo lời ta nói mà làm đi.”

Người trong đường vội vàng gật đầu, sau đó đồng loạt cáo lui, chỉ còn một mình Đồng Bách Hùng chân chừ không đi.

Đồng Phương Bất Bại vừa thấy liền biết hắn cố ý lưu lại, cũng không nói toạc ra. Chờ những người khác đều đi hết, Đồng Phương Bất Bại mới mở miệng nói: “Đồng đại ca còn có chuyện gì chăng?”

Đồng Bách Hùng vẻ mặt buồn rầu, do dự nói: “Đồng Phương huynh đệ, ta...Ta có một thứ muốn tặng cho đệ.”

“A? Là cái gì vậy?” Đồng Phương Bất Bại thấy một người cao lớn lỗ mãng như Đồng Bách Hùng lần này lại ập a ập ứng, không khỏi tò mò nhưn mày hỏi.

“Thôi thôi, sớm muộn gì đều phải nói, mang vào đi. Cũng không phải là cái gì, mà là người. Là ta thay huynh đệ tìm một nữ nhân.” Đồng Bách Hùng vẫy tay ra bên ngoài, có chút xấu hổ nói: “Bởi...bởi vì nàng không ở đây, ta thấy đệ vô cùng đau lòng, khiến ta cũng khó chịu lắm, cho nên sai người tìm một nữ nhân tới.”

Hắn nói đến đây, một nữ tử đã chậm rãi tiến vào. Nàng quỳ trên mặt đất, không chút thẹn thùng ngẩng đầu nhìn thẳng vào Đồng Phương Bất Bại, dung mạo người này tương tự Tả An Chi bảy tám phần.

Mắt thấy Đồng Phương Bất Bại đứng dậy, đi về phía nàng kia, Đồng Bách Hùng không khỏi vui mừng. Thừa dịp Nhậm Ngã Hành bế quan, không quan tâm chuyện trong giáo, Đồng Phương Bất Bại đã âm thầm hoặc áp chế hoặc mượn sức những người khác, lại không tiếc thủ đoạn gạt bỏ những kẻ chống đối. Có thể nói, lúc này hắn đứng dưới một người mà trên muôn vạn người. Chỉ là khuôn mặt hắn càng lúc càng lạnh, thủ đoạn cũng càng ngày càng độc ác. Bây giờ, lời hắn đã nói ra, ngay cả người đã cùng hắn vào sinh ra tử nhiều năm như Đồng Bách Hùng cũng không dám có ý kiến gì.

Nhưng đó cũng không phải chuyện xấu, mà chuyện xấu là Đồng Phương Bất Bại càng lúc càng ít cười. Đồng Bách Hùng quen biết hắn nhiều năm như vậy, tựa như cha anh của hắn, làm sao nỡ nhìn người huynh đệ của mình lúc nào cũng ưu sầu. Vì thế, hắn liền sai người đi tìm khắp nơi, rốt cục cũng tìm được một nữ nhân giống Tả An Chi đến tám phần. Chỉ cần Đồng Phương Bất Bại vui, cũng coi như không uổng phí vất vả của hắn.

Đồng Phương Bất Bại đi đến trước mặt nàng đi, nhưng một chút tươi cười cũng không có, chỉ vươn một ngón tay nâng cằm nàng lên, lạnh lùng nhìn. Sau một lúc lâu, hắn lùi lại, chậm rãi đi về phía sau án, chán nản phát tay áo nói: “Đưa nàng đi đi.”

Đồng Bách Hùng sửng sốt, vội la lên: “Đồng Phương huynh đệ...”

“Đưa nàng đi.” Đồng Phương Bất Bại nói không to, nhưng vô cùng kiên định, khiến cho người ta một chút cũng không dám nghi ngờ quyết định của hắn.

“Thôi thôi, là lão Đồng ta nhiều chuyện rồi.” Đồng Bách Hùng thở dài một tiếng, sau đó kéo nàng kia tha ra ngoài.

Mà sau khi cửa đóng lại, Đồng Phương Bất Bại tung một chưởng vào bức tượng trên bàn, sau đó hai mắt trống rỗng ngã ngồi trên ghế. Cho tới hôm nay, hắn mới nhận ra, Tả An Chi thật sự không còn ở bên cạnh hắn, mà hắn lại không thể thiếu nàng. An An của hắn vô cùng hào phóng, quyết không phải loại người hẹp hòi nhưu mày khi bị nam nhân nắm cầm. Cho dù là lúc tức giận, thì ánh mắt nàng nhìn hắn cũng không giấu nổi quan tâm lo lắng.

Nếu như chỉ cần một nữ tử có bộ dạng tương tự nàng là thay thế được, thì hắn sẽ không phải là Đồng Phương Bất Bại độc nhất vô nhị, mà nàng cũng không phải là Tả An Chi độc nhất vô nhị.

Một ngày chưa tìm thấy nàng, thì một ngày hắn sẽ không từ bỏ.

“Cho dù bao nhiêu lâu, An An, ta vẫn sẽ đợi nàng.” Đồng Phương Bất Bại lẩm bẩm nói, vẻ mặt dần dần bình tĩnh trở lại. Nàng đã nói sẽ trở về. Hắn tin nàng. Việc hắn cần làm lúc này là, để đến lúc nàng trở về, không còn cần phải lo lắng hãi hùng, không còn phải chịu sự khống chế của người khác, không còn cần phải trải qua một chút ảm ức khổ sở nào.

Hắn thò tay vào chậu đồng, rửa sạch bàn tay dính máu. Sau đó từ trong ống bút rút ra một cây kim khâu, bắt đầu không ngừng nhìn nó.

Quỳ Hoa Bảo Điển mặc dù không thể luyện, nhưng sau khi xem xét kĩ, hắc ngô ra không ít điều. Xem ra một cây kim bé nhỏ yếu ớt thế này, cũng hoàn toàn có thể khắc chế các vũ khí cường đại khác. Mặc dù lúc này còn chưa biết vận dụng thế nào, nhưng năm năm, mười năm, hắc nhất định sẽ hiểu được. Một ngày nào đó, một ngày nào đó, Đông Phương Bất Bại sẽ đứng ở chỗ cao nhất nhìn xuống chúng sinh. Đến lúc đó, liệu nàng có trở về đứng bên cạnh hắc hay không?

Từng kim từng kim châm xuống, sau đó một bông mẫu đơn thanh tú tinh xảo hiện lên. Lại không hiểu sao, dường như ngay cả trong bông mẫu đơn cũng phảng phất gương mặt của một người con gái xinh đẹp. Hắc nhẹ buông kim thêu xuống, trong lòng âm thầm thở dài, ngàn đường kim vạn mũi chỉ, đều là nỗi khổ tâm của ta dành cho nàng, An An, nàng có biết không?

Nhật Nguyệt Thần giáo trước đây gọi là Minh giáo, Chưởng Kỳ Sứ Lưu Kim kỳ giỏi về dùng đao dùng kiếm, Chưởng Kỳ Sứ Diệu Hóa kỳ giỏi về dùng lửa, nay mặc dù đã mất đi Ngũ Hành kỳ, nhưng trong giáo cũng không ít cao thủ về rèn đúc binh khí. Đông Phương Bất Bại nhìn ánh vàng tỏa ra trên cây kiếm, thò tay nhổ một sợi tóc trên đầu, nhẹ nhàng thổi một hơi, sợi tóc sượt qua thanh kiếm đứt đoạn. Từ đó có thể thấy thanh kiếm này thật không phải vật bình thường.

Hắc tuy rằng tư chất tốt nổi tiếng, lại ngày đêm khổ luyện, nhưng dù sao thời gian quá ngắn, còn chưa thể địch nổi Nhậm Ngã Hành. Vì thế, hiện nay là cơ hội ngàn năm có một, nếu bỏ lỡ sẽ không còn dịp khác. Hướng Vấn Thiên không ở trên Hắc Mộc Nhai, người thân tín của Nhậm Ngã Hành đã bị điều đi hơn một nửa, cho nên mặc dù bây giờ chưa phải thời điểm bên ta mạnh nhất, nhưng là lại thời điểm kẻ địch suy yếu nhất, cũng là thời cơ ra tay tốt nhất. Công lực của hắc còn chưa đủ, cũng không dám dùng kim thêu để đối địch, cho nên liền sai người tạo ra thanh kiếm này, hy vọng có thể giúp ích.

Kiểm tra thanh kiếm, một lần lại một lần, thấy nó không có vấn đề gì thì hắc mới đặt lên bàn. Sau đó, Đông Phương Bất Bại thay y phục dạ hành, dựa vào ghế chớp mắt một lát, lẳng lặng chờ đợi màn đêm buông xuống.

Đêm nay trên trời trăng sao sáng tỏ, sắc trời không phải quá tối, vô cùng bất lợi cho việc che dấu hành tung. Nhưng người ngựa đã sẵn sàng, tên đã lên dây, không thể không bắn.

Đêm nay qua đi, được làm vua thua làm giặc. Đối mặt với chuyện quan trọng thế này, Đông Phương Bất Bại lại bình tĩnh thản nhiên, hô hấp một chút cũng không rối loạn. Nhưng sức người có hạn, hắc đã cố gắng làm hết những gì cần làm, kế tiếp, chỉ cần xem ông trời đứng về phía ai. Huống hồ...Đối với kẻ mạnh mà nói, có thể chiến đấu với Nhậm Ngã Hành, thì cho dù là thắng hay thua, cũng là chuyện có thể khiến lòng người hừng hực nhiệt huyết.

Hắc kìm chế ý muốn chiến đấu đang sôi lên, phất tay áo, thản nhiên nói: “Phong tỏa toàn núi. Sau khoảnh khắc này, Hắc Mộc Nhai không cần biết chức vị cao hay thấp, ai trái lệnh lập tức tử. Mọi người theo lệnh làm việc, ai phản kháng thì giết.”

Hắc ra lệnh xong, lập tức có một đội người mặc y phục dạ hành lặng yên không tiếng động sắp hàng trước mặt, trên tay binh khí sắc bén sáng như tuyết. Bọn họ đều lộ vẻ nghiêm nghị, ánh mắt lóe lên sự lạnh lùng khát máu.

Đêm nay, nhất định sẽ là một đêm đẫm máu.

Có lẽ ngày hôm qua người đó còn cùng người xưng huynh gọi đệ, nhưng tối nay hai người các người, sẽ chỉ còn một người được sống. Có lẽ tối qua còn đứng chung một chỗ, chung lưng đấu cật đối phó kẻ địch, nhưng tối nay lại không thể không cầm vũ khí chĩa vào nhau.

Đồng loại tương tàn là điều bi ai nhất. Loài người được xưng là chúa tể muôn loài, cũng thường thường tương tàn, mà mức độ đẫm máu còn hơn xa các động vật khác. Nhưng cho dù có bi ai thế nào, có bất đắc dĩ đến đâu, thì vì sống sót, chúng ta vẫn phải tiếp tục.

Đêm có dài cũng sẽ qua đi, ánh sáng sớm muộn sẽ tới.

Vào lúc chân trời bắt đầu rạng cũng là lúc Đông Phương Bất Bại đứng trước nơi ở của Nhậm Ngã Hành. Một đêm chém giết không ngừng, bộ quần áo đen trên người hắc đã ướt sũng máu, không biết là máu của hắc hay máu của người khác. Đứng phía sau lưng Đông Phương Bất Bại, một hàng đệ tử Nhật Nguyệt

Thần giáo đứng chỉnh tề. Mà đối diện hẳn, chính là Nhậm Ngã Hành, trên người cũng tanh mùi máu, cùng một đám người ít ỏi.

Hai bên đều không có ý định mở miệng đầu hàng. Đã đến nước này, nhất định phải có một người hoàn toàn thất bại, thì một người khác mới có thể ngồi yên ổn trên vị trí cao nhất.

“Đông Phương Bất Bại, ta đã quá coi thường ngươi...” Nhậm Ngã Hành hừ lạnh một tiếng, nhìn lướt qua đám người sau lưng hẳn, bỗng nhiên cao giọng nói: “Đông Phương Bất Bại lòng lang dạ sói, ý đồ phản giáo. Nhậm Ngã Hành ta tự thấy mình đối đãi với các ngươi không tệ, vậy mà các ngươi lại theo giặc, không cảm thấy làm như vậy sẽ khiến ta thất vọng, khiến Thần giáo ta thất vọng sao? Bây giờ các ngươi đổi ý còn kịp, buông binh khí đầu hàng, ta sẽ coi như chuyện này chưa từng xảy ra.”

Hắn rơi vào thế hạ phong, nhưng không một chút hoảng hốt rối loạn, còn tìm cách lung lạc đám người của Đông Phương Bất Bại. Cho dù là kẻ địch của hẳn, cũng không thể không cảm thán một câu, Nhậm Ngã Hành thực sự xuất sắc.

Đông Phương Bất Bại cười dài một tiếng, nói: “Nhậm giáo chủ, ngài gặp nguy không loạn, thực không hổ là trang tuấn kiệt. Nhưng, thân là người đứng đầu Thần giáo, ngài không những không ra tay bảo vệ đệ tử dưới trướng mà còn giết hại họ, chỉ vì trầm mê vào võ công. Phản giáo không phải là ngài thì là ai?”

Hắn vừa nói ra lời này, nhất thời Nhậm Ngã Hành giận tím mặt: “Ăn nói lung tung, ta là người đứng đầu trong giáo, làm sao lại có thể giết đệ tử?”

Đông Phương Bất Bại cười lạnh nói: “Ngươi luyện Hấp Tinh đại pháp, mỗi ngày đều phải bắt mấy đệ tử để luyện công. Hừ, ngươi cho là ta không biết sao?”

Hắn lại giơ tay lên làm dấu, lập tức liền có mấy người đứng phía sau không ngừng nêu tội trạng của Nhậm Ngã Hành. Bảo thủ, không trọng dụng nhân tài, giết hại đồng môn, không biết kính trên nhường dưới. Cuối cùng, hình tượng của vị giáo chủ Nhật Nguyệt Thần giáo trở nên xấu xí vô cùng, ngay cả cầm thú cũng không bằng.

Biết rõ là Đông Phương Bất Bại cố ý vu oan giá họa, nhưng xung quanh đều là người của hẳn. Nhậm Ngã Hành có muốn giải thích cũng không đâu lại được với từng ấy cái miệng, tức đến nổi sùi bọt mép. Cuối cùng, hẳn chỉ đành nói: “Thôi thôi, việc gì phải đấu võ mồm. Đông Phương Bất Bại, ngươi nếu muốn ngồi vào cái ghế giáo chủ này thì tội gì phải gây chiến, chẳng phải ta đã hứa tương lai sẽ truyền ngôi cho ngươi hay sao? Ngươi làm thế này thì cái ghế ngươi có người sẽ chẳng ngồi lâu được đâu. Nếu ngươi còn là nam nhi, vậy thì cùng ta một chơi một đi.”

Hắn mắt thấy xung quanh đều là người của Đông Phương Bất Bại, khiêu khích như vậy chẳng qua chỉ là muốn giầy dụa tìm đường sống trong cái chết. Nhậm Ngã Hành nghĩ rằng, cho dù hẳn có phải chết thì Đông Phương Bất Bại cũng phải mang tiếng xấu mà lên ngôi.

Không ngờ, Đông Phương Bất Bại lại nói: “Có gì không được.”

Hắn tiến lên từng bước: “Ta và Nhậm giáo chủ hôm nay cùng nhau vào trong điện này, nhưng sẽ chỉ có một người còn có thể sống đi ra.”

Nhậm Ngã Hành vốn nghĩ Đông Phương Bất Bại không chịu đấu, không ngờ hẳn lại đồng ý, vì vậy liền gạt đầu, đi theo người kia vào trong điện, đóng cửa lại. Nhậm Ngã Hành cho rằng, tuy rằng mình luyện công suất bị tấu hỏa nhập ma, gây tổn thương không nhẹ cho cơ thể, nhưng chính mình có Hấp Tinh đại pháp, nếu một chơi một với Đông Phương Bất Bại thì cũng nắm chắc năm phần thắng.

Nhậm Ngã Hành nghĩ gì, Đông Phương Bất Bại cũng đoán được. Thấy Nhậm Ngã Hành cầm kiếm đâm tới, hẳn cười lạnh một tiếng, bảo kiếm trong tay vung lên, lập tức chẻ nhỏ kiếm của Nhậm Ngã Hành ra thành từng sợi. Sau khi nắm được tinh túy trong võ công Quỷ Hoa Bảo Điển, hẳn liền biết cách di chuyển để tránh tiếp xúc với binh khí hoặc bàn tay của Nhậm Ngã Hành, khiến cho Hấp Tinh đại pháp của người kia hoàn toàn không có khả năng thi triển.

Qua lại hơn ba trăm chiêu, chân khí trong người Nhậm Ngã Hành liền đảo lộn, bởi vì hẳn quá nôn nóng. Nhưng mặc dù bị thương nặng, hẳn vẫn quyết định liều mạng đánh tới Đông Phương Bất Bại. Mà lúc này,

chuôi kiếm hình con rắn trong tay Đông Phương Bất Bại lại bị đẩy nhẹ một cái, bay trong không trung, thẳng tắp đâm vào ngực hắn.

Nhậm Ngã Hành né tránh không kịp, thét dài một tiếng ngã xuống đất, nản lòng nhắm mắt nói: “Ta đã thua, người giết ta đi.”

Đông Phương Bất Bại nhìn hắn, thản nhiên nói: “Được làm vua thua làm giặc, từ trước đến nay đều là như vậy. Nhậm giáo chủ, người cảm thấy là bởi vì người luyện công bị thương, cho nên dù bại dưới tay ta cũng không phục sao? Hay là người cảm thấy ta ỷ vào bảo kiếm sắc bén, cho nên không phục? Người phải biết rằng, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân nào, thua chính là thua, hưởng hồ, võ công của người có cao tới đâu, chẳng qua cũng chỉ là bắt chước lời người khác. Nhưng ta thì khác, Đông Phương Bất Bại ta đã tự sáng tạo ra võ công. Người có tin hay không, chỉ cần ba năm, ta sẽ hoàn toàn thắng người, mà mười năm sau, chỉ cần một cây kim thêu ta cũng có thể giết người trong vòng mười chiêu. Nếu người không tin, vậy mười năm nữa chúng ta hãy thử đi.”

“Còn nữa,” hắn lạnh lùng nói: “Nhậm giáo chủ, người có biết không, người hôm nay như thế này, hoàn toàn là vì một nữ tử?”

Hắn rút kiếm ra, không hề nhìn Nhậm Ngã Hành, tự mình đi tới cửa điện, ngẩng đầu ưỡn ngực, chậm rãi bước đi. Ngoài cửa, nghênh đón hắn, là tiếng đầu gối chạm vào đất, cùng với tiếng kêu to kính sợ: “Giáo chủ.” Hắn mỉm cười, từng bước từng bước đi lên cầu thang bằng ngọc thạch. Ánh mắt trời bao quanh hắn, trông Đông Phương Bất Bại như một thiên thần.

Dựa vào cái ghế cao nhất, hắn nhìn xuống, nhìn đám người dưới chân mình, trong lòng vui sướng vì nghiệp lớn đã thành. Nhưng không hiểu sao, sau phút vui sướng ấy, chỉ còn lại mờ mịt và trống rỗng.

Nay hắn đã có được mọi thứ, thì buồn thay, người quan trọng nhất lại không ở bên. Cha mẹ vất vả cả đời đã mất, mà người hắn tha thiết yêu thương thì không thể nhìn thấy. Quyền lực càng lúc càng lớn, võ công càng ngày càng cao, hắn khuyêh tấn phồn hoa, nhưng vẫn cảm thấy tịch mịch. Nhưng mà, có một người để mà nhớ, so với việc không có ai để nhớ cũng tốt hơn.

Nhìn ánh bình minh đỏ như máu đang lên phía chân trời, hắn lẩm bẩm nói: “Ta không biết vất vả, nhưng ta thực tịch mịch. An An, phải chờ bao lâu nữa thì nàng mới trở về?”

Thế lực của Nhật Nguyệt Thần giáo đã phủ khắp nam bắc, dấu chân của Đông Phương Bất Bại đã in trên tuyết trắng Giang Nam, cũng đạp lên tuyết trắng vùng Tây Bắc, đến với tiếng gió ào ào vùng quan ngoại, thậm chí ngay cả ở xứ Phù Tang (nước Nhật) người ta cũng biết đến cái tên này. Vậy mà, cô nương hắn mong chờ, thủy chung vẫn không thấy bóng dáng.

Mãi cho đến một ngày kia, hắn rốt cục đã chờ được tin của nàng.

Mười hai năm, nàng còn yêu thương hắn như trước không, vấn đề này hắn không muốn suy nghĩ. Hắn chỉ muốn ở dưới ánh trăng, vươn tay ra cho vị cô nương hắn chờ đợi cả đời, ôn nhu nói với nàng: “Theo ta không?”

Nàng cầm tay hắn, cũng cầm chặt lòng hắn.

Trong bóng đêm, dưới ánh trăng nhu hòa, nàng xinh đẹp không tả xiết, mở to đôi mắt nhìn hắn cười. Mười hai năm, nàng không một chút thay đổi. Hắn hít sâu một hơi, áp chế sự nôn nóng trong lòng, nghiêng người về phía trước, cầm tay nàng, kêu lên: “An An.”

54. Chương 54: Muôn Sông Nghìn Núi Cũng Qua

Ban đêm kỳ thực không quá lạnh, một chút gió cũng không có, chỉ là xung quanh hoàn toàn nhìn không rõ bóng người, chỉ nghe thấy tiếng bước chân mình đạp lên tuyết trắng. Lâm Bình Chi kéo áo choàng bằng lông ấm áp sát người hơn, trên tay cầm đèn lồng chậm rì rì đi ra ngoài sơn trang.

Cái áo choàng này là hắc mua lúc đến Tây Vực, làm bằng da hồ ly trắng tinh, một cái lông khác màu cũng không có, mà nút buộc lại được đính thêm hai khối minh châu sáng lấp lánh, lớn cỡ ngón tay cái. Hắc tìm nửa năm mới thấy, định đưa lên Hắc Mộc Nhai làm quà sinh nhật cho Tả An Chi. Ai ngờ ngày ấy, trong lúc vô tình hắc nhắc tới việc muốn đi quan ngoại, Tả An Chi liền lấy cái áo choàng này ra, dặn hắc quan ngoại rất lạnh, nhớ phải khoác áo cho đủ ấm. Hắc từ chối không được, đành phải cẩn thận bỏ vào trong bao quần áo. Giờ phút này lấy ra khoác lên người, chớp mũi dường như có thể ngửi thấy mùi thơm phảng phất, khiến hắc vui sướng đến mức lộ ra tươi cười. Rõ ràng Tả An Chi vừa nhận áo, mới chỉ mặc thử một lần, làm sao có thể có mùi thơm được. Huống hồ, với thân phận của nàng, không phải là người hắc có thể vọng tưởng.

Tuy rằng chung quanh không có người, nhưng hắc vẫn đỏ bừng mặt, ho khan một tiếng mới tiếp tục cẩn thận nhìn đường phía trước.

Đèn lồng trên tay hắc là do người trong Nhật Nguyệt Thần giáo làm ra, dùng trúc tía làm cốt, bên ngoài bọc lụa trắng, bên trên tỉ mỉ vẽ một con vật tròn vo đáng điệu ngây thơ khả ái, nghe nói là mèo, còn gọi là Doraemon. Hắc nhìn mà ngao ngán, mèo gì mà ngay cả lỗ tai cũng không có. Nhưng vì Tả An Chi kiên trì khẳng định đó là mèo, vậy thì là mèo đi.

Hơn nữa điều hắc không ngờ nhất chính là mặc dù nàng nói lung tung như vậy, nhưng giáo chủ Nhật Nguyệt Thần giáo uy phong凛凛 Đông Phương Bất Bại cũng tin, lại còn sai người làm thêm mấy cái đèn lồng như vậy để cùng nàng đi ngắm cảnh. Ngày ấy, Lâm Bình Chi lên Hắc Mộc Nhai, vốn định mang mấy quyển sách giải trí cho Tả An Chi, vì vậy vội vàng đi ra vườn hoa tìm nàng. Sau đó, hắc liền trợn mắt há hốc mồm nhìn Đông Phương giáo chủ cầm kim khâu mèo lên khăn tay, mà Tả An Chi thì cười tủm tỉm ngồi bên cạnh xem, thỉnh thoảng còn ép người kia uống một hai ngụm trà.

Lâm Bình Chi có chút xấu hổ, đứng ở ngoài cửa vườn hoa ngẩn người hồi lâu, sau đó định quay lưng đi về. Không ngờ Tả An Chi tinh mắt, vừa quay đầu liền nhìn thấy hắc, nàng dường như không có chuyện gì nhận khăn tay do Đông Phương Bất Bại khâu đặt sang một bên, sau đó thản nhiên ngoắc tay gọi hắc lại uống chút trà ăn chút điểm tâm, còn thuận tay tặng hắc một cái đèn lồng.

Nàng luôn luôn hào phóng, không giống với những nữ tử mà hắc đã từng quen biết.

Lâm Bình Chi trí nhớ không được tốt, có một số người, cũng có một số chuyện, chỉ cần có thể quên đều đã quên. Cho nên trong cuộc đời của hắc, khắc sâu dấu vết cũng chỉ có vài người.

Mẫu thân Vương phu nhân tất nhiên không cần phải nói, nàng là đại tiểu thư con nhà giàu, tính tình nóng nảy, chỉ cần không vui liền rút đao đánh người. Nhưng đối với con trai Lâm Bình Chi thì lại vô cùng dịu dàng, dường như chỉ hận không thể đem cả tim mình đưa cho con.

Năm ấy Lâm Bình Chi mười chín tuổi, vẫn là đại thiếu gia của Phúc Uy tiêu cục, mỗi ngày không có việc gì làm, thì trên vai lại mang theo chim ưng, bên hông đeo bảo kiếm, cưỡi ngựa trắng, đắc ý dẫn theo vài con chó săn đi rêu rao khắp nơi. Lâm Bình Chi lúc ấy cảm thấy tương lai của hắc vô cùng rộng mở, chỉ còn chờ bản thân đến thì triển tài năng.

Tuy rằng tương lai của hắc đã được sắp đặt sẽ trở thành tổng tiêu đầu của Phúc Uy tiêu cục, tiền đồ sáng láng, có vô số người nịnh nọt kính ngưỡng, nhưng chẳng phải đi giữa đường thấy chuyện bất bình không tha, để mọi người trầm trồ khen ngợi bản thân là người tốt thì rất thú vị sao? Không những có thể tôi luyện võ công, lại còn nhìn thấy người bị hại quỳ lạy cảm tạ, quả nhiên cảm thấy không tồi.

Hơn phân nửa đám thiếu niên đều là những kẻ không biết trời cao đất dày, mà Lâm Bình Chi lại chính là loại nổi bật trong số đó. Người ta chỉ cần nói vài lời hay, kêu vài tiếng thiếu hiệp, thì hắc lại càng mẫn cán trong việc đi loanh quanh chỗ mồm vào chuyện người khác. Lâm Bình Chi gia thế tốt, tướng mạo lại đẹp, người ở Phúc Châu thấy hắc đều phải nể mặt, cho nên lúc bấy giờ hắc như cá gặp nước. Cứ như thế, thiếu niên tiêu tiền chưa từng phải nghĩ này, không bao giờ có thể ngờ rằng sẽ có một ngày hắc mất đi mọi thứ. Quả thực sự ngây thơ này khiến người ta vừa buồn cười vừa tức giận.

Bất quá, ai lại không có thời điểm lông bông? Nếu may mắn, sau khi vượt qua thời gian đó sẽ lại là một mảnh trời quang mây tạnh. Đáng tiếc, Lâm Bình Chi lại gặp xui, sự lông bông của hắc đến không đúng thời gian, cũng dành cho không đúng đối tượng.

Chính sự ngây thơ của hắn đã phải trả giá bằng bài học đắt nhất, đó chính là tính mạng của cả nhà.

Thấy có người bắt nạt một cô gái bán rượu, Lâm Bình Chi không thể ngờ chỉ vì xúc động nhất thời của bản thân mà liên lụy đến gia đình. Trong lòng hắn đau như bị dao khoét, vừa hận Dư Thương Hải ác độc, vừa hận chính mình gây chuyện thị phi. Cảm giác kia thật sự rất đau khổ, đau đến nỗi muốn móc tim ra.

Nhưng mà người ta lại không chịu để hắn phân trần, lập tức dẫn người bao vây Phúc Uy tiêu cục, một người xông ra thì giết một người, một đôi xông ra thì giết cả đôi.

Thời điểm chạy về Phúc Uy tiêu cục, Lâm Bình Chi không thể ngờ chỉ vì xúc động nhất thời của bản thân mà liên lụy đến gia đình. Trong lòng hắn đau như bị dao khoét, vừa hận Dư Thương Hải ác độc, vừa hận chính mình gây chuyện thị phi. Cảm giác kia thật sự rất đau khổ, đau đến nỗi muốn móc tim ra.

Một lần sai lầm chính là không còn cơ hội sửa chữa, cho nên hắn tất nhiên sẽ không dám lặp lại sai lầm lần nữa. Vì thế, hắn thà làm kẻ ăn mày, thà rằng đói bụng cũng không dám làm quàng.

Cho dù sau này biết được phái Thanh Thành đã sớm có âm mưu đoạt Tịch Tà kiếm phổ gia truyền của nhà hắn, nhưng biết được thì sao chứ, loại cảm giác vô cùng hối hận này đã xâm nhập vào xương vào tủy của hắn mất rồi. Nhạc Linh San mỗi ngày ở trước mặt hắn, giống như không ngừng nhắc nhở hắn đã từng có một thời ngu xuẩn như thế. Hắn nhìn không được mà nghĩ, nếu như chính mình trước đây không lãng phí nhiều thời gian như vậy, mà dành để chăm chỉ luyện võ, theo cha học cách xử lý công việc, thì đến khi họa rơi xuống hắn có thể chống đỡ được phần nào chăng? Cha mẹ có thể sẽ vì thế mà không chết chẳng?

Đáng tiếc trên đời này vốn dĩ không có chữ “nếu”, cho nên hắn chỉ có thể đặt niềm tin vào võ nghệ phái Hoa Sơn, hy vọng tương lai sẽ báo thù cho cha mẹ, để bọn họ ở trên trời có linh thiêng cũng cảm thấy được an ủi.

Ai ngờ, Nhạc Bất Quần cũng không khác gì Dư Thương Hải. Khoảnh khắc hắn biết được sự thật ấy, hắn cảm thấy như đất dưới chân mình sụp xuống, đẩy hắn vào trong bóng tối vĩnh cửu. Hắn thậm chí còn không muốn nhìn mặt Nhạc Linh San.

Biết rõ nàng vô tội, nhưng bất hạnh thay, cả đời này hắn sẽ chẳng thể yêu thương nàng được. Nàng vô tội, nhưng Lâm Bình Chi hắn không vô tội sao? Trên đời này căn bản không có cái gì gọi là công bằng. Nàng cho dù yêu hắn, nhưng chỉ cần nghĩ đến nàng là con gái của Nhạc Bất Quần, hắn lại không thể cảm kích tình cảm ấy. Nàng càng nhiệt tình thì trong mắt hắn lại càng là sự châm chọc. Huống hồ trên lưng mang nợ máu của gia đình, làm sao có thể để tâm đến chuyện nữ nhi thường tình đây. Có ai hàng đêm gập ác mộng mà còn có tâm tư để nói chuyện yêu đương đây?

Xoay người đi vào sơn động, vỗ vỗ bụi đất trên một tảng đá, Lâm Bình Chi ngồi xuống, nhìn pho tượng Phật phía trước, lặng lẽ chờ đợi.

Ở trên đỉnh núi tuyết cao thế này, không biết là vào năm nào tháng nào, trên vách đá lại khắc một pho tượng Phật. Nơi này vốn không có ai tới, cho nên không giống như những chùa chiền cổ kính khác hương khói nghi ngút, nơi này vô cùng đơn sơ, tượng Phật chấp tay mỉm cười, khoan dung ôn nhu nhìn chăm chú vào hắn.

Nhờ ánh đèn lồng sáng mong manh, Lâm Bình Chi nhìn chăm chú vào bức tượng. Trời đông giá rét, hắn không hề để ý, khóe miệng chỉ lộ ra một nụ cười thần nhiên. Hắn đã sớm hiểu được, không phải mọi chuyện đều cần báo đáp. Đôi khi chỉ cần có một người, để mỗi khi người nhớ tới nàng mà cười cũng là tốt lắm rồi.

Ngày ấy, hắn rút cục hạ quyết tâm tự cung để luyện Tịch Tà kiếm phổ. Tâm ma đã nảy sinh, cho nên chỉ có thể đi duy nhất con đường này.

Ai ngờ chuyện đời khó đoán, vào lúc hắn quyết tâm ngắt trời lại bị Tả An Chi ngang nhiên chặn lại. Nàng từ trên trời giáng xuống, chẳng những làm Tịch Tà kiếm phổ viết trên áo cà sa rơi xuống vực, mà còn làm gãy chân của hắn.

Hắn lúc đó cũng chỉ còn mỗi tính mạng là đáng giá, còn có gì để mất nữa đây? Vì thế, Lâm Bình Chi rút cục chấp nhận đánh cuộc một lần, mặt dày mày dạn bám theo nàng.

Hiện tại nhớ tới, quả thực đó là chuỗi ngày thanh thản nhất sau khi cha mẹ mất của hắn.

Chân hấn bị thương, không thể nhúc nhích, đành phải nhờ nàng chăm sóc. Chính là không ngờ nàng thoát nhìn nhu nhược yếu đuối, vậy mà thực sự rất mạnh mẽ, sức lực lớn không nói, võ công cũng rất cao, hơn nữa còn thủ đoạn tâm kế mưu mô vô cùng. Tóm lại, người con gái này hoàn toàn không giống như những nữ tử bình thường vẫn mềm mại ngọt ngào. Bất quá...Cho dù là như vậy, nàng vẫn có nét đáng yêu riêng.

Đi theo Tả An Chi xuống núi xong mới phát hiện, cả hai người họ đều không một xu dính túi.

Vì thế sau khi đại phu nói xương cho hấn xong, không nhìn vẻ mặt xấu hổ đỏ bừng của Lâm Bình Chi, Tả An Chi liền thi triển thần công không hề nhẽo của mình, nói tới mức đại phu không chịu đựng nổi, suýt nữa đã bật khóc quỳ xuống cầu xin nàng đi đi. Nhưng Tả cô nương da mặt dày vô địch, cuối cùng viết một tờ giấy vay nợ để lại, chẳng những không tốn một xu chữa bệnh mà còn được tặng thêm mấy bao thuốc.

Giả danh là sơn tặc, ở ven đường cướp đồ ăn của nhà nông vài ngày xong, da mặt Lâm Bình Chi cũng dày hơn, nhưng so với Tả An Chi vẫn không đáng là gì.

Nàng chạy hai dặm đánh chết một con lợn rừng, sau đó vô cùng hưng phấn chuẩn bị kéo nó tới trong thành bán thịt, bỗng nhiên sơn tặc xuất hiện. Tả An Chi nhìn thấy, hai mắt nàng phát sáng như sao, bởi vì không có tiền ở khách điểm, cho nên mỗi ngày nàng đều phải vác theo Lâm Bình Chi ngủ bờ ngủ bụi. Lúc này, nàng buông Lâm Bình Chi và con lợn rừng xuống, không chút để ý quần lại tóc, rồi chậm rãi mở miệng: “Dem tiền giao ra đây...”

Đám sơn tặc bị nàng giành lời thoại, vô cùng phẫn nộ, sau đó bị cướp sạch, lại càng phẫn nộ hơn. Nhưng bọn họ đánh không lại nàng, da mặt cũng không dày như nàng, cho nên chỉ đành tự nhận hôm nay bản thân gặp xui.

Nhưng Tả An Chi không hề lợi hại đến mức mình đồng da sắt ba đầu sáu tay, nàng cũng có lúc thương tâm, có lúc sợ hãi.

Nhưng cho dù nàng có thương tâm, có sợ hãi, thì nàng vẫn luôn cố gắng sống tốt, không bao giờ bạc đãi chính mình.

Hấn không hiểu, tại sao người như nàng lại có thể cố chấp như vậy, không tiếc vượt trăm sông ngàn núi, toàn tâm toàn ý muốn đến bên người kia, chưa từng lúc nào buông tha ý định.

Sau đó mới biết, nàng là muội muội của chương môn Tung Sơn Tả Lãnh Thiền, là nữ trưởng lão duy nhất của Nhật Nguyệt Thần giáo, là người yêu thương nhất của giáo chủ Ma giáo Đông Phương Bất Bại. Nàng từng bị đuổi giết, bị bao vây, bị Ngũ Nhạc kiếm phái ép phải nhảy xuống vực, rồi đi mười hai năm mới có thể trở về...Trải qua nhiều khổ cực như vậy, nhưng trên mặt nàng chưa từng lộ ra vẻ bi ai, chưa từng tuyệt vọng, chưa từng thống khổ.

Thấy ham muốn sống sót của nàng như vậy, Lâm Bình Chi giống như ở trong bóng đêm nhìn thấy ánh sáng le lói, khẩn cấp muốn chạy tới, gần hơn một chút, tựa như chỉ có thể làm như vậy, đẩy lòng mới vơi bớt lạnh lẽo.

Tả An Chi am hiểu cò kè mặc cả khi mua bán, vòng vo khi cướp bóc của sơn tặc,...Nhưng kỹ thuật nàng giỏi nhất, kỳ thực chính là cáo mượn oai hùm hù dọa người khác, rõ ràng đánh người nhưng lại khiến họ phải mang ơn...Điểm ấy mãi sau này Lâm Bình Chi mới hiểu được.

Bọn họ ở trong quán rượu nghỉ trọ, thấy tên Điền Bá Quang say khướt lại gần, hấn liền bị đẩy ra góc tường, xa xa nhìn trận chiến.

Hấn thấy hai người kia ngồi trên bàn, mặt mày vô cùng bình tĩnh, một bên nâng chén trà cụng ly, một bên cúi đầu tán gẫu vui vẻ. Trò chuyện một lát, hai người bắt đầu dùng mắt trừng nhau, sau đó bắt đầu chuyển sang dùng dao nói chuyện. Mà vào lúc hấn lo lắng nhất, đã thấy Tả An Chi âm hiểm cười, nói nói mấy câu, lập tức khiến Điền Bá Quang buông dao, đặt mõng ngồi xuống ghế, sau đó buồn bã bỏ đi.

Hấn lúc ấy đối với Tả An Chi bội phục sát đất, sau đó rất lâu mới biết, có những chuyện mắt thấy chưa chắc đã là thật.

Thực tế là khi Tả An Chi nhìn thấy Điền Bá Quang, liền nói năng ngọt xớt: “Điền huynh nhân nghĩa, Vạn Lý Độc Hành, đao pháp và khinh công đều cao cường, ta ngưỡng mộ đã lâu...”

Điền Bá Quang là hái hoa tặc, quen đùa giỡn người như cơm bữa, nhưng đây là lần đầu tiên hắn bị người ta đùa giỡn ngược. Vì thế, hắn ngậy người một lát mới ngược mắt nhìn Tả An Chi, nói: “Tại hạ thấy cô nương cũng không tồi, nếu chúng ta đã tâm đầu ý hợp như vậy, liền cùng nhau đi đi. Ta thấy tên tiểu bạch kiếm đi cùng cô cũng không phải là thứ gì tốt.”

Tả An Chi nhướn mày kinh ngạc nhìn hắn: “Thật sao? Vậy sư phụ của Điền huynh phải làm sao bây giờ? Huynh cũng không cần nàng nữa sao?”

Điền Bá Quang nháy mắt tỉnh rượu, trên mặt lúc hồng lúc xanh, sắc mặt khó coi đến dọa người. Tay hắn run lên một lúc, sau đó rút đao ra, tím mặt nói: “Cô nương có ý gì?”

Tả An Chi chẳng qua chỉ là nói lung tung, muốn lấy Nghi Lâm để kiềm chế Điền Bá Quang, không ngờ tựa hồ lại động đến một bí mật gì đó. Nhưng ngoài mặt, nàng vẫn tỏ ra bình thường, tiếp tục cười: “Chẳng lẽ ta chưa nói cho huynh sao? Ta là đệ tử tục gia phái Hằng Sơn, có quan hệ rất tốt với Nghi Lâm sư muội, nàng cái gì cũng nghe theo ta. Nghi Lâm sư muội là người đơn thuần, cái gì cũng không biết, nhưng người bên ngoài không phải kẻ ngốc. Huynh thanh danh bại hoại, có thể không để ý tới luân thường đạo lý, nhưng chẳng lẽ muốn liên lụy nàng cũng bị người đời thóa mạ sao?”

Chính những lời này của nàng đã làm Điền Bá Quang suy sụp bỏ đi, sau này lại suy sụp làm hòa thượng, cuối cùng càng suy sụp mà chết.

Lun thường đạo lý...Lâm Bình Chi giật mình, tỉnh táo lại. Hắn cười khổ một cái, đúng vậy, cho dù chính mình không cần, chẳng lẽ lại liên lụy nàng mang tiếng xấu? Huống hồ, chuyện này căn bản từ đầu đến cuối đều là hắn đơn phương tình nguyện.

Năm hai mươi tám tuổi, hắn lên Hắc Mộc Nhai dự sinh nhật Tả An Chi. Nhìn thấy hắn để râu, Tả An Chi cười to, thẳng thắn nói hắn thoát nhìn còn già hơn cả Đông Phương Bất Bại. Nàng không biết là, hắn chỉ mong như vậy, nếu hắn thực sự già hơn Đông Phương Bất Bại thì tốt rồi, nói không chừng so với người kia sẽ sớm gặp được nàng. Nhưng thế gian vốn không có chữ nếu, hắn vẫn chỉ có thể là người đi cùng nàng, vượt trăm sông ngàn núi, tỉ mỉ gấp cho nàng món ăn nàng thích. Sẽ chỉ là người vào dịp sinh nhật nàng, dâng lên món quà đặc sắc nhất trong muôn vàn đồ quà. Chỉ cần nàng dùng món đó, hắn liền âm thầm vui mừng vài ngày. Lần này để râu cũng là như thế, chỉ là bởi vì muốn nhìn thấy nụ cười của Tả An Chi.

Tả An Chi thật ra cũng không có thói quen đón sinh nhật, nhưng mà nàng là giáo chủ phu nhân của Nhật Nguyệt Thần giáo, cho nên mặc kệ nàng có muốn hay không, hàng năm vẫn có hàng đồng quà cuộn cuộn không ngừng từ các nơi đưa tới. Nàng tuy rằng cười cười nhận lấy, nhưng một chút cũng không để ý tới. Hắn biết như vậy bởi vì một năm kia, hắn rất khó khăn mới có được một hộp hạt tiêu dâng lên, nàng trùng hợp mở ra, cao hứng vô cùng, liên tục hỏi người hầu là ai đưa tới, còn dặn nhớ phải cảm tạ người ta.

Hắn yên lặng không nói gì.

Sau đó nàng tra ra là quà của hắn, liền vở vai hắn, cảm động đến mức hốc mắt đỏ bừng, nói hắn thật sự là rất hiểu nàng.

Hiểu? Đông Phương Bất Bại khoanh tay đứng sau lưng Tả An Chi, trong nụ cười mang theo ba phần hòa ái dễ gần mà bảy phần đặng đặng sát khí: “Thật khó cho người mới hiểu được ý của An An, ngay cả quà ta tặng, nàng cũng chưa bao giờ cao hứng như vậy. Chỉ là ta không quen vô duyên vô cớ lại lấy không của ai cái gì. Thế này đi, người muốn cái gì? Cứ việc nói ra, chỉ cần ta làm được, ta sẽ đáp ứng, coi như thay nàng cảm tạ người.”

Tả An Chi không biết nên khóc hay nên cười, hung hăng quay lại cầu Đông Phương Bất Bại một cái, “Nói chuyện tử tế chút đi.” Sau đó lại quay về phía hắn, hỏi: “Đúng vậy, huynh muốn cái gì?”

Nàng sau khi sinh ra Đông Phương Hồng, thân thể liền không được tốt, cho nên Đông Phương Bất Bại không dám làm nàng tức giận, chỉ đành ngoài cười nhưng trong lòng không cười, nói: “Xin hỏi Lâm thiếu hiệp muốn cái gì ạ?”

Lâm Bình Chi đau khổ cười, cái này gọi là quan tâm quá hóa loạn sao, Đông Phương giáo chủ cư nhiên không rõ, cho dù Lâm Bình Chi có nói gì cũng không bằng một câu của hắn, cho dù Lâm Bình Chi có làm gì, thì trong lòng Tả An Chi cũng chỉ có một mình bóng người kia. Có lẽ hắn hiểu được, chỉ là bởi vì nàng

quá quan trọng, cho nên không thể không giả như không hiểu. Thôi, hấn không nên để nàng vì hấn mà tức giận với người nàng yêu.

Vì thế, Lâm Bình Chi liền quỳ xuống, thấp giọng nói: “Ta quả thực có việc muốn nhờ, ta muốn xin Đông Phương giáo chủ thu nhận ta làm đồ đệ.”

Đông Bách Hùng ở bên cạnh cười ha ha: “Tiểu tử này sao bây giờ mới báỉ sư, chỉ là người đã rút khỏi giang hồ, một lòng tập trung buôn bán kinh doanh, sao lại muốn báỉ sư? À, ta hiểu rồi, người muốn học võ công cho tốt để sau này dạy con phải không?”

Tả An Chi hé miệng tươi cười, đẩy Đông Phương Bất Bại một cái, nói: “Chàng mau thu hấn làm đồ đệ đi.” Sau đó, nàng lại quay đầu nói với Lâm Bình Chi: “Yên tâm yên tâm, có sư nương ta ở đây, hấn không dám bắt nạt huynh đâu, ta cam đoan sau này con của huynh ta cũng bắt hấn dạy được.”

Hấn gật đầu cảm tạ, dập đầu ba cái, từ nay về sau liền có thêm một vị sư phụ thiên hạ vô địch, cũng thêm một vị sư nương. Không ít người chúc mừng hấn, hấn cũng cười cười đáp lại. Chỉ có Tả An Chi lo lắng cho hấn, không ngừng hỏi đồ đệ à, ngay cả Nhạc Linh San cũng lập gia đình rồi, sao huynh còn chưa thành thân. Nếu huynh vẫn còn thích nàng thì cứ nói với ta, chỉ cần nàng cũng thích huynh thì chúng ta liền đi cướp nàng về. Hấn nghe xong vẫn cười mà không nói, chỉ là ngày hôm sau lúc xuống núi, không biết tại sao lại phân tâm, trượt chân ngã một cái, may mà còn có một gốc cây tùng cản lại, nếu không sợ đã rơi xuống vực. Cuối cùng đành phiền Đông Phương giáo chủ tự mình buộc dây thừng ở thắt lưng, đi xuống kéo hấn lên. Trên người hấn vết thương chi chít, máu chảy đầm đìa, vậy mà Lâm Bình Chi vẫn cười, tựa như tươi cười này sinh ra trên mặt hấn, có cố cũng không hết cười được.

Vết thương lần đó, khiến hấn phải ở trên giường nằm nửa năm mới khỏi hấn. Sau khi khỏi rồi, hấn liền quyết định cưới một cô nương Giang Nam ôn nhu dịu dàng, diện mạo nàng thanh tú, cũng không hay mở miệng nói chuyện. Nhưng có một lần, khi một cô nương đánh đá đến phá phách trong cửa hàng của hấn, nàng giống như gà mái bảo vệ con xông ra, đem hấn chắn sau người, hung tợn trừng mắt nhìn nàng kia.

Mà đến lúc hấn hỏi nàng tại sao làm vậy, nàng lại ngượng ngùng cười: “Nam nhân và nữ nhân cãi nhau sẽ bị người ngoài chê cười, mà ta không muốn huynh bị người chê cười.”

Hấn lúc ấy liền ngây người, bỗng nhiên nhớ tới, trước đây cũng từng có một nữ tử giống như vậy, nàng cũng tận tâm tận lực bảo vệ một người khác. Nhìn ánh mắt quan tâm của thê tử, hấn không nói gì vươn tay ra, ôm chầm lấy nàng, sau đó cảm giác được nàng cũng ôm chặt lấy hấn.

Hai người tính tình đều tốt, ở chung coi như cầm sắt hài hòa. Hấn nghĩ, có lẽ cả đời này sẽ như vậy, đáng tiếc ngày lành không quá hai năm, nàng vì sinh khó mà qua đời. Ngay cả Bình Nhất Chỉ do Tả An Chi dẫn tới cũng cứu không được. Lâm Bình Chi sợ con chịu khổ, cũng không cưới vợ mới, lại đặt tên con là Lâm Bình An, chính là mong đứa nhỏ của hấn cả đời sẽ bình an.

Tả An Chi nhìn thấy đứa nhỏ không có mẫu thân chăm sóc, thở dài không thôi, lại nghĩ tới Lâm Bình Chi thường vì công việc bận rộn mà hay phải ra ngoài, liền thử hỏi: “Ta đưa hấn lên Hắc Mộc Nhai chăm sóc cùng với Đông Phương Hồng, huynh thấy có được không?”

Hấn còn có thể nói gì nữa, đành phải gật đầu, trong lòng lại nghĩ, chỉ ngại từ nay về sau sẽ nhìn thấy nàng càng nhiều hơn.

Đông Phương Bất Bại dù sao cũng là Đông Phương Bất Bại, hấn thấy Lâm Bình Chi chấp nhận báỉ hấn làm sư phụ, liền hiểu được Lâm Bình Chi cũng không có ý tứ muốn tiến thêm một bước mà chỉ cầu có thể được ở bên, im lặng mà nhìn thôi.

Như vậy cũng tốt lắm rồi, Lâm Bình Chi đôi khi nghĩ như vậy. Kỳ thực hấn mới là người đầu tiên thấy Tả An Chi mặc đồ cưới. Khi đó hai người đang đi thuyền, nghe đồn Nhậm Ngã Hành có quan hệ rất tốt với bang chủ Thiên Hà bang Hoàng Bá Lưu, cho nên hốt hoảng nhảy xuống sông trốn. Lúc lên bờ, nàng bị đá ngầm cắm vào chân. Hấn đành công nàng đến một hộ gia đình làm nông mượn quần áo, không ngờ lại gặp được người quen cũ ở buổi rửa tay gác kiếm của Lưu Chính Phong. Khúc Phi Yên cô nương đã lập gia đình, mà nàng cũng không có quần áo khác, chỉ còn duy nhất một bộ đồ cưới. Tả An Chi rơi vào đường cùng cũng chỉ có thể thay bộ này, sau đó tiếp tục nằm úp sấp trên lưng hấn chạy trốn chết.

Đó có lẽ là lúc bọn họ gần nhau nhất. Cùng nàng gần gũi như vậy, hắn đã thỏa mãn rồi.

Lâm Bình Chi ngồi xổm xuống trước tượng Phật, nhìn lên bàn tay của bức tượng, đào ra mấy đóa hoa nhỏ màu trắng. Đây chính là Bà La hoa trong truyền thuyết, ba ngàn năm mới nở hoa một lần, có thể trị bách bệnh. Nhưng hoa này khó nở như vậy, lại cũng chỉ nở rộ trong nháy mắt. Cũng giống như con người trong cuộc đời này, rất lâu rất dài mà vui sướng có được cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Những gì hắn muốn ban đầu, hắn đã đạt được.

Hắn nhẹ nhàng ngắt hoa xuống, bỏ vào trong hộp hàn ngọc chứa băng, quay đầu trở về sơn trang.

Tiểu kịch trường: Thông báo tìm bạn trăm năm của Lâm Bình Chi

Kỳ thực các người đều hiểu lầm ta.

Không cần phải nói ta cũng biết, cái tên tác giả A Dẫn ngu ngốc kia nhất định sẽ đi theo con đường cầu huyết, khẳng định xây dựng ta thành tình thánh.

Nhưng sự thật không phải như vậy.

Chứng cứ chính là, nàng để Diên Bá Quang nói ta là tiểu bạch kiểm. Người xem, mặt ta đầy râu thể này, chẳng phải là còn uy phong hơn giáo chủ Ma giáo Đông Phương Bất Bại gấp tám lần sao? Làm sao lại giống tiểu bạch kiểm.

Các người nói đi, lời của A Dẫn nói có thể tin sao?

À, đúng rồi, chút nữa đã quên, An...Tả cô nương từng nói gặp người lạ phải tự giới thiệu trước. Tại hạ Lâm Bình Chi, là người Phúc Châu, năm nay vừa qua tuổi hai tám, tứ chi đầy đủ ngũ quan tốt đẹp, võ công tuy rằng so với giáo chủ Ma giáo Đông Phương Bất Bại thì kém hơn một chút, được rồi, kỳ thật kém hơn không phải một chút. Nhưng ưu điểm lớn nhất của ta chính là tâm địa thiện lương, nhà có ruộng tốt, diện mạo sáu phần anh tuấn ba phần uy vũ, đặc biệt còn có một phần ôn nhu.

Khụ, cái người nói ta phải đăng tin tìm bạn trăm năm kia, có dám bước ra đây không?

Cả đời này của ta, gặp được hai nữ tử, hai người họ đã thay đổi hoàn toàn cuộc đời của ta, khiến nó trở nên pháp phòng trắc trở. Ta cũng không phải ăn no rủng mủ, chẳng lẽ còn muốn tìm thêm người tiếp tục làm khổ chính mình?

Cái gì? Ta là ăn không được nho thì nói nho còn xanh?

Được rồi, cho dù người nói đúng, ta tịch mịch lạnh lẽo, rất muốn tìm người để ôm một cái, nhưng người không biết làm người không thể lúc nào cũng thành thật sao?

Hai nữ tử kia, một người là yêu ta, ta bỏ rơi nàng, một người là ta yêu, nàng bỏ rơi ta.

Thật buồn cười có phải hay không?

Cuộc đời chính là một câu chuyện cười, người ta không ngừng đuổi theo thứ mình đã vĩnh viễn mất đi hoặc là thứ mình không chiếm được. Rất ít người nguyện ý quý trọng thứ chính mình đang có.

Như vậy, có người nào nguyện ý quý trọng trái tim đã bị tổn thương của ta không?

Không thể xinh đẹp. Tả cô nương từng nói, con gái càng xinh đẹp thì càng độc ác.

Không thể rất hung hãn. Tả cô nương nói, con gái hung hãn sẽ không đáng yêu.

Không thể quá yếu, Tả cô nương nói...

Người nói đi, gả cho ta, người nguyện ý sao?

Ta nguyện ý.

55. Chương 55: Phương Đông Hồng, Mặt Trời Lên

Sáng sớm trên Hắc Mộc Nhai vẫn như mọi ngày, mọi người ai có việc gì thì đi làm việc nấy, những tên thị vệ thì đứng canh gác dọc theo đường lên núi, trong tay cầm vũ khí sắc lạnh. Mà vài tên thuộc hạ thì lại ngồi trên điện bẩm báo chuyện trong giáo cho Đông Phương Bất Bại. Đông Phương giáo chủ nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng lại gật đầu.

Một gã hương chủ trong Thanh Long đường đang nói tới chuyện giao thương buôn bán với Tây Vực, bỗng nhiên liền nghe phía sau Đông Phương Bất Bại vang lên tiếng gào khóc thảm thiết. Thanh âm này vô cùng to, hơn nữa còn kèm cả cầu xin vật nài. Quan trọng nhất là, âm thanh đó vô cùng quen thuộc, rõ ràng là tiếng đứa con trai cưng của giáo chủ Nhật Nguyệt Thần giáo Đông Phương Bất Bại với trưởng lão Thanh Long đường Tả An Chi, Đông Phương Hồng. Chẳng lẽ có người dám phạm thượng Hắc Mộc Nhai, động đến đứa nhỏ này sao? Việc này không phải là nhỏ nha. Tên hương chủ kia cả kinh, bủn rủn tay chân, ngẩng đầu nhìn Đông Phương Bất Bại, cân nhắc không biết có nên nói tiếp hay không.

Đông Phương Bất Bại vẻ mặt vẫn thay đổi, chỉ trầm giọng nói: “Người tiếp tục đi.”

Hắn còn chưa dứt lời, thì một tiếng hét thảm lại vang lên, khiến cho Đồng Bách Hùng đang đứng bên cạnh hắn không nhịn được mà nói: “Đông Phương huynh đệ, đệ đi xem đi, Hồng nhi không biết có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

Đông Phương Bất Bại còn chưa kịp đáp, đã nghe thấy trong phòng sau lưng mình truyền đến tiếng đồ đạc rơi xuống đất, cùng với tiếng tiểu hài tử non nớt kêu khóc. Đồng Bách Hùng lúc này mới nghe rõ, trong tiếng khóc của đứa nhỏ không ngừng gọi “nương”, xem ra là Tả An Chi đang dạy dỗ nó. Chỉ là bây giờ lão Đồng hần đã đến tuổi tám mươi, tâm địa so với trước kia thì mềm mại hơn nhiều, huống hồ, Đông Phương Hồng là dưới con mắt của hắn mà lớn lên. Đứa nhỏ này từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, thật sự khiến người gặp người thích. Đồng Bách Hùng không đành lòng, vội mở miệng khuyên nhủ: “Tiểu hài tử tuổi còn nhỏ, làm sai chút chuyện cũng không sao, đừng đánh hần quá nặng. Đệ mau đi xem đi.”

Đông Phương Bất Bại ôm trán, nhíu mày nói: “Đồng đại ca, huynh lại không biết...”

Hắn nói một nửa liền dừng lại, sau đó đứng lên nói: “Cũng được, Đồng đại ca nếu lo lắng, chúng ta cùng đi xem.”

Hai người cùng đi ra khỏi phòng, xuyên qua một cái hành lang, vừa mới đến cửa hoa viên, đã thấy một bóng người bé nhỏ tự bóp cổ gào khản giọng, chạy xung quanh vườn hoa, người đứng là Đông Phương Hồng. Hắn tướng mạo giống Tả An Chi sáu bảy phần, nhưng dáng người và tư chất luyện võ trời phú lại giống hệt Đông Phương Bất Bại, cho nên được cha mẹ vô cùng sủng ái, tựa như hòn ngọc quý trên tay hai người. Cũng may tuy rằng hắn có chút bướng bỉnh, nhưng cũng không kiêu căng, gặp người thì cười ha ha không ngừng, khiến cho Đồng Bách Hùng thích đến nỗi chỉ hận không thể ngay cả tim mình cũng móc ra cho hắn chơi.

Hắn lúc này miệng mặc dù phát ra tiếng khóc nức nở, nhưng trên mặt lại tươi cười vui vẻ, vô cùng thanh tú đáng yêu. Hắn tuổi còn nhỏ, nhưng khinh công đã rất tốt, bay lên rơi xuống ngay cả một gốc cây hoa cũng không phá hỏng, thậm chí còn quay đầu lại kêu một tiếng: “Nương a, để ý, đừng ở bên kia, mau lại đây tưới nước cho hoa nào.”

Lúc quay lại nói chuyện, hắn bị phân tâm, cho nên động tác hơi chậm một chút, bị cái lưới đánh cá từ trên trời giáng xuống, túm chặt lại.

Tả An Chi cũng không để ý tới hắn cầu xin tha thứ, lập tức bay nhanh lại túm chặt lấy miệng lưới, sau đó buộc chặt vào.

Sau một trận gà bay chó sủa, Đông Phương Hồng đang đắc ý bỗng nhiên bị nhốt lại, suy sụp mặt mày, hấp hối định vươn tay ra. Bị mẹ hất đi còn chưa từ bỏ ý định, tội nghiệp ngẩng đầu lên, phụng phịu nhìn Tả An Chi, rướm rướm nước mắt: “Nương a, ta thề với Mao chủ tịch, con gà mái hoa người nuôi thật sự không phải do con giết.”

“Gà mái? Con mới nuôi gà mái...” Tả An Chi ần thái dương một cái, nghĩ tới cả nhà hắn cũng bao gồm chính mình, cho nên vội vàng nuốt lại câu “cả nhà con mới nuôi gà mái.”

Đông Phương Hồng lại nhận thấy nàng định nói gì, cười hì hì nhìn nàng: “Nương a, người định nói cả nhà ta đều nuôi gà mái sao?”

Cái tên tiểu quỷ này, người ta nói gì hắn cũng cười. Hừ, Tả An Chi tức lên, kéo cái lưới đánh cá lại gần, thò tay xoắn tai con trai một cái, trừng mắt nói: “Nói, con giết nó làm gì?”

Đông Phương Hồng khó có được một lần đỏ mặt, cúi đầu nắm góc áo, mãi hồi lâu mới lắp bắp nói: “Bởi vì con muốn làm đầu bếp...”

Hắn ngẩng đầu nhìn Tả An Chi, cặp mắt kế thừa trọn vẹn của Đông Phương Bất Bại hơi nhướn lên, lóe ra ánh sáng mơ màng: “Giấc mộng suốt đời của con, chính là làm một gã đầu bếp tốt nhất.”

Ánh mắt kia, bộ dạng kia quả thực là giống Đông Phương Bất Bại y như đúc. Nhưng rõ ràng Đông Phương Bất Bại chỉ cần tùy tiện liếc mắt một cái, trong mắt ẩn chứa uy thế lập tức khiến người ta sợ hãi không dám làm càn. Mà ánh mắt này của Hồng nhi, tại sao lại thành như vậy a? Tưởng tượng ra Đông Phương Bất Bại lộ ánh mắt này, Tả An Chi vội vàng che mắt lại, thật sự không dám nghĩ tiếp nữa.

“Con sẽ không phải là nghĩ làm đầu bếp, chính là học giết...gà chứ?” Tả An Chi trong lòng không ngừng mặc niệm “phải giáo dục theo lối ôn hòa, phải giáo dục theo lối ôn hòa, phải giáo dục theo lối ôn hòa”, tận lực bình tĩnh hỏi.

“Đương nhiên không phải, con giết gà xong còn nhóm lửa nấu nó. Bất quá còn nấu chưa chín, cho nên ta lại vùi nó vào lửa tiếp, lúc này hắn là được rồi. Nương, người có muốn ném thử không?” Đông Phương Hồng vui vẻ duyên duyên nói, mãi sau mới phát hiện ra sắc mặt Tả An Chi trong trắng lộ hồng, trong hồng lộ màu đen, mơ hồ còn có chút màu xanh, nhìn tới nhìn lui đều không giống như nàng cao hứng.

Hắn một mặt dùng ngon tiếng ngọt định dỗ Tả An Chi vui vẻ, mặt khác lại không ngừng lén lút thò tay ra cởi dây thừng buộc lưới đánh cá. Giờ phút này thấy tình thế không ổn, xem ra mẹ hắn thật sự giận rồi, vội vàng quỳ xuống ôm chân nàng làm nũng: “Nương a, con nghe người ta nói, bởi vì người sinh ra con mà sức khỏe mới không tốt. Con chỉ muốn làm đầu bếp, mỗi ngày làm đồ ăn cho nương tắm bổ, để người không tiếp tục sinh bệnh nữa mà thôi. Người đừng giận nữa mà, tức giận sẽ có nếp nhăn, sẽ không xinh đẹp nữa a.”

Tả An Chi nhất thời trong lòng ấm áp, tuy rằng vẫn còn muốn tiếp tục giả bộ tức giận, nhưng nhìn khuôn mặt đứa con nhỏ nhắn nhu thuận đáng yêu, khóe miệng kìm không được lộ ra tươi cười, sờ sờ đầu con trai, nói: “Lâm sư huynh của con đã tìm được Bà La hoa, thân thể của ta sẽ sớm tốt lên thôi.”

“Như vậy cũng không được. Mao chủ tịch từng nói, tất cả bọn phản động đều là hổ giấy. Chúng ta chỉ coi rẻ kẻ địch trên chiến lược, nhưng phải coi trọng kẻ địch trên chiến thuật. Bệnh có thể khỏi, nhưng cơ thể luôn cần được chăm sóc đầy đủ.” Đông Phương Hồng tỏ ra vô cùng kiên quyết, nghĩ một lát lại nói: “Nương, con nhất định là tiếc con gà mái của mình phải không, cùng lắm thì lần sau con không nướng gà mái của người nữa, nướng đầu heo cũng được.”

Nướng heo? Cũng không phải chuyện gì lớn, Hồng nhi hiếu thuận như vậy, một ngày bảo phòng bếp mang mười bảy mười tám cái đầu heo cho hắn nướng cũng không sao. Tả An Chi đang muốn gật đầu, bỗng nhiên giật mình nhớ ra một chuyện, tức đến nổi tóc suýt nữa dựng thẳng lên đỉnh đầu, khóe miệng run rẩy, trừng mắt nhìn con: “Cái thứ con muốn nướng, là con heo ta nuôi trong vườn kia?”

Đông Phương Hồng ngây thơ vô tội, ngoan ngoãn gật đầu.

“Con lấy trộm khổng tước của ta, bỏ nó vào nồi hầm với một đồng nhân sâm linh chi, cuối cùng đã đem cái bồn làm từ bạch ngọc của Tây Vực thui cháy đen, con quên rồi sao?”

“Con còn dám bỏ ghế trầm hương thành củi nhỏ, con tưởng dùng Kim Xà kiếm của cha con nướng khổng tước không để lại mùi sao?”

“Con tưởng sau khi nướng xong hủy diệt chứng cứ được sao hả Hồng nhi? Con nghĩ ta cái gì cũng không biết sao?”

Đông Phương Hồng lấy lòng “hắc hắc” cười, lại không chút dấu vết lùi ra xa, đáng tiếc cái lưới đánh cá này không gian hoạt động có hạn, cho nên hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn mẹ mình lại gần, hung hăng kéo lỗ tai

đáng thương của mình: “Những thứ đó tạm quên đi, con còn định ra tay với gấu mèo? Nó tuy rằng khá béo, nhưng con nhìn thấy con lợn nhà ai nuôi lông xù không hả? Nó là quốc bảo, là quốc bảo đó.” (lời của editor: khụ, cho ta cười một cái. Đọc đoạn đầu mình đã ngỡ, không thể tin được bé Đông Phương lại nhằm con khổng tước thành con gà mái, con gấu mèo thành lợn. Hự, muốn đem về nhà nuôi quá đi)

Mấy năm trước, thân thể Tả An Chi không được tốt, cho nên không hay ra ngoài. Đông Phương Bất Bại sợ nàng ở một mình buồn, cho nên không ngừng vợ vét các loài thú quý hiếm ở xung quanh đem tặng nàng, mà Lâm Bình Chi cũng tặng nàng không ít thứ khác. Những cái khác tạm thời không nói, nhưng mà nhìn con gấu mèo tròn vo bộ dạng ngây thơ đáng yêu, Tả An Chi không thể không vui mừng khôn xiết. Nuôi gấu mèo trong nhà, đó là giấc mộng của bao nhiêu người a. Để nuôi được quốc bảo này, nàng còn cố ý sai người ra rừng trúc ở bờ sông lấy trúc xây thành bụi cho gấu mèo sống. Mà mỗi ngày nàng đều mang Đông Phương Hồng đến chơi với nó một lát. Không ngờ thằng quỷ nhỏ kia cảm thấy gấu mèo đoạt mất yêu thương của mẫu thân, cho nên giận dữ đặt tên nó là “heo”, thậm chí sau này học võ công rồi còn mang nó đi đánh nhau.

Phải biết rằng, gấu mèo tuy bộ dạng có vẻ vô hại, nhưng kỳ thực cũng là mãnh thú. Đông Phương Hồng vừa học võ công làm sao có thể là đối thủ của nó, bị nó đuổi chạy loạn khắp rừng trúc là chuyện thường như cơm bữa. Vì sự thất bại ê chề này mà hắn từng thề thù không đội trời chung với con gấu mèo. Chỉ là, nàng trăm ngàn lần không ngờ, con mình lại mang mối thù đến tận bây giờ...

“Ô ô ô, nương a, lỗi tai con sắp đứt rồi.” Đông Phương Hồng không dám giãy dụa, chỉ ngẩng đầu cầu xin.

Tả An Chi thấy hắn làm mặt đáng thương, sợ rằng làm đau hắn, vì vậy buông tay ra, như cười như không nhìn Đông Phương Hồng: “Hừ, ta không cần tấm bố, con cứ đi theo cha con đi. Để ta bảo hắn tìm giúp con một chỗ bế quan tu luyện võ nghệ mấy tháng, thuận tiện tu tâm dưỡng tính.”

Cái gọi là bế quan tu luyện, ý tứ chính là sẽ đến một nơi khi ho cò gáy không một ngọn cỏ, mà quan trọng nhất chính là sẽ không có người nào đến chơi với mình. Đông Phương Hồng lúc này mới thực sự sợ hãi, đứng bật dậy, hét thảm một tiếng, sau đó hai tay dùng sức giật, lập tức lưới đánh cá đang cuốn lấy hắn đứt đoạn thành từng mảnh nhỏ. Hắn lập tức định bỏ chạy, lại nghe nương hắn ôn ôn nhu nhu nói một câu: “Đông Phương Bất Bại, bắt con chàng lại đây.”

Sau đó, hắn bị một bàn tay “bẹp” một tiếng, giống như coi hắn là con ruồi con bọ, bắt đi. Hắn đau khổ ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy người cha anh minh thần võ, giáo chủ Nhật Nguyệt Thần giáo đang tủm tỉm cười với mình.

“Cha...” Đông Phương Hồng vừa rồi còn chạy như khỉ, nhìn thấy cha lập tức ngoan như cún, vội vàng nhỏ mấy giọt nước mắt cá sấu, con mắt xoay tròn nhìn trái nhìn phải. Trước là lang, sau là hổ, Đông thúc thúc tuy rằng thương mình, nhưng chọc nương giận, đây là tội rất lớn, nếu lão cha đã quyết tâm phạt hắn thì mười Đông thúc thúc cũng không dám ngăn a. So với nương mà nói, cha thủ đoạn ác độc ăn tươi nuốt sống người ta đáng sợ hơn rất nhiều, nhưng nếu nương xin tha cho hắn, cha nhất định sẽ nghe lời nàng. Cân nhắc một phen lợi hại, Đông Phương Hồng co chân định giãy giụa, lại phát hiện huyết đạo của mình đã bị điểm, không thể cử động được, đành phải giống như một con rùa, chậm rãi từng bước từng bước một bò về phía Tả An Chi.

Đông Phương Bất Bại cũng không ngăn cản, chỉ khoanh tay mỉm cười nhìn hắn bò đi. Đến khi Đông Phương Hồng bò gần đến nơi, hắn liền lẳng không điểm thêm một huyết nữa, thế là cánh tay Đông Phương Hồng đang giơ lên, sắp sửa chạm tới Tả An Chi liền cứng ngắc giữa không trung.

Đông Phương Hồng lúc này bị Tả An Chi rượt đuổi, bây giờ lại bò suốt một đoạn đường, trên mặt bụi đất dính đầy, quần áo màu trắng trên người cũng bẩn không tả nổi. Mà ngay cả sức để lau mặt hắn cũng không có, chỉ có thể bị phản xoay đầu nhìn lão cha: “Cha, người rất quá đáng.”

Đông Phương Bất Bại ngồi xổm trước mặt hắn, thương tiếc kéo ống tay áo lau mặt cho con, sau đó không chút lưu tình dùng ngón tay chọc chọc hai má trắng nõn mập mạp của hắn: “Ai bảo con chọc nương sinh khí, cha cũng không nỡ làm thế a.”

Đông Phương Hồng nghiêng đầu giãy dụa, sau đó vội vàng cầu cứu Tả An Chi: “Nương, cha lấy lớn bắt nạt nhỏ, không công bằng.”

Thời điểm hai cha con nhà này đấu nhau, Tả An Chi cũng không nhúng tay, nàng chỉ nhìn trời coi như không nghe thấy gì. Mà Đông Phương Hồng cũng đã quen bị đối xử như thế, đành phải ủ rũ quỳ rạp trên mặt đất, lẩm bẩm nói: “Lão cha bại hoại, lấy lớn bắt nạt nhỏ, nhất định một ngày nào đó ta sẽ đánh bại cha. Đến lúc đó mẫu thân nhất định sẽ ghét bỏ cha a.”

“An An làm sao lại ghét bỏ ta...” Đông Phương Bất Bại liếc mắt nhìn Tả An Chi, lại nhìn đứa con sắp chết đến nơi mà vẫn còn mạnh mẽ, giương tay lên làm bộ định giải huyệt cho con, thuận tiện định giáo huấn hắn một ít võ công. Ai ngờ, đúng lúc này, một tiểu nam hài kháu khỉnh khỏe mạnh lại lao ra, quỳ xuống dập đầu trước mặt Đông Phương Bất Bại, non nớt nói: “Sư tổ gia gia, người đừng đánh sư thúc, người cứ đánh con đi, con gà mái kia là do con giết.”

Đông Phương Hồng nghe vậy, vội vàng tiếp lời: “Đúng vậy, nương a, con đã nói con không giết con gà mái đó mà.”

Đứa nhỏ này không phải ai khác, chính là con đồ đệ của Đông Phương Bất Bại, Lâm Bình An. Hắn từ nhỏ mất mẹ, được nuôi dưỡng ở Hắc Mộc Nhai đến năm bốn tuổi, năm trước vừa mới về nhà đoàn tụ với Lâm Bình Chi. Hắn giống như cha mẹ, thanh tú nhỏ nhắn, nhưng ngày thường cũng rất khỏe mạnh. So với Đông Phương Hồng nhỏ hơn bốn tuổi, nhưng chỉ thấp hơn Đông Phương Hồng một cái đầu, nhìn vừa mập mạp vừa đáng yêu.

Tả An Chi thấy hắn ăn nói có lớp có lang như vậy, tựa như người lớn, hoàn toàn khác với tiểu hồ ly Đông Phương Hồng, nhịn không được vươn tay ôm hắn, không ngừng bẹo cái má nộn thịt của Lâm Bình An, cười hỏi: “Tiểu Bình An, con khi nào thì trở về Hắc Mộc Nhai? Sao không đến gặp ta? Còn nữa, con đây là muốn thay Hồng nhi chịu đòn sao?”

Lâm Bình An cung kính trả lời: “Ta nhớ sư thúc, cho nên lên trốn lên xe đồ cha mang tặng Hắc Mộc Nhai, cha không còn cách này khác, đành phải mang ta tới đây. Tổ sư nãi nãi, người đừng đánh sư thúc, cứ đánh ta là được.”

Tả An Chi trừng mắt nhìn Đông Phương Hồng một cái, nói: “Nhìn thấy gì chưa, Hồng nhi, con thân là sư thúc, lại không biết xấu hổ mà để người ta nhận tội thay sao?”

Đông Phương Hồng meo meo nói: “Nương, ta sai rồi, ta không nên bảo Lâm Bình An thay ta đi trộm gà của người.”

Nhìn thấy con có chết cũng không chịu nhận tội, Tả An Chi không biết nên khóc hay nên cười, nhưng mẹ nào chẳng yêu con, huống hồ đứa nhỏ nhà mình lại đáng yêu như vậy. Nàng nhìn đầu Đông Phương Hồng đầy mồ hôi, liền rút khăn tay nhẹ nhàng lau cho hắn. Nhân lúc đó, Đông Phương Hồng liền nói: “Nương, tháng sau đã là sinh nhật cha rồi, nếu Hồng nhi phải bế quan, như vậy lúc đó người và cha sẽ không được nhìn thấy ta. Hơn nữa ta cũng đã chuẩn bị một lễ vật rất đặc biệt để tặng cha rồi, người đừng giận nữa nha?”

Tả An Chi cũng không nỡ làm khó hắn, liền thay hắn giải huyệt đạo, sau đó phát tay cười nói: “Đi đi, nhưng ta nói trước, nếu đến lúc đó cha không thích lễ vật của con, ta sẽ đánh mông con nha.”

Đông Phương Hồng sợ nàng đổi ý, vội vàng nhảy dựng lên, nhanh như chớp bỏ chạy. Mà Lâm Bình An cũng lúc lắc thân hình béo mập đuổi theo. Tả An Chi nhìn theo bóng hai đứa nhỏ rồi đi, nháy mắt sắc mặt liền trở nên cổ quái, ngay cả Đồng Bách Hùng cáo lui lúc nào nàng cũng không biết. Mãi đến khi Đông Phương Bất Bại nắm tay nàng chậm rãi trở về phòng, nàng mới mở miệng ngắc đầu hỏi: “Đông Phương Bất Bại, chàng nói Hồng nhi và Tiểu Bình An tình cảm tốt như vậy, tương lai có thể hay không...”

Đông Phương Bất Bại vòng tay ôm eo nàng, không chút để ý nói: “Coi như Hồng nhi có thêm một phụ tá đắc lực đi, không phải là rất tốt sao?”

Tả An Chi giật tay hắn ra, la lên: “Cái ta muốn nói không phải phụ tá đắc lực, không phải tình nghĩa huynh đệ.”

Đông Phương Bất Bại nghĩ mãi mới hiểu được ý nàng, dở khóc dở cười nói: “Nàng suy nghĩ nhiều rồi. Tiểu hài tử đối tốt với nhau là bình thường, hai đứa đều là con trai, không phải tình nghĩa huynh đệ thì là cái gì?”

Tả An Chi khinh thường trừng hắt: “Hai đứa nhỏ đều là nam thì sao, chàng và Dương Liên Đình lúc đó chẳng phải...”

Đông Phương Bất Bại vừa định đặt tay lên vai nàng, nghe được câu này thì cứng ngắc cả người. Hắn bắt đắc dĩ nói: “Con của chúng ta đã lớn như vậy rồi, mà Dương Liên Đình kia cũng đã chết nhiều năm, hơn nữa nếu nàng muốn ghen, cũng không nên kéo ta và hắn cùng một chỗ chứ.”

“Vậy thì với ai? Đừng nói là chàng thích Lệnh Hồ Xung? Hay là Đồng đại ca? Đừng nói là chàng thích Nhậm Ngã Hành nhá?” Tả An Chi hoài nghi bắt đầu liệt kê một loạt cái tên.

Đông Phương Bất Bại ôm trán, cảm thấy hoàn toàn hết chỗ nói rồi. Tại sao nương tử nhà mình cứ muốn ghép hắn thành đôi với nam nhân khác vậy... Hay là nói, hắn làm phu quân còn chưa được tốt, cho nên An An mới ghét bỏ hắn? Nghĩ đến đây, mồ hôi lạnh trên trán hắn ròng ròng chảy xuống.

Tả An Chi thấy hắn khấn trương, bỗng nhiên cười khanh khách, sau đó nhào tới ôm hắn, nói: “Thật ra ta muốn nói, mặc kệ là nam hay nữ, ai tới ta cũng không đem chàng tặng đi. Hơn nữa so với chàng và Dương Liên Đình, ta cảm thấy Khúc trưởng lão và Lưu Chính Phong, Lệnh Hồ Xung và Lâm Bình Chi càng xứng đôi...”

“Ta không có ý kiến gì hết, An An, nàng nói chúng ta lại sinh một đứa nhỏ khác nữa, được không? Thân thể nàng cũng tốt rồi, không bằng về sau đừng uống thuốc kia nữa.” Đông Phương Bất Bại ôm Tả An Chi vào lòng, sau đó môi hắn áp lên cái yếm xinh xắn của nàng.

“Được, sinh nữ nhi đi, chứ nếu lại là một tên con trai giống Hồng nhi nữa, chúng ta sẽ không sống yên ổn được.” Tả An Chi mềm nhũn dựa vào lòng hắn.

Đông Phương Bất Bại ngăn miệng nàng lại, mơ hồ không rõ nói: “Nếu lại sinh con trai, chúng ta sẽ sinh tiếp, sinh đến khi nào ra con gái mới thôi.”

Đúng lúc hai người đang tình nồng ý mặn, cửa bỗng nhiên “phanh” một tiếng bị mở ra, không cần nghĩ cũng biết là ai, hừ, trên Hắc Mộc Nhai này ai dám tiến vào phòng Đông Phương giáo chủ và Tả trưởng lão như vậy. Đông Phương Bất Bại quét mắt ra cửa, không ngờ lại nhìn thấy Lâm Bình An đang ngơ ngác nói: “Sư tổ gia gia, ta...”

Đông Phương Bất Bại hừ lạnh một tiếng, quát: “Hồng nhi, con còn không ra.”

Quả nhiên lão hồ ly chính là giảo hoạt, cho nên Đông Phương Hồng vẫn bị lời đuôi, đành lủi thủi bước ra: “Cha, con sai rồi. Bất quá xem ra nương cũng không có ghét bỏ người a...”

Hắn kéo Lâm Bình An sang một bên, cười hề hề với Đông Phương Bất Bại, sau đó nháy mắt một cái đóng sầm cửa.

Đông Phương Bất Bại thở dài một hơi, vùi đầu vào hõm vai của Tả An Chi: “Vẫn chỉ nên sinh một đứa thôi.”

Tháng sau là sinh nhật của Đông Phương Bất Bại, nhưng bởi vì hắn so với Tả An Chi lớn hơn chừng mười tám tuổi, cho nên sẽ không vui khi người ta nhắc đến tuổi của mình. Vì thế, mọi người cũng chỉ nhân dịp này tặng chút lễ vật biểu hiện thành ý chứ không tổ chức đình đám. Chỉ là năm nay sinh nhật hắn đúng vào dịp tụ hội ba năm của Nhật Nguyệt Thần giáo, cho nên Tả An Chi mới khuyên hắn tổ chức sinh nhật, mà hắn thì lại đương nhiên thuận theo ý nàng.

Sáng sớm hôm đó, rất nhiều người đến chúc mừng sinh nhật. Đông Phương Bất Bại phái người ở bên ngoài đại diện tiếp đãi, chính mình thì lại ở trong phòng kẻ lỏng mây cho Tả An Chi. Bỗng nhiên có người mời hắn đến đại diện, nói là Đông Phương Hồng đưa lễ vật đến. Đông Phương Bất Bại nhin không được cười với vợ: “Hai ngày nay không thấy bóng dáng Hồng nhi, không biết con quỷ nhỏ này định tặng cái gì.”

Hai người đồng thời đi ra khỏi phòng, bước lên bậc thang, ngồi vào chính điện, liền thấy phía dưới đều bị vải vóc quây kín lại. Đông Phương Hồng học theo Lâm Bình An, quy củ cúi đầu hành lễ với Đông Phương Bất Bại: “Chúc phụ thân sinh nhật vui vẻ.”

Đông Phương Bất Bại gạt đầu, hứng thù chờ mong xem Đông Phương Hồng rốt cục sẽ tặng quà gì.

Chỉ thấy con trai hấn vung tay lên, vãi vóc bị quây dần nâng lên, lộ ra các vị hương chủ đường chủ trong Nhật Nguyệt Thần giáo. Bọn họ xếp thành hai hàng, sắc mặt cứng ngắc như tượng, tay chân cũng luống ca luống cuống không biết làm thế nào. Mà Đông Phương Hồng thì cười hì hì, giơ lên cây sáo thổi hơi bất nhịp. Sau đó, tất cả mọi người cùng hát lên:

“Đông phương hồng, mặt trời lên, Hắc Mộc Nhai chúng ta có Đông Phương Bất Bại.

Với Thần giáo chúng ta, người là người lãnh đạo, người là vị cứu tinh, giơ tay đánh Võ Đang, giơ chân đá Thiếu Lâm.

Giáo chủ tốt, vì Thần giáo, mang theo chúng ta đi đánh kẻ thù.

Dựng nên Thần giáo huy hoàng, người là vị cứu tinh, mang theo chúng ta san bằng Ngũ Nhạc.

Đông Phương giáo chủ, giống như mặt trời, chiếu sáng khắp nơi.

Chỉ cần có Đông Phương giáo chủ, vị cứu tinh của chúng ta, thì kẻ địch nhất định sẽ chết sạch.”

(Chế từ bài “Đông Phương Hồng” ca ngợi Mao Trạch Đông của Trung Quốc)

Trong đám người này, có đại hán hào phóng, có lão già tóc bạc, có cô gái thanh xuân, có đàn bà trung niên. Bọn họ không có giọng hát, nhưng lúc này hòa phối với nhau, hào khí ngút trời. Mà Tả An Chi thì vô cùng kinh ngạc, tưởng như những gì trước mắt mình đây chỉ là một hồi mộng đẹp. Đông Phương Bất Bại nhìn về mặt cổ quái của Tả An Chi, không để ý đến ánh mắt người ngoài, trước mặt giáo chúng ôm nàng vào trong lòng, cười ngả cười nghiêng. Sau lần đó, trên giang hồ không ngừng đồn đại, Đông Phương giáo chủ nghe được khúc nhạc này của Đông Phương Hồng, vui mừng quá mức, cười to không ngừng. Mọi người nghe xong đều nghĩ Đông Phương giáo chủ thích nghe nịnh hót, cho nên mỗi bản tấu gửi về đều phải viết thêm mấy lời nịnh, mà bị Đông Phương Bất Bại trách cứ xong, còn tưởng là mình nịnh nọt chưa đủ. Bất quá, đây là chuyện sau này.

Một khúc này xướng xong, bỗng nhiên từ trong đám người, một nữ tử trẻ tuổi bước ra, đứng dưới bậc thang đập đầu thật sâu.

Tả An Chi vui mừng, mỉm cười nói: “Phi Yên.”

Khúc Phi Yên cũng cười: “Năm ấy ở Hành Sơn, ta cứ nghĩ mình đã chết, không ngờ sau khi tỉnh lại liền thấy bản thân ở trong nhà một người thợ săn. Ta nghĩ có lẽ bởi vì thường ngày ta lòng dạ bất chính, cho nên một kiếm của Phí Bán cũng không giết nổi ta. Sau dưỡng thương xong, lại nghe nói gia gia ta đã qua đời, mà Lưu gia gia cả nhà lại đều bị giết sạch. Ta khi đó muốn tìm Tả Lãnh Thiền và Phí Bán báo thù, nhưng lại tự thẹn tài năng không bằng người ta, cho nên nản lòng thoái chí, quyết định giả cho tên thợ săn đã cứu mình. Tả trưởng lão, ngày đó người mặc quần áo của ta, đã đồng ý thay ta báo thù, quả thực một lời nói đáng giá ngàn vàng. Hôm trước, ta nghe nói Tả Lãnh Thiền đã chết, vì vậy hôm nay ngày tốt, ta tới đây muốn cảm tạ người. Từ nay về sau, ta chỉ là một phụ nữ bình thường, sẽ không gia nhập chốn giang hồ nữa. Chỉ cần con cháu ta sau này cũng không bước chân vào chốn này, không bao giờ đứng vào giữa cuộc phân tranh của chính và tà. Cung chúc Đông Phương giáo chủ và Tả trưởng lão cả đời bình an, vĩnh kết đồng tâm.”

Nàng vốn là một tiểu cô nương ngây thơ khả ái, vậy mà cuộc đời lại chịu nhiều đau khổ, nhà tan cửa nát. Nay có thể rời khỏi chốn giang hồ, âu cũng là phúc của nàng.

Tả An Chi nhìn nàng đập đầu ba cái, sau đó quay lưng đi khỏi đại điện, lại nhìn đám người đứng dưới bậc thang, thấp giọng nói với Đông Phương Bất Bại: “Nghe nói Lệnh Hồ Xung và Nhậm đại tiểu thư cũng đã ẩn cư, chỉ còn lại hai người chúng ta, chung quy cũng không thoát khỏi chốn thị phi này.”

Đông Phương Bất Bại cầm tay nàng, cười nói: “Nàng và ta dắt tay tiểu ngạo giang hồ, chỉ làm uyên ương không làm tiên, chẳng lẽ nàng không vui sao?” Hắn liếc mắt nhìn xuống con tiểu hồ ly đang hí mắt cười, cố gắng nhịn cười mà bổ sung: “À, đúng rồi, còn có thêm một Hồng Nhi tình quái nữa.”

Tả An Chi nhớ tới khúc nhạc Đông Phương Hồng chế kia, cùng bảo bối nhi tử Đông Phương Hồng của mình, cũng nhịn không được nở nụ cười. Nàng nắm tay Đông Phương Bất Bại, sóng vai nhìn ra bên ngoài điện. Ánh sáng mặt trời từ đằng đông đang lên, đẹp không sao tả xiết.

~*~ Hoàn ~*~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phat-y>